

சர்வதேச உறவுகள் (1919 முதல்)

நூலாசிரியர்

முனைவர் ச. நடராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு.



வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
தொலைவு மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குனர்
திருநெல்வேலி – தமிழ் நாடு – 627 012

டிசம்பர் – 2025

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எண்
1	I	சர்வதேச அமைப்புகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - கோட்பாட்டு நோக்குகள்: யதார்த்தவாதம் - கனவாதம் - சுதந்திரவாதம் - நவ-யதார்த்தவாதம் - நவ-சுதந்திரவாதம் - உலக அமைப்பு மற்றும் சார்பு கோட்பாடு - பெண்ணிய அணுகுமுறைகள் - கருத்துக்கள் :சக்தி சமநிலை - கூட்டு பாதுகாப்பு - தூதரகம் - தேசிய நலன்.	1-73
2	II	முதல் உலகப் போர் - வில்சனின் பதினான்கு புள்ளிகள் - பாரிஸ் அமைதி மாநாடு - நாடுகளின் சங்கம் - கெல்லாக் பிரியாண்ட் ஒப்பந்தம் - லோகார்னோ ஒப்பந்தம் - முசோலினி மற்றும் பாசிசம் - ஹிட்லர் மற்றும் நாசிசம் - பிரிட்டிஷ் சமாதானக் கொள்கை - இரண்டாம் உலகப் போர் - காரணங்கள், போக்கு மற்றும் முடிவுகள்	74-146
3	III	பனிப்போர் - காரணங்கள் - ட்ரூமனின் கோட்பாடு - மார்ஷல் திட்டம் - நேட்டோ - சீட்டோ - சென்டோ - உப்பு I மற்றும் II - மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தோற்றம்	147-159
4	IV	ஐக்கிய நாடுகள் சபை: முதன்மை அமைப்புகள் - ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சிறப்பு நிறுவனங்கள் - சாதனைகள் மற்றும் தோல்விகள் - மூன்றாம் உலகின் காலனித்துவ நீக்கம் மற்றும் தோற்றம் - அணிசேரா இயக்கம் - பிராந்திய அமைப்புகள்: ஐரோப்பிய ஒன்றியம் - ஆசியான் - சார்க்	160-190
5	V	பனிப்போருக்குப் பிந்தைய சகாப்தம் :சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிதைவு - கிளாஸ்கோஸ்ட் - பெரெஸ்ட்ரோயிகா - ஜெர்மனியின் மறு ஒருங்கிணைப்பு - சமகால பிரச்சினைகள் : உலகமயமாக்கல் - GATT - WTO - சுற்றுச்சூழல் :ரியோ டி ஜெனிரோ உச்சி மாநாடு - பசுமை அமைதி இயக்கம் - கியோட்டோ நெறிமுறை - பாரிஸ் ஒப்பந்தம். கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்	191-221 222

இயல் - ஒன்று

சர்வதேச அமைப்புகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - கோட்பாட்டு நோக்குகள்: யதார்த்தவாதம் - கனவாதம் - சுதந்திரவாதம் - நவ-யதார்த்தவாதம் - நவ-சுதந்திரவாதம் - உலக அமைப்பு மற்றும் சார்பு கோட்பாடு - பெண்ணிய அணுகுமுறைகள் - கருத்துக்கள் :சக்தி சமநிலை - கூட்டு பாதுகாப்பு - தூதரகம் - தேசிய நலன்.

நோக்கங்கள்

- சர்வதேச அரசியலில் சக்தி
- கூட்டு பாதுகாப்பு மற்றும் சர்வதேச சட்டம்
- சர்வதேச அரசியல் அமைப்பின் கட்டமைப்பு

சங்கத்தின் தோற்றம்

1918இல் ஐக்கிய அமெரிக்காவின் குடியரசுத் தலைவர் உட்ரோ வில்சன் நேச நாடுகளுக்கு வெற்றி உறுதி என்பது தெரிந்தவுடன் உலகப் புகழ் பெற்ற அவரது 14 அம்சங்களை வெளியிட்டார். ஒரு சிறந்த இராஜதந்திரியான வில்சன் அவரது 14 அம்சங்களின் அடிப்படையில் அமைதி ஏற்பாடுகளை விரும்பினார். அவரது 14வது திட்டம் உலகில் அமைதியை நிலைநாட்ட பன்னாட்டுக் கழகம் ஒன்றை நிறுவ அறிவுறுத்தியது. 1918இல் முதல் உலகப் போர் முடிவுக்கு வர பாரிஸ் நகரில் அமைதி மாநாடு கூட்டுப்பட்டது. அம்மாநாட்டில் வெற்றி பெற்ற நாடுகள் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் உட்ரோ வில்சனின் தலைமையில் பன்னாட்டுக் கழகத்தின் அரசியல் சட்டத்தை வகுக்க குழு ஒன்றை அமைத்தனர். உட்ரோவில்சனின் அறிவினால் உதித்ததே சர்வதேச சங்கம். முதல் உலகப்போரின் முடிவில் செய்து கொள்ளப்பட்ட அனைத்து உடன்படிக்கைகளிலும் பன்னாட்டுக் கழகத்தின் நெறிமுறைகள் உட்படுத்தப்பட்டன.

அமைதி உடன்பாட்டில் கையொப்பமிட்ட அனைத்து நாடுகளும் (ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, துருக்கி தவிர) பன்னாட்டுக் கழகத்தின் உறுப்பு நாடுகள் ஆயின. சோவியத் ரஷ்யாவும் சங்கத்தில் உட்படுத்தப்படவில்லை. அமெரிக்க சட்டமன்றத்தின் மேலவையான செனட் வெர்சே உடன்படிக்கையை அறிந்து ஏற்க மறுக்கவே ஐக்கிய அமெரிக்காவும் சங்கத்தில் சேரவில்லை. சங்கத்தின் முதல் கூட்டத்தில் 42 நாடுகள் பங்கேற்றன.

பன்னாட்டுக் கழகம் நோக்கங்கள்

1920இல் சர்வதேசச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது. சுவிட்சர்லாந்து நாட்டில் ஜெனிவாநகரில் சங்கத்தின் தலைமை அலுவலகங்கள் செயல்படத் தொடங்கின. சர்வதேசச் சங்கத்தின் அரசியல் சட்டத்தை வரையும் பொறுப்பு 19 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

சங்கத்தின் கொள்கைகளை அமெரிக்கா வகுக்க, பிரிட்டன் சங்கத்தின் கொள்கைகளை அமெரிக்கா வகுக்க பிரிட்டன் சங்கத்தின் சட்டவடிவத்தை அமைத்தது. சங்கத்தின் அரசியல் சட்டம் அதனுடைய நோக்கங்களை வெளிப்படுத்தும்.

சங்கம், சங்கங்களின் உறுப்பினர்களின் நோக்கங்களை விவரிக்கிறது. உலக அமைதியை ஏற்படுத்துதல், உலக நாடுகளின் ஒத்துழைப்பை நிலைநாட்டுதல், போரின்றி அமைதியை கட்டிக்காத்தல், நாடுகளுக்கு மத்தியில் நேர்மையான நியாயமான உறவுகளை ஏற்படுத்துதல், அடிமைத் தனத்தை அகற்றுதல், தொற்று நோய்களை அழித்தல், தொழிலாளர் நலன் பேணுதல் பலநாட்டு அரசாங்கங்களின் நடைமுறை நெறியாகப் பன்னாட்டுச் சட்டத்தை ஏற்றுதல், நீதியை நிலை நாட்டல், உடன்படிக்கைகளை மதித்தல், பெண்கள், குழந்தைகள் நிலையை மேம்படுத்தல் ஆகியன பன்னாட்டுக் கழக உறுப்பு நாடுகளின் நோக்கங்கள் ஆகும்.

பன்னாட்டுக் கழக அமைப்பு

சர்வதேசச் சங்கத்தில் பல அமைப்புக்களும் சில துணை சிறப்பு நிறுவனங்களும் இருந்தன. அவ்வமைப்புகளுள் முக்கியமானவை ஐந்து. அவை

- பொதுச்சபை
- பாதுகாப்பு அவை
- பன்னாட்டு நீதிமன்றம்
- தலைமைச் செயலகம்
- பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு

துணை சிறப்பு நிறுவனங்களுள் பொருளாதார மற்றும் நிதி நிறுவனம், நிரந்தர மண்டேட் குழு அறிவு சார்ந்த ஒத்துழைப்புக்கான பன்னாட்டுக் கழகம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் அரசியல் சட்டத்தின் 2 ஆம் ஷரத்து, கழகம் பொது அவை என்னும் கருவி மூலம் செயல்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அத்துடன் பாதுகாப்புக் குழு செயலகம் ஆகியனவும் முக்கியமான கருவிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கழகத்தின் உறுப்பு நாடுகளின் சார்பாளர்கள் அனைவரும் பொது அவையின் உறுப்பினர்கள் ஆவர். பொது அவையை கழகத்தின் உயர்ந்த அமைப்பாகத் திகழ்ந்தது. ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் 3 சார்பாளர்களைப் பொது அவைக்கு அனுப்ப முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் உறுப்பு நாட்டிற்கு ஒருவாக்கு மட்டுமே இருந்தது. பொது அவை அதன் தலைவரையும் துணைத் தலைவர்களையும் (8பேர்) தேர்ந்தெடுத்தது. பொது அவையில் 6 நிரந்தரக் குழுக்கள் இருந்தன. பொது அவை ஆண்டு தோறும் ஒரு மாத காலத்திற்குக்கூடி முக்கிய பிரச்சனைகளை விவாதித்தது. பொதுச்சபை ஒரு பாராளுமன்றத்தைப் போல இருந்தது. அதன் முடிவுகள் எதிர்ப்பின்றி ஏகமனதாக இருந்தது. பொது அவைக்கு பெரும்பான்மை வாக்குமூலம் கழகத்தின் அரசியல்

சட்டத்தைத் திருத்தும் அதிகாரம் இருந்தது. ஆனால் சட்டத்திருத்தம் பாதுகாப்புக் குழுவால் ஏகமனதாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று.

பாதுகாப்புக்குழு

தொடக்கத்தில் கிரேட் பிரிட்டன், பிரென்சு, அமெரிக்கா, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளைக் கொண்ட அதிக அதிகாரம் படைத்த ஒரு குழுவாகப் பாதுகாப்பு சபையை அமைக்க விரும்பினர். ஆனால் அம்முயற்சியைச் சிறிய நாடுகள் எதிர்த்தன. எனவே இறுதியில் 5 நிரந்தர உறுப்பினர்களையும் பொதுச்சபையால் ஆண்டு தோறும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் 4 தற்காலிக உறுப்பினர்களையும் கொண்ட அமைப்பாகப் பாதுகாப்பு சபை உருவாக்கப்பட்டது. 1926இல் ஜெர்மனியையும் சேர்த்து நிரந்தர உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 5 ஆக இருந்தது. 1934இல் ரஷ்யா நிரந்தர உறுப்பினராகச் சேர்க்கப்பட்டது. ஆனால் ஜெர்மனியும், ஜப்பானும் சங்கத்தை விட்டு வெளியேறின. தற்காலிக உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 4 இருந்து 11 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. ஆண்டுதோறும் 3 (அ) 4 முறை குழு கூடிற்று. உலகப்பாதுகாப்பு, உலக அமைதி போன்ற விவகாரங்களை விவாதித்தது. பன்னாட்டுக் கழகத்தின் நிர்வாக அமைப்பாக பாதுகாப்புக்குழு செயல்பட்டது. பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தலைமைச் செயலர் பாதுகாப்புக் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அத்துடன் கழகத்தின் உறுப்பினர்களின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரம் குழுவிற்கு இருந்தது. பொதுவாக அனைத்து முடிவுகளும் ஏகமனதாக இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்புக் குழு சில சிறு குழுக்கள் மூலம் திறமையாக செயல்பட்டது.

தலைமைச் செயலகம்

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் 6 ஆம் ஷரத்து தலைமைச் செயலகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டது. தலைமைச் செயலகம், பொது செயலரையும், ஏனைய அலுவலகங்களையும் கொண்டதாக இருந்தது. அது பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தலைமைச் செயலமாகச் செயல்பட்டது. சர்.எரிக் ட்ருமாண்ட் பன்னாட்டு கழகத்தின் முதல் பொதுச் செயலராகச் செயல்பட்டார். கழகத்தின் அனைத்து அமைப்புகளிலும் தலைமைச் செயலகமே மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றதாகத் திகழ்ந்தது. தலைமைச் செயலகத்தின் அலுவலர் அனைவரும் பாதுகாப்புச் சபையின் ஆலோசனையின் பேரில் பொதுச் செயலரால் நியமிக்கப்பட்டனர். பொதுச்செயலர் பதவி பெரிய நாடுகளின் ஏகபோக உரிமையாக இருந்தது. தலைமைச் செயலகம் சுவிட்சர்லாந்து நாட்டின் ஜெனிவா நகரில் செயல்பட்டது. அது கழகத்தின் நிர்வாகத்தை நடத்தும் அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தது. மேலும் சிறுபான்மையினர் ஆயுதக்குறைப்பு, மன்டேட்டரி அமைப்பு ஆகியவற்றைக் கவனித்தது.

பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு

I.L. என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு பன்னாட்டுக் கழகத்தின். உறுப்பு ஆகும். தொழிலாளரின் வாழ்க்கை தரத்தை உலக தரத்திற்கு ஏற்ப உயர்த்துவதே தொழிலாளர் அமைப்பின் நோக்கம். அதன் நிர்வாகக் குழுவில் உறுப்பு நாடுகளின் அரசாங்கங்களின் சார்பாளர்களும் முதலாளிகளும்,

தொழிலாளர்களும் இடம் பெற்றிருந்தனர். தொழிலாளர் அமைப்பின் ஆண்டுக் கூட்டத்தில் தொழிலாளர் தரம் தொடர்பான முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. உலக நீதி மன்றத்தைப் போல் பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பும் தொடர்ந்து இன ிறும் செயல்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். தொழிலாளர் அமைப்பின் கீழ் பல பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்புக்களும் சங்கங்களும் வைக்கப்பட்டன. இது உலகத் தொழிலாளர்களின் நலன், எதியம், உழைப்பு ஆகியவை தொடர்பான பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து தொழிலாளர் நலன் பேணும் சட்டங்களை இயற்றியது. இவ்வமைப்பு தொழுநோயாளிகள் பற்றி அறிந்து அவர்கள் உடல் நலனைக் காப்பதற்காகப் பன்னாட்டு தொழுநோய்ப் படிப்பு மையம் ஒன்றையும் நிறுவியது.

பன்னாட்டக் கழக நீதிமன்றம்

1922ஆம் ஆண்டு பன்னாட்டக் கழகம் நெதர்லாந்தின் (ஹாலந்து) தி ஹேக் நகரில் உலக நீதிமன்றத்தை நிறுவியது. அதில் 11 நீதிபதிகளும் 4 துணை நீதிபதிகளும் பணியாற்றினர். நீதிபதிகள் பொதுச் சபையாலும் பாதுகாப்புக் குழுவாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். நீதிபதிகள் 9 ஆண்டு காலத்திற்குப் பணியாற்றினர். பன்னாட்டுச் சட்டத்தில் புலமைப்பெற்ற சட்ட அறிஞர்களே நீதிபதிகளாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். நாடுகளுக்கு இடையே ஏற்பட்ட வழக்குகளை நீதிமன்றம் தீர்த்து வைத்தது. ஆனால் உலக நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு கட்டாயமானது அல்ல. பன்னாட்டுக் கழகம் மறைந்தாலும் அதன் ஓர் உறுப்பாகிய பன்னாட்டு நீதிமன்றம் இன்றும் செயல்படும் வாய்ப்பை பெற்றுள்ளது.

மண்டேட் முறை

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்ட நிலப்பகுதிகளை நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் மண்டேட் குழுவிற்குத் தரப்பட்டது. போர்காலத்தில் மத்திய நாடுகளிடமிருந்து (ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா) கைப்பற்றப்பட்டபகுதிகள் மீண்டும் அந்நாடுகளிடம் ஒப்படைக்கப்படவில்லை. வெற்றிபெற்ற நேச நாடுகளும் அந்நிலப்பகுதிகளை வைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படவில்லை. அந்நிலப் பகுதிகள் பன்னாட்டுக் கழகத்தின் மேற்பார்வையின் கீழ் வைக்கப்பட்டன. அவ்வாறு பன்னாட்டுக் கழகத்தின் மேற்பார்வையின் கீழ் வைக்கப்பட்ட நிலப்பகுதிகளுக்கு (பிரதேசங்களுக்கு) ஆணையிடப்பட்ட நிலப்பகுதிகள் (மண்டேட்டெரிடரிஸ்) என்று பெயர். ஆவை ஆணைமுறை மூலம் (மண்டேட் சிஸ்டம்) நிர்வகிக்கப்பட்டன. பன்னாட்டுக் கழகத்தில் இல்லாமல் அந்நிலப்பகுதிகளை ஒரு நாட்டுடன் இணைக்கவோ அல்லது வேறு நாட்டிடம் ஒப்படைக்கவோ எந்த நாட்டிற்கும் அதிகாரம் இல்லாமல் போயிற்று.

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் சாதனைகள்

பன்னாட்டு கழகத்திற்கு எதிராக மிகக் கடுமையான குற்றச்சாட்டுகள் இருந்த போதிலும், அது குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளை படைத்தது என்பதை மறுக்க இயலாது. பன்னாட்டுக் கழகத்தை எண்ணங்களின் கழகம் என்றும், திருடர்களின் கழகம் என்றும் அழைத்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. சங்கம் (கழகம்) குரைக்க முடிந்ததே தவிர,

அதனால் கடிக்க முடியாமல் போயிற்று என்றும் சொல்லப்பட்டது அவை போன்ற குறைபாடுகள் பல சொல்லப்பட்ட போதிலும் சங்கம் அதன் 20 ஆண்டுகாலச் செயல்பாட்டில் பயனுள்ள பல சாதனைகளைப் படைத்தது. சுமார் 40 சச்சரவுகளை அது ஆய்வு செய்தது. அவற்றுள் சில

ஆலேண்ட் ஐலேண்ட் சச்சரவு

கழகத்தின் பார்வைக்கு முதலில் கொண்டுவரப்பட்ட வழக்குகளில் இப்பிரச்சனையும் ஒன்று. அந்தத்தீவை (ஆலேண்ட் ஐலேண்ட்) பின்லாந்து தனது என்று உரிமைகொண்டாட, ஸ்வீடனும் தனது என்று உரிமை கொண்டாடிற்று. அந்தத்தீவு சுவீடன், பின்லாந்து ஆகிய இரு நாடுகளுக்குமிடையே உள்ளதாகும். 1922இல் அந்தச் சச்சரவு அமைதியாகத் தீர்த்து வைக்கப்பட்டது. பன்னாட்டுப் பாதுகாப்பின் கீழ் ஆலேண்டுத் தீவிற்கு நடுநிலை உரிமைக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கப்பட்டது.

பன்னாட்டு கழகத்தின் வளர்ச்சி

பன்னாட்டு வாழ்வில் நாடுகளுக்கிடையே ஒத்துழைப்பை மேம்படுத்தும் நோக்கில் உருவான பன்னாட்டு கழகங்கள் (International Organizations) 20ஆம் நூற்றாண்டில் உலக அரசியலின் அசைவுகளால் விரைவாக வளர்ச்சி கண்டன. முதலாவது உலகப் போருக்குப் பிறகு 1919ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட League of Nations உலக அமைதியைப் பேணும் முதல் முயற்சியாக இருந்தாலும், அது பலத்த அரசியல் அழுத்தங்களையும் ஆணையற்ற செயல்பாடுகளையும் காரணமாக செயலிழந்தது. எனினும் அதன் தோல்வி, எதிர்காலத்தில் ஒரு வலிமையான அமைப்பு தேவையை உணர்த்தியது. இதன் தொடர்ச்சியாக இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பிறகு 1945ல் United Nations Organization (UNO) உருவாக்கப்பட்டது. UNO உலக அமைதி, பாதுகாப்பு, மனித உரிமைகள், வளர்ச்சி, சமூக நீதியை மேம்படுத்தும் முக்கிய அமைப்பாக வளர்ச்சி பெற்றது. அதன் கீழ் பல துணை அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, உலக சுகாதார அமைப்பு (WHO), சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF), உலக வங்கி (World Bank), UNESCO, UNICEF போன்றவை உலகளாவிய நலன்களை நோக்கமாகக் கொண்டு சிறப்பான பணிகளைச் செய்தன.

குளிர்போர் காலகட்டத்தில் பன்னாட்டு கழகங்கள் இரண்டு தரப்புகளாகப் பிரிந்தன. அமெரிக்காவின் தலைமையிலான மேற்கத்திய நாடுகள் NATO போன்ற பாதுகாப்புக் கழகங்களை உருவாக்கின; அதேவேளை சோவியத் ஒன்றியம் Warsaw Pact மூலம் கிழக்கு நாடுகளை ஒருங்கிணைத்தது. இந்த காலத்தில் பன்னாட்டு அமைப்புகள் பாதுகாப்பு சார்ந்த மாற்றங்களை மட்டுமே சுமந்து செல்லவில்லை; பொருளாதார, கலாச்சார மற்றும் தொழில்நுட்ப ஒருங்கிணைப்புகளும் வேகமான வளர்ச்சியை கண்டன. 1948ல் உருவான GATT (General Agreement on Tariffs and Trade) உலக வர்த்தக ஒழுங்கை பராமரிக்கும் முக்கிய அமைப்பாக பணியாற்றியது. இதன் வளர்ச்சி 1995ல் World Trade Organization (WTO) உருவாக வழிவகுத்தது. WTO உலக

வர்த்தகத்தை சீர்செய்து பாதுகாத்து, உறுப்புநாடுகளுக்கு சம போட்டி சூழலை வழங்கும் வர்த்தக அமைப்பாக வளர்ந்தது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உலகமயமாக்கல் (Globalization) பலம் பெற்றதால் பன்னாட்டு கழகங்களின் முக்கியத்துவம் மேலும் அதிகரித்தது. பொருளாதார கொள்கைகள், வர்த்தக ஒழுங்குகள், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, தொழில்துறை வளர்ச்சி, மனித உரிமைகள், அகதிகள் பிரச்சினைகள் ஆகியவை அனைத்தும் பன்னாட்டு ஒருங்கிணைப்பை தேவைப்படுத்தின. இதனால் UNEP (சுற்றுச்சூழல் திட்டம்), UNHCR (அகதிகள் ஆணையம்), ILO (சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பு), FAO (உணவு & வேளாண்மை அமைப்பு) போன்ற கழகங்கள் துறைவாரியான நிபுணத்துவத்துடன் வலுவடைந்தன. 2000க்குப் பிறகு Millennium Development Goals (MDGs) மற்றும் பின்னர் Sustainable Development Goals (SDGs) அறிமுகமானது பன்னாட்டு கழகங்களின் வளர்ச்சியை ஒரு புதிய கட்டத்துக்கு எடுத்துச் சென்றது. செழிப்பு, சமத்துவம், கல்வி, வறுமை ஒழிப்பு, சுகாதாரம், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு போன்ற துறைகளில் 193 நாடுகளை ஒருமுகப்படுத்திய UNO உலகளாவிய முன்னேற்றத்தை நோக்கி செயல்படும் மிகப்பெரிய பன்னாட்டு கழகமாக மீண்டது.

இன்றைய உலகில் பொருளாதார குழுமங்களான European Union (EU), ASEAN, SAARC, BRICS, OPEC ஆகியவையும் பன்னாட்டு கழக வளர்ச்சியின் புதிய வடிவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை பிராந்திய அடிப்படையில் பொருளாதார, அரசியல், பாதுகாப்பு, வர்த்தக ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்துகின்றன. தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, உலக வங்கியின் பொருளாதார திட்டங்கள், IMF நிதி கொள்கைகள், UNOவின் அமைதி பாதுகாப்புப் படைகள் போன்றவை 21ஆம் நூற்றாண்டில் பன்னாட்டு கழகங்களின் செயல்பாட்டை மேலும் விரிவாக்கி வருகிறது. உலக அமைதி, வளர்ச்சி மற்றும் மனித நலனை நோக்கி செயல்படும் இவ்வமைப்புகள் இன்றைய சர்வதேச உறவுகளின் முதுகெலும்பாக திகழ்கின்றன.

மொசூல் பிரச்சனை

1925இல் மொசூல் எல்லைத் தொடர்பாக ஈராக் துருக்கி ஆகிய இரண்டு நாடுகளுக்குமிடையே நிலவிய சச்சரவு முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

பல்கேரியா

1925இல் பல்கேரியாவின் ஒரு பகுதியை கிரேக்கத் துருப்புகள் ஆக்கிரமித்தன. கிரேக்கர்களின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கை கழகத்தில பார்வைக்கு கொண்டு வரப்பட்டதும், கழகம் அதில் தலையிட்டது. அதன் விளைவாகக் கிரேக்கர்கள் பல்கேரியாவை விட்டு வெளியேறினர்.

போலந்தும் லித்துவேனியாவும்

வில்னா என்ற பகுதியின் மீது போலந்து, லித்துவேனிய நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட சச்சரவு தீர்த்தவைக்கப்பட்டது. தீர்வு போலந்து நாட்டிற்கு சாதகமாக அமைந்தது.

கொலம்பியாவும் பெருவும்

கொலம்பியா, பெரு ஆகிய இலத்தின் அமெரிக்க (தென் அமெரிக்கா) நாடுகளுக்கு இடையே நிலவிய சிக்கலையும் கழகம் தீர்த்துவைத்தது. 1923இல் பன்னாட்டுக் கழகம் சுகாதார நிறுவனம் ஒன்றை நிறுவியது. அதன் நோக்கம் மலேரியாக் காய்ச்சல், கொள்ளை நோய் (பிளேக்) எலும்புருக்கிநோய் (டிபி) டைபாய்டு சுரம், வாந்திபேதி (காலரா) பெரியம்மை (சுமால் பாக்ஸ்) தொழுநோய் போன்றவற்றை எதிர்த்துப் போராடுவதாகும் பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதில் பெரும் வெற்றி அடைந்தது. மேலும் அபினி போன்ற போதை பொருட்களின் இழிவான வர்த்தகத்தைத் தடுப்பதிலும் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் உரிமையைப் பாதுகாப்பதிலும் கழகம் குறிப்பிடத்தகும் அளவிற்கு வெற்றி அடைந்தது. 1932இல் ஒரு நிரந்தர அடிமைத்தனக் குழுவை நிறுவியதன் மூலம் கழகம் அடிமைத் தனம் போன்ற சமூகக் கேடுகளை அகற்றி வெற்றிக் கண்டது. கழகத்தின் நிதிக்குழு ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி, கிரீஸ் போன்ற நாடுகளுக்கு கடன் அளித்து உதவியது. போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் மக்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிக்கும் பணியில் கழகத்தின் பங்கு மகத்தானதாகும், பெரும் பாராட்டிற்குரியதாகும்.

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தோல்வி

மேலே குறிப்பிட்டுள்ளது போல் கழகம் பல வெற்றிகளை அடைந்து, சாதனைகளை ஏற்படுத்தி இருந்தாலும் கழகம் மிகப் பெரும் அளவில் வெற்றி பெறவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் உண்டு. எனவே பன்னாட்டுக் கழகம் காலப் போக்கில் நாடுகளின் எண்ணமாக (நோஷன்) மாறிற்று என்பர். அது எண்ண அளவில் மட்டுமே இருந்தது. செயல் அளவில் வெற்றி அடையவில்லை என்பர்.

கழகத்தின் தோல்விக்குக் காரணங்கள் பல இருந்தன நாடுகளின் மத்தியில் நிலவிய ஒற்றுமை இன்மையும், அவை அளித்திருந்த உறுதி மொழிகளை நிறைவேற்ற இணைந்து செயல்படாமல் போனதுமே கழகத்தின் தோல்விக்கான முதன்மையான காரணங்கள் என்று கூறுவர். அவை தம் கடமைகளை மறந்தன. பிரிட்டன், பிரான்சு போன்ற பெரிய நாடுகள் பன்னாட்டுக் கழகத்தைத் தம் சொந்த நலனிற்காகப் பயன்படுத்த முயற்சி செய்ததும் சங்கத்தின் தோல்விக்கு காரணமாகும். ஆகையால் ஜெர்மனி போன்ற நாடுகள் கழகத்தின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை

கழகம் நிறுவப்பட்ட காலந்தொட்டு பெரிய நாடுகள் அனைத்தும் அதன் உறுப்பு நாடுகளாக இருக்கவில்லை. அதுவும் கழகத்தின் தோல்விக்கு ஒரு காரணமாகும். சங்கம் (கழகம்) நிறுவப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த ஐக்கிய அமெரிக்கா (தி.யு.எஸ்.ஏ) கழகத்தில் சேரவில்லை ஜெர்மனி, இரஷ்யா, துருக்கி, ஹங்கேரி போன்ற நாடுகள் மிகவும் தாமதமாக கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. அனைத்து முடிவுகளும் ஏகமனதாக எடுக்கப்படவேண்டும் என்ற கழகத்தின் நோக்கமும் அதன் தோல்விக்கு ஒரு

காரணமாகும்.ஒரு நாடு எதிர்த்தால் கூட பல முக்கியமான பிரச்சினைகளின் மீது கூட முடிவு எடுக்க இயலாமல் போயிற்று.

கழகத்தின் ஆயுதக் குறைப்புத் தொடர்பான முயற்சியும் வெற்றி பெறவில்லை. உலக நாடுகளின் இராணுவ பலத்தைக் குறைக்கும் முயற்சியில், கழகம் பரிதாபமாகத் தோல்விகண்டது. சங்கத்தின் தோல்விக்கு மிக முக்கியமான காரணம் சங்கத்திடம் சொந்தமாக வலிமையான இராணுவம் ஒன்று இல்லாமல் போனதாகும். எனவே இத்தாலி, ஜப்பான், ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளைக் கழகம் தடுக்க இயலாமல் தடுமாறிப் போயிற்று. இவ்வாறாக கழகம், போரைத் தவிர்க்கும் தன் முக்கியமான நோக்கத்தில் பரிதாபமாகத் தோல்வி அடைந்தது.

சர்வதேச உறவுகளின் இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டின் முக்கிய புள்ளிகள்:

- ஒழுக்கம் மற்றும் நெறிமுறைகளுக்கு முக்கியத்துவம்: சர்வதேச உறவுகளில் வழிகாட்டும் சக்தியாக தார்மீகக் கொள்கைகள், மதிப்புகள் மற்றும் நெறிமுறைகளை இலட்சியவாதம் முன்னுரிமைப்படுத்துகிறது. சுயநலம் அல்லது அதிகார அரசியலை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படாமல், சரியானது மற்றும் நீதியானவற்றின் அடிப்படையில் அரசுகள் செயல்பட வேண்டும் என்று அது கூறுகிறது.
- மனித பகுத்தறிவு மற்றும் முன்னேற்றத்தில் நம்பிக்கை: இலட்சியவாதிகள் மனித இயல்பைப் பற்றிய நம்பிக்கையான பார்வையைக் கொண்டுள்ளனர், பகுத்தறிவு, நல்லெண்ணம் மற்றும் ஒத்துழைப்புக்கான திறனை நம்புகிறார்கள். கல்வி, இராஜதந்திரம் மற்றும் கூட்டு நடவடிக்கை மூலம், உலகம் மிகவும் அமைதியான மற்றும் நீதியான ஒழுங்கை நோக்கி முன்னேற முடியும் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.
- சர்வதேச சட்டம் மற்றும் நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவம்: அரசின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும் அமைதியை மேம்படுத்துவதிலும் சர்வதேச சட்டம், விதிமுறைகள் மற்றும் அமைப்புகளின் முக்கியத்துவத்தை இலட்சியவாதம் வலியுறுத்துகிறது. இந்த கட்டமைப்புகள் ஒத்துழைப்பை வளர்ப்பதற்கும், மோதல்களை அமைதியாகத் தீர்ப்பதற்கும், பகிரப்பட்ட மதிப்புகளை நிலை நிறுத்துவதற்கும் அத்தியாவசிய கருவிகளாகக் காணப்படுகின்றன.
- கூட்டுப் பாதுகாப்பில் கவனம் செலுத்துங்கள்: ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்க பரஸ்பர பாதுகாப்பு மற்றும் ஒத்துழைப்புக்கு மாநிலங்கள் ஒப்புக் கொள்ளும் கூட்டுப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை இலட்சியவாதிகள் ஆதரிக்கின்றனர். ஒரு மாநிலத்தின் மீதான தாக்குதல் அனைவரின் மீதான தாக்குதலாகக் கருதப்படுகிறது, இது சாத்தியமான ஆக்கிரமிப்பாளர்களைத் தடுத்து அமைதியைப் பேணுகிறது.
- ஜனநாயகம் மற்றும் மனித உரிமைகளை மேம்படுத்துதல்: இலட்சியவாதம் பெரும்பாலும் அமைதி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மையை ஜனநாயகம், மனித

உரிமைகள் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியின் பரவலுடன் இணைக்கிறது. ஜனநாயக நாடுகள் தங்கள் வெளிநாட்டு உறவுகளில் அமைதியானதாகவும் ஒத்துழைப்புடனும் இருப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம் என்று கருதப்படுகிறது.

- ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருத்தல் மற்றும் ஒத்துழைப்பு: வர்த்தகம், தகவல் தொடர்பு மற்றும் பகிரப்பட்ட உலகளாவிய சவால்கள் மூலம் ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருப்பதன் நன்மைகளை இலட்சியவாதிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். இந்த விஷயங்களில் ஒத்துழைப்பு நம்பிக்கை மற்றும் பரஸ்பர நலன்களை வளர்ப்பதற்கான ஒரு வழியாகக் கருதப்படுகிறது, இது மோதலுக்கான வாய்ப்பைக் குறைக்கிறது. இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டின் செல்வாக்கை எடுத்துக்காட்டும் நடைமுறை எடுத்துக்காட்டுகள்:
- ஐக்கிய நாடுகள் சபை (UN): சர்வதேச சட்டம், ராஜதந்திரம் மற்றும் கூட்டுப் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றில் முக்கியத்துவம் கொண்ட ஐ.நா.வின் இருப்பு, இலட்சியவாதக் கொள்கைகளுக்கு ஒரு சான்றாகும். அதன் பல்வேறு நிறுவனங்கள் உலகளவில் மனித உரிமைகள், மேம்பாடு மற்றும் அமைதியான மோதல் தீர்வை மேம்படுத்துவதில் செயல்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ஐ.நா. அமைதி காக்கும் பணிகள், சவால்களை எதிர்கொள்ளும் அதே வேளையில், மோதல்கள் நிறைந்த பகுதிகளில் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பைப் பேணுவதற்கான கூட்டு நடவடிக்கையின் இலட்சியத்தை உள்ளடக்கியுள்ளன.
- சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டம்: சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டங்கள் மற்றும் மரபுகளின் வளர்ச்சி மற்றும் பரவலான ஏற்றுக்கொள்ளல், உலகளாவிய மதிப்புகள் மற்றும் தனிநபர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் இலட்சியவாத முக்கியத்துவத்தை பிரதிபலிக்கிறது. சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றம் (ICC) போன்ற நிறுவனங்கள், நீதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட விதிகள் அடிப்படையிலான சர்வதேச ஒழுங்கின் இலட்சியத்தை உள்ளடக்கிய, மனித உரிமை மீறல்களுக்கு தனிநபர்களைப் பொறுப்பேற்கச் செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.
- ஜனநாயக அமைதிக் கோட்பாடு: ஜனநாயக நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று அரிதாகவே போருக்குச் செல்கின்றன என்ற அவதானிப்பு, ஜனநாயகம் அமைதியை வளர்க்கிறது என்ற இலட்சியவாதக் கருத்துக்கு அனுபவ ரீதியான ஆதரவை அளிக்கிறது. சர்வதேச நடிகர்களால் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஜனநாயக ஆட்சியை மேம்படுத்துவது பெரும்பாலும் இந்த இலட்சியவாத நம்பிக்கையால் இயக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, உறுப்பினர்களுக்கான ஜனநாயக தரநிலைகளுக்கு ஐரோப்பிய ஒன்றியம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பது இந்தக் கொள்கையை பிரதிபலிக்கிறது.

- உலகளாவிய பிரச்சினைகளில் சர்வதேச ஒத்துழைப்பு: பாரிஸ் ஒப்பந்தம் போன்ற ஒப்பந்தங்கள் மூலம் காலநிலை மாற்றத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்கான முயற்சிகள், இலட்சியவாதக் கொள்கைகளை செயல்பாட்டில் நிரூபிக்கின்றன. பகிரப்பட்ட உலகளாவிய சவாலை அங்கீகரித்து, கூட்டுப் பொறுப்புணர்வு மற்றும் கூட்டு நடவடிக்கை மூலம் சிறந்த எதிர்காலத்திற்கான சாத்தியக்கூறு குறித்த நம்பிக்கையால் உந்தப்பட்டு, தீர்வுகளைக் கண்டறிய நாடுகள் பலதரப்பு ஒத்துழைப்பில் ஈடுபடுகின்றன.
- மனிதாபிமான தலையீடு: சர்ச்சைக்குரியதாகவும், பெரும்பாலும் யதார்த்தமான கருத்தாய்வுகளுடன் பின்னிப் பிணைந்ததாகவும் இருந்தாலும், மனிதாபிமான தலையீடுகள், வெகுஜன அட்டூழியங்களைத் தடுப்பதையும் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதையும் உண்மையிலேயே நோக்கமாகக் கொண்டால், குறுகிய தேசிய நலன்களுக்கு அப்பால் தார்மீக அடிப்படையில் செயல்படுவதற்கான ஒரு இலட்சியவாத உந்துதலை பிரதிபலிக்கின்றன.
- வளர்ச்சி உதவி மற்றும் வறுமை ஒழிப்பு திட்டங்கள்: பல சர்வதேச மேம்பாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்கள், மனித துன்பங்களைக் குறைத்தல் மற்றும் உலகளவில் சமூக நீதியை மேம்படுத்துவதன் முக்கியத்துவம் குறித்த இலட்சியவாத நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செயல்படுகின்றன. வறுமை ஒழிப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி ஆகியவற்றில் அவர்களின் பணி மிகவும் சமமான மற்றும் அமைதியான உலகத்தை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.
- உலகம் சிக்கலானது என்பதையும், சர்வதேச உறவுகள் அரிதாகவே ஒரு கோட்பாட்டால் வடிவமைக்கப்படுகின்றன என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அதிகாரம் மற்றும் தேசிய நலன் பற்றிய யதார்த்தமான பரிசீலனைகள் பெரும்பாலும் இலட்சியவாத அபிலாஷைகளுடன் குறுக்கிடுகின்றன. இருப்பினும், மேலே உள்ள எடுத்துக்காட்டுகள், இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டின் முக்கியக் கொள்கைகள் சர்வதேச விதிமுறைகள், நிறுவனங்கள் மற்றும் மிகவும் அமைதியான, நீதியான மற்றும் கூட்டுறவு உலகளாவிய சமூகத்தை வளர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட செயல்களை எவ்வாறு தொடர்ந்து ஊக்குவிக்கின்றன என்பதை விளக்குகின்றன.

சர்வதேச உறவுகளின் இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டின் சிறப்புகள்:

- நெறிமுறைகள் மற்றும் ஒழுக்கத்தின் மீதான முக்கியத்துவம்: சர்வதேச உறவுகளில் இலட்சியவாதம் நெறிமுறைக் கருத்துக்களை முன்னணியில் கொண்டு வருகிறது, நீதி, மனித உரிமைகள் மற்றும் உலகளாவிய மதிப்புகளை அடிப்படையாகக்

கொண்ட கொள்கைகளை ஆதரிக்கிறது. இது மிகவும் கொள்கை ரீதியான மற்றும் பொறுப்பான உலகளாவிய ஒழுங்கிற்கு வழிவகுக்கும்.

- அமைதியான உலகத்திற்கான தொலைநோக்கு: ஒத்துழைப்பு, சர்வதேச சட்டம் மற்றும் நிறுவனங்களில் கவனம் செலுத்துவதன் மூலம், போர் மற்றும் மோதல்களிலிருந்து விடுபட்ட உலகத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கையான தொலைநோக்குப் பார்வையை இலட்சியவாதம் வழங்குகிறது. அமைதியான மோதல் தீர்வு மற்றும் நீடித்த அமைதியை நிறுவுவதற்கான முயற்சிகளை இது ஊக்குவிக்கிறது.
- சர்வதேச ஒத்துழைப்பை ஊக்குவித்தல்: காலநிலை மாற்றம், வறுமை மற்றும் தொற்றுநோய்கள் போன்ற பகிரப்பட்ட சவால்களை எதிர்கொள்ள மாநிலங்களுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பின் முக்கியத்துவத்தை இலட்சியவாதம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இது கூட்டு நடவடிக்கையை எளிதாக்கும் சர்வதேச விதிமுறைகள் மற்றும் ஆட்சிகளின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறது.
- மனித உரிமைகள் மற்றும் ஜனநாயகத்தில் கவனம் செலுத்துதல்: மனித உரிமைகள் மற்றும் ஜனநாயக நிர்வாகத்தின் மீதான கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம், இந்த மதிப்புகளை உலகளவில் பரப்புவதற்கு பங்களிக்கும், மேலும் நிலையான மற்றும் நீதியான சமூகங்களுக்கு வழிவகுக்கும்.
- சர்வதேச நிறுவனங்களுக்கான அறக்கட்டளை: ஐக்கிய நாடுகள் சபை போன்ற சர்வதேச அமைப்புகளை உருவாக்குவதில் இலட்சியவாதக் கொள்கைகள் முக்கிய பங்கு வகித்தன, அவை இராஜதந்திரம், ஒத்துழைப்பு மற்றும் சர்வதேச சட்டத்தை அமல்படுத்துவதற்கான தளங்களை வழங்குகின்றன.
- மனித இயல்பின் நம்பிக்கையான பார்வை: மனித பகுத்தறிவு மற்றும் முன்னேற்றத்தின் மீதான நம்பிக்கை, சர்வதேச விவகாரங்களில் நேர்மறையான மாற்றத்திற்கு ஒரு சக்திவாய்ந்த உந்துதலாக இருக்கும், நிராயுதபாணியாக்கம், வளர்ச்சி மற்றும் உலகளாவிய நீதிக்கான முயற்சிகளை ஊக்குவிக்கும்.
- நெறிமுறை செல்வாக்கு: சர்வதேச விதிமுறைகள் மற்றும் நடத்தை தரங்களை வடிவமைப்பதில் இலட்சியவாதம் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிக்கிறது, உலக அரங்கில் நாடுகள் தங்கள் பாத்திரங்களையும் பொறுப்புகளையும் எவ்வாறு உணர்கின்றன என்பதைப் பாதிக்கிறது.

சர்வதேச உறவுகளின் இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டின் தீமைகள்:

- யதார்த்தவாதம் இல்லாமை: இலட்சியவாதம் பெரும்பாலும் அதிகார அரசியல், தேசிய நலன்கள் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உள்ளார்ந்த போட்டி ஆகியவற்றின் யதார்த்தங்களை கவனிக்காமல் விட்டுவிடுகிறது என்று விமர்சகர்கள் வாதிடுகின்றனர். உலகம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதில் அதன் கவனம், உலகம் உண்மையில் எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பதை புறக்கணிக்கக்கூடும்.

- செயல்படுத்துவதில் சிரமம்: சர்வதேச உறவுகளின் சிக்கல்கள் மற்றும் நாடுகளின் முரண்பட்ட நலன்கள் காரணமாக இலட்சியவாதக் கொள்கைகளை உறுதியான வெளியுறவுக் கொள்கையாக மொழிபெயர்ப்பது சவாலானதாக இருக்கலாம். உலக அளவில் தார்மீக ஒருமித்த கருத்தை அடைவது பெரும்பாலும் கடினம்.
- ஆக்கிரமிப்புக்கு ஆளாகும் தன்மை: இலட்சியவாதக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அதிகப்படியான நம்பிக்கை அணுகுமுறை, அதே தார்மீக உறுதிப்பாடுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளாத நபிகளால் சுரண்டல் மற்றும் ஆக்கிரமிப்புக்கு மாநிலங்களை எளிதில் பாதிக்கக்கூடும்.
- சுயநலத்தை குறைத்து மதிப்பிடுதல்: மாநில நடத்தையின் முதன்மை இயக்கியாக தேசிய சுயநலத்தின் நீடித்த செல்வாக்கை இலட்சியவாதம் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடும். அரசுகள் பெரும்பாலும் பொதுநல இலக்குகளை விட தங்கள் சொந்த பாதுகாப்பு மற்றும் நல்வாழ்வை முன்னுரிமைப்படுத்துகின்றன.
- "நல்ல நோக்கங்களின்" சிக்கல்: சில இலட்சியவாதக் கண்ணோட்டங்களால் பரிந்துரைக்கப்பட்டபடி, பிற மாநிலங்களின் " நல்ல நோக்கங்களை" நம்பியிருப்பது ஆபத்தானது, ஏனெனில் நோக்கங்கள் மாறலாம் அல்லது மூலோபாயக் கருத்தாய்வுகளால் மறைக்கப்படலாம்.
- அப்பாவித்தனத்திற்கு வழிவகுக்கும்: அதிகார இயக்கவியல் பற்றிய நடைமுறை புரிதல் இல்லாமல் இலட்சியவாதக் கொள்கைகளை வலுவாகப் பின்பற்றுவது அப்பாவிதாக அல்லது பயனற்ற வெளியுறவுக் கொள்கை முடிவுகளுக்கு வழிவகுக்கும்.
- வரையறுக்கப்பட்ட விளக்க சக்தி: சர்வதேச அமைப்பில் மோதல்கள் மீண்டும் நிகழும் விதத்தையும், அதிகாரப் போட்டியின் தொடர்ச்சியான வடிவங்களையும் விளக்கும் அதன் வரையறுக்கப்பட்ட திறனுக்காக இலட்சியவாதம் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டங்கள் பெரும்பாலும் இந்த நிகழ்வுகளுக்கு மிகவும் கவர்ச்சிகரமான விளக்கங்களை வழங்குகின்றன.
- முடிவில், இலட்சியவாதக் கோட்பாடு சர்வதேச உறவுகளுக்கு ஒரு மதிப்புமிக்க நெறிமுறை கட்டமைப்பை வழங்குகிறது மற்றும் சர்வதேச சட்டம் மற்றும் ஒத்துழைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களுக்கு பங்களித்திருந்தாலும், அதிகார அரசியல் மற்றும் சுயநலத்தின் தொடர்ச்சியான யதார்த்தங்களைக் கணக்கிடுவதில் அதன் வரம்புகள் குறிப்பிடத்தக்க குறைபாடுகளாகும். இலட்சியவாத அபிலாஷைகள் மற்றும் யதார்த்தவாத நடைமுறைவாதம் இரண்டையும் உள்ளடக்கிய ஒரு சமநிலையான அணுகுமுறை பெரும்பாலும் உலகளாவிய அரங்கின் சிக்கல்களை வழிநடத்துவதில் மிகவும் பயனுள்ளதாக கருதப்படுகிறது.

தத்துவார்த்தக் கண்ணோட்டங்கள்: யதார்த்தவாதம்

யதார்த்தவாத பாரம்பரியம் சர்வதேச உறவுகளை மாநிலங்களுக்கு இடையிலான மோதலாக விவரிக்கிறது, இதில் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் நலன்களும் மற்ற நாடுகளின் நலன்களை விலக்குகின்றன. யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டத்தின் கீழ், மாநிலங்கள் எந்தவிதமான தார்மீக அல்லது சட்டக் கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாமல் தங்கள் இலக்குகளைத் தொடர சுதந்திரமாக உள்ளன.

ஒரு பாரம்பரிய யதார்த்தவாதியாக, மோர்கெந்தாவ் அரசியலின் புறநிலை விதிகளை மனித இயல்புக்குக் காரணம் காட்டுகிறார். அபாயங்களைக் குறைத்து நன்மைகளை அதிகரிக்கும் பகுத்தறிவுத் தேர்வுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் வெளியுறவுக் கொள்கை பிரச்சினைகள் குறித்து அரசியல்வாதி தனது முடிவை எடுப்பதாக அவர் கூறுகிறார். அந்தக் கொள்கை நாட்டின் சக்தியை எவ்வாறு பாதிக்கலாம் என்பதை மதிப்பிடுவதன் அடிப்படையில் முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன. எனவே அரசியல்வாதி அதிகாரம் என வரையறுக்கப்பட்ட ஆர்வத்தின் அடிப்படையில் சிந்தித்து செயல்படுவார் என்று நம்பப்படுகிறது. ஒரு அராஜக மற்றும் அச்சுறுத்தும் சர்வதேச சூழலில் அரசின் நலனை ஆராய்வது அரசின் உயிர்வாழ்வை உறுதி செய்வதற்கான ஒரே வழி என்று கருதப்படுகிறது.

மறுபுறம், கட்டமைப்பு யதார்த்தவாதிகள், சர்வதேச அமைப்பினுள் நிலவும் அராஜகம், உயிர்வாழ்வையும் பாதுகாப்பையும் உறுதி செய்வதற்காக மாநிலங்கள் தங்கள் ஒப்பீட்டு சக்தியை அதிகப்படுத்த தூண்டுகிறது என்று நம்புகிறார்கள். கட்டமைப்பு யதார்த்தவாதம் இரண்டு முக்கிய போக்குகளைக் கொண்டுள்ளது: தற்காப்பு மற்றும் தாக்குதல் யதார்த்தவாதம், மாநிலங்களை முறையே பாதுகாப்பு மற்றும் அதிகாரத்தை அதிகப்படுத்துபவர்களாகக் கருதுகிறது. வால்ட்ஸ் போன்ற தற்காப்பு யதார்த்தவாதிகள், மாநிலங்கள் தங்கள் பாதுகாப்பு மற்றும் உயிர்வாழ்வை உறுதி செய்ய போதுமான சக்தியைப் பெறும்போது திருப்தி அடைகின்றன என்று வாதிடுகின்றனர், அதே நேரத்தில் மியர்ஷைமர் போன்ற தாக்குதல் யதார்த்தவாதிகள், மாநிலங்கள் முடிந்தவரை அதிக அதிகாரத்தைப் பெறத் தயாராக இருப்பதாகவும், தற்போதுள்ள அதிகாரப் பகிர்வை தங்களுக்குச் சாதகமாக மாற்ற எந்த வாய்ப்பையும் பயன்படுத்துவதாகவும் கூறுகிறார்கள். அதிகாரத்தைப் பின்தொடர்வது, பாரம்பரியமாக இராணுவ மூலோபாய அடிப்படையில் குறுகியதாக வரையறுக்கப்படுகிறது, மற்றும் தேசிய நலனை மேம்படுத்துவது ஆகியவை அரசின் உயிர்வாழ்விற்கான யதார்த்தவாதத்தின் முக்கிய கொள்கைகளாகும். யதார்த்தவாதிகள் சர்வதேச நிறுவனங்கள் குறித்து சந்தேகம் கொண்டுள்ளனர் மற்றும் எந்தவொரு வெளிப்புற நிறுவனத்திடமும் தங்கள் பாதுகாப்பை ஒப்படைக்கும் யோசனையை எதிர்க்கின்றனர்.

தாக்குதல் சார்ந்த யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டத்துடன், நாடுகள் போட்டி நாடுகளின் சக்தியைக் குறைத்து, அவர்களுக்கு எதிராக ஏற்படும் சாத்தியமான

அச்சுறுத்தலைத் தணிக்க முயற்சிக்கின்றன. பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதற்காக, அரசு அதன் ஒப்பீட்டு சக்தியை அதிகப்படுத்த வேண்டும் மற்றும் அதன் எதிரிகளுடன் ஒப்பிடும்போது மேன்மையை அடைய வேண்டும் என்று வாதிடுவதன் மூலம் அவை அதிகாரத்திற்கும் பாதுகாப்பிற்கும் இடையே நேரடி தொடர்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இதற்கு நேர்மாறாக, தற்காப்பு யதார்த்தவாதிகள், போட்டி நாடுகளுக்கு எதிராக அதிகார சமநிலையை உறுதி செய்வதற்காக மாநிலங்கள் தங்கள் சக்தியை அதிகரிக்கின்றன, இதனால் எதிராளி தாக்கும் அபாயத்தை எதிர்கொள்ள முடியாது என்று நம்புகிறார்கள். இதன் விளைவாக, வாரிசு நிர்வாகத்தை வடிவமைப்பதன் மூலமும், வழங்கப்பட்ட கூட்டணியை உறுதி செய்வதன் மூலமோ அல்லது போட்டியாளர்களின் நலன்களை எதிர்கொள்வதன் மூலமோ, மேற்கு நாடுகளின் தலையீடுகள் தாக்குதல் மற்றும் தற்காப்பு யதார்த்தவாத நலன்களுக்கு சேவை செய்கின்றன.

மியர்ஷைமர் சொல்வது போல், பெரும் வல்லரசுகள் தங்கள் பொருளாதார மற்றும் இராணுவ சக்தியை அதிகரிக்கவும், மற்ற மாநிலங்களை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கவும் முயற்சி செய்கின்றன என்றும், அவை அதிகார சமநிலையை தங்களுக்கு சாதகமாக மாற்றுவதைத் தடுக்கின்றன என்றும் யதார்த்தவாதிகள் நம்புகிறார்கள். மாநிலங்கள் முடிந்தவரை அதிக அதிகாரத்தைப் பெறவும், போட்டி அரசின் மீது அதிகாரத்தைப் பெறவும், தங்கள் பாதுகாப்பை மேம்படுத்தவும் போர்களைப் பயன்படுத்தவும் தயாராக இருப்பதாக மியர்ஷைமர் வாதிட்டாலும், போரின் முடிவின் பின்னணியில் உள்ள உந்து சக்தியாக பாதுகாப்புடன் சித்தாந்தம் அல்லது பொருளாதாரக் கருத்தாய்வுகளும் முக்கியமானவை என்பதையும் அவர் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

யதார்த்தவாதத்தின் சமகால வரையறைகளின் நான்கு பொதுவான அம்சங்களையும் ஜே.சாமுவேல் பார்கின் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்: சர்வதேச அரசியலில் அரசு மையப் பாத்திரம் வகிக்கிறது; அரசுகள் ஒரு அராஜக உலகில் நிலைத்திருக்க தங்கள் சொந்த உயிர்வாழ்வில் ஆர்வமாக உள்ளன; அரசின் நலன்களைப் பின்தொடர்வதற்காக, அரசு மனிதர் பகுத்தறிவுடன் நடந்து கொள்கிறார்; அரசுகள் மற்ற வகையான அதிகாரங்களை விட (அதாவது பொருளாதார, நிறுவன அல்லது தார்மீக சக்தி) இராணுவ சக்தி போன்ற பொருள் திறன்களில் அதிக கவனம் செலுத்துகின்றன. அராஜக சர்வதேச சூழல் அரசுகள் தங்கள் முக்கிய நலன்களைப் பாதுகாக்கத் தவறும்போது அவற்றைத் தண்டிப்பதாகவும் கிரிகோ கூறுகிறார்.

மனிதாபிமான தலையீட்டில் தேர்ந்தெடுக்கும் தன்மை, தார்மீகக் கருத்துக்களை மீறி அதிகாரத்தை மேம்படுத்துவதன் மூலம் தேசிய நலன்களை முன்னேற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட மாநிலங்களின் வெளியுறவுக் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு

யதார்த்தவாதிகள் காரணம் கூறுகின்றனர். மனிதாபிமான தலையீட்டிற்கான முடிவு செலவு-பயன் பகுப்பாய்வு மற்றும் புவிசார் அரசியல் நலன்களால் உருவாகிறது என்றும் அவர்கள் வாதிகின்றனர். அந்த சூழலில் 'நியாயப்படுத்தக்கூடிய' போருக்கும் 'வற்புறுத்தும்' போருக்கும் இடையிலான குரோஷியஸின் வேறுபாட்டை புல் குறிப்பிடுவது, மனிதாபிமான தலையீட்டை தங்கள் ஆர்வத்தைத் தொடர ஒரு சாக்குப்போக்காகப் பயன்படுத்துவதற்கான யதார்த்தமான கருத்தை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

தேசிய நலன்கள் தலையீட்டின் முக்கிய இயக்கி என்பதை யதார்த்தவாதிகள் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள், எனவே தேசிய நலன்கள் ஆபத்தில் இருக்கும்போது மட்டுமே தலையீடுகள் நடைபெறுகின்றன. இருப்பினும், யதார்த்தவாத அறிஞர்கள் தேசிய நலன்களை, அது பொருள் அல்லது கருத்தியல் நலன்களாக இருந்தாலும் சரி, எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அதை வரையறுப்பதில் உடன்படவில்லை. மோர்கெந்தாவின் கிளாசிக்கல் யதார்த்தவாதம் ஆர்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் முதன்மையாக பொருள் மற்றும் குறிப்பாக இராணுவ சொற்களில் வரையறுக்கிறது. எந்தவொரு ஆர்வத்தையும் அடைவதற்கான ஒரு கருவியாக, அதிகாரம் ஆர்வமாக மாறுகிறது. மோர்கெந்தாவ் தலையீட்டை "இராஜதந்திர அழுத்தம், பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் போர் போன்ற வெளியுறவுக் கொள்கையின் ஒரு கருவி" என்று விவரிக்கிறார், மேலும் தலையீட்டின் முடிவை ஆபத்தில் உள்ள தேசிய நலன் மற்றும் வெற்றிபெற போதுமான சக்திக்குக் காரணம் காட்டுகிறார். எனவே கிளாசிக்கல் யதார்த்தவாதத்தில், அதிகாரத்தைப் பின்தொடர்வது தேசிய நலனாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. தேசிய நலன் வெளியுறவுக் கொள்கையில் தொடர்ச்சியையும் நிலைத்தன்மையையும் உறுதி செய்கிறது.

மூன்றாம் தரப்பு தலையீடு தலையீட்டாளர்களின் மூலோபாய நலன்களுடன் தொடர்புடையதாக இருக்க வாய்ப்புள்ளது என்ற கருத்தை சில அறிஞர்கள் ஆதரிக்கின்றனர். யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டத்தின்படி, பிராந்திய அல்லது உலகளாவிய சக்திகள், பிராந்திய அதிகார சமநிலை ஆபத்தில் இருக்கும் மற்றும் மோதல் பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச அமைதிக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் உள்நாட்டுப் போர் நாடுகளில் செல்வாக்கை விரிவுபடுத்த வெளிநாட்டு தலையீட்டிற்கான வாய்ப்பையும் கிடைக்கக்கூடிய நிலைமைகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள முனைகின்றன.

ஒரு பக்கத்திற்கு சாதகமாக மோதலின் சாத்தியமான விளைவை மாற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு பக்கச்சார்பான தலையீடுகள் ஒரு யதார்த்தமான கண்ணோட்டத்தாலும் விளக்கப்படலாம். ஒரு சாத்தியமான தலையிடும் சக்தி அதன் நலன்கள் மற்றும் மோதலுக்குப் பிறகு நாட்டை யார் நடத்துவது என்பது குறித்த மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மோதலுக்கான விரும்பிய முடிவு நிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தலையீட்டிற்கான முடிவை வடிவமைக்கும். அந்த சூழலில், வெளிநாட்டு

சக்திகள் தலைவர் அல்லது அரசாங்கத்தின் வகை, நாட்டின் பொருளாதார அமைப்பு அல்லது அரசாங்கத்தின் சில கொள்கைகளை மாற்ற முயற்சிக்கின்றன.

தலையீட்டின் சட்டபூர்வமான தன்மையை நியாயப்படுத்த, தலையீட்டிற்கு முன் UNSC அங்கீகாரத்தை வழங்க முக்கிய சக்திகள் விரும்புகின்றன; இருப்பினும், UNSC அங்கீகாரம் தலையீட்டிற்கு ஒரு முழுமையான முன்நிபந்தனை அல்ல. குறிப்பாக அதிக மூலோபாய நலன்கள் ஆபத்தில் இருக்கும்போது மற்றும் UNSC நிரந்தர உறுப்பினர்கள் தலையீட்டிற்கு எதிராக முரண்பட்ட நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கும்போது; பெரிய சக்திகள் ஒரு யதார்த்தமான கண்ணோட்டத்துடன் இருக்கும் விதிமுறைகளை மீறவோ அல்லது புறக்கணிக்கவோ தேர்வு செய்யலாம். தலையீட்டின் நோக்கங்களை விளக்குவதற்கான அவர்களின் நிலைப்பாட்டிற்கு வலுவூட்டலாக இந்த உண்மையை யதார்த்தவாதிகள் பார்க்கிறார்கள்.

அந்த சூழலில் யதார்த்தவாத பாரம்பரியம், மாநிலங்கள் மற்றும் பிராந்தியங்களின் எல்லைகளைக் கடந்து செல்லும் தார்மீக விதிமுறைகள் மற்றும் தலையீட்டிற்கான மனிதாபிமான நியாயப்படுத்தல்களின் இருப்பை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது.

யதார்த்தவாதிகள், அரசுகள் அதிகாரத்திற்காகப் போராடுவதாகவும், நலன்களுக்காகப் போராடுவதாகவும் கூறுகின்றனர், எனவே விதிமுறைகளை விடப் பெரிய அளவில் பொருள் நலன்களே தலையீட்டிற்கான முடிவைத் தீர்மானிக்கின்றன. சர்வதேச அராஜகத்தின் சூழ்நிலையில், அரசுகள் உயிர்வாழ்வதற்கான இறுதி நோக்கத்திற்காக அதிகாரத்தையும் பாதுகாப்பையும் அதிகப்படுத்தவோ அல்லது பாதுகாப்பிற்கான அச்சுறுத்தல்களைக் குறைக்கவோ பாடுபடுகின்றன. யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டத்தில், இராணுவத் தலையீடு என்பது ஒரு கருவியாகும், எனவே இந்த நலன்கள் ஆபத்தில் இருந்தால் மட்டுமே அரசுகள் தலையிடுகின்றன.

மனிதாபிமான தலையீடு என்பது முற்றிலும் மனிதாபிமான இலட்சியங்களால் தூண்டப்படவில்லை என்று யதார்த்தவாதிகள் வாதிடுகின்றனர், மாறாக மோர்கெந்தாவ் குறிப்பிடுவது போல, அது மற்ற நாடுகளின் அதிகாரத்தைப் பராமரிக்க அல்லது அதிகரிக்கவும், கட்டுப்படுத்த அல்லது குறைக்கவும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. யதார்த்தவாதிகள் மனிதாபிமான தலையீட்டை சக்திவாய்ந்த நாடுகள் தங்கள் சொந்த நலன்களை மேம்படுத்த இராணுவ சக்தியைப் பயன்படுத்தும் ஒரு வழிமுறையாகக் கருதுகின்றனர்.

சுருக்கமாக, யதார்த்தவாதிகள் சர்வதேச உறவுகளை, தேசிய உயிர்வாழ்வை உறுதி செய்வதற்கும், மற்றவர்களுடன் தொடர்புடைய தங்கள் தேசிய நலனைப் பாதுகாப்பதற்கும் அல்லது ஊக்குவிப்பதற்கும் அதிகாரத்திற்காக போட்டியிடும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான பூஜ்ஜிய-தொகை விளையாட்டாகக் கருதுகின்றனர்.

அந்த வகையில், மாநிலங்களுக்குள் மோதல்கள், தலையீடு மூலம் மோதலுக்குப் பிந்தைய சூழலை வடிவமைப்பதன் மூலம் தேசிய நலன்களைப் பின்தொடர்வதற்காக நாடுகளால் சுரண்டப்பட்டு சர்வதேசமயமாக்கப்படுகின்றன. மாநிலங்களுக்குள் மோதலில் மாநிலங்கள் ஏன் தலையிடுகின்றன என்பதை விளக்கும் முயற்சியில், யதார்த்தவாத முன்னுதாரணம், மாநிலங்களுக்குள் மோதல்களில் தலையீடு/தலையீடு செய்யாதது மற்றும் தேசிய மற்றும் மூலோபாய நலன்களை மட்டுமே ஆபத்தில் கொண்டு ஆதரிக்க ஒரு பக்கத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான பிராந்திய மற்றும் உலகளாவிய சக்திகளின் முடிவுகளை இணைக்கிறது.

3. தாராளமயம் மற்றும் தலையீடு

சர்வதேச அரசியலின் யதார்த்தவாத பார்வைக்கு மாறாக, தாராளவாதக் கோட்பாடு, மாநிலங்களுக்கிடையேயான நிலையான மோதல் மற்றும் பூஜ்ஜிய-தொகை விளையாட்டுப் போராட்டம் என்ற கருத்தை எதிர்க்கிறது, மேலும் அதற்கு பதிலாக தனிப்பட்ட மனிதர்களை இணைக்கும் நாடுகடந்த சமூகப் பிணைப்புகள் ஒத்துழைப்பதற்கான வாய்ப்பின் சாளரத்தை வழங்குகின்றன என்று கூறுகிறது. தாராளவாதக் கோட்பாடு, யதார்த்தவாதக் கருத்துக்கு மாறாக, தார்மிக கட்டாயங்கள் அரசின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்றும் கருதுகிறது. தாராளவாதக் கோட்பாடு, மாநிலங்களுக்கிடையேயான ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருத்தல், தொடர்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பு அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் செயல்படுத்துகிறது மற்றும் நிலைநிறுத்துகிறது என்று கூறுகிறது.

தாராளவாதிகள் முக்கியமாக சர்வதேச உறவுகளில் நீடித்த அமைதி மற்றும் ஒத்துழைப்பை எவ்வாறு உறுதி செய்வது என்பதில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். சர்வதேச உறவுகளை நிர்ணயிப்பதில் பொருள் சக்தி மட்டுமே ஒரே காரணி அல்ல என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள், மேலும் தற்போதுள்ள அராஜகத்தின் தாக்கங்களைத் தணிப்பதன் மூலம் நாடுகளிடையே அமைதியான உறவுகளை மேம்படுத்துவதிலும் செயல்படுத்துவதிலும் சர்வதேச நிறுவனங்களின் பங்கை வலியுறுத்துகிறார்கள். சர்வதேச அமைப்புகள் தங்கள் சொந்த அதிகாரம், சுயாட்சி மற்றும் ஓரளவிற்கு சுதந்திரத்தை மட்டுப்படுத்த விருப்பத்துடன் ஏற்றுக்கொள்வதால், சர்வதேச அமைப்புகள் உயர் அதிகாரமாக செயல்படுகின்றன, ஏனெனில் அவை சர்வதேச அமைப்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட விதிகளின் தொகுப்பின் மூலம். சர்வதேச அமைப்புகளின் அதிகாரமளித்தல் தேசிய மற்றும் சர்வதேச மட்டங்களில் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் தாராளவாத விதிமுறைகளை செயல்படுத்துவதை உறுதி செய்கிறது.

ஜனநாயகம் மற்றும் சுதந்திர சந்தைப் பொருளாதாரம் கொண்ட நாடுகள் அமைதிக்கு உகந்த அரசியல் சூழல்களைக் கொண்டுள்ளன என்பதை தாராளவாதிகள் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். தாராளவாத கோட்பாட்டில், தற்போதுள்ள

தாராளவாத ஜனநாயகங்களின் விளைவாக தாராளவாத நாடுகளுக்கு இடையே போர் இல்லாததை விவரிக்கும் ஜனநாயக அமைதி நிகழ்வு மூலம் இது விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலையீடு மற்றும் ஆட்சி மாற்றம் மூலம் அந்த முன்னோக்கில் ஜனநாயக ரீதியாக நிர்வகிக்கப்படும் நாடுகளின் மண்டலத்தை விரிவுபடுத்துவது மிகவும் பாதுகாப்பான மற்றும் கணிக்கக்கூடிய சர்வதேச சமூகத்தை நிறுவுவதற்கான நோக்கத்திற்கு சேவை செய்வதற்கான ஒரு நியாயமான நடவடிக்கையாகக் கருதப்படுகிறது.

மறுபுறம், சர்வதேச நிறுவனங்களின் பங்கு மற்றும் இராணுவத் தலையீட்டைப் பயன்படுத்துவதில் தாராளவாதிகள் வேறுபடுகிறார்கள். தாராளமயமற்ற நாடுகள் தங்கள் குடிமக்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகளை மீறும் பட்சத்தில், நாடுகளின் இறையாண்மையை மதிப்பது கவனிக்கப்படாமல் போகலாம் என்ற கருத்தை சிலர் ஆதரிக்கின்றனர். இராணுவத் தலையீடு குறித்த சமகால தாராளவாதக் கோட்பாடு, தாராளவாத அறிஞர்களின் இரண்டு குழுக்களை அடையாளம் காட்டுகிறது: அண்டவியல் தலையீட்டாளர்கள் மற்றும் தாராளவாத சர்வதேசியவாதிகள். ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சி அதன் சொந்த மக்களை ஒடுக்கும் முறையான மனித உரிமை மீறல்களின் போது தலையீடு ஒரு தார்மிகக் கடமை என்று அண்டவியல் தலையீட்டாளர்கள் கூறுகின்றனர். மறுபுறம், தாராளவாத சர்வதேசியவாதிகள், நீடித்த உள்நாட்டுப் போர்கள் மற்றும் பொதுமக்களை கண்மூடித்தனமாகக் கொல்வதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான கடைசி முயற்சியாக வெளிநாட்டுத் தலையீட்டை நியாயப்படுத்துகிறார்கள். இராணுவத் தலையீடு பலதரப்பு மற்றும் UNSC ஆல் சட்டப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் பொதுவாக வலியுறுத்துகின்றனர். உள்நாட்டுக் கொந்தளிப்பு சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை அச்சுறுத்தும் போதெல்லாம் அல்லது உள்நாட்டு வன்முறை இன அழிப்பு மற்றும் இனப்படுகொலை போன்ற மனித உரிமை மீறல்களில் விளையும் போதெல்லாம் பல தாராளவாதிகள் வெளிநாட்டுத் தலையீட்டை ஆதரிக்கின்றனர்.

1648 முதல் சர்வதேச உறவுகளின் அடிப்படைக் கொள்கை இறையாண்மை கொண்ட நாடாக இருந்து வருகிறது. சமகால ஒருமித்த கருத்துக்கு மனிதாபிமான தலையீட்டிற்கு UNSC அங்கீகாரம் தேவைப்படுகிறது. மனிதாபிமான தலையீட்டின் வரையறை "சர்வதேச அளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் பரவலாகப் பறிக்கப்படுவதிலிருந்து இலக்கு மாநிலத்தின் குடிமக்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்திற்காக முதன்மையாக ஒரு மாநிலம், நாடுகளின் குழு அல்லது சர்வதேச அமைப்பால் அச்சுறுத்தல் அல்லது பலத்தைப் பயன்படுத்துதல்".

இருப்பினும், 1994 மற்றும் 1999 ஆம் ஆண்டுகளில் ருவாண்டா மற்றும் கொசோவோவில் முறையே UNSC செயல்படத் தவறியது, மனிதாபிமான நோக்கங்களுக்கான தலையீடு குறித்த நெறிமுறை விவாதத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்த வகையில், சர்வதேச தலையீடு மற்றும் மாநில இறையாண்மை ஆணையத்தின் (ICISS) "பாதுகாக்கும் பொறுப்பு" (R2P) அறிக்கை, இறையாண்மை

கொண்ட நாடுகள் தங்கள் சொந்த குடிமக்களை படுகொலை, இன அழிப்பு, இனப்படுகொலை மற்றும் பட்டினியிலிருந்து பாதுகாக்கும் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளன என்ற கருத்தை ஊக்குவித்தது. மாநிலங்கள் தங்கள் பொறுப்பை நிறைவேற்ற விரும்பவில்லை அல்லது முடியவில்லை என்றால் அல்லது அரசுதான் தங்கள் சொந்த மக்களுக்கு எதிராக இந்தக் கொடுமைகளைத் தொடர்ந்து செய்கிறது என்றால், பெரிய சர்வதேச சமூகம் R2P ஐப் பயன்படுத்த வேண்டும். அந்த நெறிமுறை மாற்றம் UNSC ஒப்புதலின் எல்லைக்கு வெளியே இராணுவத் தலையீட்டிற்கான நெகிழ்வுத்தன்மையைக் கொண்டுவருகிறது மற்றும் நடைமுறையில் சர்வதேச சமூகத்திற்கு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மோதலின் வன்முறையை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு 'தலையிடுவதற்கான பொறுப்பு' என்று மொழிபெயர்க்கிறது. எனவே UNSC நிரந்தர உறுப்பினர்கள் தலையீட்டிற்கான தீர்மானத்தைத் தடுக்க வீட்டோ அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினால், UNSC கட்டமைப்பிற்கு வெளியே தலையீட்டிற்கான நியாயமாக R2P கருதப்படுகிறது. இனப்படுகொலை, போர்க்குற்றங்கள், இன அழிப்பு மற்றும் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் ஆகியவற்றில் UNSC செயல்படத் தவறினால், அதற்கு மாற்றுக் கருவியைக் கொண்டிருப்பதே இதன் யோசனையாகும்.

ஐ.நா. சாசனத்தின் அத்தியாயம் VII இல் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளபடி, மனித உரிமை மீறல்களை சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தலாக R2P கருதுகிறது. மனித உரிமைகளின் மொத்த மீறல்களிலிருந்து தனிநபர்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்திற்காக மற்றொரு மாநிலத்தில் தலையீடு செய்வது சட்டபூர்வமானதாகவும் அவசியமானதாகவும் கருதப்படுகிறது. மாநிலங்கள் தங்கள் மக்களைப் பாதுகாக்கத் தவறினால், மாநில இறையாண்மையை சர்வதேச நடவடிக்கைக்கு ஒரு தடையாக முழுமையான சொற்களில் பார்க்க முடியாது என்பதை R2P அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

புதிய சர்வதேச விதிமுறைகள் தனிநபர் உரிமைகள் மற்றும் பாதுகாப்பை முன்னுரிமைப்படுத்துவதாக தாராளவாத சர்வதேசியவாதிகள் கூறுகின்றனர். எனவே மனித பாதுகாப்பு வாதம், சட்டபூர்வமான தலையீட்டிற்கான சர்வதேச ஒருமித்த கருத்தை அடைவதற்கான கட்டமைப்பை வழங்குகிறது. மனிதாபிமான தலையீட்டின் நோக்கமான மனித பாதுகாப்பு, ஜனநாயக வளர்ச்சி, மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்கள், சட்டத்தின் ஆட்சி, நல்லாட்சி, நிலையான வளர்ச்சி மற்றும் சமூக சமத்துவம் ஆகியவை உலகளாவிய அமைதிக்கு ஆயுதக் கட்டுப்பாடு மற்றும் ஆயுதக் குறைப்பு போலவே முக்கியம் என்பதை அங்கீகரிக்கிறது.

மனிதாபிமானத் தேவை மட்டுமே தலையீட்டிற்கான ஒரே சட்டபூர்வமான அடிப்படை என்ற கொள்கையில் தாராளமயம் உறுதியாக உள்ளது, மேலும் சுயநலத்

தலையீடு சர்வதேச ஒத்துழைப்பு அமைப்பின் அடிப்படையைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தி உறுதியற்ற தன்மையை ஏற்படுத்தும் என்று வலியுறுத்துகிறது.

மனிதாபிமானம் தலையீட்டு முடிவுகளை பாதிக்கிறது என்பதையும் கடந்தகால ஆராய்ச்சி காட்டுகிறது. ஒரு உள்நாட்டுப் போரில் மனிதாபிமான பேரழிவுகள் ஏற்படும்போது, பெரிய சக்திகள் தங்கள் சொந்த நலன்களைப் பற்றி கவலைப்படுவது குறைவு, மேலும் நெறிமுறை அளவுகோல்கள் தலையீட்டு முடிவுகளை பாதிக்கலாம், தாராளவாதக் கண்ணோட்டத்துடன். 1991-92 சோமாலியா நெருக்கடி அமெரிக்க அரசியல் அல்லது பொருளாதார நலன்களுக்கு சிறிய அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்துவதாக நம்பப்பட்டது மற்றும் பிராந்திய அல்லது சர்வதேச ஸ்திரத்தன்மைக்கு அச்சுறுத்தலாக இல்லை; இருப்பினும், சோமாலியாவில் ஒரு மோசமான மனிதாபிமான அவசரநிலை நிலைமை பற்றிய தாராளவாதிகளின் கூற்றுக்கள், 300,000 சோமாலியர்கள் இறந்தனர் மற்றும் கிட்டத்தட்ட 4.5 மில்லியன் பேர் பட்டினியின் விளிம்பில் இருந்தனர், சோமாலியாவில் அமெரிக்க தலையீட்டில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. UNSC ஒப்புதல் இல்லாமல் நடத்தப்பட்ட நேட்டோவின் கொசோவோவில் இராணுவத் தலையீடு, பாரிய மனித உரிமை மீறல்களுக்கான பிரதிபலிப்பாகவும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச நிறுவனங்களின் ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிப்பதற்கும் மோதலை நிர்வகிப்பதற்கும் உள்ள திறன், உலகில் அமைதியை ஊக்குவிப்பதற்கான தாராளவாதக் கண்ணோட்டத்தை வலுப்படுத்துகிறது. கொசோவோவில் தலையிடுவதற்கு UNSC அங்கீகாரம் வழங்கத் தவறியது, தாராளவாதிகள் எதிர்கொள்ளும் இக்கட்டான நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது.

தாராளவாத அண்டவியல், மாநில இறையாண்மையை விட மனித துன்பங்களைக் குறைப்பதை முன்னுரிமைப்படுத்துகிறது மற்றும் சர்வதேச சமூகம் மனிதாபிமான நோக்கங்களுக்காக தலையிட தார்மீகக் கடமையைக் கொண்டுள்ளது என்ற கருத்தை ஆதரிக்கிறது.

தலையீட்டிற்கு எதிரான தாராளவாத சர்வதேசியத்தின் நிலைப்பாட்டிற்கு, உலகளாவிய நிறுவனங்கள் உலகை ஆளும் ஒரு சர்வதேச ஒழுங்கு தேவைப்படுகிறது. தாராளவாதக் கண்ணோட்டத்தில், மைக்கேல் டாய்லின் இரட்டைப் பாதை அணுகுமுறையை டன்னே சுருக்கமாக விளக்குகிறார். முதலில், தாராளவாத சமூகம் ஒத்த எண்ணம் கொண்ட பிற நாடுகளுடன் கூட்டணிகளை உருவாக்கி, சர்வாதிகார அரசுகளைக் கட்டுப்படுத்த அதிகார சமநிலையை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு சர்வதேச கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறது. இரண்டாவதாக, தாராளவாத சமூகம் பொருளாதார, இராஜதந்திர கருவிகள் அல்லது 'தலையீடு' மூலம் தாராளவாத கோளத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கான விரிவாக்கக் கொள்கையைப் பராமரிக்கிறது. இது வெளிநாட்டுத்

தலையீடுகளின் அடிப்படை நோக்கங்களைப் புரிந்துகொள்ள மற்றொரு முன்னோக்கை வழங்குகிறது.

தாராளவாத சர்வதேச உறவுகள் கோட்பாடு, மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மோதல்களில் அரசு தலையீட்டை உந்துதல் தொடர்பாக வேறுபட்ட கண்ணோட்டத்தை வழங்குகிறது. தேசிய நலன்கள் தலையீட்டு முடிவின் முக்கிய இயக்கி என்ற யதார்த்தவாத அனுமானத்தை அந்தக் கண்ணோட்டம் எதிர்க்கிறது. ஒரு தாராளவாதக் கண்ணோட்டத்தில், ஒரு மாநிலத்திற்கு இடையேயான மோதல் இனப்படுகொலை, போர்க்குற்றங்கள், இன அழிப்பு, மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் அல்லது மனிதாபிமான பேரழிவை ஏற்படுத்தினால், தேசிய அல்லது மூலோபாய நலன்கள் இருப்பதைப் பொருட்படுத்தாமல், விதி அடிப்படையிலான சர்வதேச ஒழுங்கைப் பராமரிக்க உலக சக்திகள் தலையிட வேண்டும்.

4. ஆங்கிலப் பள்ளி மற்றும் தலையீடு

'சர்வதேச சமூகம்' என்ற முக்கிய கருத்தாக்கத்துடன், யதார்த்தவாத மற்றும் தாராளவாத கோட்பாடுகளுக்கு இடையிலான ஒரு நடுத்தர பாதையாக ஆங்கிலப் பள்ளி பார்க்கப்படுகிறது. சர்வதேச சமூகத்தின் கருத்து, அரசியல் ரீதியாக வேறுபட்ட அரசுகள் அதிகாரம் மற்றும் பாதுகாப்பிற்காக போட்டியிடும் ஒரு அராஜக சர்வதேச அமைப்புக்கும், மனிதகுலத்தின் உலகளாவிய தார்மீக சமூகத்திற்கு சட்ட மற்றும் அரசியல் வெளிப்பாட்டை வழங்கும் ஒரு உலக சமூகத்திற்கும் இடையிலான ஊடகங்கள் வழியாக சித்தரிக்கப்படுகிறது. ஆங்கிலப் பள்ளி பாரம்பரியம் அரசியல் ரீதியாக வேறுபட்ட அரசுகளுக்கு இடையே சமூகம் மற்றும் ஒழுங்கின் உணர்வைப் பராமரிக்கும் பகிரப்பட்ட விதிமுறைகள், விதிகள் மற்றும் நிறுவனங்களில் கவனம் செலுத்துகிறது.

யதார்த்தவாதிக்கும் தாராளவாத மரபிற்கும் இடையிலான ஆங்கிலப் பள்ளியின் நிலைப்பாட்டை புல் வலுப்படுத்துகிறார். அரசுகள் நலன்களுக்காக தொடர்ந்து போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளன என்ற அடிப்படை யதார்த்தவாத வாதத்தை ஆங்கிலப் பள்ளி எதிர்க்கிறது என்றும், மாறாக அவை பரஸ்பர தொடர்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட சமூகத்தின் தார்மீக மதிப்புகள், விதிகள், சட்டங்கள் மற்றும் நிறுவனங்களால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் அவர் வாதிடுகிறார். சர்வதேச சமூகம் பற்றிய புல்லின் கருத்தாக்கம் மரமான அடிப்படையைக் கொண்டுள்ளது: பொதுவான நலன்களின் உணர்வு, இந்த இலக்குகளைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதற்கான விதிகள் மற்றும் இந்த விதிகளை திறம்படச் செய்யும் நிறுவனங்கள்.

சர்வதேச சமூகம் என்பது மாநிலங்களுக்கிடையே பகிரப்பட்ட நலன் மற்றும் அடையாளத்தை, பகிரப்பட்ட விதிமுறைகள், விதிகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் மூலம் நிறுவனமயமாக்குவது பற்றியது. சர்வதேச சமூகத்திற்கான ஹெட்லி புல்லின் வரையறையின்படி, 'சில பொதுவான நலன்கள் மற்றும் பொதுவான மதிப்புகளை

உணர்ந்த மாநிலங்களின் குழு, ஒரு பொதுவான விதிகளின் தொகுப்பாலும், ஒன்றோடொன்று உறவுகளிலும் தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கி, பொதுவான நிறுவனங்களின் செயல்பாட்டில் பங்கு கொள்ளும் போது ஒரு சர்வதேச சமூகம் நிலவுகிறது' .

ஆங்கிலப் பள்ளிக்குள், பன்மைவாதிகள் மற்றும் ஒற்றுமைவாதிகள் என்று அழைக்கப்படும் அறிஞர்களிடையே ஒரு பிளவு உள்ளது. மனிதாபிமான தலையீட்டின் சட்டபூர்வமான தன்மை எவ்வாறு விளக்கப்படுகிறது என்பதில்தான் கோட்பாட்டிற்குள் உள்ள பிளவு பெரும்பாலும் உள்ளது. சர்வதேச சமூகம் அராஜக சமூகத்தில் ஒழுங்கைப் பராமரிக்க நிறுவப்பட்ட விதிமுறைகளையும் தலையீடு செய்யாமலும் இருக்க வேண்டும் என்று பன்மைவாதிகள் வலியுறுத்துகின்றனர், அதே நேரத்தில் சர்வதேச ஒழுங்கைப் பராமரிக்க மனிதாபிமான தலையீட்டை ஒற்றுமைவாதிகள் ஆதரிக்கின்றனர் மற்றும் சர்வதேச சமூகத்தை வழிநடத்துகிறார்கள். சட்டத்தின் ஆட்சி, மனித உரிமைகள் மற்றும் ஜனநாயக மேம்பாடு ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான சர்ச்சையைக் குறிப்பிடும் பதற்றத்தின் மூலத்தை ஜேசன் ரால்ஃப் விளக்குகிறார். சர்வதேச சட்டத்தின் ஆட்சி மாநிலங்களின் இறையாண்மை சமத்துவத்தை ஊக்குவிக்கும் அதே வேளையில், இந்தக் கருத்து ஜனநாயக விரோத ஆட்சிகள் தங்கள் சொந்த மக்களை துஷ்பிரயோகம் செய்வதை பொறுத்துக்கொள்ள வழிவகுக்கிறது.

சர்வதேச சமூகத்திற்குள் அரசுகளின் இறையாண்மையின் விதிமுறையை மீறுவதாகக் கூறி மனிதாபிமான தலையீட்டை பன்முகக் கண்ணோட்டம் தடைசெய்கிறது, அதே நேரத்தில் ஒற்றுமைக் கண்ணோட்டம், பகிரப்பட்ட விதிமுறைகள், மதிப்புகள், தார்மீகக் கருத்தாய்வுகளை மீறும் பட்சத்தில் சர்வதேச சட்டத்தை கூட்டாக அமல்படுத்த சர்வதேச சமூகத்தின் மனிதாபிமான தலையீட்டை ஆதரிக்கிறது.

இறையாண்மை மற்றும் தலையீடு இல்லாத விதிமுறைகள் மீறப்படாவிட்டால், மாநிலங்கள் ஒத்துழைக்க ஆர்வமாக இருப்பதாக பன்மைத்துவவாதிகள் வாதிடுகின்றனர். ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகள் சர்வதேச சமூகத்தின் அராஜக கட்டமைப்பால் ஏற்படும் ஆபத்தைக் குறைத்து சர்வதேச ஒழுங்கைப் பராமரிக்க பங்களிக்கின்றன என்று ஆங்கிலப் பள்ளி கருதுகிறது. மாநிலங்கள், சர்வதேச அமைப்புகள், அரசு சாரா நிறுவனங்கள் ஆகியவை பகிரப்பட்ட கருத்துக்கள், மதிப்புகள், விதிமுறைகள் மற்றும் நிறுவனங்களின் உருவாக்கம் மற்றும் மேலாண்மைக்கு பங்களிக்கும் நிறுவனங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

மனிதாபிமான நெருக்கடிகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறையில் பதிலளிக்கும் வலுவான நாடுகள், பெரும்பாலும் மனிதாபிமான அக்கறையை விட சுயநலத்தால் அதிகம் தூண்டப்படுகின்றன என்றும், மனிதாபிமான தலையீடு சட்டவிரோதமானது என்றும் பன்மைத்துவவாதிகள் வாதிடுகின்றனர், ஏனெனில் அது இறையாண்மையின்

அடிப்படை விதிமுறையை மீறுகிறது. மறுபுறம், மனித உரிமைகளை மீறுபவர்கள் தங்கள் சொந்த மக்களுக்கு எதிராக குற்றங்களைச் செய்யும் அதே வேளையில் இறையாண்மையைச் சுரண்டுவதை சர்வதேச சமூகம் அனுமதிக்கக்கூடாது என்று ஒற்றுமைவாதிகள் கூறுகின்றனர். மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது இறையாண்மை மற்றும் தலையீடு செய்யாத விதிமுறைகளை விட முன்னுரிமை கொண்டது என்று அவர்கள் வாதிடுகின்றனர். உச்ச மனிதாபிமான அவசரநிலை ஏற்பட்டால் மனிதாபிமான தலையீட்டை ஒரு தார்மீகப் பொறுப்பாகவும், செயல்படுவதற்கான சட்டப்பூர்வ உரிமையாகவும் அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

பரவலாகக் குறிப்பிடப்படும் R2P என்ற கருத்து, தாராளவாதிகளைப் போலவே ஆங்கிலப் பள்ளிக்கும் கவலை அளிக்கிறது. குறிப்பாக நேட்டோவின் லிபியா நடவடிக்கைக்குப் பிறகு அதன் முதிர்ச்சி கேள்விக்குறியாகிறது. லிபியாவில் UNSC தீர்மானம் 1973 ஆல் ஆட்சி மாற்றத்தைத் தொடர செயல்படுத்தப்பட்ட ஆணை, சிரியாவில் 8 ஆண்டுகால மோதலின் போது செய்யப்பட்ட கணிசமான மனித உரிமை மீறல்கள் மற்றும் வெகுஜன அட்டூழியங்களைத் தடுக்க R2P பொருந்தக்கூடிய வாய்ப்பைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியதா என்பதை அலெக்ஸ் பெல்லாமி ஆராய்கிறார். சிரியா நெருக்கடியில் தலையீடு செய்வதில் UNSC இன் இயலாமை, R2P சூழலில் லிபியாவில் நேட்டோ தலைமையிலான தலையீட்டிற்கு எதிர்ப்பை விட சிரியாவின் நிலைமை குறித்த பரிசீலனைகளிலிருந்துதான் உருவானது என்று அவர் கூறுகிறார்.

லிபியாவிற்கான UNSC ஆணையின் கட்டமைப்பிற்குள் ஆட்சி மாற்றத்தைத் தொடர ஒரு கருவியாக R2P ஐ செயல்படுத்துவதற்கு பிரேசிலின் ஆட்சேபனை, "பாதுகாக்கும் போது பொறுப்பு" (RwP) என வரையறுக்கப்பட்ட பிரேசில் திட்டத்திற்கு வழிவகுத்தது. UNSC கட்டளைகளை மதிப்பிடுவதற்கும் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் ஒரு கண்காணிப்பு பொறிமுறையான, சட்டபூர்வமான இராணுவத் தலையீட்டிற்கான அளவுகோல்களின் தொகுப்பை RwP முன்மொழிகிறது. பொதுமக்களின் பாதுகாப்பை விட தேசிய நிகழ்ச்சி நிரல்களுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதன் மூலம் R2P ஐ சுரண்டுவதற்கான எந்தவொரு முயற்சியையும் கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஒரு முயற்சியாக RwP உண்மையில் கருதப்படுகிறது. அந்த சூழலில், வெகுஜன அட்டூழியங்களைத் தடுக்கவும் பதிலளிக்கவும் RwP ஒரு புதிய விதிமுறை அல்லது மாற்றப்பட்ட R2P வடிவத்தின் அடிச்சுவடுகளாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

சர்வதேச உறவுகள் கோட்பாடாக ஆங்கிலப் பள்ளியின் முக்கிய அக்கறை சர்வதேச சமூகத்திற்குள் ஒழுங்கு, நீதி மற்றும் விதிமுறை கட்டுமானம் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான உறவாகும். மைய விவாதம், மாநில இறையாண்மையை பரஸ்பரம் அங்கீகரித்தல் மற்றும் தலையிடாத விதிமுறை ஆகியவை பேச்சுவார்த்தைக்கு உட்பட்டவையா அல்லது 'உச்ச மனிதாபிமான அவசரநிலை' ஏற்பட்டால் அடிப்படை மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதா என்பதைச் சுற்றியே உள்ளது. சர்வதேச சமூகம்

பரஸ்பர அங்கீகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இது செயல்பாட்டு மற்றும் நடைமுறை நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பிற்குள் மாநிலங்கள் தங்கள் மாறுபட்ட அடையாளத்தையும் நலன்களையும் தொடர அனுமதிக்கிறது. பன்மைவாதிகள் மனிதாபிமான தலையீட்டை இறையாண்மை உரிமை மற்றும் தலையீடு இல்லாத விதிமுறைகளை மீறுவதன் மூலம் சர்வதேச சமூகத்தின் அடிப்படையைத் தடுக்கும் சட்டவிரோத நடவடிக்கையாகக் கருதுகின்றனர்.

ஹெட்லி புல்லின் சர்வதேச சமூகம் பற்றிய பரந்த கருத்தை டன்னே வலியுறுத்துகிறார், இதில் பல நபிகர்களுக்கிடையேயான தொடர்பு அடங்கும். சர்வதேச சமூகம் என்பது அரசு சாரா நிறுவனங்கள், நாடுகடந்த மற்றும் துணை தேசிய குழுக்கள், தனிநபர்கள், நிறுவனங்கள் மற்றும் பரந்த மனித சமூகம் மற்றும் மாநிலங்களுடன் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் தொடர்பு கொள்வதன் விளைவாகக் கருதப்படுகிறது. ஆங்கிலப் பள்ளி அறிஞர்களைப் பொறுத்தவரை, இராஜதந்திரிகள் மற்றும் தலைவர்கள் சர்வதேச சமூகத்தில் உண்மையான முகவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். எனவே, இராஜதந்திரிகள் மற்றும் தலைவர்கள் உலகை எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வது, அவர்கள் பயன்படுத்தும் மொழியையும், அவர்கள் தங்கள் முடிவுகளுக்குப் பயன்படுத்தும் நியாயத்தையும் ஆராய்வது ஆங்கிலப் பள்ளியில் ஒரு முக்கிய ஆய்வுப் பகுதியாகும்.

சர்வதேச சமூகங்களின் தன்மை மற்றும் செயல்பாட்டைப் புரிந்துகொள்வதும், அவற்றின் வரலாறு மற்றும் வளர்ச்சியைக் கண்டுபிடிப்பதும் ஆங்கிலப் பள்ளியின் முக்கிய நம்பிக்கையாக இருந்து வருகிறது.. எனவே ஆங்கிலப் பள்ளி பல்வேறு வரலாற்று மற்றும் நெறிமுறை வரிசைகளின் எல்லைகளை உருவாக்கும் பண்புகளை வரையறுப்பதில் கவனம் செலுத்துகிறது.

யதார்த்தவாதத்திற்கும் தாராளமயத்திற்கும் இடையிலான ஊடக வழியாக ஆங்கிலப் பள்ளிக் கண்ணோட்டம், பொதுவான அடையாளம், தார்மீக மதிப்புகள் மற்றும் நலன்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட சர்வதேச சமூகம், மனித உரிமைகள், சர்வதேச சட்டம் மற்றும் கூட்டு சர்வதேச விதிமுறைகளை நிலை நிறுத்துவதற்கு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மோதல்களில் தலையிடும் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளது என்று கருதுகிறது.

ஒவ்வொரு ஐஆர் கோட்பாடும், நிஜ உலகில் சில வலிமைகள், பலவீனங்கள் மற்றும் விளக்க சக்தியுடன் கூடிய நிகழ்வுகளைப் பார்க்கவும், புரிந்துகொள்ளவும், புரிந்துகொள்ளவும் ஒரு லென்ஸாகச் செயல்படுகிறது.

மூன்றாம் தரப்பு தலையீட்டு முடிவுகளின் முக்கிய இயக்கிகளாக யதார்த்தவாதம் அதிகாரம், செல்வாக்கு மற்றும் தேசிய/மூலோபாய நலன்களைக் கருதுகிறது, அதே

நேரத்தில் இனப்படுகொலை, போர்க்குற்றங்கள், இன அழிப்பு, மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் அல்லது மனிதாபிமான பேரழிவு நடந்தால், தேசிய அல்லது மூலோபாய நலன்கள் இருந்தாலும், உலகளாவிய சக்திகள் தலையிடுவதை தாராளமயம் ஆதரிக்கிறது. யதார்த்தவாதத்திற்கும் தாராளமயத்திற்கும் இடையிலான ஊடக வழியாக, மனித உரிமைகள், சர்வதேச சட்டம் மற்றும் கூட்டு சர்வதேச விதிமுறைகளை நிலைநிறுத்துவதற்கு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மோதல்களில் தலையிடும் பொறுப்பைக் கொண்ட சர்வதேச சமூகத்தின் கருத்தை ஆங்கிலப் பள்ளி வலுப்படுத்துகிறது. ஆங்கிலப் பள்ளியின் கண்ணோட்டத்தில், சர்வதேச சமூகத்தின் தலையீட்டின் முக்கிய இயக்கிகள் உலகளாவிய தார்மீக மதிப்புகள் மற்றும் பொதுவான நலன்களின் உணர்வின் அடிப்படையில் பகிரப்பட்ட பொதுவான அடையாளமாகும்.

சர்வதேச உறவுகளில் இலட்சியவாதத்தின்கோட்பாடு

சர்வதேச உறவுகளில் உள்ள கோட்பாடுகள் சர்வதேச கட்டமைப்புகள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதை விளக்கவும் நியாயப்படுத்தவும் முயற்சிக்கும் கூற்றுகளாகும். அவை பிரதேசங்களுக்கு இடையே தொடர்ந்து மாறிவரும் தொடர்புகளின் பண்புகளை விளக்குகின்றன. ஒவ்வொரு கோட்பாடும் மனித இயல்பு மற்றும் பொதுவாக உலகம் தொடர்பான பல்வேறு கண்ணோட்டங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டு அடித்தளமாகக் கொண்டுள்ளது, ஆனால் உலகம் தொடர்ந்து உருவாகி வருவதால், ஒவ்வொரு கோட்பாட்டின் பயனும் அவை எழும்போது ஏற்படும் முக்கியமான பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு தொடர்ந்து சோதிக்கப்படுகிறது, மேலும் இந்த பயன்பாடுகளின் வெற்றி அல்லது தோல்வி சாராம்சத்தில் இந்த கோட்பாடுகளில் எது காலத்தின் சோதனையைத் தாங்கும் என்பதை தீர்மானிக்கும். இந்த கட்டுரை இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டின் பகுப்பாய்வு மற்றும் நவீன சர்வதேச அரசியலில் அதன் பயன்பாடு பொதுவான பொருட்களின் சிக்கலைத் தீர்க்க வெற்றிகரமாகச் செயல்பட முடியுமா இல்லையா என்பது பற்றியது.

இலட்சியவாதக் கோட்பாடு

சர்வதேச உறவுகளில் உள்ள முக்கிய கோட்பாடுகளில் ஒன்று இலட்சியவாதம். "இந்த கோட்பாட்டின் அடிப்படை நுண்ணறிவு என்னவென்றால், தனிப்பட்ட நாடுகளின் தேசிய பண்புகள் அவற்றின் சர்வதேச உறவுகளுக்கு முக்கியம்." இதன் பொருள், அனைத்து மாநிலங்களும் சுயநல நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரே மாதிரியான இலக்குகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் ஒரு அரசு அதன் உள் விதிமுறைகள் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் அடிப்படையில் மற்றொரு மாநிலத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும். மனித இயல்பு இயல்பாகவே மோசமானதல்ல என்றும், கூட்டு இலக்கை அடைய அரசுகள் தங்கள் நலன்களை விட்டுக்கொடுக்கும் அளவிற்கு ஒத்துழைக்கும் திறன் கொண்டவை என்றும் இலட்சியவாதிகள் நம்புகிறார்கள். சர்வதேச அமைப்புகளை உருவாக்குதல், சர்வதேச ஒத்துழைப்பு மற்றும் மாநிலங்களுக்கிடையே பொதுவான

சார்புநிலையை வளர்ப்பதன் மூலம் அமைதி மற்றும் ஒத்துழைப்பை எவ்வாறு அடைய முடியும் என்பதை விளக்க, அடையாளம் மற்றும் பரஸ்பர கொள்கைகளை இலட்சியவாதிகள் வலுவாக நம்பியுள்ளனர். " சர்வதேச நிகழ்வுகளில் முக்கிய தாக்கங்களாக அதிகாரத்தை மட்டும் விட, சர்வதேச சட்டம், ஒழுக்கம் மற்றும் சர்வதேச அமைப்பை இலட்சியவாதம் வலியுறுத்துகிறது". இதன் பொருள், சர்வதேச மட்டத்தில் தொடர்புகளின் மிக முக்கியமான அம்சம் ஒழுக்கம் என்றும், இந்த தொடர்புகள் எவ்வாறு செல்கின்றன என்பதை அதிகாரம் மட்டுமே தீர்மானிப்பதில்லை என்றும் இலட்சியவாதிகள் நம்புகிறார்கள். ஒரு தனிநபர் முதல் சர்வதேச மட்டம் வரை ஒவ்வொரு நபிகளையும் பார்க்கவும் கேட்கவும் கூடிய ஒரு ஜனநாயக மற்றும் அமைதியான உலகத்தை உருவாக்குவதே இலட்சியவாதத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாகும்.

21 ஆம் நூற்றாண்டு உலகின் மிகவும் அமைதியான சகாப்தங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது, மேலும் இங்கும் அங்கும் பிராந்திய மோதல்கள் இருந்தபோதிலும், உலக அளவில் இந்த மோதல்களின் பின்விளைவுகளை முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்கள் போன்ற பிற சகாப்தங்களுடன் ஒப்பிட முடியாது. உலகில் முழுமையான ஒத்துழைப்பு மற்றும் அமைதி நிலையை அடைவதற்கு, இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டின் முக்கிய ஆதரவாளராகக் கருதப்படும் இம்மானுவேல் கான்ட் மூன்று முக்கிய தீர்வுகளை வழங்கினார்: " ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் சிவில் அரசியலமைப்பு குடியரசுக் கட்சியாக இருக்க வேண்டும், உலக குடியுரிமைச் சட்டம் உலகளாவிய விருந்தோம்பல் நிலைமைகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் மற்றும் நாடுகளின் சட்டம் சுதந்திர நாடுகளின் கூட்டமைப்பில் நிறுவப்பட வேண்டும்." இதன் பொருள் ஒவ்வொரு மாநிலமும் காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளைக் கொண்ட ஒரு ஜனநாயக அமைப்பிற்குள் செயல்பட வேண்டும், மாநிலங்களுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பை எளிதாக்கும் ஒரு உலக கூட்டமைப்பு இருக்க வேண்டும், மேலும் மாநிலங்களுக்கிடையேயான வர்த்தகம், பொருளாதார ஆதாயத்தைத் தரும் ஒரு செயல்முறையை பாதிக்காத வகையில் நபிகர்கள் போருக்குச் செல்வதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாக இருக்கும் சூழ்நிலையை ஊக்குவிக்கிறது. இந்த பதில்களை இன்றைய ஐரோப்பிய ஒன்றியம் மற்றும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் எடுத்துக்காட்டுகளாகக் காணலாம். அதிகமான மக்கள் கல்வி கற்று, தங்கள் தலைவர்களை தங்கள் செயல்களுக்குப் பொறுப்பேற்க வைக்க முடியும் என்பதைப் புரிந்துகொண்டால், உலகம் சிறந்த இடமாக மாறும் என்று இலட்சியவாதிகள் நம்புகிறார்கள். " கல்வி மற்றும் ஜனநாயகத்தின் பரவல் - வெளியுறவுக் கொள்கையின் மீதான ஜனநாயகக் கட்டுப்பாட்டை அதிகரிப்பது உட்பட - உலகப் பொதுக் கருத்தை வலுப்படுத்தும் என்றும், அதை எந்த அரசாங்கமும் எதிர்க்க முடியாத ஒரு சக்திவாய்ந்த சக்தியாக மாற்றும் என்றும் அவர்கள் நம்புகிறார்கள்." அதிகமான மக்கள் கல்வியறிவு பெற்று, தங்கள் தலைவர்களை தங்கள் செயல்களுக்குப் பொறுப்பேற்க வைக்க முடியும் என்பதைப்

புரிந்துகொள்கிறார்கள்; உலகம் ஒரு சிறந்த இடமாக மாறும் என்று இலட்சியவாதிகள் நம்புகிறார்கள்." கல்வி மற்றும் ஜனநாயகத்தின் பரவல் - வெளியுறவுக் கொள்கையின் மீதான ஜனநாயகக் கட்டுப்பாட்டை அதிகரிப்பது உட்பட - உலகப் பொதுக் கருத்தை வலுப்படுத்தும் என்றும், எந்த அரசாங்கமும் எதிர்க்க முடியாத ஒரு சக்திவாய்ந்த சக்தியாக அதை மாற்றும் என்றும் அவர்கள் நம்புகிறார்கள்."

இலட்சியவாதத்திற்கும் யதார்த்தவாதத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள்

இலட்சியவாதம் இரண்டாவது பெரிய சர்வதேச உறவுக் கோட்பாட்டான யதார்த்தவாதத்திற்கு முற்றிலும் எதிரானது. சர்வதேச அமைப்பு அதிகாரக் கருத்தைச் சுற்றியே சுழல்கிறது என்றும், மத்திய அரசாங்கம் இல்லாததால் அராஜகமாக இருக்கும் ஒரு சர்வதேச அமைப்பில் அரசுகள் தங்கள் சுயநலங்களைத் தீவிரமாகப் பின்தொடர்கின்றன என்றும் யதார்த்தவாதிகள் உறுதியாக நம்புகிறார்கள். இலட்சியவாதிகளைப் போலல்லாமல், ஜனநாயக நாடுகள் இன்னும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராகப் போருக்குச் செல்லும் என்பதால், ஜனநாயகமயமாக்கல் அமைதிக்கான பதில் அல்ல என்று யதார்த்தவாதிகள் நம்புகிறார்கள். அரசு மட்டுமே முக்கியமான நடிகர் என்றும், தொடர்ந்து அராஜக நிலையில் இருக்கும் சர்வதேச அமைப்பு, அதிகாரம் இல்லாதபோது ஒருபோதும் அமைதிக்கு மாற முடியாது என்றும் அவர்கள் நம்புகிறார்கள். இப்போது யதார்த்தவாதிகள் முன்வைத்த வாதத்தின் வெளிச்சத்தில், நியோ-லிபரலிசம் என்ற இலட்சியவாதத்திலிருந்து ஒரு புதிய சிந்தனைப் பள்ளி உருவாக்கப்பட்டது. "அரசுகள் அராஜக அமைப்பில் தங்கள் சுயநலத்தை பகுத்தறிவுடன் பின்பற்றும் ஒற்றையாட்சி நடிகர்கள்" என்ற அனுமானத்தின் அடிப்படையில் இந்தக் கோட்பாடு யதார்த்தவாதத்துடன் உடன்படுகிறது.

நடைமுறையில் இலட்சியவாதத்திற்கு ஒரு முக்கிய எடுத்துக்காட்டு, ஒபாமா நிர்வாகத்தின் கீழ் அமெரிக்காவின் தற்போதைய வெளியுறவுக் கொள்கைகள். வெஸ்ட் பாயிண்ட் வகுப்பில் அமெரிக்க இராணுவ அகாடமியில் தனது உரையில், ஜனாதிபதி ஒபாமா இலட்சியவாதக் கோட்பாட்டுடன் நேரடியாக ஒத்துப்போகும் அறிக்கைகளை வெளியிட்டார் - " ஜனநாயகங்கள் நமது நெருங்கிய நண்பர்கள் மற்றும் போருக்குச் செல்வதற்கான வாய்ப்புகள் மிகக் குறைவு. சுதந்திரமான மற்றும் திறந்த பொருளாதாரங்கள் சிறப்பாகச் செயல்படுகின்றன, மேலும் மனித உரிமைகளுக்கான மரியாதை என்பது உறுதியற்ற தன்மைக்கும் வன்முறையைத் தூண்டும் குறைகளுக்கும் ஒரு மருந்தாகும்". தனது நிர்வாகத்தின் கீழ், ஜனாதிபதி ஒபாமா அமெரிக்காவின் கொள்கைகளை சர்வதேச உறவுகளில் அதன் இராணுவத் திறன்கள் எப்போதும் செயல்படாத வகையில் வடிவமைக்க முயன்றார் (சிரியாவில் போரில் துருப்புக்களை அனுப்ப வேண்டாம் என்று தேர்வு செய்தார்.) அதாவது, நாம் யதார்த்தமான வழியைத் தேர்வுசெய்து, நமது தேசிய நலன்களை நிறைவேற்ற நமது சக்தியை (இராணுவத்தை)

பயன்படுத்தலாம், மாறாக, சர்வதேச ஒத்துழைப்பு மற்றும் பகுத்தறிவைத் தேர்வு செய்கிறோம்.

இலட்சியவாதத்தின் வரம்புகள்

உலகம் அதன் மிகவும் அமைதியான சகாப்தத்தை அனுபவித்து வருவதாலும், அதிகமான சர்வதேச அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதாலும், இலட்சியவாத அணுகுமுறை ஓரளவுக்கு வெற்றிகரமாகக் கருதப்பட்டாலும், அது எப்போதும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் வேலை செய்யாது. உதாரணமாக, ரஷ்யா அதற்கு எதிராக இருந்ததாலும், ஏவுகணைகளை நிலைநிறுத்துவதாக அச்சுறுத்தியதாலும், மத்திய ஐரோப்பாவில் ஒரு பாலிஸ்டிக் ஏவுகணை பாதுகாப்பு கேடயத்தை உருவாக்கும் திட்டத்திலிருந்து அமெரிக்கா பின்வாங்க முடிவு செய்தது, ஆனால் இறுதியில், ரஷ்யா இன்னும் கலினின்கிராட்டில் ஏவுகணைகளை நிலைநிறுத்தத் தொடங்கியது. " அதிகாரத்தின் பரிசீலனைகளைக் குறைக்கிறது, மேலும் சரியான நடத்தைக்கான விதிமுறைகள் தேசிய திறன்கள் மற்றும் பொருள் நலன்களுக்கு மாற்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறது மற்றும் அது அரசியல் விவேகத்தை புறக்கணிக்கிறது" என்ற உண்மையின் மீதும் இது விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள், இலட்சியவாதக் கோட்பாடு அதிகாரத்தை சர்வதேச உறவுகளின் முக்கிய அங்கமாக ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறது என்ற உண்மை, அது எப்போதும் நடைமுறையில் இருக்காது. உலகம் அப்படித்தான் இருக்கிறது, சர்வதேச உறவுகள் இருக்க வேண்டிய விதத்தில் இல்லை என்பதால் நாம் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதால் யதார்த்தவாதம்தான் சரியான வழி என்று சிலர் வாதிடுகின்றனர். மற்றவர்கள் முழுமையான அமைதியையும் ஒத்துழைப்பையும் அடைவதற்கான ஒரே வழி யதார்த்தவாதம்தான் என்று நினைக்கிறார்கள். அதாவது, அதன் பின்விளைவுகள் சர்வதேச அமைப்பை மீட்டெடுத்து, உலக அரசாங்கம் மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகளை உருவாக்கி, ஒத்துழைப்பு மற்றும் உலக அமைதிக்கான பொதுவான மாற்றத்தை எளிதாக்கும் ஒரு பெரிய சக்தி நாடகம் இருக்க வேண்டும்.

இருப்பினும், இலட்சியவாதக் கோட்பாடு போர் மற்றும் சர்வதேச உறவுகளின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான சுவாரஸ்யமான திறவுகோல்களைக் கொண்டுள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை, இருப்பினும் அதை அடைவது மிகவும் கடினம்: "முடிவெடுப்பவர்கள் அதிகாரப் பகிர்வு, தேசிய நலன்கள் மற்றும் அவர்களின் கொள்கைகளின் விளைவுகள் குறித்து விழிப்புடன் இருந்தால் மட்டுமே இலட்சியங்களை திறம்பட பின்பற்ற முடியும்." இதன் பொருள், இலட்சியவாதிகள் சர்வதேச உறவுகளின் தற்போதைய நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, அவர்கள் உணரும் " தடைகளை" பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் கற்பனை செய்யும் கற்பனாவாத உலகத்தை அடையக்கூடிய வழியைக் கண்டறிய வேண்டும்.

சர்வதேச அமைப்புகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - கோட்பாட்டு நோக்குகள்: யதார்த்தவாதம் - கனவாதம் - சுதந்திரவாதம் - நவ-யதார்த்தவாதம் - நவ-சுதந்திரவாதம் - உலக அமைப்பு மற்றும் சார்பு கோட்பாடு - பெண்ணிய அணுகுமுறைகள் - கருத்துக்கள் :சக்தி சமநிலை - கூட்டு பாதுகாப்பு - தூதரகம் - தேசிய நலன்.

புதிய தாராளமயம்

புதிய தாராளமயம் (Neo-Liberalism) அல்லது தாராளமய நிறுவனவாதம் (Liberal Institutionalism) என்பது மாநிலங்களுக்கு இடையிலான சர்வதேச ஒத்துழைப்பு சாத்தியமானதும் நிலையானதும் ஆகும் என்றும், அத்தகைய ஒத்துழைப்பு மோதல்களையும் போட்டியையும் குறைக்கிறது என்றும் வலியுறுத்தும் ஒரு முக்கிய சர்வதேச உறவுக் கோட்பாடாகும். இது பாரம்பரிய தாராளமயத்தின் திருத்தப்பட்ட மற்றும் மேம்படுத்தப்பட்ட வடிவமாகக் கருதப்படுகிறது. புதிய யதார்த்தவாதத்துடன் (Neo-Realism) இணைந்து, புதிய தாராளமயம் சமகால சர்வதேச உறவுக் கோட்பாடுகளில் மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்ற அணுகுமுறைகளில் ஒன்றாக விளங்குகிறது; குறிப்பாக 1990களுக்குப் பிறகு இவ்விரு கோட்பாடுகளும் சர்வதேச உறவுக் கோட்பாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றன. புதிய தாராளமயம், சர்வதேச அமைப்பு அராஜகமானது, மாநிலங்கள் முக்கிய நடிகர்களாக உள்ளன, மேலும் மாநிலங்கள் தங்கள் சுயநலத்தை பகுத்தறிவுடன் பின்பற்றுகின்றன என்பதுபோன்ற பல அடிப்படை அனுமானங்களை புதிய யதார்த்தவாதத்துடன் பகிர்ந்து கொள்கிறது. இருப்பினும், இவ்வனுமானங்களிலிருந்து இது முற்றிலும் வேறுபட்ட முடிவுகளை எடுக்கிறது. நிலையான ஒத்துழைப்பு சாத்தியமில்லை என சந்தேகம் கொள்ளும் புதிய யதார்த்தவாதத்திற்கு மாறாக, புதிய தாராளமயம் சர்வதேச ஒத்துழைப்பு சாத்தியமானதும் நீடித்ததும் ஆகும் என்று வலியுறுத்துகிறது. புதிய தாராளமயவாதிகள், மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஒத்துழைப்பை எளிதாக்குவதில் சர்வதேச நிறுவனங்கள் மற்றும் சர்வதேச ஆட்சிகள் (International Regimes) முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். குறிப்பாக, சர்வதேச அமைப்புகள் தகவல்களை வழங்குதல், வெளிப்படைத்தன்மையை அதிகரித்தல், நம்பிக்கையை வளர்த்தல் மற்றும் இணக்கத்தை கண்காணித்தல் ஆகிய வழிகளின் மூலம் கூட்டு நடவடிக்கைச் சிக்கல்களை குறைத்து, பொதுப் பொருட்களின் வழங்கலை எளிதாக்குகின்றன. இதனை விளக்கும் வகையில், ராபர்ட் கியோஹேன் 1984 ஆம் ஆண்டு எழுதிய *After Hegemony* என்ற நூலில், மேலாதிக்க சக்தி இல்லாத நிலையிலும் சர்வதேச அமைப்பு நிலையானதாக இயங்க

முடியும் என்று வாதிட்டு, மேலாதிக்க நிலைத்தன்மை கோட்பாட்டை மறுத்தார். தொடர்ச்சியான தொடர்புகள், வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் கண்காணிப்பு முறைகள் மூலம் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை நீடித்ததாக மாற்ற முடியும் என்பதை அவர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

நியோரியலிசக் கோட்பாடு

யதார்த்தவாதம் அதன் மேலாதிக்க நிலையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது, ஆனால் வியட்நாம் மோதல் மற்றும் எண்ணெய் நெருக்கடி போன்ற நிஜ உலக நிகழ்வுகள் அதன் முக்கிய கொள்கைகளை மறு மதிப்பீடு செய்ய கட்டாயப்படுத்தின. கென்னத் வால்ட்ஸின் 1979 ஆம் ஆண்டு சர்வதேச அரசியல் கோட்பாடு யதார்த்தவாதத்தை மீண்டும் துவக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது, மனித இயல்பில் உள்ள ஒரு அடித்தளத்திலிருந்து சர்வதேச அமைப்புடன் தொடர்புடைய ஒரு கட்டமைப்பு யதார்த்தவாதத்தை நோக்கி அதை நகர்த்தியது, அங்கு அலகுகள், அதாவது தேசிய அரசுகள், உண்மையில் அத்தகைய அராஜக சூழலில் இணைந்து செயல்பட முடியும் என்பதை வால்ட்ஸ் அங்கீகரித்தார், ஆனால் அவற்றின் செயல்பாட்டு ஒற்றுமைகள் அல்லது வேறுபாடுகள் இன்னும் அத்தகைய உறவுகளின் அளவை தீர்மானிக்கும். தத்துவம், வரலாறு மற்றும் மனித இயல்பில் கடந்த கால அடிப்படைகளுடன் ஒப்பிடும்போது யதார்த்தவாதம் மிகவும் அறிவியல் தரத்தையும் பெற்றது. கப்லான் விமர்சித்த பொதுவான பிரதிபலிப்புகள் மற்றும் நடத்தைவாதிகளால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட துல்லியமான அறிக்கைகள் மற்றும் கோட்பாட்டின் பார்வையை நோக்கி அது நகர்ந்தது, இது நியோரியலிசம் என்ற முத்திரையைப் பெற்றது.

நடத்தைவாதத்தின் தாக்கம் தாராளமயத்தின் துல்லியத்தையும் கவனத்தையும் வளர்த்தது, முக்கியமாக நிறுவனங்கள் சிக்கலான ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருத்தல் மூலம் மாநில நடத்தையை எவ்வாறு பாதிக்க முடியும் என்பதில். இத்தகைய ஒருங்கிணைப்பு புலமை 1940கள் மற்றும் 1950களில் வெளிப்பட்டது, 1960களில் மூன்றாவது நாடுகடந்த நிலை புதிய தாராளமய நிறுவன கோட்பாட்டாளர்களால் ஆதரிக்கப்படுவதற்கு முன்பு ஒரு பிராந்திய தொனியைப் பெற்றது. அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் ராபர்ட் கியோஹேன் மற்றும் ஜோசப் நை, நாடுகடந்த உறவுகள் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான அமைப்பில் ஏற்படுத்தும் விளைவுகளை வலியுறுத்த விரும்பினர், குறிப்பாக தேசிய இறையாண்மை, வெளியுறவுக் கொள்கைகள், சர்வதேச அமைப்புகளுக்கு ஏற்படும் சவால்கள் மற்றும் அத்தகைய முன்னுதாரணம் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான சமத்துவ சமநிலை மற்றும் உண்மையில் IR பற்றிய ஆய்வில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள். ஒரு அராஜக அமைப்பு மற்றும் மாநில அகங்காரத்தை இந்த முறையில் ஏற்றுக்கொண்டதன்

மூலம் புதிய தாராளமயம் நியோரியலிசத்திற்கு நெருக்கமாகியது, பிந்தையது முந்தையது ஆதரிக்கும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய நிறுவனங்களை ஏற்றுக்கொண்டது போல.

இந்தச் சூழ்நிலை 'பெரிய விவாதம்' என்ற முத்திரையைப் பெறத் தகுதியானதா என்று சிலர் கேள்வி எழுப்புகின்றனர், அதில் வேவர் எழுதினார்: "இடை-முன்னுதாரண விவாதம் இருந்ததா? ஓரளவு இல்லை, இது உண்மையில் சர்வதேச உறவுவாதிகளின் மனதை ஆக்கிரமித்த ஒரு தீவிரமான. விவாதம் அல்ல, மாறாக செயற்கையாக கட்டமைக்கப்பட்ட 'விவாதம்', முக்கியமாக குறிப்பிட்ட விளக்கக்காட்சி நோக்கங்களுக்காக, கற்பித்தல் மற்றும் துறையின் சுய பிரதிபலிப்புக்காகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது". விவாதத்தில் 'இடை-முன்னுதாரண' என்ற சொல் எழுகிறது, ஏனெனில் இரண்டு நிலைப்பாடுகளும் முன்னுதாரண நிலைகளாக இருப்பதால் அவை போட்டி கோட்பாடுகளாக இல்லை, ஆனால் மேலே குறிப்பிட்டபடி நியோரியலிசம் மற்றும் நியோரியலிசத்தின் அம்சங்கள் இன்னும் பொதுவான நிலையைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. நியோரியலிசம் போட்டி உறவுகளின் ப்ரிஸம் மூலம் IR ஐப் பார்த்தாலும், நியோரியலிசம் இதை ஒப்புக்கொண்டது, ஆனால் அதிக கூட்டுறவு உறவுகள் மூலம் மாநிலங்களுக்கு பரஸ்பர நன்மைகளையும் ஆதரித்தது.

இறுதியில் இரு நிலைப்பாடுகளும் யதார்த்தத்தை அவர்கள் விரும்பும் விதத்தில் பார்க்கின்றன, எனவே அனுபவ சோதனையிலிருந்து வரும் முடிவுகள் தவிர்க்க முடியாமல் அந்த அவதானிப்புகளுக்குப் பின்னால் உள்ள கோட்பாட்டால் பாதிக்கப்படுகின்றன. நியோரியலிசம் இன்னும் உயர் அரசியலிலும், நியோலிபரலிசம் தாழ்ந்தவற்றிலும் கவனம் செலுத்தியது என்று கூறலாம், ஆனால் சில கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்வதிலும், தங்களை மற்றும் அவற்றின் வழிமுறைகளை நெறிப்படுத்துவதிலும், இரண்டு நிலைப்பாடுகளும் 'நியோ-நியோ தொகுப்பு'க்கு வழிவகுக்கும் அளவுக்கு ஒத்திருந்தன, மேலும் ஒவ்வொரு முன்னுதாரணமும் அதன் சொந்த உண்மையைக் கொண்டு இணைந்து வாழ் போதுமான அளவு ஒப்பிடமுடியாதவை. இருப்பினும், ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தாக்கம், இந்த புதிய பகுத்தறிவுவாத ஒருமித்த கருத்தை எதிர்க்கும் பின் கட்டமைப்புவாதிகளின் எழுச்சியாகும் புதிய தாராளவாதக் கோட்பாடு

தாராளமயத்தின் அடிப்படைகள்

ஒரு தனிநபரின் வாழ்க்கை, சுதந்திரம் மற்றும் சொத்துரிமைக்கான உரிமையை உறுதி செய்வதே அரசாங்கத்தின் மிக உயர்ந்த குறிக்கோள் என்ற தார்மீக வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது தாராளமயம். இதன் விளைவாக, தாராளவாதிகள் ஒரு நியாயமான அரசியல் அமைப்பின் அடிப்படை கட்டுமானத் தொகுதியாக தனிநபரின் நல்வாழ்வை வலியுறுத்துகின்றனர். முடியாட்சி அல்லது சர்வாதிகாரம் போன்ற

கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரத்தால் வகைப்படுத்தப்படும் ஒரு அரசியல் அமைப்பு, அதன் குடிமக்களின் வாழ்க்கையையும் சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்க முடியாது. எனவே, தாராளமயத்தின் முக்கிய அக்கறை, அரசியல் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமும் தடுப்பதன் மூலமும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் நிறுவனங்களை உருவாக்குவதாகும். இவை உள்நாட்டு அரசியலின் பிரச்சினைகள் என்றாலும், வெளிநாட்டு அரசின் நடவடிக்கைகள் உள்நாட்டில் சுதந்திரத்தில் வலுவான செல்வாக்கை செலுத்தக்கூடும் என்பதால், ஐஆர் பகுதியும் தாராளவாதிகளுக்கு முக்கியமானது. குறிப்பாக இராணுவவாத வெளியுறவுக் கொள்கைகளால் தாராளவாதிகள் தொந்தரவு செய்யப்படுகிறார்கள். முதன்மையான கவலை என்னவென்றால், போருக்கு அரசுகள் இராணுவ சக்தியைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். இந்த அதிகாரத்தை வெளிநாட்டு நாடுகளுடன் சண்டையிட பயன்படுத்தலாம், ஆனால் அதை அதன் சொந்த குடிமக்களை ஒடுக்கவும் பயன்படுத்தலாம். இந்த காரணத்திற்காக, தாராளமயத்தில் வேரூன்றிய அரசியல் அமைப்புகள் பெரும்பாலும் இராணுவத்தின் மீது குடிமக்கள் கட்டுப்பாட்டை உறுதி செய்வது போன்ற வழிமுறைகளால் இராணுவ சக்தியைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

பிராந்திய விரிவாக்கப் போர்கள், அல்லது ஏகாதிபத்தியம் - மாநிலங்கள் பிரதேசங்களை வெளிநாடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்று பேரரசுகளை உருவாக்க முற்படும்போது - குறிப்பாக தாராளவாதிகளுக்கு தொந்தரவாக இருக்கும். விரிவாக்கப் போர்கள் மக்களைப் பலப்படுத்தி அரசை வலுப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல், இந்த போர்கள் வெளிநாட்டு பிரதேசங்கள் மற்றும் மக்களின் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் அரசியல் கட்டுப்பாட்டிற்கு நீண்டகால உறுதிப்பாடுகளையும் கோருகின்றன. ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாடு வெளிநாட்டு பிரதேசங்களின் ஆக்கிரமிப்பைப் பராமரிப்பதில் அல்லது விரிவுபடுத்துவதில் ஆர்வமுள்ள பெரிய அதிகாரத்துவங்களுக்குத் தேவை. எனவே, தாராளவாதிகளுக்கு, முக்கிய பிரச்சனை என்னவென்றால், மாநிலங்கள் தங்கள் குடிமக்களின் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தைத் தகர்க்காமல் வெளிநாட்டு அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கும் ஒரு அரசியல் அமைப்பை எவ்வாறு உருவாக்குவது என்பதுதான். தாராளவாத நாடுகளில் அதிகாரத்திற்கான முதன்மை நிறுவன சோதனை என்பது சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்கள் ஆகும், இதன் மூலம் மக்கள் தங்கள் ஆட்சியாளர்களை அதிகாரத்திலிருந்து அகற்ற முடியும், இது அரசாங்கத்தின் நடத்தையை அடிப்படையாக சரிபார்க்கிறது. அரசியல் அதிகாரத்திற்கான இரண்டாவது முக்கியமான வரம்பு, பாராளுமன்றம்/காங்கிரஸ், நிர்வாகக் குழு மற்றும் சட்ட அமைப்பு போன்ற பல்வேறு கிளைகள் மற்றும் அரசாங்க நிலைகளுக்கு இடையே அரசியல் அதிகாரத்தைப் பிரிப்பதாகும். இது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில் சரிபார்ப்புகள் மற்றும் சமநிலைகளை அனுமதிக்கிறது.

ஜனநாயக அமைதிக் கோட்பாடு தாராளமயம் ஐஆர் கோட்பாட்டிற்கு அளிக்கும் வலுவான பங்களிப்பாக இருக்கலாம். ஜனநாயக நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று போருக்குச் செல்வது மிகவும் சாத்தியமில்லை என்று அது வலியுறுத்துகிறது. இந்த நிகழ்வுக்கு இரண்டு பகுதி விளக்கம் உள்ளது. முதலாவதாக, ஜனநாயக அரசுகள் மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடி, அதிகாரத்தின் மீதான உள் கட்டுப்பாடுகளால் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இரண்டாவதாக, ஜனநாயக நாடுகள் ஒன்றையொன்று சட்டபூர்வமானதாகவும் அச்சுறுத்தலற்றதாகவும் பார்க்க முனைகின்றன, எனவே ஜனநாயகம் அல்லாத நாடுகளை விட ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துழைப்பதற்கான அதிக திறனைக் கொண்டுள்ளன. புள்ளிவிவர பகுப்பாய்வு மற்றும் வரலாற்று வழக்கு ஆய்வுகள் ஜனநாயக அமைதிக் கோட்பாட்டிற்கு வலுவான ஆதரவை வழங்குகின்றன, ஆனால் பல பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து விவாதிக்கப்படுகின்றன. முதலாவதாக, ஜனநாயகம் என்பது மனித வரலாற்றில் ஒப்பீட்டளவில் சமீபத்திய வளர்ச்சியாகும். இதன் பொருள் ஜனநாயக நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிடும் வாய்ப்பைப் பெற்ற நிகழ்வுகள் மிகக் குறைவு. இரண்டாவதாக, அது உண்மையிலேயே 'ஜனநாயக' அமைதியா அல்லது ஜனநாயகத்துடன் தொடர்புடைய வேறு சில காரணிகள் அமைதியின் மூலமாகுமா என்பதை நாம் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது - அதிகாரம், கூட்டணிகள், கலாச்சாரம், பொருளாதாரம் போன்றவை. மூன்றாவது விஷயம் என்னவென்றால், ஜனநாயகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று போருக்குச் செல்வது சாத்தியமில்லை என்றாலும், சில புலமைப்பரிசில்கள் அவை ஜனநாயகமற்ற நாடுகளை நோக்கி ஆக்ரோஷமாக இருக்க வாய்ப்புள்ளது என்று கூறுகின்றன - 2003 இல் அமெரிக்கா ஈராக்குடன் போருக்குச் சென்றது போல. விவாதம் இருந்தபோதிலும், நிலையான போரின் உலகத்தை படிப்படியாக மாற்றும் ஒரு ஜனநாயக அமைதிக்கான சாத்தியம் - யதார்த்தவாதிகள் விவரித்தபடி - தாராளமயத்தின் நீடித்த மற்றும் முக்கியமான அம்சமாகும்.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு (1939-1945) கட்டமைக்கப்பட்ட தாராளவாத உலக ஒழுங்கால் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு சர்வதேச அமைப்பில் நாம் தற்போது வாழ்கிறோம். இந்த உலக ஒழுங்கின் சர்வதேச நிறுவனங்கள், அமைப்புகள் மற்றும் விதிமுறைகள் (எதிர்பார்க்கப்படும் நடத்தைகள்) உள்நாட்டு தாராளவாத நிறுவனங்கள் மற்றும் விதிமுறைகளின் அதே அடித்தளங்களில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன; மாநிலங்களின் வன்முறை சக்தியைக் கட்டுப்படுத்தும் விருப்பம். இருப்பினும், அதிகாரம் மாநிலங்களுக்குள் இருப்பதை விட சர்வதேச அளவில் நீர்த்துப்போகச் செய்யப்பட்டு சிதறடிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ், ஆக்கிரமிப்புப் போர்கள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சட்டத்தைச் செயல்படுத்த எந்த சர்வதேச காவல் படையும் இல்லை, ஆனால் இந்தச் சட்டத்தை மீறும் போது அது கணிசமான சர்வதேச பின்னடைவை ஏற்படுத்தும் என்பதை ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளர் அறிவார். உதாரணமாக,

மாநிலங்கள் - தனித்தனியாகவோ அல்லது ஐக்கிய நாடுகள் சபை போன்ற ஒரு கூட்டு அமைப்பின் ஒரு பகுதியாகவோ - பொருளாதாரத் தடைகளை விதிக்கலாம் அல்லது குற்றம் செய்யும் அரசுக்கு எதிராக இராணுவ ரீதியாக தலையிடலாம். மேலும், ஒரு ஆக்கிரமிப்பு அரசு சர்வதேச வர்த்தகம், வெளிநாட்டு உதவி மற்றும் இராஜதந்திர அங்கீகாரம் போன்ற அமைதியின் நன்மைகளை இழக்கும் அபாயத்தையும் கொண்டுள்ளது.

தாராளவாத உலக ஒழுங்கின் முழுமையான விவரிப்பு டேனியல் டியூட்னி மற்றும் ஜி. ஜான் ஐகன்பெரி (1999) ஆகியோரின் படைப்புகளில் காணப்படுகிறது, அவர்கள் மூன்று ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்ட காரணிகளை விவரிக்கிறார்கள்:

முதலாவதாக, சர்வதேச சட்டம் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள் சர்வதேச அமைப்புகளுடன் இணைந்து, நியாயமான ஒரு மாநிலத்திற்கு அப்பால் செல்லும் ஒரு சர்வதேச அமைப்பை உருவாக்குகின்றன. அத்தகைய அமைப்பின் முன்மாதிரியான உதாரணம் ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஆகும், இது பொதுவான இலக்குகளுக்காக (காலநிலை மாற்றத்தை மேம்படுத்துதல் போன்றவை) வளங்களை திரட்டுகிறது, எதிரிகளுக்கும் நண்பர்களுக்கும் இடையில் கிட்டத்தட்ட நிலையான ராஜதந்திரத்தை வழங்குகிறது மற்றும் அனைத்து உறுப்பு நாடுகளுக்கும் சர்வதேச சமூகத்தில் ஒரு குரலை வழங்குகிறது.

இரண்டாவதாக, சக்திவாய்ந்த தாராளவாத நாடுகள் மற்றும் உலக வர்த்தக அமைப்பு, சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வங்கி போன்ற சர்வதேச அமைப்புகளின் முயற்சிகள் மூலம் சுதந்திர வர்த்தகம் மற்றும் முதலாளித்துவம் பரவுவது ஒரு திறந்த, சந்தை அடிப்படையிலான, சர்வதேச பொருளாதார அமைப்பை உருவாக்குகிறது. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உயர் மட்ட வர்த்தகம் மோதலைக் குறைத்து போரின் வாய்ப்பைக் குறைப்பதால் இந்த நிலைமை பரஸ்பர நன்மை பயக்கும், ஏனெனில் போர் வர்த்தகத்தின் நன்மைகளை (இலாபங்களை) சீர்குலைக்கும் அல்லது ரத்து செய்யும். எனவே விரிவான வர்த்தக உறவுகளைக் கொண்ட நாடுகள் அமைதியான உறவுகளைப் பராமரிக்க வலுவாக ஊக்குவிக்கப்படுகின்றன. இந்தக் கணக்கீட்டின் மூலம், போர் லாபகரமானது அல்ல, ஆனால் அரசுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும்.

தாராளவாத சர்வதேச ஒழுங்கின் மூன்றாவது கூறு சர்வதேச விதிமுறைகள். தாராளவாத விதிமுறைகள் சர்வதேச ஒத்துழைப்பு, மனித உரிமைகள், ஜனநாயகம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியை ஆதரிக்கின்றன. ஒரு அரசு இந்த விதிமுறைகளுக்கு முரணான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும்போது, அவை பல்வேறு வகையான செலவுகளுக்கு உட்பட்டவை. இருப்பினும், உலகம் முழுவதும் மதிப்புகளில் பரந்த மாறுபாடு இருப்பதால் சர்வதேச விதிமுறைகள் பெரும்பாலும் போட்டியிடப்படுகின்றன. இருப்பினும், தாராளவாத விதிமுறைகளை மீறுவதற்கான செலவுகள் உள்ளன. செலவுகள் நேரடி மற்றும் உடனடி இருக்க முடியும். உதாரணமாக, 1989 இல் ஜனநாயக

சார்பு போராட்டக்காரர்களை வன்முறையில் அடக்கியதைத் தொடர்ந்து, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் சீனா மீது ஆயுத விற்பனைத் தடையை விதித்தது. தடை இன்றுவரை தொடர்கிறது. செலவுகள் நேரடியானவை அல்ல, ஆனால் சமமாக குறிப்பிடத்தக்கவை. எடுத்துக்காட்டாக, 2003 ஆம் ஆண்டு ஈராக் படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து அமெரிக்காவைப் பற்றிய சாதகமான கருத்துக்கள் உலகம் முழுவதும் கணிசமாகக் குறைந்துவிட்டன, ஏனெனில் படையெடுப்பு ஒருதலைப்பட்சமாக (ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நிறுவப்பட்ட விதிகளுக்கு வெளியே) சட்டவிரோதமானது என்று பரவலாகக் கருதப்பட்டது.

இன்றைய பெரும்பாலான தாராளவாத புலமைப்பரிசில்கள், சர்வதேச ஒப்பந்தங்களிலிருந்து தப்பிப்பதற்கான ஊக்கத்தை மாநிலங்கள் கடக்க உதவுவதன் மூலம் சர்வதேச நிறுவனங்கள் எவ்வாறு ஒத்துழைப்பை வளர்க்கின்றன என்பதில் கவனம் செலுத்துகின்றன. இந்த வகையான புலமைப்பரிசில் பொதுவாக 'புதிய தாராளமய நிறுவனவாதம்' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது - பெரும்பாலும் 'புதிய தாராளமயம்' என்று சுருக்கப்பட்டது. புதிய தாராளமயம் என்பது ஐஆர் கோட்பாட்டிற்கு வெளியே கட்டுப்பாடு நீக்கம், தனியார்மயமாக்கல், குறைந்த வரிகள், சிக்கனம் (பொதுச் செலவுக் குறைப்பு) மற்றும் சுதந்திர வர்த்தகம் ஆகியவற்றின் பரவலான பொருளாதார சித்தாந்தத்தை விவரிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு சொல்லாக இருப்பதால் இது பெரும்பாலும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஐஆர்-க்குள் பயன்படுத்தப்படும்போது, புதிய தாராளமயத்தின் சாராம்சம் என்னவென்றால், மாநிலங்கள் தங்கள் ஒப்பந்தங்களுக்கு ஏற்ப வாழ ஒருவரையொருவர் நம்பினால் ஒத்துழைப்பிலிருந்து கணிசமாக பயனடையலாம். ஒரு அரசு ஏமாற்றுவதன் மூலம் ஆதாயம் பெற்று தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்கக்கூடிய சூழ்நிலைகளில், விலகல் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. இருப்பினும், ஒரு மூன்றாம் தரப்பு (ஒரு பாரபட்சமற்ற சர்வதேச அமைப்பு போன்றவை) ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டவர்களின் நடத்தையைக் கண்காணித்து இரு தரப்பினருக்கும் தகவல்களை வழங்க முடிந்தால், விலகுவதற்கான ஊக்கத்தொகை குறைகிறது மற்றும் இரு தரப்பினரும் ஒத்துழைக்க உறுதியளிக்கலாம். இந்த சந்தர்ப்பங்களில், ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்ட அனைத்து தரப்பினரும் முழுமையான ஆதாயங்களிலிருந்து பயனடையலாம். முழுமையான ஆதாயங்கள் என்பது சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து தரப்பினருக்கும் பொதுவான நலன்புரி அதிகரிப்பைக் குறிக்கிறது - அனைவரும் ஓரளவுக்கு பயனடைகிறார்கள், அவசியம் சமமாக இல்லாவிட்டாலும். தாராளவாத கோட்பாட்டாளர்கள், மாநிலங்கள் ஒப்பீட்டு ஆதாயங்களை விட முழுமையான ஆதாயங்களைப் பற்றி அதிகம் அக்கறை காட்டுகின்றன என்று வாதிடுகின்றனர். யதார்த்தமான கணக்குகளுடன் நெருக்கமாக தொடர்புடைய ஒப்பீட்டு ஆதாயங்கள், ஒரு மாநிலம் மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடும்போது அதன் நலன்புரி

அதிகரிப்பை அளவிடும் மற்றும் ஒரு போட்டியாளரை வலிமையாக்கும் எந்தவொரு ஒப்பந்தங்களிலிருந்தும் வெட்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலையை விவரிக்கிறது. முழுமையான ஆதாயங்களின் மிகவும் நம்பிக்கையான கண்ணோட்டத்தில் கவனம் செலுத்துவதன் மூலமும், சர்வதேச அமைப்புகள் மூலம் அதன் இருப்புக்கான ஆதாரங்களை வழங்குவதன் மூலமும், தாராளவாதிகள், செழிப்பில் ஏதேனும் அதிகரிப்பு ஏற்படக்கூடிய எந்தவொரு ஒப்பந்தத்திலும் அரசுகள் ஒத்துழைக்கும் ஒரு உலகத்தைக் காண்கிறார்கள்.

தாராளவாத கோட்பாடும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும்

தாராளமயத்தின் மிகவும் சுவாரஸ்யமான எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்று இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கையிலிருந்து வருகிறது. இந்தக் காலகட்டத்தில், அமெரிக்கா தாராளமயமாக இருந்தது, ஆனால் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வரலாற்றுக் கதையின்படி, ஏகாதிபத்தியமாகவும் இருந்தது. எனவே, ஒரு முரண்பாடு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நாம் கூர்ந்து கவனித்தால், அமெரிக்கா பொதுவாக நம்பப்படுவதை விட மிகவும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருப்பதைக் காண்கிறோம், குறிப்பாக அந்தக் காலத்தின் பிற பெரிய சக்திகளுடன் ஒப்பிடும்போது. ஒரு எளிய அளவீடு என்னவென்றால், மற்ற பெரிய சக்திகளுடன் ஒப்பிடும்போது அது குவித்த காலனித்துவ பிரதேசத்தின் அளவு. 1913 வாக்கில், அமெரிக்கா 310,000 சதுர கிலோமீட்டர் காலனித்துவ பிரதேசத்தை உரிமை கோரியது, பெல்ஜியத்திற்கு 2,360,000, ஜெர்மனிக்கு 2,940,000 மற்றும் ஐக்கிய இராச்சியத்திற்கு 32,860,000. உண்மையில், அமெரிக்க காலனித்துவ உடைமைகளில் பெரும்பகுதி பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் புவேர்ட்டோ ரிக்கோவை இணைத்துக் கொண்டதன் காரணமாக இருந்தது, இது 1898 ஆம் ஆண்டு ஸ்பானிஷ்-அமெரிக்கப் போரில் ஸ்பெயினை தோற்கடித்த பிறகு அது பெற்றது. தாராளவாத கோட்பாட்டின்படி, அதன் அரசியல் அமைப்பு விரிவாக்கத்தை மட்டுப்படுத்தியதால் அமெரிக்கா அத்தகைய கட்டுப்பாட்டைக் காட்டியது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அமெரிக்க-மெக்சிகோ உறவுகளை ஆராய்வது இந்த அமெரிக்க கட்டுப்பாட்டிற்கான காரணங்களை விளக்க உதவுகிறது.

1914 வசந்த காலத்தில், மெக்சிகோவில் பல அமெரிக்க மாலுமிகளை தடுத்து வைப்பது தொடர்பான தகராறு காரணமாக அமெரிக்கா மெக்சிகன் நகரமான வெராக்ரூஸ் மீது படையெடுத்தது. இருப்பினும், மெக்சிகோவிற்கு ஜனநாயகத்தை கொண்டு வருவது அமெரிக்காவின் கடமை என்று ஜனாதிபதி வுட்ரோ வில்சனின் தாராளவாத நம்பிக்கை காரணமாக அமெரிக்க-மெக்சிகன் உறவுகள் ஏற்கனவே சிக்கலில் இருந்தன, இது ஒரு சர்வாதிகாரம். அமெரிக்க போர் திட்டத்தின் ஆரம்ப நோக்கங்கள் வெராக்ரூஸ் மற்றும் அண்டை நாடான டாம்பிகோவை ஆக்கிரமித்து, பின்னர் அமெரிக்க மரியாதை நிரூபிக்கப்படும் வரை மெக்சிகோவின் கிழக்கு கடற்கரையை முற்றுகையிடுவதாகும் - அல்லது மெக்சிகோவில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்படும் வரை.

அமெரிக்கப் படைகள் வெராக்ரூஸில் தரையிறங்கிய பிறகு, மூத்த இராணுவத் தலைவர்களும் மெக்சிகோவில் வில்சனின் உயர்மட்ட இராஜதந்திர ஆலோசகரும் மெக்சிகோ நகரத்தை ஆக்கிரமிப்பதை உள்ளடக்கிய அரசியல் நோக்கங்களை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டனர் - மெக்சிகோவை முழுமையாக ஆக்கிரமிப்பதை ஆதரித்த குரல் ஆதரவாளர்களும் இருந்தனர். வில்சன் உண்மையில் தனக்குக் கிடைத்த எந்த ஆலோசனையையும் பின்பற்றவில்லை. அதற்கு பதிலாக, அவர் தனது போர் நோக்கங்களைக் குறைத்தார், வெராக்ரூஸில் தனது படைகளை நிறுத்தினார் மற்றும் சில மாதங்களுக்குள் அமெரிக்கப் படைகளை திரும்பப் பெற்றார். அமெரிக்க பொதுமக்கள் எதிர்ப்பு, தனது சொந்த தனிப்பட்ட மதிப்புகள், ஒருங்கிணைந்த மெக்சிகன் விரோதம் மற்றும் சண்டையில் ஏற்பட்ட இராணுவ இழப்புகள் காரணமாக வில்சன் நிதானத்தைக் கடைப்பிடித்தார். லத்தீன் அமெரிக்கா முழுவதும் அமெரிக்க எதிர்ப்பு பரவத் தொடங்கியபோது, சர்வதேசக் கருத்தும் வில்சனின் சிந்தனையைப் பாதித்ததாகத் தெரிகிறது. ஆர்தர் லிங்க் சுட்டிக்காட்டுவது போல், 'ஒட்டுமொத்தமாக, உலகின் தார்மீகத் தலைமையைக் கோரும் ஒரு ஜனாதிபதிக்கும் மக்களுக்கும் இது ஒரு துரதிர்ஷ்டவசமான நேரம்'.

1919 வாக்கில், அமெரிக்காவில் தலையீட்டு ஆதரவு கூட்டணி உருவானது, ஜனாதிபதி வில்சனின் முந்தைய கட்டுப்பாடு மற்றும் 1917 ஆம் ஆண்டு மெக்சிகன் அரசியலமைப்பின் மீதான புதிய அச்சங்கள் மீதான விரக்தியின் அடிப்படையில், மெக்சிகன் மக்களுக்கு அனைத்து நிலத்தடி வளங்களின் உரிமையையும் வழங்கியது. மெக்சிகோவில் உள்ள சுரங்கங்கள் மற்றும் எண்ணெய் வயல்களின் இந்த வெளிநாட்டு உரிமை ஆபத்தில் இருந்தது. தலையீட்டாளர்கள் மெக்சிகோவை ஒரு அமெரிக்க பாதுகாவலராக மாற்ற விரும்பினர் - அல்லது குறைந்தபட்சம் மெக்சிகன் எண்ணெய் வயல்களைக் கைப்பற்ற விரும்பினர். ஐரோப்பாவில் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகளால் வில்சன் திசைதிருப்பப்பட்டு, பின்னர் ஒரு பக்கவாதத்தால் படுக்கையில் இருந்தபோது இந்தக் கூட்டணி நாட்டை தலையீட்டை நோக்கி நகர்த்தியது. கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலின் கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் பெறவும், தலையீட்டாளர்களுக்கு இடையிலான உறவுகளைத் துண்டிக்கவும் வில்சன் போதுமான அளவு குணமடைந்த பின்னரே தலையீட்டிற்கான பாதை தடுக்கப்பட்டது. மிகவும் போர்க்குணமிக்க கொள்கைப் பாதையைத் தவிர்ப்பதற்கு வில்சனுக்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவதாக, காங்கிரஸ் சபைகள் (நிர்வாகக் கிளையின் சில உறுப்பினர்களின் ஆதரவுடன்) அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கையைத் தீர்மானிக்க முயற்சிப்பதை அவர் கண்டார், இது வில்சன் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என்று கருதினார். அமெரிக்க அமைப்பில், வெளியுறவுக் கொள்கையை நடத்தும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு உள்ளது. எனவே மெக்சிகோவுடனான வெளியுறவுக் கொள்கையின் மீதான அவரது

அதிகாரத்தை வலியுறுத்துவது, கொள்கை வகுப்பதில் காங்கிரஸின் அதிகாரத்தைத் தடுக்கும் ஒரு தெளிவான முயற்சியாகும். இரண்டாவதாக, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு விதிமுறைக்கு இசைவான ஒரு கொள்கையைப் பராமரிக்க வில்சன் உறுதியாக இருந்தார், அதே போல் சுயநிர்ணய விதிமுறைக்கும் - ஒரு நாடு அதன் சொந்த மாநிலத்தை தீர்மானித்து அதன் சொந்த அரசாங்க வடிவத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் செயல்முறைக்கும் இசைவானது. இந்த இரண்டு விதிமுறைகளும் இன்று தாராளவாத கோட்பாட்டின் அடிப்படையாக உள்ளன.

இந்த விஷயத்தில் மெக்சிகோவுடனான அமெரிக்க உறவுகள், நிறுவன மற்றும் நெறிமுறை உள்நாட்டு கட்டமைப்புகள் வன்முறை அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதை எவ்வாறு தடுத்தன என்பதைக் காட்டுகின்றன. ஒரு சமூகத்தின் அரசியல் கலாச்சாரத்தில் தாராளமய விதிமுறைகளின் வலுவான அளவு இல்லை என்றால் இந்த நிறுவன கட்டுப்பாடுகள் உடைந்து போகக்கூடும். எடுத்துக்காட்டாக, அரசு எதிர்ப்பு (அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் குறைவாக இருக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை) மற்றும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு (வெளிநாட்டு மக்களை வெல்வது தவறு என்ற நம்பிக்கை) ஆகியவை தாராளவாத விதிமுறைகள். தாராளவாத விதிமுறைகளால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு சமூகம், அரசு அதிகாரத்தின் மீதான முற்றிலும் நிறுவன வரம்புகளுக்கு அப்பால் கூடுதல் அளவிலான கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு தாராளவாத குடிமகன் இயற்கையாகவே தனிநபர் சுதந்திரத்தை அச்சுறுத்தும் அரசாங்க நடவடிக்கைகளை எதிர்ப்பார் மற்றும் தாராளவாத விருப்பங்களின் அடிப்படையில் செயல்படும் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பார். அமெரிக்காவில் அதிகாரங்களை நிறுவன ரீதியாகப் பிரிப்பது காங்கிரஸ் மற்றும் பிறரின் தலையீட்டு முயற்சிகளைத் தடுக்க வில்சனை அனுமதித்தது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு என்ற தாராளவாத விதிமுறை, பொதுக் கருத்து மற்றும் அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் தனிப்பட்ட மதிப்புகளின் வழிமுறைகள் மூலம் அமெரிக்க விரிவாக்கத்தைத் தடுத்தது. நிறுவனங்களும் விதிமுறைகளும் கூட்டுவாழ்வில் செயல்பட்டன. 1900களின் முற்பகுதி முழுவதும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுடன் அதிகரித்து வரும் வர்த்தக வாய்ப்புகள் காரணமாக சர்வதேச கருத்து அமெரிக்க அரசியல் தலைவர்கள் மீது கூடுதல் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. தாராளவாத கோட்பாட்டின் விவரங்களின்படி, வர்த்தகத்தால் வழங்கப்படும் முழுமையான ஆதாயங்கள் மற்றும் வாய்ப்புகள், சுயநிர்ணய உரிமை மற்றும் தலையிடாத தன்மை ஆகியவற்றிற்கான விருப்பங்களுடன் சேர்ந்து, உலக வரலாற்றின் இந்த மிகவும் ஏகாதிபத்திய காலகட்டங்களில் மெக்சிகோவை நோக்கிய அமெரிக்க விரிவாக்கத்திற்கு ஒரு தடையாக செயல்பட்டன.

உலக அமைப்புகள் மற்றும் சார்புநிலை காமன்வெல்த் நாடுகள் (Common Wealth Countries)

இது பிரிட்டனின் ஆதிக்கத்திலிருந்து சுதந்திரம் அடைந்த 54 நாடுகளின் கூட்டமைப்பு. இதற்கென சட்ட வரையறைகளோ, ஒப்பந்தமோ கிடையாது. உறுப்பு நாடுகள் பரஸ்பரம், தங்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பு மேற்கொள்வதே இதன் கொள்கை, இதன் தலைமையகம் லண்டனில் உள்ளது.

இதன் உறுப்பு நாடுகள் :ஆண்டிகுவா மற்றும் பார்புடா , ஆஸ்திரேலியா , பஹாமாஸ் , வங்க தேசம் , பார்படாஸ் , பெலிஸ் , போட்ஸ்வானா , புரூனி , கனடா , சைப்ரஸ் , டொமினிக்கா , காம்பியா , கானா , கிரேனேடா , கயானா , இந்தியா , நமீபியா , மொரீஷியஸ் , நௌரு , நியூஸிலாந்து , நைஜீரியா , பாபுவா நியூகினியா , டினிடாட் மற்றும் டொபாகோ , துவாலு , உகாண்டா , இங்கிலாந்து , செயின்ட் கிட்ஸ் நெவிஸ் , செயின்ட் லூஸியா , செய்ஷல்ஸ் , செயின்ட் வின்சென்ட் மற்றும் கிரெனாடைன்ஸ் , ஜமைக்கா , கென்யா , கிரிபாடி , லெஸோதோ , மாலாவி , சிங்கப்பூர் , சாலமன் தீவுகள் , வனாட்டு , மேற்கு சமோவா , ஜாம்பியா , மலேசியா , மாலத்தீவு , ஜிம்பாப்வே , மால்டா , தென் ஆப்பிரிக்கா , இலங்கை , சுவிட்ஸர்லாந்து , டோங்கா , தான்சானியா , சியரா லியோன் , மலேசியா , ஃபிஜி .

அணிசேரா நாடுகள் இயக்கம் (NAM – Non-Aligned Movement)

பனிப்போர் காலத்தில் புதிதாக சுதந்திரம் அடைந்திருந்த இந்தியா உலகின் இரு பெரும் சக்திகளான அமெரிக்கா மற்றும் இரஷ்யா ஆகிய இரண்டில் ஏதாவதொன்றிற்கு ஆதரவாகவோ அல்லது எதிர்ப்பாகவோ செயல்படாமல் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அதன் தன்மையைப் பொருத்து சுயேச்சையாக முடிவெடுக்கும் வகையிலான அணி சேராக் கொள்கையைப் பின்பற்றியது. இக்கொள்கையை மையமாகக் கொண்டு ஓர் உலகளாவிய இயக்கமொன்றை முன்னெடுக்க இந்தியப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு தெரிவித்த ஆலோசனையின்பேரில் இந்தியாவின் சுகர்னோ, எகிப்தின் நாசர், யுகோஸ்லோவியாவின் டிட்டோ போன்றோரால் 1961 ஆம் ஆண்டில் செர்பியாவின் பெல்கிரேடு நகரில் இவ்வமைப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 2016-இல் இவ்வமைப்பின் மாநாடு வெனிசூலாவில் நடைபெற்றது.

ஐரோப்பிய யூனியன்

இரண்டாம் உலகப்போர் ஐரோப்பாவில் மாபெரும் இழப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இத்தகைய நிலை மீண்டும் ஏற்படக்கூடாது எனும் நோக்கில் ஐரோப்பிய நாடுகளைத்தும் ஒன்றிணைந்து செயல்படவேண்டும் என்ற நோக்கில் ரோம் உடன்படிக்கை 1957-இன்படி ஐரோப்பிய பொருளாதார சமூகம் (EEC) உருவாக்கப்பட்டது. பல்வேறு மாற்றங்களுக்குப் பிறகு 1992-இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட மாஸ்ட்ரிச் உடன்படிக்கையின்படி ஐரோப்பாவின் பெரும்பாலான நாடுகளை தன்னுள்

கொண்ட உலகின் மிகப் பெரிய கூட்டமைப்பான ஐரோப்பிய யூனியனாக உருவெடுத்தது. தற்பொழுது 28 நாடுகளைக் கொண்ட இக்கூட்டமைப்பு பல நாடுகளைக் கொண்ட ஒரு மாபெரும் நாடாகச் (Super Nation) செயல்படுகின்றது. இதற்கெனப் பிரத்யேகமாக நாடாளுமன்றம் மத்திய வங்கி போன்ற அமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

வட அட்லாண்டிக் ஒப்பந்த அமைப்பு (NATO – North Atlantic Treaty Organisation)

இது 1949-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 4-இல் ப்ரஸ்ஸல்ஸில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. வட அட்லாண்டிக் இராணுவ ஒப்பந்தம் என்னும் இந்த ஒப்பந்தத்தினால் இதன் உறுப்பு நாடுகள் தாக்கப்பட்டால் மற்ற நாடுகள் உதவிக்கு வரும். இவ்வமைப்பில் பிரான்ஸ், ஐஸ்லாந்து, நார்வே, ஸ்பெயின், நெதர்லாந்து, பெல்ஜியம், துருக்கி, அமெரிக்கா, கிரீஸ், ஜெர்மனி, கனடா, பிரிட்டன், லக்ஸம்பர்க், டென்மார்க், இத்தாலி. அல்பேனியா, பல்கேரியா, குரோஷியா, சிலி, எஸ்டோனியா, ஹங்கேரி, லத்தீவியா, லிதுவேனியா, போலந்து, போர்ச்சுக்கள், ரோமானியா, ஸ்லோவாகியா, ஸ்லோவேனியா என 28 உறுப்பு நாடுகள் உள்ளன. பனிப்போர் காலத்தில் வார்சா உடன்படிக்கையின் மூலம் சோவியத்யூனியன் பலம் பொருந்திய நாடாக விளங்கியதை ஈடு செய்யும் நோக்கில் இவ்வமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சியின்போது 1991-இல் வார்சா உடன்படிக்கையும் செயலிழந்ததால் தற்பொழுது உலகின் மிகப்பெரிய மற்றும் பலம் வாய்ந்த இராணுவக் கூட்டமைப்பாக நேட்டோ விளங்குகிறது. இவ்வமைப்பில் உறுப்பு நாடுகளின் படை வீரர்களடங்கிய ஒரு இராணுவப் படையும் உள்ளது.

அமெரிக்கா நேட்டோ இராணுவக் கூட்டமைப்பினை இரஷ்யாவை ஐரோப்பிய நாடுகளிடமிருந்து விலக்கி வைப்பதற்கும் ஜெர்மானியர்களை மீண்டும் தலைதாக்க விடாமல் செய்வதற்கும் தனது மேலாண்மையை நிலைநாட்டிக் கொள்ளவும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. தற்பொழுது ஐ.எஸ். தீவிரவாதிகளுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் நேட்டோ படை ஈடுபட்டு வருகின்றது. கிரீமிய விவகாரத்தில் உக்ரைனுக்கு ஆதரவாகவும் செயல்பட்டு வருகின்றது.

அரபு லீக் (AL – Arab League)

அரபுநாடுகளுக்கிடையே ஒத்துழைப்பினையும் நட்புணர்வினையும் மேம்படுத்தும் நோக்குடன் செயல்படும் இவ்வமைப்பு 1945-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 22-இல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இவ்வமைப்பு ஓமன், லிபியா, அரேபியா, சோமாலியா, டுனீஷியா, ஐக்கிய அரபுக் குடியரசு, பஹ்ரைன், குவைத், லெபனான், சவூதி அரேபியா, பாலஸ்தீனம், அல்ஜீரியா, சிரியா, சூடான், ஏமன், மொராக்கோ, காமோரோஸ், டிஜிபோட்டி எகிப்து, கத்தார், எகிப்து, ஜோர்டான், மாரிடோனியா ஆகிய 22 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இதன் தலைமையகம் எகிப்தின் கெய்ரோ நகரில் அமைந்துள்ளது. இவ்வமைப்பிலிருந்து 2011 ஆம் ஆண்டு முதல் சிரியா விலக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி (ADB – Asian Development Bank)

உலக அளவிலான வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கு உலக வங்கி நிதியுதவியளித்து வருவது போன்று ஆசியா மற்றும் பசிபிக் பிராந்தியத்திலுள்ள நாடுகளில் வறுமையை ஒழிக்கவும் வளர்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொள்ளவும் நிதியுதவியளிக்கும் நோக்குடன் 1966 ஆம் ஆண்டில் ஜப்பானின் முன்முயற்சியோடு ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி துவங்கப்பட்டது. இதில் தற்பொழுது 67 நாடுகள் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். இவ்வங்கியின் மொத்த மூலதனத்தில் 6.4 சதவிகித பங்களிப்பினை செய்துள்ள இந்தியா வாக்குரிமை அடிப்படையில் இவ்வங்கியின் நான்காவது பெயரிய நாடாக விளங்குகிறது.

பெட்ரோலிய ஏற்றுமதி நாடுகள் நிறுவனம்

(OPEC – Organisation of Petroleum Exporting Countries)

பெட்ரோலிய ஏற்றுமதி செய்யும் நாடுகளுக்கிடையிலான ஒத்துழைப்பினை மேம்படுத்தி சர்வதேசச் சந்தையில் பெட்ரோலிய வர்த்தகத்தினை ஒழுங்குபடுத்தவும் பெட்ரோலிய உற்பத்தியாளர்கள், நுகர்வோர், முதலீட்டாளர்கள் என அனைத்து தரப்பினருக்கும் ஏற்ற சூழலை தொடர்ந்து நிலைபெறச் செய்யவும் 1960 நவம்பர் 14 அன்று இராக்கின் பாக்தாத் நகரில் இக்கூட்டமைப்பு துவங்கப்பட்டது. இக்கூட்டமைப்பில் அல்ஜீரியா, அங்கோலா, ஈக்வடார், காபோன், இந்தோனேசியா, ஈரான், ஈராக், குவைத், லிபியா, நைஜீரியா, கத்தார், சவுதி அரேபியா ஐக்கிய அமீரகம், வெனிசுலா ஆகிய 14 நாடுகள் உறுப்பினர்களாக உள்ளன. இந்நாடுகள் உலகின் ஒட்டுமொத்த பெட்ரோலிய இருப்பில் 73 சதவிகிதத்தினைக் கொண்டுள்ளதுடன் 43 சதவிகித உற்பத்தியை மேற்கொள்கின்றன. உலகின் பெட்ரோலிய உற்பத்தி மற்றும் விலை போன்றவற்றில் இவ்வமைப்பு ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றது.

சர்வதேச செஞ்சிலுவைக் குழு (ICRC – International Committee of the Red Cross)

1859 ஆம் ஆண்டில் பிரான்ஸ் மற்றும் ஆஸ்திரியா இடையே ஏற்பட்ட சால்பெரினோ போரின் போது காயமுற்றிருந்த வீரர்களை கவனிக்க யாருமில்லாததால் பெரும்பாலானோர் உயிரிழந்ததை நேரில் கண்ட மருத்துவரான ஹென்றி டுனான்ட் 1863-இல் போர்கள் மற்றும் இயற்கைப் பேரிடர்களின் போது நாடு, இனம், மதம் போன்றவற்றைக் கடந்து பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மருத்துவ உதவி புரியும் நோக்குடன் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினைத் துவங்கினார். உலகம் முழுவதும் சமார் 2 லட்சம் தன்னார்வலர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட இவ்வமைப்பு 1917, 1944, 1963 ஆகிய மூன்று ஆண்டுகளில் அமைதிக்கான நோபல் பரிசினைப் பெற்றுள்ளது. இவ்வமைப்பின் பெயரிலும் சின்னத்திலும் கிறிஸ்தவ மத அடையாளமான சிலுவை இடம் பெற்றிருப்பதால் இஸ்லாமிய நாடுகளில் சிலுவைக்குப் பதிலாக பிறையும், இஸ்ரேலில் சிவப்பு நிறமுள்ள ஊடுருவும் தன்மைகொண்ட படிகமும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இண்டர்போல் (ICPO-INTERPOL)

இவ்வமைப்பின் தலைமையகம் பிரான்ஸின் லியான் நகரில் அமைந்துள்ளது. இது 1923-ஆம் ஆண்டில் ICPC (International Criminal Police Organisation) என்ற பெயரில் நிறுவப்பட்டு, 1956 முதல் Interpol என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. இதில் 177 நாடுகள் உறுப்பு நாடுகளாக உள்ளன. இதன் நோக்கம் அனைத்து நாடுகளின் காவல்துறையினரின் ஒத்துழைப்புடன் குற்றங்களைக் களைவதேயாகும்.

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு (ASEAN – Association of South East Nations)

இது 1967-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 8-இல் ஜகார்தாவில் உருவாக்கப்பட்டது. இதன் நோக்கம் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பொருளாதார நிலைத் தன்மையை ஏற்படுத்துவதேயாகும். இதன் உறுப்பு நாடுகள் சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, மலேஷியா, இந்தோனேஷியா, பிலிப்பைன்ஸ், புருனே, வியட்நாம், கம்போடியா, லாவோஸ் மற்றும் மியான்மர் முதலியவையாகும். 2016-ஆம் ஆண்டில் இவ்வமைப்பின் 28 மற்றும் 29-ஆம் மாநாடு லாவோசின் வியன்டைன் நகரில் நடைபெற்றது.

தெற்காசிய நாடுகளின் ஒத்துழைப்பு அமைப்பு (SAARC – South Asian Association for Regional Co-operation)

இது 1985-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 8-ம் நாள் டாக்காவில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதில் தற்போது ஸ்ரீலங்கா, பூடான், இந்தியா, மாலத்தீவு, நேபாளம், பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய 8 நாடுகள் உறுப்பினர்களாக உள்ளன. தலைமைச் செயலகம்: காத்மண்டு. இதன் 8-ஆவது உச்சி மாநாடு 1995-இல் டெல்லியில் நடைபெற்றது. 13-வது மாநாடு பங்களாதேஷில் உள்ள டாக்காவில் நடைபெற்றது. அப்போது ஆப்கானிஸ்தான் நாடு இவ்வமைப்பில் சேர விருப்பம் தெரிவித்ததால், தலைவர்களின் ஒப்புதலுக்குப் பின் அங்கத்தினராக சேர்க்கப்பட்டது.

இவ்வமைப்பின் 18 ஆவது மாநாடு 2014 நவம்பரில் நேபாளத்தின் காத்மாண்டுவில் நடைபெற்றது. 19 ஆவது மாநாடு 2016 ஆம் ஆண்டில் பாகிஸ்தானில் நடைபெறவிருந்த நிலையில் பாகிஸ்தானின் தீவிரவாத ஆதரவுக் கொள்கைகளை எதிர்க்க இந்தியா இம்மாநாட்டினை புறக்கணித்தது. இதனை தொடர்ந்து பூடான், வங்கதேசம், ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளும் புறக்கணித்ததால் இம்மாநாடு ரத்து செய்யப்படுகிறது.

பொருளாதார ஒத்துழைப்பு மற்றும் வளர்ச்சி நிறுவனம் (OECD – Organisation for Economic Co-operation and Development)

இது 1961-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 30-ல் பாரீஸில் நிறுவப்பட்டது. இதில் 34 உறுப்பு நாடுகள் உள்ளன. இதன் நோக்கம் உறுப்பு நாடுகளின் பொருளாதாரத்தை முன்னேற்றுவதேயாகும்.

பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் ஒத்துழைப்பினை மேம்படுத்தும் அமைப்பாக செயல்படும். இது துவங்கும் பொழுது 15 நாடுகளை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருந்தது. அதன் பிறகு சிலி, ஈரான், கென்யா போன்ற நாடுகள் இவ்வமைப்பில் இணைந்தன. மற்றோர் உறுப்பு நாடான பெரு இவ்வமைப்பிலிருந்து விலக முடிவெடுத்துள்ளது. எனவே இவ்வமைப்பில் தற்பொழுது 17 நாடுகள் உறுப்பினர்களாக உள்ளன. 1989-இல் யுகோஸ்லோவியாவின் பெல்கிரேடு நகரில் நடைபெற்ற 9 ஆவது அணிசேரா இயக்க மாநாட்டில் இவ்வமைப்பினை ஏற்படுத்தும் முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இவ்வமைப்பின் கடைசி மாநாடு 2012 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் நடைபெற்றது. தற்பொழுது இவ்வமைப்பின் தலைமையிடமாக கென்யா திகழ்கின்றது.

ஷாங்காய் கூட்டுறவு நிறுவனம் (SCO)

தலைமையகம்: பெய்ஜிங், சீனா ஷாங்காய் கூட்டுறவு நிறுவனம் (Shanghai Cooperation Organisation) ஒரு பன்னாட்டு அரசியல் பொருளாதார நிறுவனம் ஆகும். 2001 ஜூலை 14-இல் இந்நிறுவனம் சீனா, ரஷ்யா, கஜகஸ்தான், கிர்க்கிஸ்தான், தஜிகிஸ்தான் மற்றும் உஸ்பெகிஸ்தான் நாடுகளின் தலைவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. 1996-இல் உருவாக்கப்பட்ட ஷாங்காய் ஐந்து (Shanghai Five) என்ற அமைப்பில் உஸ்பெகிஸ்தான் தவிர மற்ற நாடுகள் உறுப்பினராக இருந்தன. 2001-இல் உஸ்பெகிஸ்தான் இவ்வமைப்பில் இணைந்த பின்பு உறுப்பு நாடுகள் இந்நிறுவனத்தின் பெயரை ஷாங்காய் கூட்டுறவு நிறுவனம் என மாற்றியமைத்தன. இவ்வமைப்பில் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் புதிய உறுப்பினர்களாக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. 2016ல் இவ்வமைப்பின் மாநாடு உஸ்பெகிஸ்தானின் தாஷ்க்கண்ட் நகரில் நடைபெற்றது.

மெர்க்கோசர் (MERCOSUR)

தலைமையகம்: மான்ட்டிவீடியோ, உருகுவே. மெர்கோசர் அல்லது மெர்கோஸல் என்பது இலத்தீன் அமெரிக்காவில் உள்ள ஒரு வணிகத் தொகுதியாகும். இதில் பிரேஸில், அர்ஜெண்டினா, உருகுவே மற்றும் பராகுவே ஆகிய நாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. 1991-ஆம் ஆண்டில் அஸன்சியோன் ஒப்பந்தத்தால் மெர்கோசர் நிறுவப்பட்டது. பின்னர், 1994-ஆம் ஆண்டில் ஊரோ பிரெட்டோ ஒப்பந்தத்தினால் இது திருத்தப்பட்டு, சமகாலத்தன்மையுடையதாக நவீனப்படுத்தப்பட்டது.

நான்கு உறுப்பினர் நாடுகளுக்கு இடையே மக்கள் மற்றும் சரக்குகள், சேவைகள், மூலதனம் ஆகியவற்றின் சுதந்திரமான போக்குவரவுகளை ஏற்படுத்தித் தருவதே இவ்வமைப்பின் நோக்கமாகும். ஐரோப்பிய ஒன்றியம் (EU), வட அமெரிக்க சுதந்திரத் தொழில் ஒப்பந்தம் (NAFTA) - ஆகிய இரண்டுக்கு அடுத்து இதுதான் மூன்றாவது மிகப்பெரும் ஒருங்கிணைந்த சந்தையாகும். தெற்கின் பொதுச்சந்தை" என இது அறியப்பட்டுள்ளது.

விடுதலைபெற்ற நாடுகளின் பொதுநல அமைப்பு (CIS – Commonwealth of Independent States)

தலைமையகம்: மின்ஸ்க், பெலாரஸ். முன்னாள் சோவியத் குடியரசுகளான 11 விடுதலை பெற்ற நாடுகளின் கூட்டணி அல்லது சர்வதேச அமைப்பிற்கு விடுதலை பெற்ற நாடுகளின் பொதுநல அமைப்பு என்று பெயர். அவை: அர்மீனியா, அஜெர்பைஜான், பெலாரஸ், ஜார்ஜியா, கஜகிஸ்தான், கிர்கிஸ்தான், மால்டோவா, ரஷ்யா, தஜிகிஸ்தான், உக்ரைன் மற்றும் உஸ்பெக்கிஸ்தான் மற்றும் ஒரு துணை உறுப்பினர்.

ஆப்பிரிக்க ஒன்றியம் (AU – African Union)

தலைமையகம்: அடிஸ் அபாபா, எத்தியோப்பியா. ஆப்பிரிக்க ஒன்றியமானது, ஐம்பத்து மூன்று ஆப்பிரிக்க நாடுகளைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பாகும். இது 2001-ஆம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டது. ஒன்றிணைந்த ஆப்பிரிக்கப் பொருளாதார சமூகம் (AEC) மற்றும் ஆப்பிரிக்க ஒற்றுமை அமைப்பு (OAU) ஆகியவற்றிற்கு மாற்றாக இது உருவாக்கப்பட்டது. மொராக்கோ நாடு ஒன்றைத் தவிர, ஒட்டுமொத்த ஆப்பிரிக்கக் கண்டம் முழுவதையுமே ஆப்பிரிக்க ஒன்றியம் தனது பரவலின் கீழ் கொண்டு வந்துள்ளது. மேற்கு சஹாரா / சஹ்ராவி அரபு ஜனநாயகக் குடியரசு, ஆப்பிரிக்க ஒன்றியத்தில் உறுப்பினராக இருப்பதை எதிர்த்து மொராக்கோ இவ்வாறு வெளியில் உள்ளது. எப்படியாயினும், ஆப்பிரிக்க ஒன்றியத்தினுள் மொராக்கோ ஒரு சிறப்பு அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளது. ஆப்பிரிக்க ஒன்றிய நிறுவனங்களிலிருந்து, அனைத்து ஆப்பிரிக்க ஒன்றிய நாடுகளுக்கும் அளிக்கப்பட்டு வருகிற சேவைகளைத் தானும் பெற்று ஆதாயமடைகிறது.

ஆசிய – பசிபிக் பொருளாதார ஒத்துழைப்பு (APEC – Asia Pacific Economic Co-operation)

தலைமையகம்: சிங்கப்பூர். பசிபிக் கரையோர நாடுகளின் ஒரு குழுவுக்கான ஒரு பொருளாதார அமைப்பே இந்த ஆசிய – பசிபிக் பொருளாதார ஒத்துழைப்பு (APEC) ஆகும். மண்டல பொருளாதாரம், ஒத்துழைப்பு, வாணிபம் மற்றும் முதலீடு ஆகியவற்றின் மீது எழும் பிரச்சனைகளை விவாதிப்பதற்கான அமைப்பு இதுவாகும். APEC அமைப்பின் தற்போதைய உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 21 ஆகும். பசிபிக் பெருங்கடலைக் கடற்கரையாகக் கொண்ட பெரும்பாலான நாடுகள் இவற்றுள் அடங்கியுள்ளன. 1998-ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம், கோலாலம்பூரில் APEC அமைப்பின் தலைவர்களுடைய ஆறாவது உச்சி மாநாடு நடைபெற்ற போது, இவ்வமைப்பில் கடைசியாக இணைந்து கொண்ட நாடுகள் பெரு, ரஷியா மற்றும் வியட்நாம் ஆகும்.

ஜி-8 (Group – 8)

உலகின் மிகப்பெரிய பொருளாதாரங்களுடைய எட்டு நாடுகள் சேர்ந்த ஒரு குழுவே ஜி-8 ஆகும். தற்சமயம், ஜி-8 நாடுகளில், பிரிட்டன், கனடா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான், ரஷ்யா மற்றும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் ஆகியவை உள்ளடங்குவன.

ஜி-8 அமைப்பினுள் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் பிரதிநிதித்துவம், பெற்றிருந்த போதிலும், உச்சி மாநாடுகளுக்குத் தலைமையேற்கவோ, அவற்றைப் பொறுப்பேற்று நடத்தித் தரவோ முடியாது. ஜி-8 அமைப்பின் உறுப்பினர் நாடுகள், உலகளாவிய ஏற்றுமதியில் 49 சதவீதத்தையும், தொழிற்சாலை உற்பத்தியில் 51 சதவீதத்தையும், சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சொத்துகளில் 49 சதவீதத்தையும் கொண்டுள்ளன. 2014-ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட கிரீமியா சிக்கலைத் தொடர்ந்து இவ்வமைப்பிலிருந்து இரஷ்யா விலக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இது தற்பொழுது ஜி-7 என்றே அறியப்படுகின்றது.

ஜி-20 (Group – 20)

உலகின் மிகப்பெரிய பொருளாதாரங்களைக் கொண்ட 20 நாடுகளை உறுப்பு நாடுகளாகக் கொண்ட அமைப்பு ஜி - 20 (G-20 – Group 20) ஆகும். உலகப் பொருளாதாரத்தில் ஜி-8 அமைப்பிற்கு மாற்றாகவும் அதனைவிட வலிமையானதாகவும் கருதப்படும் ஜி-20 அமைப்பின் வருடாந்திர மாநாட்டில் உறுப்பு நாடுகளின் தலைவர்கள் கலந்து கொண்டு உலகப் பொருளாதாரம் குறித்த விவாதங்களை மேற்கொள்வர். இவ்வமைப்பிற்கெனப் பிரத்யேக தலைமையகமோ பிரத்யேக தலைவரோ கிடையாது. ஒவ்வொரு வருடமும் இவ்வமைப்பின் மாநாட்டினை நடத்தும் உறுப்பு நாடு இவ்வமைப்பின் தலைமைப் பொறுப்பினை அவ்வருடத்தில் ஏற்கும். இவ்வமைப்பில் இளைஞர்கள் 20 (youth 20), மகளிர் (Women 20), தொழில் 20 (Business 20), தொழிலாளர்கள் 20 (Labour 20) போன்ற பல்வேறு துணை அமைப்புகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. 2016-ஆம் ஆண்டில் இவ்வமைப்பின் மாநாடு சீனாவின் ஹுவாங்சோங் நகரில் நடைபெற்றது.

பிரிக்ஸ் (BRICS)

'பிரிக்ஸ்பிரேசில், ரஷ்யா, இந்தியா, சீனா மற்றும் தென் ஆப்பிரிக்கா - ஆகிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பாகும். 2010-ஆம் ஆண்டில் தென் ஆப்பிரிக்கா இவ்வமைப்பினுள் இணைக்கப்படுவதற்கு முன்பு 'பிரிக் (BRIC) என்பதே உண்மையில் இதன் பெயராகும். வளர்ச்சி பெற்றுவிட்ட ஜி-7 பொருளாதாரங்களிலிருந்து, உலகளாவிய பொருளாதார அதிகாரம் இடம் பெயர்ந்து, வளர்ந்து வரும் உலகத்தின் பால் திரும்பத் தொடங்கியிருப்பதன் அடையாளமாக BRICS அமைப்பு உலக முக்கியத்துவம் பெற்றது.

அடுத்த சில வருடங்களில் பிரிக்ஸ் உறுப்பு நாடுகளின் பொருளாதாரமானது இதர வளர்ந்த நாடுகளின் பொருளாதாரங்களை விட அதிகமாகும் எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரிக்ஸின் உறுப்பினர்களுள், ரஷியாவைத் தவிர மற்ற நாடுகள் அனைத்துமே வளர்ச்சியடைந்து வரும் அல்லது புதிதாகத் தொழில்மயமாகிக் கொண்டிருப்பவையே. ஆனால் இந்நாடுகளுடைய மிகப்பெரிய, மிக விரைவாக வளர்ச்சியடைந்து வரும் பொருளாதாரங்களாலும், உலகளாவிய மற்றும் பிராந்திய நிகழ்வுகளின் மீது குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் மிகுந்த செல்வாக்கினாலும் இவை தனிச்சிறப்பு நிலை பெறுகின்றன. 2016ஆம் ஆண்டில் இவ்வமைப்பின் தலைமைப் பொறுப்பை இந்தியா ஏற்றுள்ளது.

இப்ஸா (IBSA – India Brazil South Africa)

இந்தியா, பிரேஸில் மற்றும் தென் ஆப்பிரிக்கா ஆகிய நாடுகள் இடையிலான முத்தரப்பு – வளர்ச்சித் துறைகள் சார்ந்த முன் முயற்சியே 'இப்ஸா (South – South), பரிமாற்றத்தையும் முன்னெடுப்பதற்காக இது உருவாக்கப்பட்டது.

இப்ஸா அமைப்பு எனும் கருத்தாக்கம் பிரேசில் பிரகடனம் மூலம் முதன்முறையாக வெளியிடப்பட்டது. இந்தியா, பிரேஸில், தென் ஆப்பிரிக்கா ஆகியவற்றின் ஜனநாயக ஒற்றுமை வளர்ச்சியடைந்து வரும் நாடுகள் என்ற முறையில் இவற்றின் நிலை மற்றும் உலகளாவிய மட்டத்தில் செயலாற்றுவதற்கான இந்நாடுகளின் செயற்திறன் – ஆகியவை இந்த மூன்று நாடுகளும் ஒன்றிணைவதற்கு நெருங்கி வருவதற்கான மிக முக்கியமான காரணங்களாகும்.

எல்லைக் கோடுகளற்ற மருத்துவர்கள் (MSF)

தலைமையகம்: ஜெனீவா, சுவிட்சர்லாந்து. எல்லைக் கோடுகளற்ற மருத்துவர்கள் / மெடிசின்ஸ் ஸான்ஸ்ஃப்ரான்ட்டியர்ஸ் (Doctors Without Borders / Medecines Sans Frontiers (MSF)-என்பது 1971-ஆம் ஆண்டில் பிரான்ஸில் இருந்த மருத்துவர்கள் மற்றும் பத்திரிகையாளர்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சர்வதேச மருத்துவ மனிதாபிமான அமைப்பாகும்.

வன்முறை, புறக்கணிப்பு, அல்லது எதிர்பாராத திடீர் பேரழிவு அல்லது பெருந்துயரம் – ஆகியவற்றினால் உயிர் வாழ்க்கை அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாகியுள்ள சுமார் 60 நாடுகளுக்கும் மேற்பட்ட பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கு இந்த எம்.எஸ்.எஃப். அமைப்பு சுதந்திரமான, பாரபட்சமற்ற உதவியை வழங்கி வருகிறது. ஒரு சுதந்திரமான, பாரபட்சமற்ற உதவியை யார் மிக உயர்ந்தபட்சத் தேவையில் துயரடைகின்றார்களோ அவர்கட்கு எம்.எஸ்.எஃப். வழங்குகிறது. 1999-ஆம் ஆண்டில், எம்.எஸ்.எஃப். அமைப்பு நோபல் அமைதிப் பரிசைப் பெற்றுள்ளது.

ஆம்னெஸ்டி இண்டர்நேஷனல்

மனித உரிமைகள் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்டு மனித உரிமையைக் காக்கவும் மனித உரிமை மீறல்களால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு நீதியைப் பெற்றுத் தரவும்

உலக அளவில் 70 லட்சம் தன்னார்வலர்களுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு லாப நோக்கற்ற அரசு சாரா அமைப்புதான் சர்வதேச பொதுமன்னிப்பு சபையாகும் (Amnesty International). இது 1961-இல் பீட்டர் பெனென்சன் என்பவரால் துவக்கப்பட்டது. இவ்வமைப்பிற்கு 1977 ஆம் ஆண்டு அமைதிக்கான நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் The Observer எனும் வார இதழில் பீட்டர் பெனென்சனால் எழுதப்பட்ட The forgotten prisoners எனும் கட்டுரையே இவ்வமைப்பின் தோற்றத்திற்கு காரணமாக இருந்தது.

சர்வதேச தீர்வு வங்கி (BIS)

சர்வதேச தீர்வு வங்கி (Bank for international settlements) என்பது சர்வதேச அளவில் நிதி மற்றும் நிதி தொடர்பான விவகாரங்களில் ஒத்துழைப்புடன் செயல்பட வழிவகை செய்யும் மத்திய வங்கிகளின் வங்கி ஆகும். இவ்வமைப்பில் 60 நாடுகளின் மத்திய வங்கிகள் உறுப்பினர்களாக உள்ளன.

ஜி - 77

மூன்றாம் உலக நாடுகள் எனப்படும் பொருளாதார ரீதியாகப் பின்தங்கிய ஐ.நா. உறுப்பு நாடுகளில் 77 நாடுகள் இணைந்து 1964-இல் ஜி-77 (Group-77) அமைப்பினைத் துவக்கின. இவ்வமைப்பின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை தற்பொழுது 134ஆக உயர்ந்துள்ளது. இணைந்து செயல்படுவதன் மூலம் ஐ.நா.வில் பின்தங்கிய நாடுகளுக்கு சாதகமான முடிவுகளையெடுக்க வழிவகை செய்யும் நோக்குடன் இவ்வமைப்பு செயல்படுகின்றது. இவ்வமைப்பின் 2016 ஆம் ஆண்டிற்கான தலைமையை தாய்லாந்து பெற்றுள்ளது.

ஜி - 24

1971 இல் துவங்கப்பட்ட இது ஜி-77 அமைப்பின் துணை அமைப்பாகும். இதில் இந்தியா உட்பட 24 நாடுகள் உறுப்பினர்களாக உள்ளன. இது சர்வதேச நிதி விவகாரங்கள் தொடர்பானவற்றில் இணைந்து செயல்பட்டு உறுப்புநாடுகளுக்கு சாதகமான நிலையை உருவாக்குகின்றன. இவ்வமைப்பின் 2016 ஆம் ஆண்டிற்கான தலைமைப் பொறுப்பை கொலம்பியா ஏற்றுள்ளது.

ஜி - 4

ஐ.நா.வின் அதிகாரமிக்க அமைப்பான பாதுகாப்புக்குழுவில் மாற்றங்களைப் புகுத்தி அதில் தங்களையும் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கில் பல்வேறு கூட்டு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வரும் இந்தியா, பிரேசில், ஜப்பான், ஜெர்மனி ஆகிய நான்கு நாடுகளும் ஜி - 4 நாடுகள் என்றழைக்கப்படுகின்றன.

பெண்ணிய அணுகுமுறைகள்

பெண்வாதம் என்பது பாலினச் சமத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகத்தை மறுசீரமைக்க முனையும் ஒரு இயக்கமாகப் பரந்த வகையில் வரையறுக்கப்படுகிறது. பாலின அடிப்படையில் தனிநபர்களுக்கு ஏற்படும் அனைத்து

வகையான வேறுபாடுகள், சூழ்நிலைகள் மற்றும் அநீத்திகளையும் இது எதிர்க்கிறது. ஆண்களால் வடிவமைக்கப்பட்ட கருத்தியல் வடிவங்களை மறுக்க வேண்டும் எனவும் இது வலியுறுத்துகிறது. மேலும், பெண்களை பாலின அடிப்படையிலான ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்து விடுவிக்கக் கூடிய அரசியல் மற்றும் பகுப்பாய்வு முறையாகவும் பெண்வாதம் திகழ்கிறது. இத்தகைய சிந்தனையை ஆதரிக்கும் எவரும்—அவர் எந்த பாலினத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும்—பெண்வாதி எனப்படுவர்.

1980களிலிருந்து பெண்களின் போராட்டங்கள், ஆய்வுகள் மற்றும் உலகளாவிய அளவிலான பாலின அநீதி வெளிப்படுத்தப்பட்டதால், பல நாடுகள் மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகள் தனிக்குரிய பாலினக் கொள்கைகளை தங்கள் திட்டங்களில் இணைக்கத் தொடங்கின. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு உலகளாவிய பெண்கள் திட்டங்களை ஊக்குவித்து, 1975 மெக்சிகோ, 1980 கோபன்ஹேகன், 1985 நைரோபி, 1995 பெய்ஜிங் என பெண்கள் குறித்து உலக மாநாடுகளை நடத்தியது; இதில் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் பங்கேற்று அனுபவங்கள் மற்றும் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொண்டனர்.

பெண்வாதம் குறித்து எந்த விவாதமும் அதன் தோற்றம், போராட்டங்கள், ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான செயல்பாடுகள் மட்டுமல்லாமல், அதன் எழுதப்பட்ட கருத்தியல் மற்றும் அறிவு உருவாக்கம் ஆகியவற்றையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் உண்டு. 1980களுக்குப் பிறகு மேற்கு நாட்டுப் பெண்வாதிகள் “sex”, “gender”, “woman” போன்ற கருத்துகளுக்கு புதுமையான, நுணுக்கமான விளக்கங்கள் வழங்கினர். எனவே, பெண்வாதம் என்பது பெண்கள் இயக்கங்களையும், பெண்வாதக் கருத்தியல் எழுத்துக்களையும் ஒருங்கிணைத்த inclusive சொறாக இங்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது.

21ஆம் நூற்றாண்டில் பெண்வாதம் ஒரே வடிவிலான கதைப்போக்காக விவரிக்க இயலாது; அது பல்வேறு சமூக, அரசியல் சூழல்களில் வெவ்வேறு வடிவங்களில் நடைபெறுகிறது. பொதுவான நோக்கங்கள் இருந்தாலும், பெண்வாதப் போராட்டங்கள் உள்ளூர் கலாச்சாரம், தேசிய அரசியல், உலகளாவிய பொருளாதாரக் காரணிகள் ஆகியவற்றால் வேறுபடுகின்றன. குறிப்பாக மேற்கு பெண்வாதம் மீது மேற்கோள் அல்லாத நாடுகளில் இருந்து எழுந்துள்ள விமர்சனங்களும், மேற்கு பெண்வாதத்தின் உள்பகுதியில் இனம், வர்க்கம், பாலியல் அடையாளம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிளவுகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதனால் பெண்வாதத்தை ஒருமை வடிவில் அல்ல, “பெண்வாதங்கள்” (feminisms) என பன்மை வடிவில் குறிப்பிட வேண்டும் என பலர் நம்புகின்றனர்.

அங்கலோ-அமெரிக்க பெண்வாதம்

அமெரிக்க பெண்வாத முன்னேற்றங்கள் பெரும்பாலும் “அலைகள்” எனக் கூறப்படுகின்றன. முதல் அலை 1869ல் Susan B. Anthony தொடங்கிய National Woman

Suffrage Association போன்ற பெண்கள் வாக்குரிமைப் போராட்டங்களால் தொடங்கியது. இப்போராட்டங்கள் 1920ல் அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் 19ஆவது திருத்தம் நிறைவேற்றி பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதற்கான அடித்தளம் அமைத்தன. இதற்குப் பிறகு ஒரு காலப்பகுதியில் பெண்வாதச் செயல்பாடுகளில் அமைதியான நிலை காணப்பட்டது.

1963ல் Betty Friedan எழுதிய *The Feminine Mystique* நூல், அமெரிக்க இல்லத்தரசிகளின் மனதில் இருந்த “ஏதோ தவறு” என்ற உணர்வை வெளிப்படுத்தி பெண்வாத விவாதங்களை மீண்டும் உயிர்ப்பித்தது. 1970ல் Kate Millett எழுதிய *Sexual Politics* பெண்கள் அனுபவிக்கும் ஒடுக்குமுறையை தனிப்பட்ட உறவுகள் மற்றும் பாலியல் அமைப்புகளில் இயங்கும் பாதிரியார்க்கியத்தில் இருக்கிறது எனக் கூறியது. இக்காலத்தில் Simone de Beauvoir எழுதிய *The Second Sex* போன்ற பிரெஞ்சு பெண்வாத நூல்கள் அங்கிலோ-அமெரிக்க பெண்வாதிகளுக்கு பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

இரண்டாம் அலை பெண்வாதம் தத்துவம், உளவியல், அரசியல் ஆகியவற்றின் பல்வேறு கருத்துகளை இணைத்து, பெண்கள் மீது செயல்படும் பாதிரியார்க்கிய மதிப்புகள் மற்றும் ஒடுக்குமுறைகளை வெளிப்படுத்த முயற்சித்தது. பெண்களின் உடல், கருத்தரிப்பு உரிமை, பாலியல் வன்முறை போன்ற பிரச்சினைகள் மீது கவனம் செலுத்தப்பட்டது. “தனிப்பட்டது அரசியல்” (the personal is political) என்ற கோஷம் இந்தக் காலத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது.

கருப்புப் பெண்களின் இயக்கங்கள், அமெரிக்க பெண்வாதத்தில் இருந்த இனவாத பிளவுகளை வெளிச்சத்தில் கொண்டுவந்தன. Combahee River Collective போன்ற குழுக்கள் இன, வர்க்க, பாலின ஒடுக்குமுறைகளின் இணைப்பை விமர்சித்தன. bell hooks மற்றும் Alice Walker போன்றவர்கள் இம்மறுப்புக் குரல்களை வலுப்படுத்தினர். இதனால் பெண்வாதம் பிரச்சினை அடிப்படையிலான பல்வேறு பாதைகளில் விரிந்தது.

பெண்வாதத்தின் முக்கியப் பிரிவுகள்

சுதந்திர (Liberal) பெண்வாதம்

பெண்களின் ஒடுக்குமுறையை பாலினங்களுக்கிடையேயான சமமின்மை எனக் காண்கிறது. வேலை, கல்வி, வாய்ப்புகளுக்கான சம உரிமையை வலியுறுத்துகிறது. குடும்பம் மற்றும் பொதுத்துறை வேறுபட்ட ஒழுக்கங்களால் ஆளப்படுகின்றன என நம்புகிறது. NOW (1966) போன்ற அமைப்புகள் இதற்கு உதாரணம்.

தீவிர (Radical) பெண்வாதம்

பெண்களின் ஒடுக்குமுறைக்கு காரணம் பாதிரியார்க்கியம் எனக் கூறுகிறது. பெண்களின் வரலாறு, கலாச்சாரம், பாலியல் வாழ்க்கைகளை மீள்பார்க்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. பல தீவிர பெண்வாதிகள் லெஸ்பியனிசத்தை அரசியல் அடையாளமாகக் கொண்டாடினாலும், எல்லோரும் அவ்வாறு அல்ல.

லெஸ்பியன் பெண்வாதம்

1970களில் லெஸ்பியன் பெண்களின் அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பாலியல், பாலினம், ஆண் அதிகாரம் ஆகியவற்றை விமர்சித்தது. சமூக லெஸ்பியனிசம் பாலினப் பகுப்புகளை மாற்றும் அரசியல் முயற்சியாகக் கருதப்பட்டது.

சுற்றுச்சூழல் (Ecofeminism)

பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறையும், இயற்கை மீதான சுரண்டலும் ஒரே வகை ஆதிக்கக் கட்டமைப்பின் வெளிப்பாடுகள் எனக் கூறுகிறது. கலாச்சாரம்/இயற்கை, ஆண்/பெண் போன்ற இருமைப்பாடுகளை விமர்சிக்கிறது. பலர் சுற்றுச்சூழல் செயற்பாட்டாளர்களாகவும் உள்ளனர்.

பெண்வாதக் கருத்தியல் மற்றும் பெண்கள் ஆய்வு

பெண்கள் இயக்கங்களின் சமூகச் செயற்பாடுகளில் இருந்து, குடும்பம், வேலை, கல்வி, மதம், ஊடகம் போன்ற அன்றாட வாழ்க்கையின் பாலினப் பிரச்சினைகளை ஆராயும் 'பெண்கள் ஆய்வு' உருவானது. பெண்கள் 'பொருள்' அல்ல 'பொருளாய்வு செய்பவர்' (subjects) எனப் பதவி உயர்த்தப்பட்டனர். 1970களில் அமெரிக்க பல்கலைக்கழகங்களில் பெண்கள் ஆய்வுத்துறைகள் நிறுவப்பட்டன.

பெண்வாத அறிஞர்கள் வரலாறு, உளவியல், இலக்கியம், மதம் போன்ற துறைகளில் பெண்கள் மறைக்கப்பட்ட விதங்களை ஆராய்ந்து "பெண்வாதக் கோட்பாடு" உருவாக்கினர். இது கல்வித் துறைகளின் மறைவான பாலினப் பாகுபாட்டை சவாலுக்கு உட்படுத்தியது. பெண்களை குரலற்றவர்களாக ஆக்கிய ஆய்வுமுறைகளுக்கு மாற்றாக, பெண்களின் அனுபவ அடிப்படையிலான ஆராய்ச்சி முறைமைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

பெண்வாதம் மற்றும் பிற கருத்தியல் தாக்கங்கள்

பெண்களின் ஒடுக்குமுறையைப் புரிந்து கொள்ள பெண்வாதிகள் மார்க்சியம் மற்றும் மனவளக்கல்வி (psychoanalysis) ஆகியவற்றின் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். பொருளாதார உழைப்பில் பெண்களின் இடம், வர்க்க ஒடுக்குமுறை ஆகியவற்றை விளக்க மார்க்சிய அணுகுமுறைகள் உதவின. Freud, Lacan, Foucault, Derrida போன்றவர்களின் கோட்பாடுகள் பின்னர் பெண்வாதப் பகுப்பாய்வில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. குறிப்பாக postmodernism பெண்களின் அனுபவ வேறுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல்வேறு உண்மைகளுக்கு இடம்கொடுத்ததால் பெண்வாதிகளுக்கு புதிய அறிமுகங்களை வழங்கியது.

1980களில் மேற்கு பெண்வாதம் வெள்ளை நடுத்தரவர்க்க பெண்களின் பார்வையில் கட்டமைக்கப்பட்டதால் Robin Morgan போன்றோரின் "சகோதரத்துவம் உலகளாவியதே" என்ற கருத்துக்கள் ethnocentric bias என கடுமையாக

விமர்சிக்கப்பட்டன. இதனால் பெண்வாதத்தில் “வேறுபாட்டு அரசியல்” (politics of difference) முக்கியமான நிலையைப் பெற்றது.

1975 மெக்சிகோ மற்றும் 1980 கோப்பன்ஹேகன் ஆகிய ஐநா பெண்கள் உலக மாநாடுகள், முதல் உலக நாடுகளின் பெண்கள் மற்றும் மூன்றாம் உலகப் பெண்களுக்கிடையேயான பதட்டங்களை தெளிவாக வெளிப்படுத்தின. தேசியத்துவம், இனம், வர்க்கம், சாதி, மதம், பாலியல் மாற்றம் ஆகிய எல்லைகளின் அடிப்படையில் பெண்களின் அடக்குமுறையைப் புரிந்து கொள்ள இந்த வேறுபாடுகள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமானது. 1985 நைரோபி மாநாட்டின் போது “உலகளாவிய சகோதரத்துவம்” என்ற புரளி முற்றிலும் கைவிடப்பட்டது; இதனால் பெண்ணியம் உலக பெண்களின் பல்புறக் கதைகளுக்குச் சமமான பன்முகத்தன்மையை அடைந்தது.

1980களில் வெள்ளை நடுத்தர வர்க்கப் பெண்ணியர்கள் உருவாக்கிய பொதுவான மற்றும் ஒரே மாதிரியான கருத்தாக்கங்களுக்கு எதிராக கடுமையான விமர்சனங்கள் எழுந்தன. இவை இன, வர்க்கம், கலாசாரம் அல்லது பாலியல் நோக்கில் வேறுபடும் பெண்களின் குரல்களை அழித்துவிட்டன. கருப்புப் பெண்கள் தொடங்கிய இந்தக் கருத்து எதிர்ப்பை, லத்தீனோ, சிகானா போன்ற வண்ணப் பெண்கள் மற்றும் ஆசியா-ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள பிந்தைய காலனித்துவ சமுதாயங்களில் இருந்த மூன்றாம் உலகப் பெண்கள் மேலும் வலுபடுத்தினர். சாந்த்ரா தல்பதே மோகந்தி தனது 1986 கட்டூரையில் “Under Western Eyes” என்ற தலைப்பில் மேற்கத்திய பார்வைக்கு உட்பட்ட மூன்றாம் உலகப் பெண்களின் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். ட்ரின் டி. மின்-ஹா மற்றும் குளோரியா அன்சல்டுவாவின் எழுத்துகள், வெள்ளைப் பெண்கள் பெண்ணியத்தை வரையறுக்கும் விதத்தில் ஏற்படுத்திய ஆதிக்கத்தைக் கடுமையாக விமர்சித்தன. ஸ்பிவாக், மின்ஹா, மோகந்தி போன்றோர் எழுதிய கோட்பாடுகள் முன்னாள் காலனிகளில் வாழும் பெண்கள் மேற்கத்திய “மையத்தின்” சார்பிலிருந்து விலகியதை தெளிவாக காட்டின.

இந்த புதிய விமர்சன நூல்கள் இனம், இனக்குழு, பிராந்தியம், பாலினம், வர்க்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பெண்ணியத்தின் புதிய வரைபடத்தை உருவாக்கின. இதன் பின் பெண்களின் வரலாறுகள் பல்வகை கலாச்சாரங்களைக் கொண்டதாக எழுதப்பட்டன. ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க, ஆசிய அமெரிக்க, பிரமித்த அமெரிக்க பெண்களின் அனுபவங்கள் பெண்ணிய சிந்தனையில் மேலும் இணைக்கப்பட்டன. இதனால் “அடையாளம்” மற்றும் “இடம்” போன்ற கருத்துக்கள் பெண்ணிய விவாதங்களில் முக்கிய பங்கு பெற்றன. ஒவ்வொரு அடக்குமுறையும் ஒன்றோடொன்று இணைந்தே செயல்படுகின்றன என்பதும், பெண்களின் விடுதலை அரசியல் அவர்களின் சமூக, கலாச்சார அடையாளங்களிலிருந்து பிரிக்க இயலாதது என்பதும் தெளிவானது.

Global Feminisms, Nationalism, and Religion – Tamil Translation

1985க்குப் பிறகு மேற்கத்திய உலகிற்கு அப்பால் உள்ள பெண்கள் இயக்கங்கள் பற்றிய ஆவணப்படுத்தல்கள் உலகளாவிய பெண்ணியத்தின் வடிவங்களை மேலும் ஆழமாக வெளிப்படுத்தின. ஆசியா (இந்தியா, இலங்கை, சீனா, இந்தோனேஷியா, வியட்நாம், ஜப்பான்), ஆப்பிரிக்கா, மத்திய கிழக்கு, லத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய பகுதிகளின் பெண்கள் தங்களது தேசிய மீட்பு இயக்கங்களிலும் புரட்சிகர அரசியல் போராட்டங்களிலும் பங்கு வகித்திருந்தனர். இதனால் பெண்ணியம் “வெளிநாட்டு சிந்தனை” என்ற கருத்து தவறானது என நிரூபிக்கப்பட்டது.

1990களில் பிந்தைய காலனித்துவ நாடுகளில் பெண்கள் இயக்கங்களின் ஆவணப்படுத்தல்கள், ஏற்கனவே இருந்த ஐரோப்பா-மைய சிந்தனையின் பல குறைகளை வெளிப்படுத்தின. பெண்கள் இயக்கங்கள் மேம்பாடு அல்லது நவீனமயமாக்கலுக்கு மட்டும் இணைக்கப்பட முடியாது என்பதும், ஜப்பான் அல்லது ரஷ்யா போன்ற தொழில்மயமான நாடுகளை விட இந்தியா, பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற நாடுகளில் பெண்கள் இயக்கங்கள் பலமாக இருந்தன என்பதும் வெளிப்பட்டது. இதன் மூலம் “வளர்ச்சி” மற்றும் “நவீனத்துவம்” பெண்கள் இயக்க வளர்ச்சிக்கு அவசியமானவை என்ற குறிப்புகள் தவறானவை என கண்டறியப்பட்டது.

ஆப்பிரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஆசியாவில் பெண்ணியம் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களுடன் பிரிக்கமுடியாத ரீதியில் இணைந்திருந்தது. லத்தீன் அமெரிக்காவில் பெண்கள் இயக்கங்கள் பெரும்பாலும் அதிகாரவாத அரசுகளுக்கு எதிரான ஜனநாயக இயக்கங்களுடன் இணைந்திருந்தன. ஆசியா, ஐரோப்பா, ரஷ்யா ஆகிய பகுதிகளில் பெண்கள் இயக்கங்கள் மிகுந்த வேறுபாடுகளோடு வளர்ந்தன.

பல நாடுகளில் அரசின் கட்டுப்பாடுகள் பெண்ணிய இயக்கங்களை கட்டுப்படுத்தினாலும், ரஷ்யா, சீனா போன்ற நாடுகள் பெண்கள் தொழிலாளர் உரிமைகள், கருக்கலைப்பு, வேலைவாய்ப்பு, பொது ஆதரவு அமைப்புகள் போன்ற பல முன்னேற்ற சட்டங்களை நிறைவேற்றின. சீனாவில் அரசுடன் இணைந்த பெண்கள் அமைப்புகள் பெண்கள் இயக்கத்தின் முதுகெலும்பாக இருந்து வருகின்றன.

காலனித்துவ ஆதிக்கம் பெண்கள் இனம் மற்றும் பாலினத்தின் அடக்குமுறையை ஒரே சமயம் எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையை உருவாக்கியது. இந்தியாவில் பெண்கள் ஆண்களுடன் இணைந்தே வாக்குரிமை பெற்றனர். சமகால இந்தியாவில் பெண்கள் வேலை, சுற்றுச்சூழல், சுகாதாரம், குடிமக்கள் உரிமைகள் போன்ற துறைகளில் பல போராட்டங்களை நடத்துகின்றனர். ஆனால் 1994க்கு பிறகும் பெண் குழந்தைத் தேர்வுக்காக கருவில் பாலின பரிசோதனை செய்வது பெண்ணியர்களை மிகுந்த கவலையில் ஆழ்த்தியது. பெண்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் 30% இடஒதுக்கீடு வழங்கும் பெண்கள் ஒதுக்கீட்டு மசோதா மீதும் போராட்டங்கள் தொடர்கின்றன.

தென் ஆப்பிரிக்காவில் அபார்தெய்ட் வரலாறு காரணமாக பெண்ணியம் அரசியல் விடுதலை இயக்கத்துடன் ஆழமாக இணைந்தது. இஸ்லாமிய நாடுகளில் பெண்கள் ஹிஜாப், விவாகம் மற்றும் விவாகரத்து சட்டங்களில் சமத்துவம், கல்வி உரிமை போன்றவற்றைப் பெற மதத்தின் பழமையான தவறான விளக்கங்களுக்கு எதிராக போராடுகின்றனர்.

எனினும் சில பகுதிகளில் தீவிர தேசியத்துவத்தால் பெண்கள் மீண்டும் அடக்குமுறைக்குள்ளாக்கப்பட்டனர். ஆப்கானிஸ்தானில் தாலிபான் பெண்களை முழுமையாக மூடுபனிக்குள் தள்ளியது. காஷ்மீரில் 1980களில் தீவிரவாதம் அதிகரிக்க பெண்கள் முகமூடி அணிய வேண்டிய அழுத்தத்தைச் சந்தித்தனர்.

பரம்பரை மத அமைப்புகளில் பெண்களின் மீது உள்ள ஆதிக்கம் கடுமையாக இருந்தபோதிலும், மதங்களின் ஆழமான சமத்துவ மரபுகள் மீண்டும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்று பெண்ணிய அறிஞர்கள் வலியுறுத்தினர். இது பெண்கள் மீது உள்ள பாலின ஆதிக்கத்தை உடைக்கும் கருவிகளை வழங்கும்.

பெண்கள் இயக்கத்தை உலகம் முழுவதும் தொடர்ந்து சவால்கள் சூழ்ந்துள்ளன; கோட்பாட்டு குழப்பங்களும் நடைமுறைப் பிரச்சினைகளும் இன்னும் தீராதவையாகவே உள்ளன. ஊடகங்களில் பெண்கள் எப்படி காட்டப்படுகிறார்கள் என்பதும், அசுத்தப்படுத்தும் பொழுதுபோக்கு மற்றும் பொன்படங்கள் தொடர்பான விவாதங்களும் முக்கியமான நகர்ப்புறப் பெண்களின் பிரச்சினைகள். ஆனால் மூன்றாம் உலகின் கோடிக்கணக்கான கிராமப்புறப் பெண்களுக்கு, உலகமயமாக்கலின் வேகத்தில் பல்துறை நிறுவனங்கள் நிலங்களை கைப்பற்றுவதால் ஏற்படும் இடம்பெயர்வைத் தவிர்க்க, மேம்பாட்டு கொள்கைகளை எதிர்க்க வேண்டிய அவசியம் அதிகம் உள்ளது. திருமணம் மற்றும் விவாகரத்தைப் பற்றிய பாலின வெறுப்புடைய சட்டங்களுக்கு எதிராக பல பகுதிகளில் பெண்ணியப் போராட்டங்கள் உருவாகியுள்ளன. பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் கடத்தல், வ்ஷாவியல் மற்றும் கருக்கலைப்பு சட்டபூர்வமாக்கல் போன்றவை பல நாடுகளில் பெண்ணியத்தின் முக்கிய பிரச்சினைகளாக உள்ளன. சட்டம், அரசியல் அதிகாரம் மற்றும் பெண்கள் இயக்கத்தினுள் உள்ள சில பாரம்பரிய வட்டாரங்களுடனும் பெண்ணியத்தினர் இன்னமும் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். 21ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பெண்ணியம் எதிர்கொள்ளும் சில முக்கிய பிரச்சினைகள் பற்றிய சுருக்கமான விவாதம் இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது; குறிப்பாக நாடு, பிராந்தியம், கலாச்சாரம், சலுகை ஆகிய எல்லைகளைத் தாண்டி பெண்களுக்கிடையில் பன்னாட்டு ஒற்றுமையை உருவாக்கும் முயற்சிகள் ஒளியிடப்பட்டுள்ளது.

கருக்கலைப்பு மற்றும் புதிய இனப்பெருக்க தொழில்நுட்பங்கள் பெண்கள் இயக்கத்தில் பல ஆண்டுகளாக சர்ச்சைக்கு உள்ளானவை. கருக்கலைப்பு என்பது ஒரு பெண் தன் கர்ப்பத்தை முடிக்க தேர்வு செய்யும் செயலாகும். பாரம்பரிய மற்றும் மதவாதக்

கொள்கைகள் இதற்கு எதிராக நிலைப்பாடுகளை எடுக்கும்போது, பெண்ணியத்தினர் கருக்கலைப்பு என்பது நெறியியல் பிரச்சினை மட்டும் அல்ல, அது ஒரு பெண்ணின் உடல் சுயாதீனம், சட்ட உரிமை மற்றும் பொருளாதார நிலைக்கு சம்பந்தப்பட்டது என்று வலியுறுத்துகின்றனர். இதற்கு எதிர்மாறான முரண்பாடுகள் பல உள்ளன: அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பாவில் 'ப்ரோ-லைஃப்' குழுக்கள் கருக்கலைப்பு மருத்துவமனைகளை தாக்கும் நிலையில், பாரம்பரியமானதாக கருதப்படும் சீனா, இந்தியாவில் பெண்களுக்கு கருக்கலைப்பு பெறுவது எளிதாக உள்ளது; காரணம் மாநில அளவிலான மக்கள் தொகை கட்டுப்பாட்டு கொள்கைகள்.

பெண்களின் இனப்பெருக்க பங்கு தொடர்பாக உருவாகியுள்ள மற்றொரு முக்கிய பிரச்சினை புதிய இனப்பெருக்க தொழில்நுட்பங்களின் (NRTs) வருகையாகும். இவை செயற்கைக்குழந்தை (IVF), மாற்றுத்தாய் முறைகள் போன்றவற்றிற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த முறைகள் பெண்களின் உடலில் கடுமையான மருத்துவ தலையீடுகளை ஏற்படுத்துகின்றன, இது ஹார்மோன்கள் மற்றும் அறுவை சிகிச்சைகள் மூலம் உடல் அமைப்பை பாதிக்கக்கூடும். பெண்ணியத்தினர் இந்த தொழில்நுட்பங்கள் பெண்களின் உடலை 'மருத்துவ ரீதியாக கொள்ளையிடுகின்றன' என்று விமர்சிக்கின்றனர். அமெரிக்காவில் கருக்கலைப்புக்கு எதிராக போராடும் குழுக்கள் IVF மையங்களில் எம்ப்ரியோக்கள் வீணாகும் நிலையைப் பற்றி மௌனமாக இருப்பது பெண்கள் இயக்கத்தினர் சுட்டிக்காட்டும் முரண்பாடாகும்.

உலகமயமாக்கல், பெண்ணியம் மற்றும் பன்னாட்டு ஒத்துழைப்புகள் இன்றைய பெண்கள் இயக்கத்தை பெரிதும் அமைக்கின்றன. பல நாடுகளில் பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் பெண்களுக்கு தீவிர விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. சீனாவில் வளர்ந்து வரும் மூலதனவாதம் பெண்களுக்கு கிடைத்திருந்த பல பாதுகாப்புகளையும் நலன்களையும் குறைத்துள்ளது. ரஷ்யாவில் கூட, தனியார்மயமான நிறுவனங்கள் அரசு வழங்கிய கர்ப்ப கால நன்மைகள் மற்றும் பாதுகாப்புகளை வழங்குவதில்லை. லத்தீன் அமெரிக்கா மற்றும் ஆசியாவின் வளர்ச்சி நாடுகளில் உலகமயமாக்கலும் உலக வங்கி கொள்கைகளும் பல பெண்கள் மற்றும் தகுதி குறைந்த தொழிலாளர்களை வேலை இழக்கச் செய்துள்ளது. மேற்கத்திய பெண்ணியத்தினர் அமெரிக்காவின் அரசியல்-ஆர்த்திக ஆதிக்கத்தையே விமர்சித்து, பெண்ணியம் 'அகாலனியப்படுத்தப்பட' வேண்டும் என்றும், வேறுபாடுகளை ஏற்கும் பன்னாட்டு பெண்கள் ஒற்றுமை தேவை என்றும் வலியுறுத்துகின்றனர். 'ஒற்றுமை மற்றும் சமத்துவத்தை நோக்கிய எல்லையற்ற பெண்ணியம்' உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதே இவ்வருகையின் நோக்கம்.

பெண்ணியத்தை எதிர்க்கும் 'அன்டி-பெமினிசம்' என்ற பின்னடைவு இயக்கம் உலகம் முழுவதும் விரிவடைகிறது. மத அடிப்படைவாதம் மட்டுமில்லை; பெண்கள்

குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறுவதை ஊக்குவிக்கிறது, குடும்பத்தைக் கலைக்கிறது என்ற தவறான குற்றச்சாட்டுகளும் பரவுகின்றன. பல நாடுகளில், பெண்களே 'பெண்ணியவாதிகள்' என்ற சொல்லுக்கு விருப்பமில்லாமல் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது; காரணம் பெண்ணியம் இன்னும் 'மேற்கத்திய', 'பெருந்தொழில் வர்க்க' இலக்கியமாகவே தவறாக புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

அமெரிக்காவிலேயே பெண்ணியத்திற்குள் பல கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. சிலர் பெண்ணியர்கள் பிரச்சினைகளை மிகைப்படுத்துகின்றனர் என குற்றம்சாட்ட, மற்றவர்கள் பெண்கள் இயக்கம் இன்னும் முக்கியமானது, சமத்துவத்தை அடைய நாம் இன்னும் பல தூரம் செல்ல வேண்டியுள்ளதாக வலியுறுத்துகின்றனர். உலகமயமாக்கலும் உயர்ந்து வரும் மத அடிப்படைவாதமும் பெண்களுக்கு புதிய சவால்களை உருவாக்கும் நிலையில், ஒற்றுமை அடிப்படையிலான பெண்ணிய அரசியல் இன்று மிகவும் அவசியமானதாக உள்ளது.

இந்த எழுத்து பெண்ணிய இயக்கத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியிலிருந்து தொடங்கி, அங்கிலோ-அமெரிக்க பெண்ணியம், கலாச்சார பெண்ணியம், சூழலியல் பெண்ணியம், லெஸ்பியன் பெண்ணியம் போன்ற பல்வகை 'பள்ளிகளின்' உருவாக்கம், மார்க்சியம், மனவியல், பிந்தைய நவீனத்துவம் போன்ற கோட்பாடுகளின் தாக்கம், மூன்றாம் உலகின் பெண்ணியச் சவால்கள், சட்டம், சமூக கட்டமைப்பு மற்றும் கல்வித் துறைகளில் உருவான பெண்ணிய கோட்பாடுகள் என விரிவான விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. இறுதியில் கருக்கலைப்பு, பாலியல், வ்ஷாவியல் சட்டபூர்வமாக்கல், உலகமயமாக்கலின் தாக்கம் போன்ற இன்றும் முக்கியமான பெண்ணியப் பிரச்சினைகளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

அதிகார சமநிலை

சர்வதேச உறவுகளில் மிகவும் விவாதிக்கப்பட்ட மற்றும் சர்ச்சைக்குரிய தத்துவார்த்த மற்றும் கொள்கை கருத்துக்களில் ஒன்று அதிகார சமநிலை. உண்மையில் இது அனைத்து வகையான யதார்த்தவாதத்தின் அடித்தளமாகும், குறிப்பாக கிளாசிக்கல் மற்றும் கட்டமைப்பு, மேலும் இது சர்வதேச ஸ்திரத்தன்மையின் முறையான கோட்பாடுகளில் மிக முக்கியமான மாறி ஆகும். பண்டைய கிரேக்கம், இந்திய மற்றும் சீன அரசமைப்புகளில் ஏதோ ஒரு வகையில் இருந்தபோதிலும், அதிகார சமநிலை என்ற கருத்து 17 ஆம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவிலிருந்து பிரபலமாக உள்ளது. 1648 இல் வெஸ்ட்பாலியா ஒப்பந்தத்தில் தொடங்கி, சட்ட மற்றும் அரசியல் சிந்தனையில் இது ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது, சட்டக் கோட்பாட்டாளர்கள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் இந்த கருத்தை சர்வதேச சட்டம் மற்றும் மூலோபாயத்தின் பரிசீலனைகளுக்கு மையமாகக் கண்டனர். அதிகார சமநிலை என்பது காலங்காலமாக

அறிஞர்கள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கு நீடித்த பொருத்தத்தைக் கண்டறிந்துள்ளது என்பது, அந்தக் கோட்பாடு கவனமாகக் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும் என்பதைக் குறிக்கிறது. போட்டியிடும் மாநிலங்களிடையே அதிகாரம் சமநிலையில் இருக்கும்போது, அமைதி கிடைக்கும், ஆனால் அதிகாரத்தில் சமநிலையின்மை என்பது ஒரு வலுவான அரசு பலவீனமான அரசைத் தாக்கி அதன் பாதுகாப்பையும் சுதந்திரத்தையும் கொள்ளையடிக்கக்கூடும் என்று கோட்பாடு கூறுகிறது. அதிகார சமநிலையின் குறிக்கோள், எந்தவொரு சக்தியும் மிகவும் வலுவாக மாறுவதைத் தடுப்பதாகும், முதலில் ஆக்கிரமிப்பைத் தடுப்பதன் மூலம், ஆனால் அது தோல்வியுற்றால், ஆக்கிரமிப்பாளர் அதிகார சமநிலையை கணிசமாக மாற்றாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதன் மூலம். யதார்த்தவாதிகளுக்கு, அதிகார சமநிலை சர்வதேச அராஜகத்தின் பிறப்பிடத்தில் பிறக்கிறது. இது மற்ற மாநிலங்களின் அதிகாரத்தையும் ஆக்கிரமிப்பு நடத்தையையும் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க மாநிலங்கள் கைமுறையாகப் பயன்படுத்தும் ஒரு கருவியாகவோ அல்லது மாநிலங்களுக்கிடையேயான அதிகாரப் போட்டியால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நிலையாகவோ இருக்கலாம். யதார்த்தவாதத்தின் படி, மாநிலங்கள் மற்ற மாநிலங்களுக்கு அஞ்சுகின்றன, மேலும் சர்வதேச அராஜகம் ஒரு சுய உதவி அமைப்பை உருவாக்குகிறது, அங்கு ஒருவரின் சொந்த பலமும் ஒத்த நலன்களைக் கொண்ட கூட்டாளிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் திறனும் மட்டுமே பாதுகாப்பை அடைவதற்கான ஒரே வழிமுறையாகும்.

வரையறைகள் மற்றும் பொருள்

அதிகார சமநிலையின் எட்டு அர்த்தங்களையும் வரையறைகளையும் வழங்குகிறது, இது கருத்தை வரையறுப்பது எவ்வளவு கடினம் என்பதைக் காட்டுகிறது. அனுபவ ரீதியாக அதிகார சமநிலை என்பது பெரும்பாலும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஒப்பீட்டு இராணுவ சமநிலையின் விளக்கத்தைக் குறிக்கிறது என்றாலும், சர்வதேச உறவுக் கோட்பாட்டில் மிகவும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரையறைகள் நிலைத்தன்மையையும் அமைதியையும் பாதுகாக்கும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான அதிகார சமநிலையைக் குறிக்கின்றன. அதிகார சமநிலையை " பல தன்னாட்சி சக்திகளைக் கொண்ட அமைப்பில் நிலைத்தன்மை" என்று வரையறுக்கிறது. வெளிப்புற சக்தியால் அல்லது அமைப்பை உருவாக்கும் ஒன்று அல்லது மற்ற கூறுகளில் ஏற்படும் மாற்றத்தால் சமநிலை தொந்தரவு செய்யப்படும்போதெல்லாம், அமைப்பு அசல் அல்லது புதிய சமநிலையை மீண்டும் நிறுவும் போக்கைக் காட்டுகிறது. அதிகார சமநிலை என்பது சர்வதேச அமைப்பில் அதிகார சமநிலையைக் குறிக்கிறது, இது அமைப்பில் உள்ள அலகுகளாக, சுய பாதுகாப்பில் தங்கள் தனிப்பட்ட முயற்சிகள் மூலம் அடையும் என்று கூறுகிறது. கட்டமைப்பு மற்றும் நியோரியலிஸ்டுகளுக்கு கேள்வி அதிகார சமநிலை அடையப்படுமா என்பது அல்ல, ஆனால் அதன் கீழ் என்ன அதிகார

விநியோகம் பெறப்படும் என்பதுதான். அதிகார விநியோகங்கள் மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பெரிய சக்திகளுடன் பல துருவங்களாக வரையறுக்கப்படுகின்றன; இருமுனை, இரண்டு பெரிய சக்திகளுடன்; மற்றும் ஒற்றை துருவ, ஒரு பெரிய சக்தியில் குவிந்த சக்தியுடன். அதிகார சமநிலைக்கும் சமநிலைக்கும் இடையில் வேறுபடுத்துவதும் முக்கியம், பிந்தையது மற்றவர்களின் சக்தியைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கும் முயற்சிகள் அல்லது உத்திகளைக் குறிக்கிறது, சில சமயங்களில் அதிகார சமநிலையைத் தேடும் நோக்கத்திற்காக, ஒரு மாநிலத்தால் சமநிலையை அடையாளம் காண கடுமையான அளவுகோல்கள் உள்ளன: அது தற்காப்பு நோக்கங்களால் அல்ல, தாக்குதல் நோக்கங்களால் தூண்டப்பட வேண்டும், கூட்டாளிகளைத் தேடும்போது அது பலவீனமான கூட்டணியில் சேர வேண்டும், மேலும் அது அதன் கூட்டாளிகளைப் பாதுகாக்கவும் அச்சுறுத்தப்படும்போது அதிகார சமநிலையை மீட்டெடுக்கவும் தயாராக இருக்க வேண்டும்., சமநிலைப்படுத்துதல் என்பது சுயநல நாடுகள் தங்கள் சகாக்களின் அதிகாரத்தை அதிகப்படுத்தும் லட்சியங்களைச் சரிபார்க்க ஈடுபடும் ஒன்று. "அச்சுறுத்தப்பட்ட நாடுகள் தங்கள் ஆபத்தான எதிரியைக் கட்டுப்படுத்த தீவிரமாக தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் இடம்" என்று ஆசிரியர் சமநிலையை வரையறுக்கிறார். மாற்றாக, , மாநிலங்கள் அதிகாரத்திற்கு எதிராக மட்டுமே சமநிலைப்படுத்துவதில்லை; அவை அச்சுறுத்தலுக்கு எதிராக சமநிலைப்படுத்துகின்றன, மேலும் அதிகாரம் என்பது அச்சுறுத்தலை உருவாக்கும் ஒரு உறுப்பு மட்டுமே என்று வாதிடுகிறார்.

அதிகார சமநிலைகள்

"சமநிலை" என்ற கருத்து பல வழிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது, ஒவ்வொன்றும் சர்வதேச உறவுகளைப் பற்றிய நமது புரிதலுக்கு அதன் சொந்த குறிப்பிட்ட விளைவுகளைக் கொண்டுள்ளன . அதிகார சமநிலை என்பது

- சக்தி வளங்களின் சமமான பங்கீட்டை உள்ளடக்காவிட்டாலும், நபிகர்களிடையே எந்தவொரு குறிப்பிட்ட அதிகாரப் பகிர்வும் ,
- மாநிலங்கள் அல்லது பிற முக்கிய நபிகர்களிடையே ஒப்பீட்டளவில் நிலையான அதிகாரப் பகிர்வு,
- இரண்டு நபிகர்கள் அல்லது இரண்டு எதிரெதிர் நபிகர்களின் கூட்டணிகளை உள்ளடக்கிய சமநிலை நிலை,
- 18 அல்லது 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சர்வதேச அமைப்பின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டமைப்பின் விளக்கம், அல்லது
- பொதுவாக அதிகார அரசியலின் கோட்பாடு மற்றும் நடைமுறை.

பால் ஷ்ரோடர் (1989) "அதிகார சமநிலை" என்பதற்கு 11 வரையறைகளைக் கண்டறிந்தார், அதில் "ஐரோப்பிய சமநிலை" என்ற தொடர்புடைய கருத்தும் அடங்கும். இவற்றில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவற்றை மற்ற அனைத்தையும் விட நாம் விரும்பலாம். ஆனால், கட்டுரையில் பின்னர் தெளிவாகத் தெரியும்படி, பரந்த அளவிலான கருத்துக்கள் அதன் நன்மைகளைக் கொண்டுள்ளன, மேலும் ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த குறிப்பிட்ட பயன்பாட்டைக் கொண்டுள்ளன. இப்போது மிகவும் பொதுவான சில விளக்கங்களை இன்னும் விரிவாக ஆராய்வோம்.

வரலாறு

மாநிலங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளில் 'அதிகார சமநிலை' என்பது முதலில், பிராந்திய அல்லது உலகளாவிய - பெரும் வல்லரசுகள் தோராயமாக சமமான சக்தி வளங்களைக் கொண்ட ஒரு சூழ்நிலையைக் குறிக்கலாம். ஆனால் இந்தக் கருத்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், அவற்றில் ஒன்று மேலாதிக்க சக்தியாக மாறுவதைத் தடுக்கும் பெரும் வல்லரசுகளின் கொள்கையாக மிகவும் குறிப்பிட்ட பொருளைப் பெற்றது. அவற்றுக்கிடையேயான கூட்டணிகள் அந்த நோக்கத்திற்காகச் செயல்பட வேண்டும், இதனால் நெகிழ்வானதாக இருக்க வேண்டும். நியாயமான திருப்தியடைந்த வம்ச நாடுகளுக்கு இடையே அதிகார சமநிலை மிகவும் வெற்றிகரமாக இருந்தது, அதன் அதிகார வளங்கள் நியாயமான முறையில் சமமாக இருந்தன. ஆனால் ஜேக்கபின் மற்றும் நெப்போலியன் பிரான்சின் நிகழ்வுகள் அல்லது பிரஷ்யாவால் ஜெர்மனியை ஒன்றிணைத்தது போன்ற அதிகார சமநிலை திடீரென மிகவும் சீரற்றதாக மாறியபோது அந்தக் கொள்கை தோல்வியடைந்தது. வியன்னா மாநாட்டிற்குப் பிறகு, அமைதி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மையைப் பேணுவதில் பெரும் வல்லரசுகளின் பொதுவான ஆர்வத்தின் அடிப்படையில் 'ஐரோப்பாவின் காங்கிரஸ்' என்ற யோசனை மற்றும் நடைமுறையாக அதிகார சமநிலை மேலும் வளர்ந்தது. பெரும் வல்லரசுகள் போட்டியாளர்களாகவும் கூட்டாளிகளாகவும் இருந்ததால், 'கச்சேரி' யோசனையால் முதலாம் உலகப் போரைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஆனால், ஐரோப்பிய இசை நிகழ்ச்சி, நாடுகளின் சங்கம் மற்றும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை போன்ற கூட்டுப் பாதுகாப்பு மற்றும் சர்வதேச அமைப்பு மூலம் மாநிலங்களுக்கு இடையே அமைதியைப் பாதுகாக்க அல்லது மீட்டெடுக்க பிற்கால முயற்சிகள் அனைத்திற்கும் இது அடிப்படையாக அமைகிறது.

அதிகார சமநிலை :அரசியல்

அதிகார சமநிலை குறித்து பல கருத்துக்கள் இருந்தாலும் , மிகவும் பொதுவான மற்றும் பயனுள்ள ஒன்று, சுதந்திர நாடுகள் உயிர்வாழ விரும்புகின்றன, சுயநலத்தின் அடிப்படையில் கூட்டணி வைக்க முடியும், மேலும் போராடத் தயாராக உள்ளன என்ற அனுமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதிகார சமநிலை கோட்பாடு, இந்த நிலைமைகளின் கீழ் மாநிலங்களுக்கிடையேயான தொடர்பு ஒரு வகையான

நிலைத்தன்மையை உருவாக்கும் என்று வாதிகிறது. இரத்தக்களரிப் போர்கள் ஏற்படலாம் மற்றும் தனிப்பட்ட நாடுகள் எழலாம், வீழ்ச்சியடையலாம், அகற்றப்படலாம், ஆனால் அமைப்பின் அடிப்படை வரையறைகள் தக்கவைக்கப்படுகின்றன, போர்கள் அரிதாகவே இறுதிவரை நடத்தப்படுகின்றன, மேலும் தோல்வியுற்றவர்கள் பொதுவாக அமைப்பில் மீண்டும் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறார்கள். நடிகர்கள் யாரும் அமைப்பை மதிக்கவில்லை அல்லது அதைப் பாதுகாக்க முயற்சிக்கவில்லை என்றாலும் இது நிகழலாம்.

கட்டமைப்பு பரிமாணங்கள்

உள்ளோக்கம்: திட்டமிடப்பட்ட மற்றும் தானியங்கி இருப்புநிலைகள்

அதிகார சமநிலை எவ்வாறு உருவாகிறது மற்றும் பராமரிக்கப்படுகிறது என்ற கேள்வி, அதில் ஈடுபட்டுள்ள நடிகர்களின் எண்ணிக்கையைப் போலவே முக்கியமானது. ஆரம்பத்தில், இரண்டு சாத்தியக்கூறுகளை நாம் காணலாம்: சமநிலை தற்செயலாக நிகழ்கிறது, சக்திகளின் வரலாற்று பரிணாம வளர்ச்சியின் விளைவாக, அல்லது முறையான நோக்கங்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டுமென்றே உருவாக்கப்பட்டு பராமரிக்கப்படுகிறது. புல் சுருக்கமாகக் கூறியது போல், அதிகார சமநிலை பாரம்பரியமாக மூன்று நோக்கங்களுக்கு சேவை செய்துள்ளது: இது சர்வதேச ஒழுங்கை எளிதாக்கியுள்ளது, அமைப்பில் முன்னணி மாநிலங்களின் இறையாண்மையைப் பாதுகாத்துள்ளது மற்றும் உலகப் பேரரசை தடுத்தது. இவை "அதிகார சமநிலை" உறவுகளின் நேர்மறையான துணை தயாரிப்புகளாகக் கருதப்பட்டன, மேலும், பெரும்பாலான நேரம், அவற்றை வளர்ப்பதற்கு நல்ல காரணமாக இருந்தன. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பிய தத்துவஞானிகளான எம்மெரிச் டி வாட்டல், ஜீன்-ஜாக் ரூசோ மற்றும் எட்மண்ட் பர்க் போன்றவர்களால் அவை சர்வதேச உறவுகளின் "கொள்கைகள்" என்று கவனிக்கப்பட்டு புகழப்பட்டன. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, பலர் நியூட்டனின் இயற்பியலுடன் இணையானவற்றைக் கண்டனர், அங்கு நிலைத்தன்மை மற்றும் இயற்கை ஒழுங்கு கவனமாக கட்டமைக்கப்பட்ட சமநிலை மற்றும் காந்தவியல், இயக்கம் மற்றும் ஈர்ப்பு விசைகளின் போட்டியிடும் சக்திகளுக்கு இடையிலான நுட்பமான சமநிலைகளைச் சார்ந்திருந்தது. கிட்டத்தட்ட இயந்திரத்தனமான எதிர்வினையில், ஒரு சக்தி வெற்றிடம் அல்லது ஒரு ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்கத்தின் வாய்ப்பு, மாநிலங்களை ஏற்கனவே உள்ள அதிகார சமநிலையைப் பாதுகாக்க அல்லது புதிய ஒன்றை உருவாக்கத் தூண்டும்.

சர்வதேச சட்டம் அல்லது உலகளாவிய நிறுவனங்களை விட அதிகார சமநிலைகள் சர்வதேச அமைப்பின் முறைசாரா கட்டுப்பாட்டாளர்களாகும். அவை செயல்படும் விதிகள் அடிப்படையில் மறைமுக விதிகள், பங்கேற்பாளர்களிடையே

எதிர்பார்ப்புகளின் ஒருங்கிணைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பகிரப்பட்ட புரிதல்கள். பலவீனமான மாநிலங்களை தியாகம் செய்ய முடியும் என்றாலும், முக்கிய நடிகர்களின் இறையாண்மை மற்றும் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. நடத்தை விதிகள் "சந்தையின் சட்டங்கள்" போன்றவை, அவை அடையாளம் காணக்கூடிய எந்தவொரு உலக போலீஸ்காரராலும் செயல்படுத்தப்படுவதற்குப் பதிலாக, அவற்றின் சூழ்நிலையின் தர்க்கத்தால் மாநிலங்கள் மீது திணிக்கப்படுகின்றன.

கென்னத் வால்ட்ஸ் போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கு , அதிகார சமநிலை என்பது சர்வதேச அமைப்பின் இயல்பான மற்றும் கிட்டத்தட்ட தானியங்கி அம்சமாகும். ஒரு அராஜக அமைப்பில் உயிர்வாழ விரும்பும் நாடுகள் எப்படையும் "அதிகார சமநிலை" நடத்தையில் ஈடுபடும் என்று அவர் பரிந்துரைக்கிறார். உலக போலீஸ்காரர் இல்லாமல், அவர்கள் உயிர்வாழ வேண்டும் அல்லது கீழே செல்ல வேண்டும். உயிர்வாழ, அவர்கள் மற்ற உயிர் பிழைத்தவர்களை நகலெடுத்து, தங்கள் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்ள சமநிலைகள் மற்றும் கூட்டணிகளை உருவாக்குவார்கள். மேலாதிக்கம் கடினம்: உலகப் பேரரசு மிகவும் கடினம். இதன் விளைவாக, மாநிலங்கள் அதிகாரத்தை அதிகப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அதை சமநிலைப்படுத்துகின்றன. மாநிலங்கள் அதிகாரத்தை அதிகப்படுத்துவதை தங்கள் இலக்காகக் கொள்ள அரிதாகவே முடியும். சர்வதேச அரசியல் அதற்கு மிகவும் தீவிரமான வணிகமாகும்.

ஹெட்லி புல் தற்செயலாக வந்த அதிகார சமநிலை நீண்டகால நிலைத்தன்மைக்கு உறுதியான உத்தரவாதமாக இருக்காது என்று வாதிட்டார். முதலில் சமநிலையை உருவாக்கும் அதே பொருளாதார மற்றும் தொழில்நுட்ப மாற்ற சக்திகள் இறுதியில் அதைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தக்கூடும். பழைய ராட்சதர்களுடன் தங்கள் புதிய சமநிலையால் தைரியமடைந்து, உயரும் சக்திகள் மேலும் செல்ல விரும்புகின்றன. முன்னர் ஆதிக்கம் செலுத்திய சக்திகள் தங்கள் நன்மையை மீண்டும் பெற விரும்புகின்றன. எனவே, தத்துவஞானிகளால் விளக்கப்பட்ட கொள்கைகள், தாங்களாகவே, சமநிலை உடைவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஒப்பீட்டளவில் சக்திவாய்ந்த பல நாடுகள் இவ்வளவு அதிக பங்கு விளையாட்டில் சிக்கிக் கொள்ளும் போது, நிலைத்தன்மை மிக முக்கியமானது. உலகளாவிய மதப் போரின் கொடூரங்களும், அமைதியான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் நீண்ட காலங்களிலிருந்து கிடைக்கும் நன்மைகளும் இறுதியில் ஐரோப்பியத் தலைவர்களுக்கு, ஒரு திட்டமிடப்பட்ட சமநிலை எதையும் விட கவர்ச்சிகரமானதாக இருக்கலாம் என்பதைக் கற்பித்தன.

ஒரு சமநிலை வெற்றிபெற, மாநிலங்கள் தங்கள் செயல்களை ஒருங்கிணைக்க வேண்டும் என்று நம்பப்பட்டது, அது அதன் தொடக்க நேரத்தில் மட்டுமல்ல, அதன் பிறகு தொடர்ச்சியான அடிப்படையிலும். அதிகப்படியான இடையூறுகளைத் தவிர்க்க ஒரு விருப்பம் இருக்க வேண்டும். ஆதிக்க சக்திகள் கூட நிதானத்தைக் காட்ட வேண்டும்.

இந்த சூழ்நிலையில், அதிகாரம் என்பது ஒரு அமைப்பில் உள்ள அனைத்து மாநிலங்களாலும் கூட்டாகக் கைப்பற்றப்பட்ட ஒன்று, ஒன்று மட்டுமல்ல. ரிச்சர்ட் லிட்டலுக்கு, அதிகார சமநிலையின் இந்த "துணை" கருத்தாக்கம் அனைத்து முக்கிய வீரர்களும் சர்வதேச நெருக்கடிகள் மற்றும் உலகளாவிய போரைத் தவிர்ப்பதன் மூலம் தங்கள் பாதுகாப்பைப் பாதுகாக்க உதவுகிறது. அத்தகைய அதிகார முட்டுக்கட்டை வெளிப்படையான மேலாதிக்கத்தைத் திறம்படத் தடுக்கும் இடத்தில், யாரும் தங்கள் சொந்த முயற்சிகளால் மட்டுமே சுதந்திரத்தையும் அமைதியையும் பாதுகாக்க முடியாது, ஆனால் விளையாட்டின் விதிகளின்படி உலக அரசியலை கவனமாக விளையாடுவதன் மூலம் மட்டுமே. கப்லான் சுருக்கமாகக் கூறியது போல், மாநிலங்கள் போருக்குச் செல்லும், கூட்டணிகளை உருவாக்கும் அல்லது கட்டுப்பாட்டுடன் செயல்படும் நிலைமைகளை இவை விதித்தன. எந்தவொரு பெரிய சக்தியும் அகற்றப்படக்கூடாது என்பது அனைவரின் நலனுக்காகவும் என்று அவர்கள் பரிந்துரைத்தனர். வெற்றிடங்கள் லட்சிய அரசுகளை சாகசத்திற்குத் தூண்டுகின்றன, எனவே அவை தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய சூழ்நிலையில் அதிகார சமநிலை உறவுகளுக்கான திறவுகோல், சர்வதேச அமைப்பு எவ்வளவு அழுத்தத்தை எடுக்க முடியும் என்பது பற்றிய விழிப்புணர்வும், மூலோபாய போட்டியில் ஈடுபடும் நாடுகள் கூட ஒன்றையொன்று சார்ந்தவை என்பதை உணர்ந்துகொள்வதும் ஆகும்.

சர்வதேச அமைப்பின் தேவைகளுக்கான இந்த உணர்திறன், 19 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டனின் "சமநிலைப்படுத்துபவராக" இருந்த பங்கால் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறது, 1957 மற்றும் 1994 க்கு இடையில் வெளியிடப்பட்ட ஐரோப்பிய வரலாறு குறித்த பல்வேறு எழுத்துக்களில் ஹென்றி கிஸ்ஸிங்கரால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்ட இந்தப் பாத்திரம். பிரிட்டன் ஒரு சித்தாந்தமற்ற வெளியுறவுக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தது, இது சாத்தியமான மேலாதிக்க முகாம்களுக்கு எதிராக பலவீனமான சக்திகளுடன் நெகிழ்வான கூட்டணிகளை உருவாக்க உதவியது. இது ஒப்பீட்டளவில் பாதுகாப்பாக உணர்ந்தது மற்றும் அமைப்பில் உள்ள மற்ற முக்கிய வீரர்களின் ஐரோப்பிய பிரதேசங்களில் அதற்கு எந்த உரிமைகோரல்களும் இல்லை. ஐரோப்பாவில் மைய சமநிலைக்கு அப்பாற்பட்ட நலன்களைக் கொண்டிருந்தது, அதாவது அதன் வெளிநாட்டு உடைமைகளில். எனவே, ஐரோப்பாவில் அதன் எச்சரிக்கை ஆசியா, மத்திய கிழக்கு மற்றும் ஆபிரிக்காவில் மிகவும் ஆக்ரோஷமான நிலைப்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்டது, குறிப்பாக மத்திய ஆசியா மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் வழியாக இந்திய துணைக் கண்டத்தை நோக்கி தெற்கே ரஷ்ய விரிவாக்கத்தை எதிர்க்கும் முயற்சிகளில்.

அதிகார சமநிலையை மதிப்பிடுவது ஒரு விஷயம்: அதைப் பாதுகாப்பது மற்றொரு விஷயம். பிரிட்டனைப் போல சில நாடுகள் மட்டுமே அதிர்ஷ்டசாலி நிலையில் இருந்தன. கட்டுப்பாடு எப்போதும் எளிதாக இருந்ததில்லை. மேலும், சமநிலைக்கு பெரும்பாலும் கணிசமான ஆபத்து எடுக்கும் திறன் தேவைப்பட்டது. அனைத்து பெரிய சக்திகளையும் உள்ளடக்கிய பெரிய போரைத் தவிர்க்க வேண்டுமானால், வரையறுக்கப்பட்ட சரிசெய்தல் போர்கள் அவசியம். கிரிமியன் போர் போன்ற இந்த திருத்த நடவடிக்கைகள், சாத்தியமான புதியவர்களின் லட்சியங்களைக் குறைத்து, வளர்ந்து வரும் அதிகார விநியோகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் கொள்ளைப் பொருட்களின் பங்கை "புதுப்பித்தன".

அதிகார சமநிலை உறவுகள்

"அதிகார உறவுகளின் சமநிலை" என்பது சமமாகப் பொருந்தக்கூடிய எதிர்க்கும் சக்திகள் மேலாதிக்கத்திற்கான_எந்தவொரு முயற்சியையும் விரக்தியடையச் செய்யும் சமநிலையைக் குறிக்கலாம். இந்த வெளிப்பாடு, தவறாக இருந்தாலும், ஒப்பீட்டளவில் நிலையான அதிகாரப் பகிர்வை, எவ்வளவு சமச்சீரற்றதாக இருந்தாலும், குறிக்கலாம். வரலாற்றாசிரியர்கள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்னணி ஐரோப்பிய சக்திகளுக்கு இடையேயான ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையற்ற உறவுகளுக்கு இதைப் பயன்படுத்துகின்றனர், அவை கணக்கிடப்பட்ட நடவடிக்கை மற்றும் எச்சரிக்கையான நடைமுறைவாதத்திற்கு முன்னுரிமை அளித்தன. ஒப்பீட்டு கட்டுப்பாடு அதன் உள்ளார்ந்த கணிப்புக்கு மதிப்புள்ள சமநிலையைப் பாதுகாத்தது. சமீபத்திய விவாதங்கள் அமைப்பு நிலைத்தன்மைக்குத் தேவையான பங்கேற்கும் மாநிலங்களின் உகந்த எண்ணிக்கை மற்றும் ஒப்பீட்டு பலங்களை ஆய்வு செய்துள்ளன. பொருள் வளங்களின் கச்சா தணிக்கைக்கு அப்பால் இந்தக் கருத்து உருவாகியிருந்தாலும், அதன் பின்னால் உள்ள தர்க்கம், குறிப்பாக உலக அரசியலின் பிராந்திய மட்டத்தில் பொருத்தமானதாகவே உள்ளது.

கூட்டு பாதுகாப்பு

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இவ்வுலகம் இரண்டு உலகப் போர்களை சந்தித்து விட்டது. இவ்விரு போர்களும் கணக்கிலடங்கா உயிர் சேதங்களையும் பொருள் சேதங்களையும் ஏற்படுத்தியது. இனிமேல் உலகம் இன்னொரு உலகப் போரைச் சந்தித்தல் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் போரைத் தவிர்க்க பல நடவடிக்கைகள் உலக அரங்கில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒன்று கூட்டுப் பாதுகாப்பாகும். உலக அமைதியை குலைக்கவும், ஒழுங்கை தகர்க்கவும் மேற்கொள்ளப்படவிருக்கும் தாக்குதல்களைத் தவிர்க்கவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்களைச் சமாளிக்கவும் உலக அரங்கில் சமாதானத்தை நிலைநாட்டவும் மேற்கொள்ளப்படும் கூட்டு நடவடிக்கையே கூட்டுப் பாதுகாப்பு ஆகும் என்று ஜார்ஜ் ஸ்வர்ஜன்பெர்ஜர் என்ற அறிஞர் "அதிகார அரசியல்"

என்ற தனது நூலில் எழுதியுள்ளார். சுருங்கக்கூறின் உலகில் உள்ள ஒரு நாடு பிற நாடுகளுக்கு எதிராக தடைச் செய்யப்பட்ட காரியத்தை செய்து ஆக்கிரமிப்பு நடத்தினால், அச்செயலுக்கு எதிராக பிறநாடுகள் மேற்கொள்ளும் கூட்டு நடவடிக்கையே கூட்டுப்பாதுகாப்பாகும்.

கூட்டுப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் போரைத் தடுக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்க வேண்டுமெனில் கூட்டு நடவடிக்கை கடுமையாக இருத்தல் வேண்டும். கூட்டு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் நாடுகள் வலிமை மிக்கவையாக திகழவேண்டும். ஆக்கிரமிப்பில் மீண்டும் அந்நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளாமல் இருக்கின்ற அளவிலும் இருத்தல் வேண்டும். கூட்டு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாடுகள் பாதுகாப்பு“ என்ற ஒரே நோக்கத்தை அடிப்படையாய் கொண்டு செயல்பட வேண்டும். கூட்டுச் சேர்ந்துள்ள நாடுகள் தங்கள் அரசியல் சுயநலனை பொது நலனிற்காக விட்டு கொடுக்கும் மனப்பக்குவத்துடன் செயல்பட வேண்டும். மேற்கூறிய நிலை கூட்டுச் சேரும் நாடுகளிடையே உருவானால் கூட்டுப்பாதுகாப்பு வெற்றி பெறும்.

கூட்டுப் பாதுகாப்பும் கூட்டு நடவடிக்கைகளும்

போரைத் தவிர்த்து உலக அமைதியை நிலைநாட்ட கூட்டுப் பாதுகாப்பு அவசியம். ஆக்கிரமிப்பை மேற்கொள்ளும் நாட்டை உலக சமாதானத்தை குலைக்கும் நாடு என்று கருதி, சமாதானத்தை நிலைநாட்ட விரும்பும் நாடுகள் அத்தனையும் ஒருங்கிணைந்து அந்நாட்டின் முயற்சிகளை முறியடிக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதை கூட்டுப் பாதுகாப்பு குறிக்கிறது. உலக அரங்கில் நடந்தேறும் அத்தனை கூட்டு நடவடிக்கைகளும் கூட்டுப்பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகள் ஆகாது. கூட்டுப்பாதுகாப்பிற்கான கூட்டு நடவடிக்கைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் தான் செயல்படுகிறது. கூட்டு நடவடிக்கை களை மேற்கொள்ளும் நாடுகள் எவ்வளவு ஒரு அதைப் பொறுத்து தான் கூட்டுப்பாதுகாப்பின் வெற்றி தோல்வி அமைகிறது. மேலும் கூட்டுப்பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் வெற்றிபெற வலுதாக்குதல் நடைபெற்றவுடன் காலந்தாழ்த்தாமல் கூட்டு நடவடிக்கையும் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

கூட்டு நடவடிக்கைகள் பல வழிகளில் நடந்தேறுகின்றன, பொதுவாக தடைகள் (sanctions) மூலம் கூட்டு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. பலவிதமான தடைகளை வலுதாக்குதல் புரிந்த நாட்டின் மீது கூட்டு நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் நாடுகள் விதிக்கின்றன. இத்தடைகளில் பொருளாதார தடைகள் மிகமுக்கியமானது. கூட்டு நடவடிக்கைகள் வெற்றி பெற்ற நாடுகள் தங்கள் இறைமையையும் சுதந்திரத்தையும் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்றில்லை. கூட்டு நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கும் நாடுகள் சில சொந்த நலன்களை மட்டும் கூட்டு முயற்சிக்காக விட்டு கொடுக்க வேண்டும்.

கூட்டுப் பாதுகாப்பும் அதிகாரச் சமநிலையும்

கூட்டுப்பாதுகாப்பும் வல்லரசுகளின் அதிகாரச் சமநிலையும் ஒன்றையொன்று எதிர்ப்பதாகவும், அதே நேரத்தில் ஒன்றிற்கொன்று உதவுவதாகவும் காணப்படுகிறது. இரு

கோட்பாடுகளும் கொண்டுள்ள நோக்கங்கள் வேறுபடுகின்றன. கூட்டுப் பாதுகாப்பின் நோக்கம் ஆக்கிரமிக்கும் நாட்டிற்கெதிராக சமாதானத்தை விரும்பும் நாடுகளை ஒன்று திரட்டி கூட்டு நடவடிக்கை மேற்கொள்வதாகும். கூட்டுப்பாதுகாப்பு ஆக்கிரமிப்போருக்கு எதிராக ஒரு உலக நாடுகளின் அணியை பன்னாட்டு அரங்கில் திரட்டுகிறது. ஆனால் அதிகாரச் சமநிலையின் அடிப்படையில் ஒன்றையொன்று எதிர்க்க சமவலிமையுள்ள இரு அணிகள் பன்னாட்டு அரங்கில் திரட்டப்படுகிறது.

கூட்டுப்பாதுகாப்பும் இராணுவ ஒப்பந்தங்களும்

உலக அரங்கில் சில பிராந்தியங்களில் அமைந்திருக்கும் நாடுகள் ஒருங்கிணைந்து தங்களுக்குள் சில இராணுவ ஒப்பந்தங்களைச் செய்துகொள்கின்றன. அவ்வொப்பந்தங்களின் அடிப்படையில் கூட்டுப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன, பெருவாரியான பிராந்திய ஒப்பந்தங்கள் பின்வருகின்ற அளவில் கூட்டுப்பாதுகாப்பிற்கான வழிவகுக்கிறது. பிராந்திய அமைப்புக்களின் ஒரு அங்கத்துவ நாட்டின் மீது அப்பிராந்திய அமைப்பிற்கு உட்படாத ஒரு வெளிநாடு ஆக்கிரமிப்பு நடத்தினால், அவ்ஆக்கிரமிப்பை பிராந்திய அமைப்பில் அங்கத்துவம் பெற்றுள்ள பிறநாடுகள் தங்கள் மீதான ஆக்கிரமிப்பாக கருதி, ஆக்கிரமிப் பிற்குள்ளான நாட்டினை பாதுகாத்து, ஆக்கிரமிப்பு முயற்சிகளை முறியடிக்கிறது.

இன்று உலகில் பிராந்திய அமைப்புக்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஐ.நா அமைப்பின் தீர்மானங்கள் சில பிராந்திய ஒப்பந்தங்களை அங்கீகரிக்கும் அளவில் காணப்படுகின்றன இவ்வாறு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிராந்திய இராணுவ ஒப்பந்தங்களாலும் கூட்டுப் பாதுகாப்பை வலுவுடன் நிலை நிறுத்தமுடியவில்லை உலகில் நிலவும் கூட்டுப்பாதுகாப்பிற்கான பல பிராந்திய இராணுவ ஒப்பந்தங்களில் (NATO) நேட்டோ ஒப்பந்தம் மட்டும் ஆற்றல் மிக்க ஒன்றாக காணப்படுகிறது. எவ்வாறெனினும் பிராந்திய இராணுவ ஒப்பந்தங்களில் பங்கேற்கும் அங்கத்துவ நாடுகள் தாமாக முன்வந்து நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லையெனில் கூட்டுப்பாதுகாப்பைச் செயல்படுத்த முடியாது.

கூட்டுப்பாதுகாப்பு அமைப்புகள்

இன்றைய உலகில் கூட்டுப்பாதுகாப்பிற்காக காணப்படும் அமைப்புக்களாக மூன்றினை எடுத்தியம்பலாம். அவை ஐரோப்பிய ஒற்றுமை ஏற்பாடு (The Concert of Europe) சர்வதேச சங்கம் (The League of Nations) ஐக்கிய நாட்டுசபை (The united Nations) என்பவையாகும்.

ஐரோப்பிய ஒற்றுமை ஏற்பாடு

1815-ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு ஐரோப்பாவில் முக்கிய நாடுகள் உறுதியற்ற முறையில் ஒருங்கிணைந்து ஐரோப்பிய ஒற்றுமை ஏற்பாட்டை உருவாக்கின. முதல் உலகப் போர் ஆரம்பிக்கும் காலகட்டம் வரை இவ்வேற்பாடு செயல்பட்டது. அக்கால கட்டத்தில் இவ்வேற்பாட்டில் சக்திவாய்ந்த ஒரு அமைப்பாக திகழ்ந்தது. ஐரோப்பாவிலும்

குடியேற்ற நாடுகளிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் தனிப்பட்ட விருப்பங்களின் அடிப்படையில் கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டால் அவற்றை முன்னறிந்து தடைச் செய்யும் ஆற்றலை இவ்வேற்பாடு பெற்றிருந்தது. கிரிமியன் போர், ரஷ்ய துருக்கிப் போர் போன்றவற்றை இவ்வேற்பாட்டால் தடைச்செய்ய முடியாவிட்டாலும், பால்கன் பகுதியிலுள்ள பிரச்சனைகளை இது வெற்றிகரமாக தீர்த்துவைத்தது. முதல் உலகப் போருக்கு முன் ஐரோப்பா இரு இராணுவ அணியாக பிரிந்த பொழுது இவ்வேற்பாடு செயலிழந்தது.

சர்வதேச சங்கம்

முதல் உலகப் போருக்குப்பின் சர்வதேச அளவில் கூட்டுப் பாதுகாப்பை சர்வதேச சங்கம் உருவாக்கும் என்று உலக தலைவர்கள் எண்ணினர். உண்மையான ஒரு பொது அதிகார அமைப்பை சர்வதேச சங்கம் வளர்க்கும் என்று நம்பினர். ஆனால் சர்வதேச சங்கத்தால் கூட்டுப்பாதுகாப்பை செயல்படுத்த முடியவில்லை, அமெரிக்காவும், இதர சிறிய நாடுகளும் சர்வதேச சங்கத்தில் தங்களை இணைக்காதது இதற்கு காரணம், ரஷ்யாவும், ஜெர்மனியும் முதலாவது சர்வதேச சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. எனவே இச்சங்கம் மேற்கொண்ட கூட்டு நடவடிக்கைகள் குறித்த முடிவுகளால் அங்கத்தினர் அல்லாத நாடுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஹிட்லரின் எழுச்சி இச்சங்க செயல்பாட்டை பாதித்தது. ஜெர்மனியின் ஆக்கிரமிப்பு கொள்கையை கண்டித்தவுடன் ஜெர்மனி சர்வதேச சங்கத்தில் இருந்து வெளியேறியது. ஐப்பான் மஞ்சூரியாவைப் பிடித்தவுடன் கண்டிக்கப்பட்டது. ஐப்பான் சர்வதேச சங்கத்தில் இருந்து வெளியேறியது. ரஷ்யா பின்லாந்தை தாக்கியது. அதைக் கண்டித்தவுடன் ரஷ்யா வெளியேறியது. சர்வதேச சங்கத்தால் கூட்டுப்பாதுகாப்பை உருவாக்க முடியவில்லை. செயலிழந்த நிலையில் சர்வதேச சங்கம் காணப்பட்டது. உலகம் இரண்டாம் உலகப்போரைச் சந்தித்தது.

ஐக்கிய நாட்டு சபை

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் சர்வதேச சங்கத்தைப் போன்று பெரிய எதிர்பார்ப்புகளுடன் ஐ.நா. சபை உருவாக்கப்பட்டது. சர்வதேச சங்கத்தை விட ஐ. நா விலுவுள்ள ஒரு அமைப்பாக திகழ்கிறது. எனினும், ஐ.நாவில் வல்லரசுகளுக்கு அளிக்க பட்டுள்ள சலுகைகள் ஐ.நாவை வெற்றிகரமாய் செயல்படவிடாமல் தடைச் செய்கிறது. கூட்டுப்பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள முடியாத அளவில் தடுப்பாணை அதிகாரத்தை வல்லரசுகள் பயன்படுத்தின. இது ஒரு குறைபாடாக கருதப்படுகிறது. மேலும், ஐ. நா பன்னாட்டு அளவில் ஆங்காங்கே பிராந்தியங்களில் செய்து கொள்ளப்பட்ட இராணுவ ஒப்பந்தங்களுக்கு அங்கீகாரம் அளித்துள்ளது. எனினும், 1950-ஆம் ஆண்டு கொரியப் பிரச்சனையை சமாளிக்க ஐ.நா மேற்கொண்ட கூட்டுப்பாதுகாப்பு நடவடிக்கையும், அதன் வெற்றியும் புதிய நம்பிக்கையை தோற்றுவித்துள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து இன்றைய உலகில் ஐ.நா பன்னாட்டரங்கில் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த பல கூட்டு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.

தேசிய நலன்

‘தேசிய நலன்’ என்ற கருத்து அரசியல் பகுப்பாய்விலும், அரசியல் செயல்பாட்டிலும் பயன்படுத்தப்படும் முக்கியக் கோட்பாடாகும். பகுப்பாய்வுக் கருவியாக இது ஒரு நாட்டின் வெளிநாட்டு கொள்கைகளின் மூலாதாரங்களையும், அவற்றின் பயன்தன்மையையும் விளக்க அல்லது மதிப்பிடப் பயன்படுகிறது. அரசியல் செயல்பாட்டின் கருவியாக, ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையை நியாயப்படுத்த அல்லது கண்டிக்க அல்லது புதிய கொள்கைகளை முன்மொழியப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இரு வகை பயன்பாடுகளிலும் மக்களுக்கு பொதுவாக ‘நாட்டின் நலனுக்கு ஏற்றது’ என்ற ஒன்றே அடிப்படை பொருளாக உள்ளது; மேலும் இவை பெரும்பாலும் இந்த நலனைக் ‘வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் நாட்டிற்கு நல்லது’ என்ற வரம்பிற்குள் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

ஆனால் இந்த பொது சார்புக்கு அப்பால், இந்த இரண்டு வகை பயன்பாடுகளுக்கு அதிக ஒற்றுமை இல்லை. அரசியல் செயல்பாட்டில் பயன்படுத்தப்படும் போது இந்த கருத்துக்கு வடிவமும் உள்ளடக்கமும் குறைவாக இருந்தாலும், அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களுக்கு அது மிகவும் பயனுள்ள கருவியாக செயல்படுகிறது. ஆனால் பகுப்பாய்வுக் கருவியாக பயன்படுத்தப்படும் போது இது மிகவும் துல்லியமானதும் விரிவானதுமான கருத்தாக இருந்தாலும், அரசியல் பகுப்பாய்வாளர்களை பெரிதும் குழப்புகிறது. இது ‘தேசிய நலன்’ என்பது மதிப்புகள்—அதாவது ‘சிறந்தது எது’—அனுசரித்து உருவாக்கப்படும் கருத்து என்பதில் இருந்து உருவாகும் முரண்பாடாகும். பகுப்பாய்வாளர்கள் இந்த மதிப்பின்மை காரணமாக இது ஒரு துல்லியமான அறிவியல் கருவியாக செயல்படுவதில் சிரமம் இருப்பதாகக் கண்டுகொண்டுள்ளனர். ஆனால் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்கள் இதே தன்மையை தங்கள் நோக்கங்களை விளக்கவும், அவற்றிற்கு மக்கள் ஆதரவைப் பெறவும் மிகுந்த பயனுள்ள கருவியாகக் கண்டுள்ளனர். எனவே, அரசியல் தலைவர்கள் தமது நோக்கங்களை ‘தேசிய நலன்’ என வரையறுத்து, அதன் பெயரில் மக்களிடையே ஆதரவை எளிதில் திரட்டுகின்றனர். இத்தகைய காரணங்களால், ஒரு பகுப்பாய்வு கருவியாக அதன் ஆரம்ப கவர்ச்சி குறைந்திருந்தாலும், அரசியல் செயற்பாட்டின் அடிப்படையாக இது இன்னும் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது.

கருத்தின் வரலாறு

‘தேசிய நலன்’ என்ற கருத்து பகுப்பாய்வு கருவியாக உருவாகுவதற்கு முன், செயல்பாட்டு கருவியாக நீண்ட வரலாறு கொண்டது. 16ஆம் நூற்றாண்டின் இத்தாலியிலும், 17ஆம் நூற்றாண்டின் இங்கிலாந்திலும் அரசியல் தலைவர்கள் ‘தேசிய நலன்’ என்ற பெயரில் கோரிக்கைகள் வைத்ததாக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். அதற்கு முன், ‘அரசரின் சித்தம்’, ‘இராஜகுல நலன்’, *raison d'état* போன்ற

சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன; ஆனால் நாடு-மாநிலம் (nation-state) வளரத் தொடங்கியபோது, இவை தங்கள் தாக்கத்தை இழந்தன. அதற்குப் பதிலாக புதிய நாடு-அரசியல் அமைப்பை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் 'தேசிய நலன்', 'தேசிய கௌரவம்', 'பொது நலன்' போன்ற புதிய சொற்கள் தோன்றின. அமெரிக்க அரசியல்வாதிகள் அரசியலமைப்பு உருவான காலத்திலிருந்தே இந்த சொல்லைக் கடுமையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

நீண்ட காலத்திற்கு பிறகு தான் இது ஒரு பகுப்பாய்வு கருவியாக கவனத்தை ஈர்த்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டு உலகப் போர்களின் மூலம் வெளிநாட்டு கொள்கைகள் மக்களிடையே நேரடியாக தாக்கம் ஏற்படுத்தின; இதனால் பகுப்பாய்வாளர்கள் 'தேசிய நலன்' என்ற கருத்தை வெளிநாட்டு கொள்கைகளை பகுப்பாய்வு செய்யும் கருவியாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். ஆரம்பத்தில், இரண்டாம் உலகப்போரின் காரணிகளை மதிப்பிட முயன்றவர்களால் இது அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டது. மியூனிக் ஒப்பந்தம் (1938) மற்றும் அமெரிக்காவின் தனிமைப்படுத்தல் கொள்கை ஆகிய தவறான முடிவுகள் போரைக் கட்டாயப்படுத்தியதாக அவர்கள் நம்பினர். எனவே, அவர்கள் பார்வையில், 'தேசிய நலன்' என்பது 'பொருளாதாரமான உண்மை' எனக் கருதப்பட்டது; இதனை அறிந்தால், ஒரு நாட்டின் வெளிநாட்டு கொள்கை சரியானதா என்பதை மதிப்பிடலாம் என நினைத்தனர். இவர்கள் 'வஸ்துவாதிகள்' (objectivists) என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இந்த objectivists பெரும்பாலும் தங்கள் அணுகுமுறைக்கு முழுமையான கோட்பாட்டு விளக்கத்தை தரவில்லை. அவர்கள் முக்கியமாக கொள்கைகளின் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றியே கவலைப்பட்டனர். ஆனாலும் ஹான்ஸ் மோர்கன்டெள போன்றோர் இதை விரிவாக விளக்க முயன்றனர். மோர்கன்டெளவின் "யதார்த்தவாத" (realist) கோட்பாடு 'தேசிய நலன்' என்பது அதிகாரத்தாலும் (power) அதன் பகிர்வாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று கூறியது. ஆனால் ஒரு நாட்டின் 'உறுதியான அதிகாரத்தை' எப்படி அளவிடுவது என்பது அவரது கோட்பாட்டின் பலவீனமாக இருந்து வந்தது.

பின்னர் புதிய அரசியல் விஞ்ஞானிகள் வெளிநாட்டு கொள்கைகளை விளக்க முயன்றபோது, அவர்கள் objectivists-ஐவிட வேறுபட்ட 'subjectivists' ஆனார்கள். இவர்களுக்கு தேசிய நலன் ஒரு பொருளாதார உண்மை அல்ல; அது மக்களின் தேவைகள், ஆசைகள் மாறும் போதெல்லாம் மாறும்; எனவே அது (subjective) என்று கருதினர். இதில் முடிவெடுக்கும் அணுகுமுறை மிகவும் முக்கியமானது. ச்நைடர் போன்றோர், ஒரு நாட்டின் தலைவர்கள் எதை நலனாக கருதுகிறார்களோ அதுவே அந்த நாட்டின் தேசிய நலன் எனக் கூறினர். Furniss & Snyder இவ்வாறு கூறினர்:

தேசிய நலனைப் பற்றிய கருத்துக்கு வழங்கப்பட்ட பன்முகக் கோரிக்கைகள் இருந்தபோதிலும், மேலும் அது பகுப்பாய்வு கருவியாகத் தோன்றிய பயனுள்ள

தன்மைக்கு மாறாக, இந்தக் கருத்து அதன் ஆரம்ப வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை. பொருள்மயமான அணுகுமுறையையும் (objectivist) உள்ளார்ந்த அணுகுமுறையையும் (subjectivist) பின்பற்றிய அறிஞர்களின் முயற்சிகள் பயனற்றவையாகவும் தவறான வழிநடத்தலையும் வழங்கியவையாகவும் முடிந்தன. இன்று வரை சர்வதேச அரசியலைப் பற்றிய பாடப்புத்தகங்கள் நாடுகள் தங்கள் தேசிய நலனைப் பாதுகாக்கவும் நிறைவேற்றவும் செயல்படுகின்றன எனக் கூறினாலும், தேசிய நலனைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஆழமான ஆய்வுகள் எதுவும் சர்வதேச அரசியல் ஆய்வுத் துறையின் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தவில்லை.

இந்தக் கருத்து பகுப்பாய்வு கருவியாக செயலிழக்கக் காரணமான அம்சங்கள் பல உள்ளன. முதலில், “நாடு” என்ற கருத்தின் குழப்பமான இயல்பு மற்றும் அதன் நலன்கள் யாருக்குச் சொந்தமானவை என்பதை துல்லியமாகக் குறிப்பிட முடியாத நிலை. இரண்டாவது, குறிப்பிட்ட நலன்கள் இருக்கின்றனவா என்பதை தீர்மானிக்கவும், அவை எவ்வாறு கொள்கைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன எனக் கண்டறியவும் தேவையான அளவுகோல்கள் இல்லாதமை. மூன்றாவது, நாட்டின் தனிப்பட்ட நலன்களை ஒன்றிணைத்து ஒரு “தேசிய நலன்” எனும் தனித்த மதிப்பாக வடிவமைக்கும் நடைமுறை இல்லை. கூடுதலாக, அனைத்து தனிப்பட்ட நலன்களும் ஒன்றுபட்ட பின்னரும், இவை அனைத்தையும் கடந்த சில பொதுவான மதிப்புகள் உள்ளனவா என்பதில் ஏராளமான சந்தேகங்கள் எழுகின்றன.

உண்மையைத் தேடும் objectivist அறிஞர்களின் கருத்துகளில் இந்த வரம்புகள் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஒரு நாட்டிற்கு சர்வதேச நிலைப்பாட்டில் “எது சிறந்தது” என்பது தானாகவோ, ஒரே உண்மையாகவோ அறியப்பட முடியாது. இலக்குகள் மற்றும் நலன்கள் அனைத்தும் மதிப்புகளால் நிரம்பியவை; எனவே “தேசிய நலன்” என்ற பெயரில் அனைத்து நலன்களையும் ஒன்றிணைப்பது, பல்வேறு மதிப்புகளைக் கொண்ட பல்வேறு அறிஞர்களின் பார்வைகளுக்கு ஏற்ப மாறுபடும். இருந்தபோதும், objectivists சில மதிப்புகள் பிறவற்றை விட மேம்பட்டவை என்று கருதி, ஒரு தனித்த தேசிய நலனை உருவாக்க முடியும் என வாதிடுகின்றனர். இதன் அடிப்படையில், அவர்கள் ஒவ்வொரு வெளிநாட்டு கொள்கையும் தேசிய நலனைக் காக்கிறதா அல்லது மீறுகிறதா என்பதை மதிப்பிட முடியும் எனக் கருதுகின்றனர். மியூனிக் ஒப்பந்தத்தில் ஹிட்லருக்கு இணங்கிய பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் தங்கள் தேசிய நலனை மீறினர் எனவும் அவர்கள் பின்னர் குறிப்பிட்டனர்.

ஆனால் இந்த தர்க்கம் மதிப்புகளின் சார்புள்ள தன்மை காரணமாக உடைந்து விடுகிறது. ஒரு நாட்டின் அனைத்து குடிமக்களும் தங்கள் நாடு உலக அரசில் இணைந்து மறைய வேண்டும் என விரும்பினால், அது அந்த நாட்டின் நலனுக்கு எதிரானதாக யார் கூற முடியும்? அதேபோல், மியூனிக் ஒப்பந்தத்தில் பிரிட்டனும் பிரான்சும் தங்கள்

தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ததாக நம்பினால், பின்னர் அவர்கள் “தேசிய நலனுக்கு விரோதமாக” நடந்தனர் எனக் கூறுவது, விமர்சகரின் சொந்த மதிப்புகளை உயர்த்திப் பேசுவதாகும். மதிப்புகள் விஞ்ஞான ரீதியாக நிரூபிக்க முடியாதவை என்பதால், objectivists தங்கள் அணுகுமுறையின் சரிவரத்தன்மையை எப்போதும் நிரூபிக்க முடியவில்லை.

மேலும், power (அதிகாரம்) என்பதும் interest (நலன்) போலவே குழப்பமான கருத்து. அதிகாரத்தின் கூறுகள் என்ன? அதன் அளவு என்ன? அதன் கூறுகளை எவ்வாறு ஒன்றிணைப்பது? இவை அனைத்தும் மதிப்பீடுகளால் மட்டுமே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. எனவே, “அதிகாரம் தேசிய நலனை நிர்ணயிக்கிறது” என்பதும் உண்மையில் மதிப்பால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட கருத்தே. அதனால், யார் அதிகாரத்தை எப்படி புரிந்துகொள்கிறார் என்பதைப் பொறுத்து தேசிய நலனின் விளக்கம் வேறுபடும்.

உள்ளார்ந்த அணுகுமுறையைக் (subjectivist approach) கடைப்பிடிப்பவர்களும் சிக்கல்களில் இருந்து விடுபடவில்லை. நாடு பல்வேறு இன, கலாச்சாரம், சமூகக் குழுக்களைக் கொண்ட heterogeneous அமைப்பு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, ஒவ்வொரு குழுவின் நலன்கள் என்ன, வெளிநாட்டு கொள்கையில் அவர்கள் எதை விரும்புகிறார்கள் என்பதை அளவிடுவது தீவிர சிக்கல்களைக் கிளப்புகிறது. நவீன சமுதாயங்களில் எண்ணற்ற குழுக்கள் உள்ளன; வெளிநாட்டு கொள்கையின் பல அம்சங்களில் அவர்கள் பங்குபெறுகின்றனர்; இந்த அளவு கூட ஆய்வை நடைமுறை ரீதியாக இயலாமைப்படுத்துகிறது. மேலும், பேச்சாளரில்லாத குழுக்கள் (எ.கா., எதிர்காலத்தலைமுறைகள், நுகர்வோர், ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மைகள்) பற்றிய நலன்களை யார் கணிக்க முடியும்? இதுவும் objectivist பிழையை மீண்டும் உருவாக்கும்.

இந்த சிக்கல்களைத் தவிர்க்க subjectivists பெரும்பாலும் — “கொள்கைத் தீர்மானிக்கும் செயல்முறைதான் தேசிய நலன்” — என்ற கருத்தை முன்னிறுத்துகின்றனர். பல்வேறு குழுக்களின் தேவைகள் மற்றும் கோரிக்கைகள் முடிவெடுக்கும் முறையின் மூலம் இணைந்து தேசிய நலனாக மாறுகின்றன என அவர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் இதற்கும் பல குறைகள் உள்ளன. அரசின் கொள்கைகள் எப்போது இறுதியாக வடிவமைக்கப்படுகின்றன என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாது; கொள்கைகள் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கும். அமெரிக்கா போன்ற திறந்த ஜனநாயகங்களில் பல அதிகாரிகள் வேறு வேறு வெளிநாட்டு கொள்கை மதிப்புகளை கொண்டிருப்பதால், “அதிகாரிகள் சொல்வதே தேசிய நலன்” என்ற கருத்து முற்றிலும் பயனற்றதாகி விடுகிறது.

அதேபோல், அதிகாரமிக்க ஆட்சிகளில் (authoritarian societies) பொதுக் குழுக்களின் நலன்கள் வெளிப்படுத்தப்படுவதற்கான வாய்ப்பு இல்லாததால்,

“முடிவெடுக்கும் செயல்முறை தேசிய நலனை பிரதிபலிக்கிறது” என்ற வாதமும் தோல்வியடைகிறது. நாசி ஜெர்மனியின் காலகட்டத்தில் ஹிட்லரின் செயல்களே தேசிய நலன் என்ற முடிவிற்கு வருவது முற்றிலும் ஏற்க முடியாதது. ஆனால் subjectivist அணுகுமுறையைப் பின்பற்றினால் வேறு வழியில்லை.

கருத்தின் எதிர்காலம்

தேசிய நலன் என்ற கருத்து ஆரம்பத்தில் ஒரு சிறந்த பகுப்பாய்வு கருவியாக இருக்கும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டாலும், அது ஆராய்ச்சியை ஊக்குவிக்கவோ அல்லது அதன் ஆரம்ப வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றவோ முடியாதது ஆச்சரியமாக இல்லை. இதற்கான பல்வேறு அணுகுமுறைகள் தீர்க்க முடியாத சிரமங்களை சந்திக்கின்றன; அவை விளக்கத்தை வழங்குவதற்குப் பதிலாக குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அரசியல் ஆய்வு மேலும் முறையானதாகவும் தெளிவானதாகவும் மாறும் நிலைமையில், இந்தக் கருத்தின் பயன்பாடு மேலும் குறைந்து கொண்டே செல்லும். இதன் பகுப்பாய்வுத் திறனைப் பற்றி தீவிர சந்தேகங்கள் முன்பே வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே, ‘தேசிய நலன்’ என்ற ஒரே பொதுக் கருத்தை பயன்படுத்தாமல் கூட வெளிநாட்டு கொள்கை நிகழ்வுகளை பொருளாதாரவாதிகளும் மனவாதிகளும் போதுமான அளவில் மதிப்பிட முடியும் என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும் திட்டமிட்ட அரசியல் ஆய்வின் வளர்ச்சி மட்டுமல்லாமல், இந்தக் கருத்தை முற்றிலும் மறுப்பதற்கான போக்கை வேகமாக்கும் மற்ற காரணிகளும் உள்ளன. நாடுகளின் பரஸ்பர சார்பு அதிகரித்துவருவது மற்றும் நாடு-மேற்கொண்ட அமைப்புகள் அதிக அளவில் உருவாகிவருவது போன்ற உலகளாவிய மாற்றங்கள் ‘தேசிய நலன்’ என்ற கருத்தின் பயன்பாட்டை மேலும் குறைக்கின்றன. அரசியல் நிர்ணயக்காரர்கள் இப்போது தங்கள் நாட்டின் நலனை மட்டுமல்லாமல், பிரதேசம், கண்டம் அல்லது வாழ்வியலின் நலன்களோடும் இணைத்து பார்க்கின்றனர். உதாரணமாக, அமெரிக்க அதிகாரிகள் பலர் லத்தீன் அமெரிக்காவுக்காக அமெரிக்க மக்கள் சில தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று வாதிடுகின்றனர், ஏனெனில் மேற்கு அரைக்கோளத்தில் வாழ்வாதாரத் தரம் உயர்வது அமெரிக்காவின் நலனுக்கு ஏற்றதாகும்.

அதேபோல், “மேற்கு நாடுகள்,” “அரபு உலகம்,” “கம்யூனிசக் கூட்டம்” போன்ற அதிகாரப்பூர்வமற்ற உலகக் குழுக்களின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு அல்லது பொதுச்சந்தை, மலேசியா, மேற்கு இந்திய கூட்டமைப்பு போன்ற அதிகாரப்பூர்வமான பொருளாதார-அரசியல் ஒன்றியங்களின் நலனை முன்னிட்டு பல நாடுகளின் தலைவர்கள் முடிவுகள் எடுத்து வருகின்றனர். இத்தகைய மாற்றங்கள், சர்வதேச நடத்தையை ‘தேசிய நலன்’ என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் விளக்குவது மேலும் பயனற்றதாக மாறும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இருப்பினும், தேசிய நலன் என்ற கருத்தை முற்றிலும் கைவிட முடியாது. ஒரு அரசியல் அலகாக 'தேசியம்' என்பதன் முக்கியத்துவம் குறைந்துவருகின்றபோதிலும், இந்த சரிவு பல தசாப்தங்களோ அல்லது நூற்றாண்டுகளோ ஆகும் காலத்தில்தான் முடிவடையும். வெளிநாட்டு கொள்கை இலக்குகளை அமைக்கவும், அவற்றிற்கான ஆதரவை பெற்றிடவும் அரசியல் செயல்பாட்டாளர்கள் இன்னும் நீண்டகாலம் 'தேசிய நலன்' என்ற கருத்தை பயன்படுத்துவார்கள். அவர்கள் அதை பயன்படுத்தும் வரை, அரசியல் ஆய்வாளர்கள் இதை ஒரு முக்கியமான தரவாகக் கருதி அதை அலசிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இதனால், 'தேசிய நலன்' ஒரு பகுப்பாய்வு கருவியாக மிகக் குறைந்த எதிர்கால வாய்ப்புகள் கொண்டிருந்தாலும், அரசியல் நடைமுறையில் அதன் ப்பயோகம் நீண்டகாலம் தொடரும் என்பது தெளிவாகிறது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. கனவாதம் எந்த வழியில் உலக அமைதியை வலியுறுத்துகிறது?
2. சுதந்திரவாதம் முக்கியமாக வலியுறுத்தும் அம்சம் எது?
3. நவ-யதார்த்தவாதத்தின் முக்கிய அறிஞர் யார்?
4. நவ-சுதந்திரவாதம் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை எவ்வாறு விளக்குகிறது?
5. உலக அமைப்பு கோட்பாடு உலகத்தை எத்தனை பகுதிகளாகப் பிரிக்கிறது?
6. சார்பு கோட்பாட்டின் மைய கருத்து என்ன?
7. பெண்ணிய அணுகுமுறை எதை விமர்சிக்கிறது?
8. சக்தி சமநிலை என்றால் என்ன?
9. கூட்டு பாதுகாப்பு என்ற கருத்தின் அடிப்படை நோக்கம் என்ன?

அலகு - II

முதல் உலகப் போர் - வில்சனின் பதினான்கு புள்ளிகள் - பாரிஸ் அமைதி மாநாடு - நாடுகளின் சங்கம் - கெல்லாக் பிரியாண்ட் ஒப்பந்தம் - லோகார்னோ ஒப்பந்தம் - முசோலினி மற்றும் பாசிசம் - ஹிட்லர் மற்றும் நாசிசம் - பிரிட்டிஷ் சமாதானக் கொள்கை - இரண்டாம் உலகப் போர் - காரணங்கள், போக்கு மற்றும் முடிவுகள்

நோக்கங்கள்

- ☐ முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்களுக்கிடையேயான சர்வதேச அரசியல் புரிந்துகொள்ளுதல்.
- ☐ வில்சனின் பதினான்கு புள்ளிகள், பாரிஸ் அமைதி மாநாடு, மதிப்பீடு செய்தல்.
- ☐ பாசிசம், நாசிசம் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு வழிவகுத்த விதத்தை விளக்குதல்.

முதல் உலகப்போர் (1914-1918)

ஐரோப்பிய வரலாற்றில் போர்களுக்குப் பஞ்சமில்லை இரண்டுக்கு மேற்பட்ட ஐரோப்பிய நாடுகள் பங்கு பெற்ற போர்கள் எத்தனையோ உண்டு. முப்பதாண்டுப் போர், ஸ்பானிய வாரிகரிமைப்போர், ஆஸ்திரிய வாரிகரிமைப்போர், ஏழாண்டுப்போர், நெப்போலியப் போர்கள், கிரிமியாப் போர் போன்ற போர்கள் பல நடைபெற்றுள்ளன. ஆனால் 1914-ல் தோன்றிய போருக்கும் அப்போர்களுக்கும் பெரும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் மட்டுமல்லாது ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா கண்டங்களிலும் நடைபெற்றது. அமெரிக்கா மற்றும் ஆஸ்திரேலியா கண்டங்களும் போரில் பங்கு பெற்றன. எனவே இப்போரை உலகப்போர் என்று துணிந்து கூறலாம்.

போருக்கான காரணங்கள்

மூவர் கூட்டுறவு:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வல்லரசுகளின் ராஜதந்திர நடவடிக்கைகள் காரணமாக ஐரோப்பா இரு ராணுவ முகாம்களாகப் பிளவுபட்டிருந்தது. 1870 - 71ல் பிஸ்மார்க் பிரான்சைத் தோற்கடித்து ஜெர்மன் பேரரசை நிறுவினார். தோல்வியுற்ற பிரான்சு அடிபட்ட வேங்கை போல் பழிவாங்கும் தருணத்தை எதிர்பார்த்திருப்பதாகக் கருதினார். அதற்கு பிரான்சு பிற ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுடன் கூட்டுச்சேர விரும்பலாம் என அஞ்சினார். அவ்வாறு பிரான்சை பிற வல்லரசுகளுடன் கூட்டுச் சேராதபடி தடுத்து தனிமைப்படுத்தத் திட்டமிட்டார். அதற்கு அவரே பிற ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொள்ளத் தீர்மானித்தார். அதன்படி 1872-ல் ஆஸ்திரியா - ரஷ்யாவுடன் இணைந்து மூன்று பேரரசர்களின் கூட்டை” (வாசநந நுஅநிசமுசள நுயபரந) உருவாக்கினார். 1878ல் பெர்லின் காங்கிரசிற்குப் பின் ஆஸ்திரியாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டதால் ரஷ்யா அக்கூட்டிலிருந்து விலகியது. உடனே ஆஸ்திரியாவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து இருவர் கூட்டை” (1879) (Dual Alliance) உருவாக்கினார்.

ஆஸ்திரியா- ஹேப்ஸ்பர்க்

ரஷ்யா – ரொமனோவ்

முப்பேரரசர் கூட்டு (1872)

ஜெர்மனி –ஹோகன்ஷோலன்

ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி ஸ்ரீ இரட்டைக்கூட்டு (1879)

ஜெர்மனி இத்தாலி பிரிட்டன் ஸ்ரீ மூவர் கூட்டு (1888)

ரஷ்யாவுடன் தனியாக மறுகாப்புறுதி ஒப்பந்தம் (Re Insurance Treaty) செய்து கொண்டார். இக்கூட்டில் பிரிட்டனையும் இணைத்து வலுப்படுத்த விரும்பினார். அச்சமயம் அந்நாடு தனித்தொதுங்கும் கொள்கையைப் பின்பற்றியதால் அக்கூட்டில் சேர விரும்பவில்லை. ஆனால் இத்தாலியை அக்கூட்டில் இணைப்பதில் வெற்றி பெற்றார். இவ்வாறு 1882-ல் “மூவர் கூட்டு” உருவானது. இவ்வாறு பிஸ்மார்க் தாம் பதவியிலிருந்து விலகும் வரை (1890) பிரான்சை ராஜதந்திர ரீதியில் தனிமைப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றார். அதே சமயத்தில் ஜெர்மனியை மையமாகக் கொண்டு ராணுவக்கூட்டு ஒன்றையும் உருவாக்கி ஐரோப்பிய அரசியலில் ஜெர்மன் மேலாதிக்கத்தை நிலை நாட்டினார்.

மூவர் நட்புறவு

பிஸ்மார்க்கின் “மூவர் கூட்டு” ஐரோப்பாவின் சக்திச் சமநிலையைச் சீர்கெடச் செய்து விட்டது. எனவே இதற்கு எதிராக மற்றொரு கூட்டு உருவானால்தான் சக்தி சமரலை சீராகும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. கீழைச்சிக்கலில் ஆஸ்திரியாவும் ரஷ்யாவும் எதிரும் புதிருமாக நின்றன. ஆஸ்திரியா இணைந் திருக்கும் எந்த அணியிலும் ரஷ்யா சேர முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. எனவேதான் 1879-ல் மூன்று பேரரசர்கள் கூட்டிலிருந்து விலகியது. என்னும் பிஸ்மார்க் முயற்சி காரணமாக ஜெர்மனியுடன் மறுகாப்புறுதி ஒப்பந்தம் (1887) செய்து கொண்டது. ஆனால், அவ்வாண்டில் ஏற்பட்ட பஸ்கேரியச் சிக்கலில் ஜெர்மனி ஆஸ்திரியாவை ஆதரித்து நின்றதால் ரஷ்யா 1890ல் மறுகாப்புறுதி ஒப்பந்தத்திலிருந்து விலகியது.

இதுதான் தருணமென்று பிரான்சு ரஷ்யாவுடன் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்து தனது “தனி நிலையை முடித்துக் கொள்ள முயன்றது. ரஷ்யாவிற்கு நிதி உதவியளித்தும் போர்க்கருவிகள் அளித்தும் நட்பைப் பெற்றது. இரு நாட்டுக் கப்பற்படைகளும் பரஸ்பர நல்லெண்ணப் பயணங்களை மேற்கொண்டன. அதன் காரணமாக 1893-ல் ரஷ்யாவும் பிரான்சும் இருவர் நட்புறவு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டன. இதற்கிடையில் பிரிட்டனும் ஜெர்மனியின் போக்கில் அதிருப்தியடைந்து, பிரான்சுடன் நெருங்கி வந்தது. அதன் காரணமாக 1904ல் பிரான்சுடன் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தது. பின் 1907-ல் ரஷ்யாவுடன் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தபின் “மூவர் நட்புறவு” உருவானது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஐரோப்பா இவ்வாறு இரு ராணுவ முகாம்களாகப் பிளவுபட்டு நின்றது.

மூவர் நட்புறவு (1907)

(Triple Alliance)

மூவர் கூட்டுறவு (1882)

(Triple Entente)

ஜெர்மனி
ஆஸ்திரியா
இத்தால

பிரான்சு
பிரிட்டன்
ரஷ்யா

இந்தக் கூட்டுகள் காரணமாக வல்லரசுகளிடையே போட்டி, பொறாமை, பகைமை நிலவியது. போர் ஏற்பட்டால் ஒன்றுக்கொன்று உதவி செய்வதாக உறுதி செய்திருந்தன. சான்றாக, ஆஸ்திரியாவுக்கு பால்கன் விஷயத்தில் ஜெர்மனி உறுதியான ஆதரவு அளித்திருந்ததால் தான் ஆஸ்திரியா துணிந்து போர் நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது

பிரான்சின் பழிவாங்கும் உணர்ச்சி:

1870-71 பிராங்கோ - பிரஷியப் போரில் பிரான்சு படுதோல்வியுற்றது. பிரஷ்யப் படைகள் பிரான்சு நாட்டுக்குள் முன்னேறி தலைநகரான பாரிசை முற்றுகையிட்டு கைப்பற்றின. அதனைத் தொடர்ந்து பிரான்சுக்கு சொந்தமான கனிவளம் மிகுந்த அல்சாஸ், லொரைன் மாநிலங்களை அபகரித்துக் கொண்டது. பெரும் இழப்பீட்டுத் தொகையைச் சுமத்தியது. அதனை வசூல் செய்யும் வரை பிரான்சின் மண்ணில் படையை நிறுத்தி வைத்திருந்தது. அதுமட்டுமின்றி வெர்செயில்ஸ் மாளிகையில் வெற்றி விழா கொண்டாடுவது போல் ஜெர்மன் பேரரசைப் பிரகடனப் படுத்தியது. ஜெர்மனியின் இந்த செயல்கள் தீவிர தேசிய உணர்வு கொண்டிருந்த பிரெஞ்சு மக்களின் உள்ளங்களில் ஆறாவடுவாக மாறி உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதிலும் அல்சாஸ், லொரைன் இழப்பை அவர்களால் சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை. அதனை மீண்டும் கைப்பற்ற உறுதி பூண்டனர். இந்த இழிவான தோல்விகளின் பழியைத் துடைக்க "பழிவாங்கும் போர்" (War of Revenge) தொடங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒவ்வொரு பிரெஞ்சு தேசபக்தன் உள்ளத்திலும் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது.

படைப்பெருக்கம்:

ஐரோப்பிய நாடுகளிடையே நிலவிய படைப்பெருக்கம் பதட்ட நிலையை ஏற்படுத்தியது. பெரும் நிலப்படைகளையும் கப்பற் படைகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஒற்றர் படைமூலம் பகை நாட்டின் படை வலுவை அறிந்து அதற்கேற்ப மேலும் மேலும் படையைப் பெருக்கிக் கொண்டேயிருந்தன. சான்றாக, 1890-ல் 4 இலட்சமாக இருந்த ஜெர்மன் படை 1914-ல் இருமடங்காகியது. அதே போல் ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் நிலப்படை 1890-ல் 26,90,000 ஆக இருந்தபோது 1914-ல் 44,16,000 ஆக உயர்ந்தது. அதேபோல் கப்பற்படையில் ஜெர்மனிக்கும் இங்கிலாந்திற்குமிடையில் நேரடிப் போட்டி நிலவியது. ஜெர்மனி கட்டும் ஒவ்வொரு போர்க் கப்பலுக்கும் பிரிட்டன் இரு போர்க்கப்பல்கள் கட்டும் என அறிவிக்கப்பட்டது.

படைப்பெருக்கத்தின் அபாயத்தை உணர்ந்த வல்லரசுகள்“ 1899- லும் 1907-லும் திஹெக் நகரில் மாநாடு கூடி படைக்குறைப்புக்கான வழிவகைகளை ஆராய்ந்தனர். அது தோல்வியடைந்ததால் படைப் பெருக்கம் மேலும் அதிகரித்தது.

படைவலுமிக்க ஜெர்மனியின் வளர்ச்சி:

1871-ல் ஐக்கிய ஜெர்மனி உருவானபின் அது ஐரோப்பாவின் வலுமிக்க

வல்லரசாக வளர்ச்சியுற்றது. தொழில் வளர்ச்சி, வாணிப வளர்ச்சி, குடியேற்ற நாட்டு வளர்ச்சி ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு பொருளியல் வளர்ச்சி பெற்றதுடன் படை வளர்ச்சியும் பெற்றது. அதனால் பழைய ஐரோப்பிய "வல்லமைச் சமநிலை" (Balance of Power) கவிழ்ந்தது. மேலும் தனது தலைமையில் மூவர் கூட்டை ஏற்படுத்தியதன் மூலம் வல்லமைச் சமநிலையை பயங்கர சமநிலையாக (Balance of Terror) மாற்றிவிட்டது.

ஹெய்சரின் தன்மூப்பான போக்கு:

ஜெர்மனியின் படைவலுவில் நம்பிக்கை கொண்ட ஹெய்சர் இரண்டாம் வில்லியம் ஜெர்மனியை மாபெரும் வல்லரசாக்க உறுதி பூண்டார். உலக ஆதிக்கம் அல்லது வீழ்ச்சி (World Power or downfall) என்ற கொள்கையினைக் கொண்டிருந்தார் உலகெங்கிலும் ஜெர்மனிக்கு குடியேற்ற நாடுகள் நிறுவப்படவேண்டும் என ஆர்வம் கொண்டார். அதனால் சூரியனில்கூட தனக்கு ஒரு இடம் வேண்டும் என்று பேராசைப்பட்டார். மற்றும் மொராக்கோ விஷயத்திலும் கப்பற்படை பெருக்கத்திலும் அவரது பிடிவாதமான தன்மூப்பான போக்கு பதட்ட நிலையை ஏற்படுத்தியது.

பால்கன் சிக்கல

பால்கனில் "அனைத்து ஸ்லாவ் இயக்கம்" (Pan Slav Movement) செர்பியா அரசின் ஆதரவுடன் ரஷியா அரசின் ஆசீர்வாதத்துடன் நடைபெற்று வந்தது. ஸ்லாவ் மக்கள் வாழும் இடங்களை எல்லாம் ஒருங்கிணைத்து ஒரு ஸ்லாவ் தேசிய நாட்டை உருவாக்குவதுதான் அதன் லட்சியம் ஆஸ்திரியப் பேரரசினுள்ளும் ஸ்லாவ் இனமக்கள் வாழ்ந்து வந்ததால் அந்த தேசிய இயக்கத்தை வளரவிடுவது பேரரசின் ஒருமைப் பாட்டிற்கு ஆபத்து என ஆஸ்திரியா கருதியது. இந்நிலையில் 1908-ல் ஸ்லாவ் இனமக்கள் வாழும் பாஸ்னியா, ஹெர்சிகோவினா பகுதிகளை பெர்லின் காங்கிரஸ் முடிவிற்கு மாறாக ஆஸ்திரியா தன் பேரரசோடு இணைத்துக் கொண்டது. அது ஸ்லாவ் இனமக்களுக்கு அதிர்ச்சியளித்தது. எவ்வாறேனும் பாஸ்னியா, ஹெர்சிகோவினாவை ஆஸ்திரியப் பிடியினின்றும் விடுவிக்க வேண்டும் என்று உறுதிபூண்ட ஸ்லாவ்கள் பயங்கர இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்தனர். "கருங்கை" (Black Hand) ஐக்கியம் அல்லது மரணம் (Union or Death) என்ற பயங்கர இயக்கங்கள் வன்முறையில் தங்கள் இலட்சியத்தை அடையத் திட்டமிட்டன.

பால்கன் சிக்கலில் கீழ்க்கண்ட பிரச்சினைகள் அடங்கியிருந்தன

(அ) அனைத்து ஸ்லாவ் இயக்கம் அதற்கு செர்பிய ஆதரவு (ஆ) பாஸ்னியா, ஹெர்சிகோவினாவை ஆஸ்திரியா இணைத்துக் கொண்டது (இ) செர்பியாவிற்கு ரஷியாவின் நிபந்தனையற்ற ஆதரவு.

மொராக்கோ சிக்கல்:

மொராக்கோவில் பிரான்சு தனது மேலாதிக்கத்தை நிறுவ முயன்ற போது ஜெர்மனி அதனை எதிர்த்தது. அதனால் மூன்று முறை பதட்டநிலை ஏற்பட்டது. முதலில் ஹெய்சர், மொராக்கோவில் உள்ள டாஞ்சியர் என்ற இடத்திற்குச் சென்று அந்நாட்டு சுல்தானைச்

சந்தித்து அவருக்குத் தமது ஆதரவைத் தெரிவித்தார். பின்னர் மொராக்கோ பிரச்சனையைப் பற்றி விவாதிக்க சர்வதேச மாநாடு ஒன்று கூட்டவேண்டும் என்று அறிவித்தார். அதன்படி 1906ல் “அல்ஜி சிராஸ்” என்ற இடத்தில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அம்மாநாட்டில் பிரிட்டன், இத்தாலி, ஸ்பெயின், ரஷியா ஆகிய நாடுகள் பிரான்சை ஆதரித்து நின்றதால் ஜெர்மனியின் எண்ணம் பலிக்கவில்லை. 1908ல் மொராக்கோவில் உள்ள “கசாபிளாங்கா” என்ற இடத்தில் ஜெர்மன் தூதரகத்தினுள் பிரெஞ்சு போர் வீரர்கள் அத்துமீறி நுழைந்து முறை தவறி நடந்து கொண்டதாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது.

1911ல் மொராக்கோவில் உள்ள “அகாதீர்” என்ற இடத்திற்கு ஜெர்மன் பாந்தர்“ என்ற போர்க்கப்பலை அனுப்பியது மீண்டும் பதட்ட நிலையை ஏற்படுத்தியது. இறுதியில் பிரெஞ்சு, காங்கோவில் ஒரு லட்சம் சதுரமைல் பகுதியை ஜெர்மனிக்கு விட்டுக் கொடுத்ததன் மூலம் மொராக்கோ பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணமுடிந்தது.

மொராக்கோ பிரச்சனையில் பல நிர்ப்பந்தங்களை உண்டு பண்ணி பிரான்சை மிரட்டி அரசியல் ஆதாயம் பெறலாம் என்ற ஜெர்மனியின் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. மேலும் இப்பிரச்சனையால் பிரிட்டன் - பிரான்சு உறவு நெருக்கமடைந்தது.

அதிதீவிர தேசிய உணர்வு

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாடுகளிடையே அதிதீவிர தேசிய உணர்வு தலைதூக்கியது. தேசிய கௌரவத்தை நிலைநாட்ட எதுவும் செய்யக் காத்திருந்தனர். தேசிய உணர்வுகளுக்கு செய்தித்தாட்கள் அவ்வப்போது பரபரப்பூட்டும் செய்திகளை வெளியிட்டு தீனியளித்து வந்தன. தேசியப் பெருமைக்கு இழுக்கு என்பது தாங்க முடியாத அவமானம் என்றும் தேசியப் பெருமையை நிலைநாட்ட எத்தகைய தியாகமும் புரியத் தயாராயிருக்க வேண்டும் என்றும் விளம்பரப் படுத்தப்பட்டது

சான்றாக, 1913-ல் நிகழ்ந்த இரண்டாம் பால்கன் போரில் தோல்வியுற்ற பல்கேரியா தன் தேசிய பெருமைக்கு இழுக்கு ஏற்பட்டதாக அடிபட்ட வேங்கை போல் உறுமிக் கொண்டிருந்தது. இத்தாலிதான் இன்னும் முழுமை பெறவில்லை என ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சர்வதேச நிறுவனம் இல்லாமை

நாடுகளுக்கிடையே எழும் தகராறுகளை நடுநிலையில் நின்று விசாரித்து பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் தீர்வு காண்பதற்கு வசதியாக ஒரு சர்வதேச நிறுவனம் இல்லாதிருந்தது ஒரு பெருங்குறை. 1899ல் திஹேக் மாநாட்டில் தகராறுகளை நடுவர் தீர்ப்புக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று கூறியது பேச்சளவோடு நின்றுவிட்டது. இதனால் நாடுகளின் தகராறுகள் மாநாட்டு மண்டபங்களுக்கு அல்லாமல் போர்க்களங்களுக்கே எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

உடனடிக்காரணம் - செர்யுவோ படுகொலை :

ஆஸ்திரியா இளவரசர் பெர்டினாண்டும் அவரது மனைவியும் 1914ல் பாஸ்னியாவின் தலைநகரான செர்யுவோவிற்கு சுற்றுப் பயணம் சென்ற போது செர்பிய இளைஞன்

ஒருவனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஆஸ்திரியா இக்கொலைக்கு செர்பியாவை பொறுப்பாளியாக்கி பத்து நிபந்தனைகள் கொண்ட 48 மணி நேர அவகாச இறுதி எச்சரிக்கை (ருடவமைஅயவரஅ) விடுத்தது. ஆஸ்திரியாவின் நிலைக்கு ஜெர்மன் நிபந்தனையற்ற ஆதரவளித்தது. செர்பிய அரசின் பதில் திருப்தியளிப்பதாக இல்லை என்று கூறி 1914 ஜூலை 28-ம் நாள் ஆஸ்திரியா, செர்பியா மீது போர் தொடுத்தது.

போர் பரவுதல் :

ஆஸ்திரியா, செர்பியா மீது போர் தொடுத்ததும் ரஷ்யா தனது படைகளை தயார் நிலையில் வைக்கும் ஆணை பிறப்பித்தது. அதனை, எதிர்த்து ஜெர்மனி, ரஷ்யா மீது போர் தொடுத்தது. அதனையடுத்து பிரான்சு, ஜெர்மனி மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்தது. பிரான்சைத் தாக்குவதற்கு ஜெர்மன் படைகள் பெல்ஜியத்தின் வழியாகப் பாய்ந்தன. இது 1899-ல் பெல்ஜியத்தின் நடுநிலைக்கு ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் அளித்த நடுநிலை உத்தரவாதத்தை மீறிய செயல் என்று கூறி பிரிட்டன் ஜெர்மனி மீது போர் பிரகடனம் செய்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பிரிட்டிஷ் பேரரசு நாடுகள் போரிலிறங்கின. துருக்கியும், பல்கேரியாவும் ஜெர்மனிக்கு ஆதரவாக போரிலிறங்கின. மூவர் கூட்டில் சேர்ந்திருந்த இத்தாலி போரில் இறங்கவில்லை. ஆனால் லண்டன் ரகசிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு பிரிட்டன், பிரான்சிற்கு ஆதரவாகப் போரிலிறங்கியது. ஜெர்மனியின் தடைகளற்ற நீர்மூழ்கிக் கப்பல் தாக்குதலை எதிர்த்து அமெரிக்காவும் போரிலிறங்கியது. இவ்வாறு முதல் உலகப்போர் முண்டது

போரின் போக்கு (1914 - 18)

போரில் கலந்து கொண்ட இருதரப்பு நாடுகள்

மூவர் கூட்டுறவு நாடுகள்

1. ஜெர்மனி
2. ஆஸ்திரியா
3. பல்கேரியா
4. துருக்க

மூவர் நட்புறவு நாடுகள்

1. பிரான்சு
2. ரஷ்யா (1918 –ல்போரிலிருந்து விலகியது)
3. பிரிட்டன்
4. செர்பியா
5. இத்தாலி (1915-ல் போரிலிறங்கியது)
6. ஜப்பான்
7. அமெரிக்கா (1917-ல் போரிலிறங்கியது)
8. சீனா
9. பெல்ஜியம்
10. பிரிட்டிஷ் பேரரசு நாடுகள்
11. ருமேனியா

மார்ன் நதிப்போர்

பெல்ஜியத்தின் வழியாகப் பிரான்சினுள் நுழைந்த ஜெர்மன் படைகள் பாரிசை நோக்கி முன்னேறின. ஆனால் மார்ன் நதிக்கரையில் அவை தடுத்து நிறுத்தப்பட்டன. வெர்டூன் கோட்டையைப் பிடிப்பதற்கு ஜெர்மன் செய்த பகீரத முயற்சிகள் பலிக்கவில்லை

. அதன் பின் இரு தரப்பாரும் பதுங்கு குழியில் பதுங்கியிருந்து ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொண்டனர்.

கிழக்கு முனை

கிழக்கில் ரஷ்யப்படை, ஜெர்மன்மீது படையெடுத்து முன்னேறியது. கிழக்குப் பிரஷ்யாவில் உள்ள கும்பினன் என்ற இடத்தில் வெற்றி பெற்றது. ஆனால் டானன்பர்க் என்ற இடத்தில் படுதோல்வியுற்று பின்வாங்கியது. இதே போல் ஆஸ்திரியா மீது ஏவப்பட்ட ரஷ்யப்படையும் அதனைக் கைப்பற்றி முன்னேறியது. ஆனால் ஆஸ்திரியாவிற்கு உதவியாக ஜெர்மன் படைகள் அங்கு விரைந்தபோது ரஷ்யப்படைகள் தோல்வியைத் தழுவின. அதனைத் தொடர்ந்து ஜெர்மன் படைகள் உக்ரேயன் பகுதியில் ஊடுருவி பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன.

வெர்டுன் கோட்டைப் போர்

மார்ன் நதிக்கரையில் ஜெர்மன்படை தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதால் பாரீஸ் நகர் காப்பாற்றப்பட்டது. அதன்பின் பிரான்சுக்கு இங்கிலாந்து உதவாதபடி தடுக்க இங்கிலீஷ் கால்வாயிலுள்ள துறைமுகங்களை ஜெர்மன் படைகள் தாக்கின. அப்பகுதியில் எப்பிரஸ் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் ஜெர்மனியின் முன்னேற்றம் தடுத்து நிறுத்தப் பட்டது. அதன்பின் வெர்டுன் கோட்டையைக் கைப்பற்ற முயன்றதும் தோல்வியில் முடிந்தது. அதன்பின் இருதரப்பாரும் தத்தம் பகுதிகளில் பதுங்கு குழிவெட்டி அதனுள் பாதுகாப்பாக இருந்து கொண்டு போர் புரிந்தனர்.

துருக்கி மீது போர்

இதற்கிடையில் பால்கன் பகுதியில் துருக்கியும், பஸ்கேரியாவும் ஜெர்மன் . ஆஸ்திரிய நாடுகளுக்கு ஆதரவாகப் போரிலிறங்கின. உடனே நேசநாட்டுக் கப்பற்படைகள் டார்டனல்ஸ் நீர்ச்சந்தி வழியாக ஊடுருவி கருங்கடலினுள் செல்ல முயன்றன. ஆனால் அந்த முயற்சி தோற்கடிக்கப்பட்டது. கலிபோலியில் படைகளை இறக்கச் செய்த முயற்சியும் தோல்வியில் முடிந்தது. ஆனால், பின்னர் மெசபடோமியா, பாலஸ்தீனம் ஆகிய துருக்கி மாநிலங்களில் பிரிட்டிஷ் படைகள் ஊடுருவி வெற்றி பெற்றன.

போரின் முடிவு:

1918 ஏப்ரலில் ஜெர்மனி கடும் தாக்குதல் ஒன்றை மேற்கொண்டது. நேசநாட்டுப் படைகள் அனைத்திற்கும் .:போஷ் என்பவர் தலைமைத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது தலைமையில் நேசநாட்டுப் படைகள் ஜெர்மன் தாக்குதல்களை முறியடித்தன. ஆமியன்ஸ் போரில் நேசநாடுகள் வெற்றி பெற்றன. தொடர்ந்து பிரான்சில் ஜெர்மனி ஆக்கிரமித்த பகுதிகளை மீட்டு ஜெர்மன் எல்லையை நெருங்கினர். ஜெர்மன் கடற்படை, அரசு ஆணைக்குப் பணிய மறுத்தது. கெய்சர் பதவி துறந்து ஹாலந்திற்குத் தப்பியோடினார். ஜெர்மன் படைகள் போர் நிறுத்தத்திற்கு இணங்கின.

போரின் விளைவுகள்

1. அழிவு

போரினால் ஏற்பட்ட மிக முக்கிய விளைவு அழிவுதான். சுமார் ஒரு கோடிக்கும்

மேற்பட்ட போர் வீரர்கள் கொல்லப் பட்டனர். இரண்டு கோடிப்பேர் காயமடைந்தனர். தங்களுள் ஒருவனைப் பலி கொடுக்காத குடும்பமே இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு உயிர்ச் சேத ஏற்பட்டது. அத்துடன் வீடுகளும், ஆலைகளும், சாலைகளும், பாலங்களும் பல்லாயிரக்கணக்கில் பாழ்பட்டன.

2. பேரரசுகள் மறைவு

முதல் உலகப் போர் தொடங்கியபோது ஐரோப்பாவில் ஆதிக்கச் செருக்குடன் விளங்கிய ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, ரஷ்யா, துருக்கி ஆகிய பேரரசுகள் வீழ்ச்சியடைந்தன.

- (i) ஜெர்மனியின் - ஹெய்சர் இரண்டாம் வில்லியம் ஹாலந்திற்கு தப்பியோடியதுடன் ஜெர்மன் பேரரசு மறைந்தது. அங்கு வெய்மர் குடியரசு உதயமானது.
- (ii) ஆஸ்திரியா - ஹங்கேரியின் பேரரசு மறைந்து இருநாடுகளிலும் குடியரசு மலர்ந்தது. போருக்கு முன் ரஷ்யாவிற்கு அடுத்தபடியாக பெரும் பரப்புள்ள பேரரசாக விளங்கிய ஆஸ்திரியா ஒரு சிற்றரசாக சுருங்கியது.
- (iii) ரஷ்யாவில் முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வல்லாட்சி செலுத்திய ரோமனோவ் மரபின் ஆட்சி முற்றுப்பெற்றது. அங்கே லெனின் தலைமையில் போல்ஷ்விக் அரசு நிறுவப்பட்டது.
- (iv) ஐரோப்பிய நோயாளியான துருக்கிக்கு இறுதிச்சடங்கு நிறைவேற்றப்பட்டது. அறுநாறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அங்கு ஆட்சி புரிந்து வந்த உதுமானிய மரபின் ஆட்சி முற்றுப் பெற்றது. முஸ்தாபா கெமால்பாஷா அங்கு குடியரசை நிறுவினார்.

3. புதிய அரசுகள் தோற்றம்

ஐரோப்பாவில் பல புதிய தேசிய அரசுகள் தோன்றின. i) எஸ்தோனியா ii) லிதுவேனியா பால்டிக் கடற்கரைப் பகுதி iii) லாட்வியா . iv) செக்கோஸ்லோவாகியா v) யூகோஸ்லாவியா பால்கன் பகுதி போலந்து - 1795ல் வல்லரசுகளின் "பகற்கொள்ளை" காரணமாக ஐரோப்பிய தேசப்படத்திலிருந்து மறைந்த இந்நாடு 123 ஆண்டுகளுக்குப் பின் புத்துயிர் பெற்றது

4. சர்வாதிகார அரசுகளின் தோற்றம்:

“உலகை மக்களாட்சி முறைக்கான பாதுகாப்பான இடமாக மாற்றுவதற்கான போர்” என முதல் உலகப்போரைப் பற்றி அமெரிக்க அதிபர் உட்ரோ வில்சன் பெருமையுடன் அறிவித்தார். ஆனால் உண்மையில் நடந்ததென்ன? உலகில் போர் கிளப்பிய அரசியல், பொருளியல், சமூகப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியாத ஜனநாயக அரசுகள் சர்வாதிகாரத்திற்கு மாறின. அந்த சர்வாதிகார அரசுகள் புதிய வல்லாட்சித் தத்துவங்கள் அடிப்படையில் தோன்றினமை குறிப்பிடத்தக்கது.

- i) ஜெர்மனி : இங்கு வெய்மர் குடியரசு மறைந்து ஹிட்லரின் நாஜிக் கட்சியின் சர்வாதிகார அரசு நிறுவப்பட்டது.

- ii) **ரஷ்யா** : இங்கு கெரன்ஸ்கி தலைமையிலான தற்காலிக அரசு வீழ்த்தப்பட்டு லெனின் தலைமையில் கம்யூனிச வல்லாட்சி நிறுவப்பட்டது.
- iii) **துருக்கி** : இங்கு முஸ்தாபா கமால்பாஷா தலைமையில் நிறுவப்பட்ட முடியாட்சி வல்லாட்சியாகவே விளங்கியது. இந்நாடுகளைத்தவிர ஜனநாயக முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட ஹங்கேரியில் ஹோர்த்தி என்பாரும் ஆஸ்திரியாவில் டால்.பஸ் என்பாரும் போர்த்துக்கல்லில் சலாசர் என்பாரும் ஸ்பெயினில் ரிவோராவும் சர்வாதிகாரிகளாக மாறினர். கிரீஸ்மன்னர் இரண்டாம் ஜார்ஜும் யூகோ மன்னர் அலெக்சாண்டரும் கூட வல்லாட்சியாளர் களாகவே இருந்தனர்.

உட்ரோவில்சனின் பதினான்கு அம்சத் திட்டம்

அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் உட்ரோவில்சனின் போர் நோக்கம் பதினான்கு அம்சத் திட்டமாக அறிவிக்கப்பட்டது. அவர் 1918 ஜனவரி 8-ல் அமெரிக்க காங்கிரசிற்கு அனுப்பிய செய்தியில் அது அடங்கி யிருந்தது. ஜெர்மனி 1918 நவம்பர் 11ல் இந்த பதினான்கு அம்சத் திட்டத்தின் கீழ் போர் நிறுத்தத்திற்கு இணங்கியது. பதினான்கு அம்சத் திட்டங்களாவன:

1. நாடுகளுக்கிடையிலான அமைதி ஒப்பந்தங்கள் வெளிப்படையாகச் செய்து கொள்ளப்பட வேண்டும். இரகசிய இராஜ தந்திரங்கள் கூடாது.
2. போர்க் காலத்திலும் அமைதி காலத்திலும் கடல் பரப்புக்களில் சுதந்திரமாக கலம் செலுத்தும் உரிமை வேண்டும்.
3. நாடுகளுக்கிடையிலான பொருளாதாரத் தடைகள், வாணிபத் தடைகள் அகற்றப்பட வேண்டும்.
4. உள்நாட்டு அமைதியைப் பாதுகாப்பதற்கு எந்த அளவு படை தேவையோ அந்த அளவிற்கு நாடுகளின் படைகள் குறைக்கப்பட வேண்டும்.
5. குடியேற்ற நாடுகளில் வாழும் மக்கள் விருப்பமறிந்து பார பட்சமற்ற முறையில் அவற்றின் ஆட்சி மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டும்.
6. ரஷ்யப் பகுதிகளிலிருந்து அனைவரும் வெளியேறி அயல் நாட்டினர் “தலையீட்டின்றி அந்நாடு தனக்குரிய அரசியல் முறையை தானே வகுத்துக்கொள்ள வாய்ப்பளிக்க வேண்டும்.
7. பெல்ஜியத்தின் மீதான ஆக்கிரமிப்பு அகற்றப்பட்டு அதன் முழு இறைமை மீண்டும் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும்.
8. பிரெஞ்சுப் பகுதிகள் மீதான ஆக்கிரமிப்பு அகற்றப்படுவதுடன் அல்சர்ஸ், லொரைன் பகுதிகள் மீண்டும் வழங்கப்பட வேண்டும்.
9. தேசிய முறைப்படி இத்தாலியின் எல்லைகள் மாற்றி அமைக்கப் பட வேண்டும்.
10. ஆஸ்திரிய ஹங்கேரிப் பேரரசில் வாழும் தேசிய இனங்களுக்கு சுய நிர்ணய உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்.

11. ருமேனியா, செர்பியா, மாண்டி நீக்ரோ பகுதிகளின் மீதான ஆக்கிரமிப்பு அகற்றப்பட வேண்டும். செர்பியாவிற்கு கடற்கரைப் பகுதிகள் வழங்கப்பட வேண்டும். வரலாற்றுப் பரம்பரியங்களின் படி பால்கன் நாடுகளின் எல்லைகள் வரையறை செய்யப்பட வேண்டும்.
12. துருக்கிப் பேரரசில் வாழும் தேசிய இனங்களுக்கு சுய ஆட்சி வழங்கப் படுவதுடன் உதுமானியப் பேரரசில் அமைந்துள்ள துருக்கியப் பகுதிகளின் இறைமை உறுதி செய்யப்பட வேண்டும்.
13. போலந்து மக்கள் வாழும் பகுதிகள் அடங்கியுள்ள போலந்து நாடு புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும். எளிதில் கடலுடன் தொடர்பு கொள்ள வசதி செய்யப்பட வேண்டும்.
14. சிறிய பெரிய நாடுகளின் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கும், அரசியல் சுதந்திரத்திற்கும் உறுதி செய்யவல்ல நாடுகளின் பொதுவான சங்கம் ஒன்று திட்டவட்டமான உடன்படிக்கையின்படி உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

பதினான்கு அம்சமும் வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையும்

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி ஜெர்மனி 1918ல் வில்சனின் பதினான்கு அம்சத்தின்படி போர் நிறுத்தம் செய்ய முன்வந்தபோது நேசநாடுகள் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தன. எனவே வெர்செயில்ஸ் உடன் படிக்கைக்கு இது ஒரு வழிகாட்டியாக அமையவில்லை.

1. வெளிப்படையான பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் வெளிப்படையான உடன்படிக்கைகளுக்கான வழிவகைகள் செய்யப்படவில்லை. வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையை சார்ந்த முக்கிய முடிவுகள் கூட இரகசிய பேச்சு வார்த்தைகள் மூலமாகத்தான் எடுக்கப்பட்டன.
2. கடலில் தடையின்றி கலம் செலுத்தும் உரிமை பெறப்படவில்லை.
3. தடைகளற்ற வாணிபம் பகற்கனவானது.
4. தோற்ற நாடுகளே படைக்குறைப்பு செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தப் பட்டன. பிற நாடுகள் படைக்குறைப்பு, பன்னாட்டுக் கழகத்தின் மூலம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது நேர்மையானதன்று.
5. குடியேற்ற நாடுகள் மக்கள் விருப்பப்படி பாகுபாடற்ற முறையில் ஆட்சி நிறுவ அனுமதிக்கப்படவில்லை. மாண்டேட் முறையின் படி அவை மீண்டும் வல்லரசுகள் ஆதிக்கத்தின்கீழ் விடப்பட்டன.
6. வெளியார் தலையீட்டின்றி ரஷ்யா தனது அரசியலமைப்பை நிர்ணயித்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படவில்லை. 1919 முதல் 1922 வரை ரஷ்யாவில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப் போரில் பிரிட்டன், பிரான்சு, செக்கோஸ் லோவாகியா, ஜப்பான் போன்ற அரசுகள் வெளிப்படையாகவே தலையிட்டன.
7. இத்தாலிய எல்லையை மாற்றியமைப்பதிலும் ஆஸ்திரிய ஹங்கேரிப் பேரரசில் வாழும் மக்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை அளித்ததிலும் பால்கன் நாடுகளின் எல்லையை மாற்றி யமைத்ததிலும் தேசிய இனங்களின் உணர்வுகள் முற்றிலும்

புறக்கணிக்கப்பட்டு அவ்வின மக்கள் சிறுபான்மையினராய் வேற்று நாடுகளில் வாழும் அவலநிலை ஏற்பட்டது.

8. போலந்து புதுப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு கடல்வழிப் பாதை கொடுத்தது ஜெர்மன் உணர்வுகளை புறக்கணித்ததோடு அந்நாட்டின் ஒரு பகுதியை தொடர்பற்ற தனிப்பிரதேசமாக்கியது. இந்தக்கடல் வழிப்பாதை பிரச்சனைதான் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு உடனடிக் காரணமாயிற்று.
9. துருக்கியர்கள் அனடோலியாவில்கூட முழு இறைமையுடன் ஆட்சிபுரிய முடியாது போயிற்று. அதனால் முஸ்தபா கமால் பாஷா அதற்கு “இராணுவத்தீர்வு” காண வேண்டியதாயிற்று.
10. பலனாட்டுக் கழகம் நிறுவப்படுவது வெர்செயில்ஸ் உடன் படிக்கையின் ஒரு அம்சமாக ஆக்கியது தொலை நோக்கற்ற இராஜகந்திரமற்ற செயல். அது வெற்றி பெற்ற நாடுகள் தங்கள் வெற்றியின் பயனை நிரந்தரமாகப் பாதுகாப்பதற்கென்று உருவாக்கப்பட்ட கழகம் எனக் கருதப்படலாயிற்று.
11. மேலும் பதினான்கு அம்சங்களில் காணப்படாத சில கருத்துக்கள் வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டன. சான்றாக, ஜெர்மனியை போர்க் குற்றவாளியாக்கி, இழப்பீடு கோரியது பதினான்கு அம்சத்தில் காணப்படாத ஒன்றாகும்.

“பதினான்கு அம்சத் திட்டத்தின்” தோல்விக்கான காரணங்கள்:

வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை வில்சனின் அமைதி ஏற்பாடு அல்ல. மாநாட்டுத் தலைவரான கிளமன்சோ பதினான்கு அம்சத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது கடவுள் பத்து கட்டளைகள் மட்டும் கொடுத்தார். வில்சனோ பதினான்கு கட்டளை தருகிறார் என ஏளனம் செய்தார். எனவே வெர்செயில்ஸ் மாநாட்டில் வில்சனின் கொள்கைகள் பல ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டன. அதற்கான காரணங்கள் பல.

முதலாவதாக, “பதினான்கு அம்சத்திட்டம்” வில்சனின் சொந்தக் கொள்கையாகக் கருதப்பட்டது. அதனை வெளியிடும் முன் பிற வல்லரசு களை அவர் கலந்தாலோசிக்கவில்லை. எனவே அவை பற்றிய பிரச்சனைகள் எழும்போது பிற வல்லரசுகள் சௌகரியமாக வாய்மூடிக் கொண்டிருந்து விட்டன.

இரண்டாவதாக, பதினான்கு அம்சக் கொள்கைகள் வெறும் கருத்தியல் சார்ந்தவை, உயர் இலட்சியப் பண்புகளைக் கொண்டவை. ஆனால் நடைமுறைக்கு உகந்தவை அல்ல.

மூன்றாவதாக, போர் தொடங்கி மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே அமெரிக்கா போரிலிறங்கியது. வில்சனும் தமது பதினான்கு அம்சத்தை வெளியிட்டார். ஆனால் அதற்கு முன்னரே பிரிட்டன், பிரான்சு, ரஷ்யா, இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் தங்களுக்குள் பல இரகசிய உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொண்டு என்னென்ன பிரதேசங்களை எப்படி தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று திட்டம் தீட்டியிருந்தன. இந்த

திட்டங்கள் வில்சனுக்குத் தெரியாது. பதினான்கு அம்சத்திற்கும் இந்த இரகசிய உடன்படிக்கைகளுக்கும் முரண்பாடுகள் தோன்றின.

நான்காவதாக, பதினான்கு அம்சக் கருத்துக்களே ஒன்றுக் கொன்று முரண்பாடாயிருந்தன. சுய நிர்ணய கோட்பாட்டின்படி தேசிய அரசுகளின் எல்லைகள் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறிய அதே சமயத்தில் ஆஸ்திரியாவும் ஜெர்மனியும் இணையக் கூடாது என்று குறிப்பிட்டது முரண்பாடானது. போலந்திற்கு கடல் வழிப்பாதை அளிக்கும்போது அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் கருத்துக்கள் கேட்டறியப் படவில்லை.

இறுதியாக, வில்சன் அமெரிக்க காங்கிரசில் உள்ள முக்கியத் தலைவர்களை கலந்தாலோசிக்காது அவர்களைப் புறக்கணித்தது அவரது திட்டத்திற்கு எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. எனவே அமெரிக்கா செனட் சபை வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையை அங்கீகரிக்கவுமில்லை. பன்னாட்டுக் கழகத்தில் சேருவதை ஏற்றுக்கொள்ளவுமில்லை. எனவே வில்சன் ஏமாற்றமும் வேதனையும் அடைய வேண்டியதாயிற்று. பதினான்கு அம்சங்கள் பற்றிய திறனாய்வு : i) பழிவாங்கும் உணர்ச்சி இல்லை, இழப்பீடு கோரும் உரிமையும் இல்லை.

1) பிற நாட்டுப் பகுதிகளை அபகரித்துக் கொள்ள அனுமதிக்க வில்லை

2) போருக்கான காரணங்கள் தவிர்க்கப்பட்டன.

ஆனால் இந்தப் பதினான்கு அம்சத்தை வில்சன் தன்னிச்சையாக வெளியிட்டார் என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டு உண்டானது. அதாவது அதனைத் தயாரிக்கும் போது மற்ற நேசநாடுகளைக் கலந்து ஆலோசிக்க வில்லையாதலால் அது நேச நாடுகளின் திட்டமாகக் கருதப்படாமல் உட்ரோவில்சனின் சொந்தக் கோட்பாடாகக் கருதப்பட்டது. மேலும் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் ஏற்கனவே தங்களுக்குள் இரகசிய உடன் பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்ததால் அவற்றுக்கும் பதினான்கு அம்சங்களுக்கும் முரண்பாடுகள் தோன்றியபோது வில்சன்தான் விட்டுக் கொடுக்க நேர்ந்தது.

எனவே பதினான்கு அம்சத்தில் தவறேதும் இல்லை. அதைத் தாமே தயாரித்த முறையும் தன்னிச்சையாக வெளியிட்ட முறையும்தான் தவறு. இம்முதல் தவறு பல தவறுகளுக்கு வழிவகுத்தது.

மேலும் வில்சன் விரும்பாத சில உடன்படிக்கை அம்சங்களும் வெர்செயில்ஸில் நிறைவேறியது. போருக்கான பொறுப்பு ஜெர்மனியின் மீது சுமத்தப்பட்டு போர் இழப்பீடாக 5000 கோடிக்கும் அதிகமான தொகை சுமத்தப்பட்டது. பழிவாங்கும் உணர்ச்சியே மேலோங்கி இருந்தது. வில்சனின் நேர்மை உணர்ச்சி குழிதோண்டிப் புதைக்கப்பட்டது. மேலும் வில்சனின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கொள்கை வெறும் கண் துடைப்பானது. இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகள் விஷயத்தில் வில்சன் சௌகரியமாக வாயை மூடிக்கொண்டு இருந்து விட்டார். அமெரிக்க செனட்டின் எதிர்ப்பு:

1920 மார்ச்சில் திருத்தங்களுடன் கூடிய வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை செனட் அனுமதிக்கு வந்தபோது அது 57 வாக்குகள் பெற்று (முன்னிலிரு பங்கு அதாவது பெரும்பான்மைக்கு இன்னும் 7 வாக்குகள் தேவை) தோல்வியுற்றது.

பாரீஸ் அமைதி மாநாடு

முதல் உலகப்போரின் இறுதியில் வெற்றி பெற்ற நேசநாடுகள் ஜெர்மனி மற்றும் அதன் கூட்டணி நாடுகளுடன் அமைதி உடன்பாடு செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்தன. பிரான்ஸின் தலைநகர் பாரிஸில் அமைதி மாநாடு கூட்டப்பட்டது. 14ஆம் லூயியால் உருவாக்கப்பட்ட வெர்சே இடத்தில் அழகிய கண்ணாடி மாளிகையில் பிரான்ஸின் பிரதம மந்திரி கிளமன் ஷோ மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கினார். பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜ், அமெரிக்க ஜனாதிபதி உட்ரோ வில்சன், இத்தாலியின் ஆர்லண்டோ, ஜப்பானின் நுப்பிகின் மகினோ ஆகியோர் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட முக்கியமான தலைவர்கள். பிரிட்டிஷ் இந்தியர் சார்பாக லார்டு சின் 'காவும் பிகானிர் ராஜாவும் கலந்து கொண்டனர். மாநாட்டில் ஆர்மினியா, கொரியா, தாய்லாந்து, எஸ்தோனியா, குருதிஸ்தான், அசர்பெய்சான் உள்ளிட்ட 32 நாடுகள் கலந்து கொண்டன. தோல்வியுற்ற ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, கங்கேரியா, பஸ்கேரியா, துருக்கி ஆகிய நாடுகள் மாநாட்டில் பங்கேற்கவில்லை. போரின் இடையில் விலகிய ரஷ்யாவும் மாநாட்டில் பங்கேற்கவில்லை. கிளமன் ஷோ, லாயிட் ஜார்ஜ், உட்ரோ வில்சன் ஆகியோரே முக்கியமான முடிவுகளை எடுத்தனர்.

பாரீஸ் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட தலைவர்கள் ஆறு மாத காலம் விவாதித்து உடன்பாட்டின் ஆவணத்தைத் தயார் செய்தனர். 1919ஆம் ஆண்டு மே மாதம் ஜெர்மனியின் வெய்மார் அரசாங்கத்திற்கு உடன்பாட்டு ஆவணங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. வெற்றி பெற்ற நேச நாடுகள் குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் உடன்பாட்டை ஏற்குமாறு ஜெர்மானியைக் கேட்டுக்கொண்டன. இறுதியில் வேறு வழி இல்லாத காரணத்தால் ஜெர்மானிய சார்பார்கள் பாரீஸ் நகரில் கைதிகளைப் போல் நடத்தப்பட்ட போதிலும் உடன்பாட்டில் கையொப்பமிட வெர்சே மாளிகைக்குச் சென்றனர். 14919ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 28ஆம் நாள் ஜெர்மனியின் சார்பாளர்கள் வெர்சே கண்ணாடி மண்டபத்தில் உடன்பாட்டில் கையொப்பமிட்டனர். கையொப்பமிட்ட அந்நாள் 28.06.1919 சராயோ நகரில் ஆஸ்திரியா இளவரசர் கொலையுண்ட 5 ஆம் நாள் நினைவு நாள் என 'பது மிகக்குறிப்பிடத்தக்கது.

பன்னாட்டுக் கழகம் (சங்கத்தின் தோற்றம்)

1918இல் ஐக்கிய அமெரிக்காவின் குடியரசுத் தலைவர் உட்ரோ வில்சன் நேச நாடுகளுக்கு வெற்றி உறுதி என்பது தெரிந்தவுடன் உலகப் புகழ் பெற்ற அவரது 14 அம்சங்களை வெளியிட்டார். ஒரு சிறந்த இராஜதந்திரியான வில்சன் அவரது 14 அம்சங்களின் அடிப்படையில் அமைதி ஏற்பாடுகளை விரும்பினார். அவரது 14வது திட்டம் உலகில் அமைதியை நிலைநாட்ட பன்னாட்டுக் கழகம் ஒன்றை நிறுவ அறிவுறுத்தியது. 1918இல் முதல் உலகப் போர் முடிவுக்கு வர பாரிஸ் நகரில் அமைதி மாநாடு கூட்டுப்பட்டது. அம்மாநாட்டில் வெற்றி பெற்ற நாடுகள் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் உட்ரோ வில்சனின் தலைமையில் பன்னாட்டுக் கழகத்தின் அரசியல் சட்டத்தை வகுக்க

குழு ஒன்றை அமைத்தனர். உட்ரோவில்சனின் அறிவினால் உதித்ததே சர்வதேச சங்கம். முதல் உலகப்போரின் முடிவில் செய்து கொள்ளப்பட்ட அனைத்து உடன்படிக்கைகளிலும் பன்னாட்டுக் கழகத்தின் நெறிமுறைகள் உட்படுத்தப்பட்டன.

அமைதி உடன்பாட்டில் கையொப்பமிட்ட அனைத்து நாடுகளும் (ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, துருக்கி தவிர) பன்னாட்டுக் கழகத்தின் உறுப்பு நாடுகள் ஆயின. சோவியத் ரஷ்யாவும் சங்கத்தில் உட்படுத்தப்படவில்லை. அமெரிக்க சட்டமன்றத்தின் மேலவையான செனட் வெர்சே உடன்படிக்கையை அறிந்து ஏற்க மறுக்கவே ஐக்கிய அமெரிக்காவும் சங்கத்தில் சேரவில்லை. சங்கத்தின் முதல் கூட்டத்தில் 42 நாடுகள் பங்கேற்றன. 1934இல் **பன்னாட்டுக் கழகம் நோக்கங்கள்**

1920இல் சர்வதேசச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது. சுவிட்சர்லாந்து நாட்டில் ஜெனிவாநகரில் சங்கத்தின் தலைமை அலுவலகங்கள் செயல்படத் தொடங்கின. சர்வதேசச் சங்கத்தின் அரசியல் சட்டத்தை வரையும் பொறுப்பு 19 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. சங்கத்தின் கொள்கைகளை அமெரிக்கா வகுக்க, பிரிட்டன் சங்கத்தின் கொள்கைகளை அமெரிக்கா வகுக்க பிரிட்டன் சங்கத்தின் சட்டவடிவத்தை அமைத்தது. சங்கத்தின் அரசியல் சட்டம் அதனுடைய நோக்கங்களை வெளிப்படுத்தும்.

சங்கம், சங்கங்களின் உறுப்பினர்களின் நோக்கங்களை விவரிக்கிறது. உலக அமைதியை ஏற்படுத்துதல், உலக நாடுகளின் ஒத்துழைப்பை நிலைநாட்டுதல், போரின்றி அமைதியை கட்டிக்காத்தல், நாடுகளுக்கு மத்தியில் நேர்மையான நியாயமான உறவுகளை ஏற்படுத்துதல், அடிமைத் தனத்தை அகற்றுதல், தொற்று நோய்களை அழித்தல், தொழிலாளர் நலன் பேணுதல் பலநாட்டு அரசாங்கங்களின் நடைமுறை நெறியாகப் பன்னாட்டுச் சட்டத்தை ஏற்றுதல், நீதியை நிலை நாட்டல், உடன்படிக்கைகளை மதித்தல், பெண்கள், குழந்தைகள் நிலையை மேம்படுத்துதல் ஆகியன பன்னாட்டுக் கழக உறுப்பு நாடுகளின் நோக்கங்கள் ஆகும்.

பன்னாட்டுக் கழக அமைப்பு

சர்வதேசச் சங்கத்தில் பல அமைப்புக்களும் சில துணை சிறப்பு நிறுவனங்களும் இருந்தன. அவ்வமைப்புகளுள் முக்கியமானவை ஐந்து. அவை

பொதுச்சபை

பாதுகாப்பு அவை

பன்னாட்டு நீதிமன்றம்

தலைமைச் செயலகம்

பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு

துணை சிறப்பு நிறுவனங்களுள் பொருளாதார மற்றும் நிதி நிறுவனம், நிரந்தர மண்டேட் குழு அறிவு சார்ந்த ஒத்துழைப்புக்கான பன்னாட்டுக் கழகம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

பொது அவை

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் அரசியல் சட்டத்தின் 2 ஆம் ஷரத்து, கழகம் பொது அவை என்னும் கருவி மூலம் செயல்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அத்துடன் பாதுகாப்புக் குழு செயலகம் ஆகியனவும் முக்கியமான கருவிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கழகத்தின் உறுப்பு நாடுகளின் சார்பாளர்கள் அனைவரும் பொது அவையின் உறுப்பினர்கள் ஆவர். பெது அவையை கழகத்தின் உயர்ந்த அமைப்பாகத் திகழ்ந்தது. ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் 3 சார்பாளர்களைப் பொது அவைக்கு அனுப்ப முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் .:ர் உறுப்பு நாட்டிற்கு ஒருவாக்கு மட்டுமே

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் அரசியல் சட்டத்தின் 2 ஆம் ஷரத்து, கழகம் பொது அவை என்னும் கருவி மூலம் செயல்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அத்துடன் பாதுகாப்புக் குழு செயலகம் ஆகியனவும் முக்கியமான கருவிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கழகத்தின் உறுப்பு நாடுகளின் சார்பாளர்கள் அனைவரும் பொது அவையின் உறுப்பினர்கள் ஆவர். பெது அவையை கழகத்தின் உயர்ந்த அமைப்பாகத் திகழ்ந்தது. ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் 3 சார்பாளர்களைப் பொது அவைக்கு அனுப்ப முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் .:ர் உறுப்பு நாட்டிற்கு ஒருவாக்கு மட்டுமே

பாதுகாப்புக்குழு

தொடக்கத்தில் கிரேட் பிரிட்டன், பிரென்சு, அமெரிக்கா, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளைக் கொண்ட அதிக அதிகாரம் படைத்த ஒரு குழுவாகப் பாதுகாப்பு சபையை அமைக்க விரும்பினர். ஆனால் அம்முயற்சியைச் சிறிய நாடுகள் எதிர்த்தன. எனவே இறுதியில் 5 நிரந்தர உறுப்பினர்களையும் பொதுச்சபையால் ஆண்டு தோறும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் 4 தற்காலிக உறுப்பினர்களையும் கொண்ட அமைப்பாகப் பாதுகாப்பு சபை உருவாக்கப்பட்டது. 1926இல் ஜெர்மனியையும் சேர்த்து நிரந்தர உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 5 ஆக இருந்தது. 1934இல் ரஷ்யா நிரந்தர உறுப்பினராகச் சேர்க்கப்பட்டது. ஆனால் ஜெர்மனியும், ஜப்பானும் சங்கத்தை விட்டு வெளியேறின. தற்காலிக உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 4 இருந்து 11 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. ஆண்டுதோறும் 3 (அ) 4 முறை குழு கூடிற்று. உலகப்பாதுகாப்பு, உலக அமைதி போன்ற விவகாரங்களை விவாதித்தது. பன்னாட்டுக் கழகத்தின் நிர்வாக அமைப்பாக பாதுகாப்புக்குழு செயல்பட்டது. பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தலைமைச் செயலர் பாதுகாப்புக் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அத்துடன் கழகத்தின் உறுப்பினர்களின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரம் குழுவிற்கு இருந்தது. பொதுவாக அனைத்து முடிவுகளும் ஏகமனதாக இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்புக் குழு சில சிறு குழுக்கள் மூலம் திறமையாக செயல்பட்டது.

தலைமைச் செயலகம்

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் 6 ஆம் ஷரத்து தலைமைச் செயலகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டது. தலைமைச் செயலகம், பொது செயலரையும், ஏனைய அலுவலகங்களையும் கொண்டதாக இருந்தது. அது பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தலைமைச் செயலமாகச்

செயல்பட்டது. சர்.எரிக் ட்ருமாண்ட் பன்னாட்டு கழகத்தின் முதல் பொதுச் செயலராகச் செயல்பட்டார். கழகத்தின் அனைத்து அமைப்புகளிலும் தலைமைச் செயலகமே மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றதாகத் திகழ்ந்தது. தலைமைச் செயலகத்தின் அலுவலர் அனைவரும் பாதுகாப்புச் சபையின் ஆலோசனையின் பேரில் பொதுச் செயலரால் நியமிக்கப்பட்டனர். பொதுச்செயலர் பதவி பெரிய நாடுகளின் ஏகபோக உரிமையாக இருந்தது. தலைமைச் செயலகம் சுவிட்சர்லாந்து நாட்டின் ஜெனிவா நகரில் செயல்பட்டது. அது கழகத்தின் நிர்வாகத்தை நடத்தும் அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தது. மேலும் சிறுபான்மையினர் ஆயுதக்குறைப்பு, மண்டேட்டரி அமைப்பு ஆகியவற்றைக் கவனித்தது.

பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு

ஐ.எல்.ஃ. என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு பன்னாட்டுக் கழகத்தின் ஃர் உறுப்பு ஆகும். தொழிலாளரின் வாழ்க்கை தரத்தை உலக தரத்திற்கு ஏற்ப உயர்த்துவதே தொழிலாளர் அமைப்பின் நோக்கம். அதன் நிர்வாகக் குழுவில் உறுப்பு நாடுகளின் அரசாங்கங்களின் சார்பாளர்களும் முதலாளிகளும், தொழிலாளர்களும் இடம் பெற்றிருந்தனர். தொழிலாளர் அமைப்பின் ஆண்டுக் கூட்டத்தில் தொழிலாளர் தரம் தொடர்பான முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. உலக நீதி மன்றத்தைப் போல் பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பும் தொடர்ந்து இன்றும் செயல்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். தொழிலாளர் அமைப்பின் கீழ் பல பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்புகளும் சங்கங்களும் வைக்கப்பட்டன. இது உலகத் தொழிலாளர்களின் நலன், எதியம், உழைப்பு ஆகியவை தொடர்பான பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து தொழிலாளர் நலன் பேணும் சட்டங்களை இயற்றியது. இவ்வமைப்பு தொழுநோயாளிகள் பற்றி அறிந்து அவர்கள் உடல் நலனைக் காப்பதற்காகப் பன்னாட்டு தொழுநோய்ப் படிப்பு மையம் ஒன்றையும் நிறுவியது.

பன்னாட்டக் கழக நீதிமன்றம்

1922ஆம் ஆண்டு பன்னாட்டக் கழகம் நெதர்லாந்தின் (ஹாலந்து) தி ஹேக் நகரில் உலக நீதிமன்றத்தை நிறுவியது. அதில் 11 நீதிபதிகளும் 4 துணை நீதிபதிகளும் பணியாற்றினர். நீதிபதிகள் பொதுச் சபையாலும் பாதுகாப்புக் குழுவாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். நீதிபதிகள் 9 ஆண்டு காலத்திற்குப் பணியாற்றினர். பன்னாட்டுச் சட்டத்தில் புலமைப்பெற்ற சட்ட அறிஞர்களே நீதிபதிகளாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். நாடுகளுக்கு இடையே ஏற்பட்ட வழக்குகளை நீதிமன்றம் தீர்த்து வைத்தது. ஆனால் உலக நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு கட்டாயமானது அல்ல. பன்னாட்டுக் கழகம் மறைந்தாலும் அதன் ஓர் உறுப்பாகிய பன்னாட்டு நீதிமன்றம் இன்றும் செயல்படும் வாய்ப்பை பெற்றுள்ளது.

மண்டேட் முறை

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்ட நிலப்பகுதிகளை நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் மண்டேட் குழுவினருக்குத் தரப்பட்டது. போர்காலத்தில் மத்திய நாடுகளிடமிருந்து (ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா) கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகள் மீண்டும் அந்நாடுகளிடம்

ஒப்படைக்கப்படவில்லை. வெற்றிபெற்ற நேச நாடுகளும் அந்நிலப்பகுதிகளை வைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படவில்லை. அந்நிலப் பகுதிகள் பன்னாட்டுக் கழகத்தின் மேற்பார்வையின் கீழ் வைக்கப்பட்டன. அவ்வாறு பன்னாட்டுக் கழகத்தின் மேற்பார்வையின் கீழ் வைக்கப்பட்ட நிலப்பகுதிகளுக்கு (பிரதேசங்களுக்கு) ஆணையிடப்பட்ட நிலப்பகுதிகள் (மண்டேட்டெரிடரிஸ்) என்று பெயர். ஆவை ஆணைமுறை மூலம் (மண்டேட் சிஸ்டம்) நிர்வகிக்கப்பட்டன. பன்னாட்டுக் கழகத்தில் இல்லாமல் அந்நிலப்பகுதிகளை ஒரு நாட்டுடன் இணைக்கவோ அல்லது வேறு நாட்டிடம் ஒப்படைக்கவோ எந்த நாட்டிற்கும் அதிகாரம் இல்லாமல் போயிற்று.

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் சாதனைகள்

பன்னாட்டு கழகத்திற்கு எதிராக மிகக் கடுமையான குற்றச்சாட்டுகள் இருந்த போதிலும், அது குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளை படைத்தது என்பதை மறுக்க இயலாது. பன்னாட்டுக் கழகத்தை எண்ணங்களின் கழகம் என்றும், திருடர்களின் கழகம் என்றும் அழைத்தனர் என 'று சொல்லப்படுகிறது. சங்கம் (கழகம்) குரைக்க முடிந்ததே தவிர, அதனால் கடிக்க முடியாமல் போயிற்று என்றும் சொல்லப்பட்டது அவை போன்ற குறைபாடுகள் பல சொல்லப்பட்ட போதிலும் சங்கம் அதன் 20 ஆண்டுகாலச் செயல்பாட்டில் பயனுள்ள பல சாதனைகளைப் படைத்தது. சுமார் 40 சச்சரவுகளை அது ஆய்வு செய்தது. அவற்றுள் சில.

ஆலேண்ட் ஐலேண்ட் சச்சரவு

கழகத்தின் பார்வைக்கு முதலில் கொண்டுவரப்பட்ட வழக்குகளில் இப்பிரச்சனையும் ஒன்று. அந்தத்தீவை (ஆலேண்ட் ஐலேண்ட்) பின்லாந்து தனது என்று உரிமைகொண்டாட, ஸ்வீடனும்தனது என்று உரிமை கொண்டாடிற்று. அந்தத்தீவு சுவீடன், பின்லாந்து ஆகிய இரு நாடுகளுக்குமிடையே உள்ளதாகும். 1922இல் அந்தச் சச்சரவு அமைதியாகத் தீர்த்து வைக்கப்பட்டது. பன்னாட்டுப் பாதுகாப்பின் கீழ் ஆலண்டுத் தீவிற்கு நடுநிலை உரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டது.

மொசூல் பிரச்சனை

1925இல் மொசூல் எல்லைத் தொடர்பாக ஈராக துருக்கி ஆகிய இரண்டு நாடுகளுக்குமிடையே நிலவிய சச்சரவு முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

பல்கேரியா

1925இல் பல்கேரியாவின் ஒரு பகுதியை கிரேக்கத் துருப்புகள் ஆக்கிரமித்தன. கிரேக்கர்களின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கை கழகத்தில் பார்வைக்கு கொண்டு வரப்பட்டதும், கழகம் அதில் தலையிட்டது. அதன் விளைவாகக் கிரேக்கர்கள் பல்கேரியாவை விட்டு வெளியேறினர்.

போலந்தும் லித்துவேனியாவும்

வில்லா என்ற பகுதியின் மீது போலந்து, லித்துவேனிய நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட சச்சரவு தீர்த்தவைக்கப்பட்டது. தீர்வு போலந்து நாட்டிற்கு சாதகமாக அமைந்தது.)கொலம்பியாவும் பெருவும்

கொலம்பியா, பெரு ஆகிய இலத்தின் அமெரிக்க (தென் அமெரிக்கா) நாடுகளுக்கு இடையே நிலவிய சிக்கலையும் கழகம் தீர்த்துவைத்தது.

1923இல் பன்னாட்டுக் கழகம் சுகாதார நிறுவனம் ஒன்றை நிறுவியது. அதன் நோக்கம் மலேரியாக் காய்ச்சல், கொள்ளை நோய் (பிளேக்) எலும்புருக்கிநோய் (டிபி) டைபாய்டு சுரம், வாந்திபேதி (காலரா) பெரியம்மை (சுமால் பாக்ஸ்) தொழுநோய் போன்றவற்றை எதிர்த்துப் போராடுவதாகும். பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் அமைப்பு தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதில் பெரும் வெற்றி அடைந்தது. மேலும் அபினி போன்ற போதை பொருட்களின் இழிவான வர்த்தகத்தைத் தடுப்பதிலும் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் உரிமையைப் பாதுகாப்பதிலும் கழகம் குறிப்பிடத்தகும் அளவிற்கு வெற்றி அடைந்தது. 1932இல் ஒரு நிரந்தர அடிமைத்தனக் குழுவை நிறுவியதன் மூலம் கழகம் அடிமைத் தனம் போன்ற சமூகக் கேடுகளை அகற்றி வெற்றிக் கண்டது. கழகத்தின் நிதிக்குழு ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி, கிரீஸ் போன்ற நாடுகளுக்கு கடன் அளித்து உதவியது. போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் மக்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிக்கும் பணியில் கழகத்தின் பங்கு மகத்தானதாகும், பெரும் பாராட்டிற்குரியதாகும்.

பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தோல்வி

மேலே குறிப்பிட்டுள்ளது போல் கழகம் பல வெற்றிகளை அடைந்து, சாதனைகளை ஏற்படுத்தி இருந்தாலும் கழகம் மிகப் பெரும் அளவில் வெற்றி பெறவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் உண்டு. எனவே பன்னாட்டுக் கழகம் காலப் போக்கில் நாடுகளின் எண்ணமாக (நோஷன்) மாறிற்று என்பர். அது எண்ண அளவில் மட 'டுமே இருந்தது. செயல் அளவில் வெற்றி அடையவில்லை என்பர்.

கழகத்தின் தோல்விக்குக் காரணங்கள் பல இருந்தன. நாடுகளின் மத்தியில் நிலவிய ஒற்றுமை இன்மையும், அவை அளித்திருந்த உறுதி மொழிகளை நிறைவேற்ற இணைந்து செயல்படாமல் போனதுமே கழகத்தின் தோல்விக்கான முதன்மையான காரணங்கள் என்று கூறுவர். அவை தம் கடமைகளை மறந்தன. பிரிட்டன், பிரான்சு போன்ற பெரிய நாடுகள் பன்னாட்டுக் கழகத்தைத் தம் சொந்த நலனிற்காகப் பயன்படுத்த முயற்சி செய்ததும் சங்கத்தின் தோல்விக்கு காரணமாகும். ஆகையால் ஜெர்மனி போன்ற நாடுகள் கழகத்தின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை.

கழகம் நிறுவப்பட்ட காலந்தொட்டு பெரிய நாடுகள் அனைத்தும் அதன் உறுப்பு நாடுகளாக இருக்கவில்லை. அதுவும் கழகத்தின் தோல்விக்கு ஒரு காரணமாகும். சங்கம் (கழகம்) நிறுவப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த ஐக்கிய அமெரிக்கா (தி.யு.எஸ்.ஏ) கழகத்தில் சேரவில்லை ஜெர்மனி, இரஷ்யா, துருக்கி, ஹங்கேரி போன்ற நாடுகள் மிகவும் தாமதமாக கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட 'டன. அனைத்து முடிவுகளும் ஏகமனதாக எடுக்கப்படவேண்டும் என்ற கழகத்தின் நோக்கமும் அதன் ' தோல்விக்கு ஒரு காரணமாகும். ஒரு நாடு எதிர்த்தால் கூட பல முக்கியமான பிரச்சினைகளின் மீது கூட முடிவு எடுக்க இயலாமல் போயிற்று.

கழகத்தின் ஆயுதக் குறைப்புத் தொடர்பான முயற்சியும் வெற்றி பெறவில்லை. உலக நாடுகளின் இராணுவ பலத்தைக் குறைக்கும் முயற்சியில், கழகம் பரிதாபமாகத் தோல்விக்கண்டது. சங்கத்தின் தோல்விக்கு மிக முக்கியமான காரணம் சங்கத்திடம் சொந்தமாக வலிமையான இராணுவம் ஒன்று இல்லாமல் போனதாகும். எனவே இத்தாலி, ஜப்பான், ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளைக் கழகம் தடுக்க இயலாமல் தடுமாறிப் போயிற்று. இவ்வாறாக கழகம், போரைத் தவிர்க்கும் தன் முக்கியமான நோக்கத்தில் பரிதாபமாகத் தோல்வி அடைந்தது

கெல்லாக் - பிரையாண்ட் ஒப்பந்தம் (1928)

முதல் உலகப் போருக்குப்பின் உலகில் போரைத் தவிர்த்து அமைதியை நிலைநாட்ட பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. பன்னாட்டுக்கழகம் அத்தகைய நோக்கத்துடன் நிறுவப் பட்டாலும், அதன் விதிமுறைகள் காரணமாக அந்நோக்கத்தை நடைமுறையில் செயல்படுத்த இயலவில்லை. எனவே பன்னாட்டுக் கழகத்திற்கு வெளியே போரை ஒழிப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. அதற்கு தகுந்ததோர் எடுத்துக்காட்டு லொக்கார்னோ உடன்படிக்கையாகும். இவ்வுடன்படிக்கை ஏற்படுத்திய சுமுகமான சூழ்நிலையில் மேலும் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றுதான் கெல்லாக் - பிரையாண்ட் ஒப்பந்தமாகும். இதனை உருவாக்கியவர்கள். 1. கெல்லாக் அமெரிக்க வெளியுறவு அமைச்சர். 2. பிரையாண்ட் - பிரெஞ்சு வெளியுறவு அமைச்சர். அவ்வொப்பந்தத்தின் நோக்கம் போரை சட்டத்திற்குப் புறம்பாக்குவது (To Out Law War) ஆகும்.

ஒப்பந்தத்தின் தோற்றம்:

1927ல் பிரெஞ்சு வெளிநாட்டமைச்சர் பிரையாண்ட் அமெரிக்க வெளியுறவு அமைச்சர் கெல்லாக்கிற்கு ஒரு கருத்தினை தெரிவித்தார். இரு நாடுகளும் தங்கள் தேசிய கொள்கைகளிலிருந்து போரை அறவே நீக்கிவிடுவதென்றும் தங்களுக்கிடையில் எழும் சிக்கல்களை அமைதியான முறையில் தீர்த்துக் கொள்வது என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் அக்கருத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அவ்விரு நாடுகளுக்கிடையில் சச்சரவு மூளுவதற்கு வாய்ப்பில்லாததால் இப்படியொரு ஒப்பந்தம் தேவையில்லை என்று கெல்லாக் பதிலளித்தார். அதே சமயத்தில் இப்படியொரு ஒப்பந்தத்தை உலகில் அனைத்து நாடுகளும் செய்து கொண்டால் உலகில் இனி போரே மூளாது என்றும் யோசனை தெரிவித்தார். எனவே, அவ்விருவரும் போரைத் தவிர்க்கும் ஒப்பந்தம் ஒன்று தயாரித்தனர். அது அவர்கள் பெயரால் "கெல்லாக் - பிரையாண்ட்" ஒப்பந்தம் என வழங்கப்படுகிறது.

ஒப்பந்தத்தின் முக்கியக் கருத்துக்கள்:

- i) நாடுகளுக்கிடையில் எழும் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்காகப் போரை ஒரு கருவியாக பயன்படுத்தக் கூடாது.

ii) தங்களுக்கிடையில் எழும் தகராறுகளை அமைதியான வழியில் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

iii) தேசிய நலன்களைக் காப்பாற்ற போரை நாடினால் அந்நாடுகளுக்கு இவ்வொப்பந்தத்தின் பயன் மறுக்கப்படும்.

ஒப்பந்தத்தின் முக்கியத்துவம் :

கெல்லாக். பிரையாண்ட் ஒப்பந்தத்தில் தொடக்கத்தில் (1928) அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய வல்லரசுகள் உள்பட 15 நாடுகள் பாரிசில் கையெழுத்திட்டன. இரு ஆண்டு களுக்குள் உலகின் சுதந்திர நாடுகள் அனைத்தும் (62 நாடுகள்) அதில் கையெழுத்திட்டன. எனவே முதன் முதல் உலகில் பெரும்பாலான நாடுகள் கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தம் என்ற வகையில் இது வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இரண்டாவதாக, பன்னாட்டுக் கழகத்தில் உறுப்பினராக இல்லாத இரு பெரும் வல்லரசுகளான அமெரிக்காவும், ரஷியாவும் இதில் கையெழுத்திட்டதால் அதன் முக்கியத்துவம் மேலும் அதிகரித்தது. மூன்றாவதாக, உலகநாடுகள் போரை விரும்பவில்லை அமைதியைத் தான் விரும்புகின்றன என்ற உண்மையை அதிகார பூர்வமாக பறைசாற்றியது. ஒப்பந்தத்தின் குறைபாடுகள் :

போரைத் தவிர்ப்பது என்ற நோக்கம் பல வகையில் நிபந்தனைகளிலிருந்து மீறப்பட்டது. அதாவது பல சமயங்களில் போர் புரிவது நியாயப்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக கீழ்கண்ட சந்தர்ப்பங்களில்

i) நாட்டின் தற்காப்பிற்காக

ii) பன்னாட்டுக் கழக ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக ஏற்பட்ட கட்டுப்பாடு காரணமாக

iii) ஏற்கனவே செய்து கொள்ளப்பட்ட உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்றும் வாயிலாக போர் புரியலாம் என்று விளக்கமளிக்கப்பட்டது. இது ஒப்பந்தத்தின் உள்ளுணர்வைச் சிதைத்து விட்டது. எனவே ஆக்கிரமிப்பு போர்களுக்கு மட்டும் தான் அவ்வொப்பந்தம் பொருந்தும் என்றாகிவிட்டது.

இரண்டாவதாக, இவ்வொப்பந்தத்தைச் செயல்படுத்த எந்தவித ஏற்பாடும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இவ்வொப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட நாடு பின்னர் மீறினால் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பது என்பது பற்றி எதுவும் கூறப்படவில்லை . இந்த ஒப்பந்தத்தினால் பெற்ற பயனை அந்த நாடு இழந்துவிடும் என்றுதான் கூறப்பட்டிருந்தது.

மூன்றாவதாக, தகராறுகளை அமைதியான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அறிவுரை கூறிய ஒப்பந்தம் அமைதியான முறைகள் எவை என்று விளக்கத் தவறிவிட்டது.

நான்காவதாக, ஒரு போர் ஆக்கிரமிப்பு போரா அல்லது தற்காப்புப் போரா என்று திட்டவட்டமாகத் தீர்மானிப்பதற்கான வழி முறைகளும் கூறப்படாத அந்த ஒப்பந்தம் பன்னாட்டுக் கழக ஒப்பந்தத்திற்கு சவால் விடுவது போலிருந்தது.

திறனாய்வு:

கெல்லாக் - பிரையாண்ட் ஒப்பந்தம் உலக சமாதானத்திற்கு வாய்ப்பந்தல் போட்டதே தவிர உறுதியான நிறுவனம் எதனையும் நிறுவவில்லை. அது வெறும் அறநெறி விருப்பமாக ஆன்மீக ஒழுக்கமாக இருந்ததேயன்றி அரசியல் ஏற்பாடாக இல்லை. இது ஸார் முதலாம் அலெக்சாண்டரின் "புனிதக்கூட்டு" (Holy Alliance) போன்று ஆரவாரக் கூச்சலாகவே இருந்தது. போரைக் கண்டித்ததேயன்றி போர் புரிபவனைத் தண்டிக்க வகையற்றிருந்தது. இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட வல்லரசுகளான இத்தாலியும், ஜப்பானும் பச்சையான ஆக்கிரமிப்பு போரில்

லொக்கார்னோ உடன்படிக்கை (1925)

வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை பிரான்சிற்கு மனநிறைவு அளிக்க வில்லை என்று கருதியது. ஜெர்மனி மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று வலிமையடைந்து பழிவாங்க முனைந்துவிடுமோ என்று அஞ்சியது. தன்னைப் போன்றே பதைபதைத்து அஞ்சி நின்ற போலந்து செக்கோஸ்லோவாகியா, பெல்ஜியம் ஆகிய நாடுகளுடன் கூட்டு சேர்ந்து, பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. ஜெர்மனியை நிரந்தரமாக பலவீனப் படுத்தும் நோக்குடன் இழப்பீட்டுத் தவணையை வசூலிப்பதில்

லொக்கார்னோ உடன்படிக்கைக்கு இட'டுச் சென்ற சூழ்நிலைகள்:

- i) 1922-ல் ஜெர்மனியும் ரஷ்யாவும் செய்து கொண்ட ரபேல்லோ ஒப்பந்தம் பிரான்சு போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளை அதிர்ச்சியுற் செய்தது. இதில் கம்யூனிச அபாயமும் ஜெர்மன் இராணுவ எழுச்சியின் அபாயமும் இருப்பதாக அஞ்சின. எனவே ஜெர்மனியை ரஷிய அரவணைப்பிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தன. அதனால் ஜெர்மனியோடு ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வர முயன்றனர்.
- ii) நேசநாடுகளின் ரூர் ஆக்கிரமிப்பு ஜெர்மனியின் பொருளாதாரத்தை அழிவுப் பாதாளத்தில் தள்ளிவிட்டது. அதிலிருந்து மீள்வதற்கு மேற்கு நாடுகளுடன் ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வரவேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தது.
- iii) இத்தகைய உணர்வு அலைகள் ஜெர்மனி, பிரான்சு, பிரிட்டன் நாடுகளின் இராஜதந்திரிகளின் இதயக் கதவுகளைத் தொட்டன. 1) ஜெர்மன் சான்ஸ்லர் ஸ்ட்ராஸ்மென் மேற்கு நாடுகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெற்றுத்தான் ஜெர்மனியின் அழிவையும் இழிவையும் துடைக்கலாம் ' என்று கருதினார். 2) ஜெர்மானியர் தாமாக முன்வந்து மனப்பூர்வமாக அளிக்கும் உத்திரவாதம்தான் பிரான்சின் உண்மையான பாதுகாப்பு என பிரெஞ்சு வெளிநாட்டு அமைச்சர் பிரையாண்ட் கருதினார். 3) இந்த இரு நாடுகளும் இவ்வாறு இறங்கி வரும்போது தமது பங்கிற்குக் கை கொடுத்து உதவுவதுதான் நேர்மையான ராஜதந்திரம் என பிரிட்டன் வெளி நாட்டமைச்சர் ஆஸ்டின் சேம்பர்லின் எண்ணினார். 4) இத்தாலி கூட தனது நல்லெண்ண ஆதரவை நல்க முன்வந்தது.

iv) எனவே ஜெர்மன் சான்ஸ்லர் ஸ்ட்ராஸ்மென் 1925 ஜனவரி 10-ல், பிரான்சு, ஜெர்மனி, பிரிட்டன், இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் பிரெஞ்சு - ஜெர்மன் எல்லைக்கு கூட்டாக உத்தரவாதம் அளிக்கும் ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்து கொள்ளலாம் என்று அறிவித்தார். உடனே பிரெஞ்சு அமைச்சர் பிரையாண்டு அதனை வரவேற்றதுடன் அந்த ஒப்பந்தத்தில் பங்குபெற பெல்ஜியம், போலந்து, செக்கோஸ்லோவாகியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் அழைப்பு விடுக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

லொக்கார்னோ உடன்படிக்கை

எனவே 1925-ல் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், இத்தாலி, ஜெர்மனி, பெல்ஜியம், போலந்து, செக்கோஸ்லோவாகியா ஆகிய ஏழு நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் ' ஸ்விட்சர்லாந்தில் உள்ள லொக்கார்னோ என்ற இடத்தில் கூடி ஏழு ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்டனர்.

பரஸ்பர உத்தரவாதமளிக்கும் ஒப்பந்தம்

இவ்வொப்பந்தம் பெல்ஜியம், பிரான்சு, பிரிட்டன், ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளிடையே செய்து கொள்ளப்பட்டதாகும். இதன்படி

1. ஜெர்மன், பெல்ஜியம், பிரான்சு ஆகியநாடுகள் போர் முயற்சி களைக் கைவிடுவது என்றும் அவைகளுக்கிடையில் எழும் தகராறுகளை அமைதியான வழிவகைகள் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளுவதென்றும் உறுதி கூறின.
2. வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை வரையறுத்த ஜெர்மன், பிரான்ஸ் எல்லைகளையும் ஜெர்மன், பெல்ஜியம் எல்லைகளையும் ஏற்றுக் கொள்வது. க அறிவித்தன.
3. ரைன்லாந்துப்பகுதியை படைகளற்ற பகுதியாக வைத்துக் கொள்வதாக ஜெர்மனி உறுதியளித்தது.
4. இந்த ஒப்பந்தம் சார்ந்த மீறல்கள் பன்னாட்டுக் கழக குழுவிற்கு எடுத்துச் செல்லப்படவேண்டும். 2. நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பு ஒப்பந்தம் வசநயவநைள (யுசடிவைசயவழை) : ஜெர்மனி - போலந்து மற்றும் ஜெர்மனி - செக்கோஸ்லோவாகியா நாடுகளிடையே எழும் தகராறுகளை கட்டாயமாக நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பிற்கு விடவேண்டும் என்று இரு தனித்தனி ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொள்ளப்பட்டன. இதுபோல் ஜெர்மனி - பிரான்சு மற்றும் ஜெர்மனி - பெல்ஜியம் நாடுகளிடையே எழும் தகராறுகளை கட்டாய நடுவர் மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடுவதென்று தனித்தனியே ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்டன. 3. பிரான்சு-போலந்து மற்றும் பிரான்சு-செக்கோஸ் லோவாகியா உத்தரவாத ஒப்பந்தங்கள்:

பிரான்சு இவ்விரு நாடுகளுடன் தனித்தனி ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்டு அவற்றின் பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதமளித்தது.

திறனாய்வு:

போருக்குப் பின் முதன் முதலாக

- 1) பிரான்சு - ஜெர்மனி நாடுகளிடையே நேர்மையான பாரபட்சமற்ற சமநிலையை லொக்கார்னோ உடன்படிக்கை ஏற்படுத்தியுள்ளது.
- 2) ஜெர்மனி மீண்டும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் சமூகத்தில் சம உரிமையுள்ள உறுப்பினராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.
- 3) போர்க்குற்றவாளி என்ற களங்கம் படிப்படியாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தது.
- 4) ஜெர்மனி அல்சாஸ் - லொரைன் இழப்பை நிரந்தரமாக ஏற்றுக் கொண்டபோது பிரான்ஸ் தனது ரைன்லாந்து ஆதிக்க எண்ணத்தை கை நழுவ விட்டது
- 5) பிரான்சு - ஜெர்மனி நாடுகளிடையே நேர்மையான பாரபட்சமற்ற சமநிலையை லொக்கார்னோ உடன்படிக்கை ஏற்படுத்தியுள்ளது.
- 6) ஜெர்மனி மீண்டும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் சமூகத்தில் சம உரிமையுள்ள உறுப்பினராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 3) போர்க்குற்றவாளி என்ற களங்கம் படிப்படியாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தது. 4) ஜெர்மனி அல்சாஸ் - லொரைன் இழப்பை நிரந்தரமாக ஏற்றுக் கொண்டபோது பிரான்ஸ் தனது ரைன்லாந்து ஆதிக்க எண்ணத்தை கை நழுவ விட்டது

மூன்றாவதாக, லொக்கார்னோ உணர்வுகள் பிரெஞ்சு - ஜெர்மனி உறவில் புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தது. பரஸ்பரம் சுமுகமான முறையில் உறவுகளை நிர்ணயிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்தியது.

லொக்கார்னோ உடன்படிக்கையின் முக்கிய விளைவு ஜெர்மனி பன்னாட்டுக் கழகத்தில் வல்லரசு அந்தஸ்துடன் சேர்க்கப்பட்டதாகும். அமைதிக்கு பாடுபட்டதற்காக உலக அமைதிக்கான நோபல் பரிசு லொக்கார்னோ "மும்முர்த்திகளுக்கு" (ஸ்ட்ராஸ்மென், பிரையான்ட், சேம்பர்லின்) வழங்கப்பட்டது.

முசோலினி பாசிசம்

முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஐரோப்பாவில் பலர் தேசியத்திற்காக ஏங்கும்போது பாசிசம் எழுந்தது ஒற்றுமை மற்றும் வலுவான தலைமை. இத்தாலியில், பெனிட்டோ முசோலினி தனது கவர்ச்சியை நிறுவ பயன்படுத்தினார் ஒரு சக்திவாய்ந்த பாசிச அரசு. பெனிட்டோ முசோலினி 1919 இல் "பாசிசம்" என்ற வார்த்தையை உருவாக்கினார் அவரது அரசியல் இயக்கத்தை விவரிக்கவும். அவர் பண்டைய ரோமானிய முகங்களை தனக்காக ஏற்றுக்கொண்டார் சின்னம். இது ஒரு கோடரியைச் சுற்றி கட்டப்பட்ட கம்பிகளின் மூட்டையாகும், இது அதைக் குறிக்கும் ரோமின் சக்தி. முசோலினி முதல் பாசிச ஆட்சியை நிறுவினார், விரைவில் அதைத் தொடர்ந்தார்

நாஜி ஜெர்மனி உட்பட மற்றவர்களால். இருப்பினும், பாசிசம் சற்று வேறுபட்டது ஒரு தேசத்திற்கு மற்றொரு நாடு. எனவே, அறிஞர்கள் பெரும்பாலும் துல்லியமான வரையறையில் உடன்படுவதில்லை பாசிசம். அப்படியிருந்தும், முழுமையானது போன்ற அதன் பொதுவான பண்புகளை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் அரசின் அதிகாரம், ஒரு சர்வாதிகாரியின் ஆட்சி, பெருநிறுவனவாதம், தீவிர தேசியவாதம், மேன்மை நாட்டின் மக்கள் மற்றும் இராணுவவாதம் மற்றும் ஏகாதிபத்தியம். இந்த அலகில் நாமும்

கற்றுக்கொள்வோம் பிரிட்டிஷ் வெளியுறவுக் கொள்கையின் பொருள் மற்றும் முக்கியத்துவம் பற்றி கொள்கை மற்றும் ரஷ்ய வெளியுறவுக் கொள்கை. சர்வதேச உறவுகளின் ஒழுக்கம் இரண்டு வெவ்வேறு கண்ணோட்டங்களை வழங்குகிறது வெளியுறவு கொள்கை. முதலாவதாக, வெளியுறவுக் கொள்கை ஒரு சுய-தெளிவான பொருளைக் கொண்டிருப்பதாக அது உணர்கிறது, அதாவது, அரசியல் நிறுவனங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளின் சுருக்க வெளிப்பாடு. இது எப்போதும் தனித்துவமானது மற்றும் பிற கொள்கை வடிவங்களில் இருந்து வேறுபட்டது. இரண்டாவதாக, வெளியுறவுக் கொள்கை இதில் ஒன்றை வழங்குகிறது அரசியல் சுயத்தை மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்கான முக்கிய வழிகள். படிப்போம் இத்தாலியில் பாசிசத்தின் எழுச்சி மற்றும் வெளியுறவுக் கொள்கையின் நோக்கம் பற்றி விரிவாக மாற்றுவது மட்டுமல்ல, மற்ற மாநிலங்களின் நடத்தையையும் கட்டுப்படுத்துவதும் ஆகும் அவர்களின் நல்ல செயல்கள் மற்றும் செயல்களின் தொடர்ச்சியை உறுதி செய்வதன் மூலம் மாகாணங்கள்.

முசோலினியின் (இத்தாலியின்) வெளியுறவுக் கொள்கை

முசோலினியின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை பாசிசக் கொள்கையின் பிரதிபலிப்பாகவே இருந்தது. எனவே முசோலினியின் வெளிநாட்டுறவு கொள்கையைப் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் பாசிசத்தின் கொள்கையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். விறகுக் குச்சிகளுக்கு மத்தியில் வைத்துக் கட்டப்பட்ட கோடாரி பாசிசத்தின் சின்னமாக விளங்கியது. “கருஞ்சட்டை” பாசிஸ்டுகளின் உடையாக இருந்தது. தொடக்கத்தில் ஒரு கொள்கையற்ற இயக்கமாக இருந்த பாசிசம் மக்களின் மன அதிருப்தி, தொல்லை துயரங்களை மூலதனமாகக் கொண்டு வளர்ச்சியுற்றது. பாசிச அரசின் செயல்பாடுகளைக் கொண்டு அதன் கொள்கைகளை ஒருவாறு அறியலாம்.

1. தனிமனிதன் அரசுக்காகவே வாழ்கிறான். அரசுக்காக எந்தவித தியாகத்தையும் செய்ய அவன் தயாராயிருக்க வேண்டும் என்ற குறுகிய நாட்டுப்பற்றுதான் பாசிசத்தின் அடிப்படை.
2. அரசு அதன் தலைவரால் (Duce) இயக்கப்படும். அந்த தலைவனை “நம்பு, கீழ்படி, போரிடு”.
3. மக்களாட்சி முறையும் கம்யூனிசக் கோட்பாடும் அரசு இயங்க இடையூறளிப்பவை.
4. தொழில் உற்பத்தி, விநியோகம் ஆகியவை அரசுடமை ஆக்கப்படாமலேயே அரசின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.
5. செய்தித்தாள், தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள், கல்வி ஆகிய அனைத்தும் அரசினால் நடத்தப்பெறும்.
6. ஒரே நாடு, ஒரே அரசு, ஒரே கட்சி, ஒரே தலைவன், இந்த வகையில் பாசிசமும் நாசிசமும் உடன் பிறப்புகள் ஆகும்.
7. இத்தாலி மீண்டும் பண்டைய ரோமானியப் பேரரசின் மகோன்னத நிலை அடைய வேண்டும். அதாவது பேரரசாக வேண்டும்.

குறுகிய வெறி கொண்ட நாட்டுப்பற்று, ஏகாதிபத்திய ஆசை, வெளிப்படையான ஆதிக்க விரிவாக்க செயல்கள் ஆகியவைதான் பாசிசத்தின் கொள்கைகளாகும். சுருங்கக்கூறின், மிகவும் கேவலமான சந்தர்ப்பவாத துணிச்சல் இத்தாலியின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையாக உருப்பெற்றுள்ளது.

முசோலினியின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை

1. லாசேன் ஒப்பந்தம் (1923) :

8. மத்திய தரைக்கடல் நமது கடல். அது, இத்தாலிய ஏரியாக மாற்றப்பட வேண்டும்.
 9. வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தம் இத்தாலியர்களை ஏமாற்றி விட்டது. ஆலுலட்சம் உயிர்களையும் பன்னிரண்டு மில்லியன் பவுன்களையும் தியாகம் செய்த இத்தாலியர்களுக்கு டைரால், டிரன்சினோ, டால்மேஷியா ஆகியவை போதுமானதாக இல்லை. ∴பியூம் அவர்களுக்கு எட்டாக்கனியாகிவிட்டது. கட்சி மாறுவதற்கு லண்டன் இரகசிய உடன்படிக்கை உறுதியளித்த கைக்கூலி கைக்கு எட்டவில்லை என பதைபதைத்தனர். முசோலினியின் கூற்றுப்படி இத்தாலி வீரர்கள் போரில் வெற்றி பெற்றனர். அரசியல்வாதிகள் கோட்டைவிட்டனர். போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்றாலும் அமைதி மாநாட்டில் தோல்வியுற்றனர். ஜெர்மனி தோல்வியடைந்ததால் இழிவடைந்தபோது இத்தாலி வெற்றிபெற்றும் இழிநிலையடைந்தது. எனவே வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிவதும் பாசிசத்தின் நோக்கமாயிருந்தது. இந்த வகையில் பாசிசம் நாசிசத்தின் தம்பியாக இருந்தது.
 10. இத்தாலிக்கு தொழில் வளர்ச்சியடைய மூலப்பொருள் பற்றாக்குறையிருந்தது. எனவே வளரும் ஆலைகளுக்கு வேண்டிய மூலப்பொருட்களை வழங்குவதற்கு குடியேற்ற நாடுகள் தேவை எனக் கருதியது. எனவே ஏராளமான குடியேற்ற நாடுகளைக் கொண்ட பிரிட்டன், பிரான்சு மீது பொறாமை கொண்டது.
 11. மனித ஆற்றலை அதன் உச்ச நிலைக்கு கொண்டு செல்வது போர் ஆகும். எனவே ஆதிக்க விஸ்தரிப்பிற்குப் போர் புரிவது குற்றமல்ல. "பாசிச இத்தாலியின் முதன்மையான அடிப்படையான சரியான கடமை தரை, கடல், ஆகாயப் படைகளை தயார் நிலையில் வைத்திருப்பது தான்" என 1927ல் முசோலினி கூறினார்.
- வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தின்போது குறிப்பிடத்தக்க ஆதாயம் பெறவில்லை என ஏங்கிக் கொண்டிருந்த இத்தாலிக்கு 1923ல் துருக்கியுடன் செய்து கொண்ட லாசேன் ஒப்பந்தம் நல்லதொரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. அவ்வொப்பந்தத்தின்போது விழிப்புடனிருந்துடொடுகோனஸ், ரோட்ஸ் தீவுகள் மற்றும் கோஸ்ட்ரீகா ஆகிய இடங்களை இத்தாலிக்குப் பெற்றுத் தந்தார்.

2. கர்.ப்யூ ஆக்கிரமிப்பு (1923) :

அல்பேனிய-கிரீஸ் எல்லையில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த இத்தாலிய சர்வேயர்களை கிரேக்கர்கள் கொன்றனர். உடனே முசோலினி கிரீசிற்கு இறுதி எச்சரிக்கை

விடுத்ததோடு அதற்குச் சொந்தமான கர்.ப்யூ என்ற தீவைத் தாக்கி கைப்பற்றிக் கொண்டார். கிரீஸ் பன்னாட்டுக்கழகத்தில் முறையிட்டது. அக்கழகத்தின் நடவடிக்கைகளைப் புறக்கணித்தார். எனினும் கிரீசிடமிருந்து 53 மில்லியன் லிரே இழப்பீடு பெற்று அத்தீவிலிருந்து வெளியேற ஆணை பிறப்பித்தார்.

3. .பியூம் இணைப்பு (1923) :

வெர்செயில்ஸ் மாநாடு. ஏட்ரியாட்டிக் கிழக்குக் கரையிலுள்ள .பியூம் என்ற துறைமுகத்தை யூகோஸ்லாவியாவிற்கு அளித்தது. இத்தாலிய தேசபக்தர்கள் இதனை தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி என்று பொருமினர். முசோலினி, யூகோஸ்லாவியாமீது நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்படுத்தி அத்துறைமுகத்தை இத்தாலிக்கு அளிக்குமாறு செய்தார்.

4. லொக்கார்னோ உடன்படிக்கை (1925):

பிரான்சு, ஜெர்மன் எல்லைப் பாதுகாப்பிற்கு பிரிட்டனுடன் இணைந்து இத்தாலியும் உத்திரவாதமளித்தது. இதன் மூலம் பன்னாட்டரசியல் அரங்கில் இத்தாலியின் செல்வாக்கு உயர்ந்தது.

5. வாஷிங்டன் மாநாடு (1922) :

1922ல் வாஷிங்டனில் நடைபெற்ற தூரக்கிழக்கு கப்பற்படைக் குறைப்பு மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு பிரான்சிற்கு சமமாக கப்பற்படை வைத்திருக்கும் உரிமை பெற்றது.

6. பிரான்சுடன் உறவு:

வெர்செயில்ஸ் மாநாட்டுக் காலத்திலிருந்து இத்தாலிக்கும் பிரான்சுக்குமிடையில் நல்லுறவு நிலவியதில்லை. வெர்செயில்சில் இத்தாலியின் கோரிக்கைகளை பிரான்சு உறுதியாக ஆதரிக்க வில்லை என்ற மனக்குறை இருந்தது. பாசிச சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்து அதனால் நாடு கடத்தப்பட்ட இத்தாலிய அரசியல்வாதிகளுக்கு பிரான்சுபுகலிடம் அளித்தமை முசோலினிக்கு அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அச்சமயத்தில் பிரான்சின் ஆதிக்கத்திலிருந்த டூனிசியா, கார்சிகா, சவாய், நைஸ் ஆகிய பகுதிகள் தனக்கே உரியன என்று இத்தாலி வெளிப்படையாக அறிவித்தது. எனினும் 1934ல் ஜெர்மனியில் நாஜி ஹிட்லரின் எழுச்சி இரு நாடுகளையும் அச்சுறுத்தியது. மேலும் ஹிட்லரின் ஆஸ்திரிய நடவடிக்கைகளை முசோலினி அறவே விரும்பவில்லை .

இந்நிலையில் பிரெஞ்சு வெளியுறவு அமைச்சர் ரோம் சென்று முசோலினியுடன் ஒரு சுமுக ஏற்பாடு செய்து கொள்ள முயன்றார். ஆப்பிரிக்காவில் 44000 சதுரமைல் பரப்புள்ள இடங்களை இத்தாலிக்கு அளித்து தாஜா செய்ய முனைந்தார்.

பிரிட்டன், பிரான்சு, இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் 1935ல் ஸ்ட்ரீஸ்ஸா என்ற இடத்தில் கூடி ஹிட்லரின் வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை மீறல் களைக் கண்டித்தன. எனினும் முசோலினியின் அபிசீனிய ஆக்கிரமிப்பு பிரெஞ்சு - இத்தாலி உறவில் விரிசலை ஏற்படுத்தியது.

7. ஆஸ்திரியப் பிரச்சனை :

1934-ல் ஹிட்லர் ஆஸ்திரியாவை அபகரிக்க முயன்றதை முசோலினி கடுமையாக எதிர்த்தார். அதனால் ஜெர்மன் - இத்தாலி உறவு சீர்கெட்டது. ஆனால் 1935ல்

முசோலினி அபிசீனியாவை ஆக்கிரமித்தபோது பிரிட்டனும், பிரான்சும் கண்டித்தன. ஜெர்மனி நடுநிலை வகித்தது. இதனால் இத்தாலிக்கும் ஜெர்மனிக்கு மிடையே நல்லுறவு ஏற்பட்டது. இந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்தி ஹிட்லர் சாமர்த்தியமாக ஆஸ்திரியாவை இணைத்துக் கொண்டார். உண்மையில் முசோலினியின் ஆஸ்திரியக் கொள்கை தோல்வியில் முடிந்தது.

8. அபிசீனிய ஆக்கிரமிப்பு (1935) :

குடியேற்ற நாடுகள் நிறுவுதல் என்ற ஆசைக் கனவு முசோலினியின் ஏகாதிபத்திய சிந்தனையிலிருந்து நீங்கவே இல்லை. ஆப்பிரிக்காவின் ஒரே சுதந்திர நாடான அபிசீனியா மீது முசோலினியின் ஆதிக்க ஆசை படர்ந்தது. 1898-ல் இத்தாலி அடோவாவில் அபிசீனியர்களிடம் அடைந்த தோல்வியினால் ஏற்பட்ட இழிவைத் துடைத்துக் கொள்ளத் துடித்தார். 1935ல் இத்தாலியப் படைகள் அபிசீனியாவிலுள் நுழைந்தன. இந்த ஆக்கிரமிப்பு செயல் பன்னாட்டுக் கழகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அக்கழகம் இத்தாலி மீது பொருளாதார முற்றுகையை விதித்தது. அது இத்தாலியைப் பாதித்தாலும், அபிசீனியாவை ஆக்கிரமிப்பதிலிருந்து தடுக்க இயல வில்லை. இத்தாலி மன்னர் அபிசீனியாவின் பேரரசர் ஆனார். இத்தாலி பன்னாட்டுக் கழகத்திலிருந்து விலகியது.

9. ரோம் - பெர்லின் - டோக்கியோ அச்சு (1936) :

கம்யூனிச அபாயத்திலிருந்து தங்கள் நாடுகளைப் பாதுகாக்க ஜப்பானும் ஜெர்மனியும் கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தம் (Anti-Comintern Pact) 1935ல் செய்து கொண்டன. இப்போது அவ்வொப்பந்தத்தில் இத்தாலியும் சேர்ந்தது. அதன் மூலம் ரோம்-பெர்லின்-டோக்கியோ அச்சு (கூட்டு) உருவானது.

10. ஸ்பெயின் உள் நாட்டுப் போரில் தலையிடல் :

ஸ்பெயினில் கம்யூனிச சார்புள்ள குடியரசிற்கும் தளபதி பிராங்கோவிற்குமிடையில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப் போரில் முசோலினி பிந்தியவருக்கு ஆதரவளித்தார். பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தலையிடாக் கொள்கையையும் தீர்மானத்தையும் மீறி வெளிப் படையாகவே பிராங்கோவிற்கு பணம், படை கொடுத்து உதவினார். அதன் விளைவாக ஸ்பெயினில் பிராங்கோ தலைமையில் பாசிச அரசு நிறுவப்பட்டது.

அல்பேனியா இணைப்பு (1939) :

ஏட்ரியாட்டிக் கடலின் கீழ்க்கரையில் அமைந்துள்ள அல்பேனியா என்ற சிறு நாட்டுடன் 1927-ல் இத்தாலி ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. அதன் விளைவாக அந்நாடு இத்தாலியின் காப்பரசாக மாற்றப்பட்டது. 1939ல் அந்நாட்டு நிர்வாகம் அனைத்தும் இத்தாலியினால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

மியூனிச் மாநாடு (1938) :

செக்கோஸ்லோவாகியாவிலுள்ள சுட்டன்லாந்தில் ஜெர்மன் இனமக்கள் வாழ்வதால் அதனை இணைப்பதற்கு ஹிட்லர் திட்டமிட்டார். அப்பிரச்சனை பற்றி விவாதிப்பதற்கு 1939-ல் மியூனிச்சில் பிரிட்டன், பிரான்சு, இத்தாலி, ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளின் மாநாடு நடைபெற்றது. இதில் கலந்து கொண்ட முசோலினி அப்பிரச்சனையை

போரின்றி அமைதியாகத் தீர்த்துக் கொள்வதை வலியுறுத்தினார். அதனால் சுட்டன்லாந்து ஜெர்மனிக்கு வழங்கப்பட்டது.

எஃ.கு ஒப்பந்தம் (1939) :

1938ல் ஹிட்லர் ரோம் நகருக்கு வருகைபுரிந்து இத்தாலியுடன் மேலும் நெருங்கிய கூட்டு வைத்துக் கொள்ள விருப்பம் தெரிவித்தார். அதன் பேரில் 1939ல் பெர்லினில் இரு நாடுகளுக்குமிடையில் ராணுவக் கூட்டு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. மிகவும் உறுதியான இவ்வொப்பந்தம் "எஃ.கு ஒப்பந்தம்" எனப்பட்டது.

இரண்டாம் உலகப்போர் :

1939ல் ஹிட்லர் போலந்துமீது படையெடுத்து இரண்டாம் உலகப்போரைத் தொடங்கியபோது இத்தாலி போருக்கான தயார் நிலையில் இல்லாததால் போரில் இறங்கவில்லை. போரில் நாஜிப் படைகள் பெற்ற அமோக வெற்றி முசோலினியை ஆச்சரியப் வைத்தது. போரில் ஜெர்மனிதான் இறுதி வெற்றி பெறும் என்று நம்பினம் எனவே 1940ல் ஜெர்மன் படைகள் பிரான்சு மீது படையெடுத்தபோது இத்தாலிப்படைகள் தெற்கிலிருந்து அந்நாட்டைத் தாக்கின. இவ்வாறு இத்தாலி இரண்டாம் உலகப்போரில் இறங்கியது.

முசோலினியின் முடிவு:

போரில் இத்தாலியின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக இல்லை. புல இடங்களில் இத்தாலியப்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. நேச நாட்டுப் படைகள் சிசிலியில் இறங்கின. இதற்கிடையில் நாட்டில் முசோலினியின் செல்வாக்கு பெரிதும் சரிந்தது. முசோலினி இத்தாலி மன்னரால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டார். விரைவில் அவர் ஜெர்மன் பாராகூட் படையினால் மீட்கப்பட்டார். ஆனால் முசோலினிக்கெதிராக இத்தாலியர் கிளர்த்தெழுந்தனர். அவர் கைது செய்யப்பட்டு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவரது பிணம் மிலான் நகர் நாற்சந்தியில் தலைகீழாகத் தொங்கவிடப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் வெளியுறவுக் கொள்கை

பிரிட்டிஷ் வெளியுறவுக் கொள்கையின் ஆய்வு நிறுவன மற்றும் தனிப்பட்ட விஷயங்களில் அதிக கவனம் செலுத்துகிறது காரணிகள். பாரம்பரிய அணுகுமுறையைப் பற்றி நாம் பேசினால், அது ஒரு சரித்திரமாகவே இருக்கும் ஒன்று. ஆனால் வேறு சில ஆய்வுகளும் வித்தியாசமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது அணுகுகிறது. சமீப வருடங்களில், பல்வேறு விதமான உயர்வுகள் இருப்பதைக் காண்கிறோம் சர்வதேசத் துறையில் ஆக்கபூர்வமான, விமர்சன மற்றும் பிந்தைய கட்டமைப்பு அணுகுமுறை உறவுகள். ஆதை விரிவாகப் பார்ப்போம்.

ஜூடி அட்கின் கட்டுரை முக்கிய மரபுகளின் வளர்ச்சி பற்றி பேசுகிறது கொள்கை வகுப்பாளர்களின் நம்பிக்கைகள். அவரது கட்டுரை புதிய தொழிற்கட்சியின் மறு பேச்சுவார்த்தைகளை ஆராய்கிறது சமூக ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் கூறுகள். புதியதை அவள் சுட்டிக்காட்டுகிறாள் தொழிலாளர் ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருத்தல், நவ கம்யூனிசம் மற்றும் ஜனநாயகத்தின் அமைதியான கோட்பாடு சமூக ஜனநாயகத்தை மறுபகிர்வு

செய்ய ஒரு தொடரை உரையாற்ற புதிய பிரச்சனைகள். இதே போல், துயஅநை Gaskarth இன் கட்டுரை பல விவாதங்களை ஈர்க்கிறது

1977 மற்றும் 2010 க்கு இடையில் வெளியுறவுக் கொள்கைப் பணிகளுக்கு பத்து அமைச்சர்கள் பொறுப்பு. நேர்காணல் செய்பவர்கள் எவ்வாறு மரபுகளை கருத்தரித்தார்கள் என்பது அவரது கவலைகள் அந்த நேரத்தில் பிரிட்டிஷ் வெளியுறவுக் கொள்கையை அவர்கள் எப்படிப் பயன்படுத்தினார்கள் என்று நம்பப்படுகிறது நெறிமுறை சங்கடங்களை எதிர்கொள்ள அவர்கள் வழங்கிய ஆதாரங்கள் மற்றும் அவை எவ்வாறு மீண்டும் கட்டப்பட்டன அதன் விளைவாக அந்த கலாச்சாரங்கள். மேலும், ஸ்டீவன் கெட்டெலின் கட்டுரையில் கலக்க முற்படுகிறார் புதிய தொழிலாளர் பயன்படுத்திய வியாக்கியானம் மற்றும் பின்-நவீனத்துவ அணுகுமுறைகளின் கூறுகள்.

பயங்கரம்”. விளக்க அணுகுமுறை: விளக்க அணுகுமுறை மனிதாபிமானமாக கருதப்படுகிறது

மற்றும் வரலாற்றாசிரியர், இது கட்டமைப்பை விட நிறுவனத்தை வலியுறுத்துகிறது. வியாக்கியானம் செய்பவர்கள் நிறுவனங்கள் அல்லது புலம் அல்லது அதிகாரம் அல்லது அறிவின் இருப்பை மறுக்க நடக்காது அல்லது சொற்பொழிவுகள். எஞ்சியிருக்கும் பிரச்சினை என்னவென்றால், அத்தகைய வடிவங்கள் விளக்கப்படுமா என்பதுதான் ஏதாவது அல்லது இல்லை. அவர்கள் செயல்களையும் நடைமுறைகளையும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் விளக்குகிறார்கள் மரபுகள் மற்றும் பல்வேறு சங்கடங்கள்.

பழமைவாத பாரம்பரியம் சந்தேகத்திற்குரிய தேவையை உணர்த்துகிறது சர்வதேச விவகாரங்கள், மாநில நலன்களை கவனமாகப் பின்தொடர்வது என்ற யோசனையின் மீது வாதிடுகிறது பரிந்துரைக்கப்பட்ட உத்தி அல்லது திட்டமாகும். மறுபுறம் தாராளவாதிகள் மற்றும் தி சோசலிஸ்டுகள் சர்வதேச கருப்பொருள்களுக்கு சிறப்புரிமை வழங்குகிறார்கள். தாராளவாத பாரம்பரியத்தைப் பார்த்தால், அவர்கள் அழைக்கிறார்கள் காலம்மோபாலிட்டன் நெறிமுறைகள், பொருளாதாரத்தின் மீதான பக்தியால் உந்தப்பட்ட ஒரு வெளியுறவுக் கொள்கைக்காக சுதந்திரம், சர்வதேச சட்டங்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள் அதை செயல்படுத்த மற்றும் நீட்டிப்பு பொருட்டு ஜனநாயக முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களின் தாராளவாத வடிவங்கள். சோசலிஸ்டுகள் வித்தியாசமாக பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள் சுதந்திர நாடுகளின் தேசியங்கள் மற்றும் தேசியங்கள், ஆனால் அவை அவற்றிலிருந்து விலகிச் செல்கின்றன சமூக ஜனநாயகத்திற்கு மாறாக சுதந்திர சந்தை மற்றும் தாராளவாதிகளின் நற்பண்புகள். இந்த மரபுகள் அனைத்தும் காலப்போக்கில் மாறிவிட்டன. மேலும், அது உள்ளது மரபுகளில் ஒன்று மட்டுமே அரசாங்கத்தை வடிவமைத்ததில்லை

வெளியுறவு கொள்கை.

முதலாம் உலகப் போரின் ஆரம்ப நாட்களில், பல ஜேர்மனியர்கள் ஒரு உணர்வை அனுபவித்தனர் பேரரசு நிறுவப்பட்டதில் இருந்து அவர்களைத் தவிர்த்துவிட்ட பிணைப்பு. ராஜதந்திரம் அன்று ஜேர்மனியை ஆளும் உயரடுக்கினரின் முன்னால் ரஷ்ய,

பெல்ஜியம் மற்றும் இணைப்புகளுக்கு திட்டமிட்டனர் பிரெஞ்சு பிரதேசம் மற்றும் ஆப்பிரிக்க பேரரசு. Ludendorff மற்றும் Hindenburg கண்டுபிடிக்கப்பட்டது 1916 ஆம் ஆண்டில் போலந்து ஒரு சுதந்திர அரசை நிறுவ, அது நிறுத்தப்பட்டது அமைதிக்காக ரஷ்யாவுடன் குறிப்பிடத்தக்க பேச்சுவார்த்தைகள்.

1917 இல் லியோன் ட்ரொட்ஸ்கி பிரெஸ்டில் ரஷ்ய தூதுக்குழுவிற்கு தலைமை தாங்கினார்.

ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியாவின் பிரதிநிதிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த லிடோவ்ஸ்க். 3ம் தேதி மார்ச் 1918, மத்திய அரசின் விதிமுறைகளை ஏற்குமாறு ட்ரொட்ஸ்கிக்கு லெனின் கட்டளையிட்டார் ப்ரெஸ்ட்-லிடோவ்ஸ்க் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட அவரை உருவாக்கியது. 28ஆம் தேதி ஜூன் 1919 இல் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது.

ஜெர்மனி பல விஷயங்களைச் சந்தித்தது, அவற்றில் சில கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

1. லீக்கின் ஆணையின்படி அனைத்து ஜெர்மன் காலனிகளையும் சரணடைதல் நாடுகள்
2. அல்சேஸ்-லோரெயன் பிரான்சுக்குத் திரும்புதல்
3. பெல்ஜியத்திற்கு யூபென்-மால்மேடி, லிதுவேனியாவிற்கு மெமல், ஹல்ட்சின் மாவட்டம் முதல் செக்கோஸ்லோவாக்கியா வரை
4. போஸ்னானியா, கிழக்கு பிரஷ்யாவின் பகுதிகள் மற்றும் மேல் சிலேசியா முதல் போலந்து வரை
5. டான்சிக் ஒரு சுதந்திர நகரமாக மாறியது
6. பிரெஞ்சு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள சார்க்களுக்கான தொழில் மற்றும் சிறப்பு அந்தஸ்து
7. இராணுவமயமாக்கல் மற்றும் ரைன்லாந்தின் பதினைந்து ஆண்டுகால ஆக்கிரமிப்பு £6,600 பில்லியன் ஜெர்மன் இழப்பீடு
8. ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியா ஒன்றியத்தின் மீதான தடை
9. ஜெர்மனியின் இராணுவத்தை 100,000 ஆட்கள் என்று வரம்பிடுதல் டாங்கிகள் இல்லை, கனரக பீரங்கிகள் இல்லை, விஷ வாயு பொருட்கள் இல்லை, விமானம் இல்லை மற்றும் இல்லை

ஆகாய கப்பல்கள் டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜ் உடன்படிக்கைக்கு பெரிதும் காரணமாக இருந்தார். வெர்சாய்ஸ் 1919 இல் ஒரு குறிப்பாணையில் ஒப்புக்கொண்டார்: "இதைவிட பெரிய காரணத்தை என்னால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாது. ஜெர்மன் மக்களை விட வருங்கால போரில் தங்களை ஒருவராக நிரூபித்துள்ளனர் உலகின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த மற்றும் வீரியம் மிக்க இனங்கள் ஒரு ஆல் சூழப்பட்டிருக்க வேண்டும் சிறிய மாநிலங்களின் எண்ணிக்கை, அவற்றில் பல இதுவரை இல்லாத மக்களைக் கொண்டவை முன்பு தங்களுக்கென ஒரு நிலையான அரசாங்கத்தை அமைத்தனர்.

லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் அதன் முதன்மையான முதல் சர்வதேச அமைப்பு ஆகும் உலக அமைதியை நிலைநாட்டுவதே பணியாக இருந்தது. அமைதியை நிலைநாட்டுவதே இதன் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. எந்த விதமான போர்களும் ஏற்படாமல் தடுக்கவும், எந்த விதமான சர்வதேச தகராறுகளை தீர்க்கவும் ஏற்படக்கூடியது. மேலும், போருக்குப் பிறகுதான் லாய்ட் ஜார்ஜ் ஆங்கிலேயருக்கு தகவல் கொடுத்தார் இராணுவத் தலைவர்கள் பெரிய போர் இல்லை என்ற அனுமானத்தில் பாதுகாப்பு செலவினங்களைத் திட்டமிடுகின்றனர் பத்து வருடங்கள் நடக்கும். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வாஷிங்டன் கடற்படையில் கையெழுத்திட்டது 1922 ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம். தொடர்ந்து பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகள் காணப்பட்டன ஐரோப்பாவில் இரண்டு ஆதிக்க சக்திகள்.

ரஷ்ய வெளியுறவுக் கொள்கை (1917-1939)

1917-ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி ரஷிய அரசியலில் மட்டும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தவில்லை. அதன் வெளியுறவுக் கொள்கையிலும் மாபெரும் மாறுதலை நிகழ்த்தியது. காரல் மார்க்ஸ் கோட்பாட்டின்படி உருவாக்கப்பட்ட ரஷிய கம்யூனிச அரசு அக்கோட்பாட்டை உலகெங்கும் பரப்புவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, முதலாளித் துவ ஒழிப்பு ஆகியவற்றையும் இலட்சியமாகக் கொண்டது. அதே சமயத்தில் ரஷிய வெளியுறவுக் கொள்கை கம்யூனிசக் கோட்பாட்டினால் பயன்படுத்தப்பட்ட தேசிய நலன்களைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. எனினும் மாறிவரும் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுச் சூழ்நிலை களுக்கேற்ப ரஷியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையும் மாறி மாறி வகுக்கப்பட்டது. ரஷியாவில் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி ஏற்பட்டதிலிருந்து இரண்டாம் உலகப் போர் வரையில் “1917 - 1941 அதன் கொள்கையில் தெளிவான நான்கு மாற்றங்களைக் காணலாம்.

தீண்டத்தகாத நாடு (1917-1921):

- முதன் முதலில் புதியதொரு அரசியல் பொருளியல் கோட்பாட்டின் படி உருவாக்கப்பட்ட ரஷிய கம்யூனிச அரசு உலக நாடுகளுக்கு வியப்பு கலந்த அச்சத்தை அளித்தது. இதுவரை மேற்கு நாடுகள் பின்பற்றி வந்த அரசியல் சமூக பொருளியல் பண்பாடுகளுக்கு முற்றிலும் முரணாக இருந்ததால் அதனை வெறுத்தன. எனவே சோவியத்ரஷ்யாவை தீண்டத்தகாத நாடாகக் கருதி ஒதுக்கினர். முடிந்தால் அதனை ஒழித்துக் கட்டவும் தயாராயிருந்தனர். அதற்கான காரணங்கள் பல. 1. முதல் உலகப்போரின் தொடக்கத்தில் ஸார் கால ரஷ்யா நேசநாடுகளுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து ஜெர்மனிக்கெதிராகப் போர் புரிந்தது. 1917-ல் புரட்சி ஏற்பட்டபின் லெனின் தலைமையிலான ரஷ்ய அரசு ஜெர்மனியுடன் பிரஸ்ட்லிவோஸ்க் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு தன்னிச்சையாக போரிலிருந்து விலகியது. இதனை நேசநாட்டினர் நடுவழியில் காலை வாரிவிட்ட துரோகச் செயலாகக் கருதினர்.

2. புரட்சியின்போது புகுத்தப்பட்ட தீவிர கம்யூனிச சீர்திருத்தங்கள் இவற்றிற்கு எதிராக எழுந்தவர்களை ஈவு இரக்கமின்றி கொன்று ஒழித்தது. ஆலைகள், வங்கிகள் ஆகியவற்றை இழப்பீடு இன்றி எடுத்துக் கொண்டது. சமய நிறுவனங்களை அழித்தது. போர்க்கால வெளிநாட்டுக் கடன்களைத் தள்ளுபடி செய்தது. வெளிநாட்டு தொழில் நிறுவனங்களை அரசு எடுத்துக் கொண்டது. அத்தீவிரச் செயல்கள் மேற்கு நாட்டினருக்கு
3. திகைப்பையும் வெறுப்பையும் ஊட்டின.
4. 1919-ல் மூண்ட ரஷிய உள்நாட்டுப் போரின்போது எதிர்ப் புரட்சியாளருக்கு மேற்கு நாடுகள் படை மற்றும் பண உதவி அளித்து துறைமுகங்களை முற்றுகையிட்டன. அது ரஷ்ய கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு ஆத்திரமளித்தது.
5. கோமின்ட்ரன் என்ற பன்னாட்டு கம்யூனிச நிறுவனம் மாஸ்கோவில் நிறுவப்பட்டது. அது உலக நாடுகளில் இப்போதைய முதலாளித்துவபூர்வா அரசுகளை ஒழித்து வர்க்கப்போராட்டங்களை நடத்தி பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. இதனால் மேற்குநாடுகள் தங்கள் நாட்டுத் தொழிலாளர்களை தங்களுக்கு விரோதமாக கிளர்த்தெழு ரஷ்யா தூண்டுகிறது என நம்பின.

எனவே, ரஷ்யாவுடன் வாணிப, கலாச்சார, அரசியல் தொடர்பு உட்பட எத்தகைய தொடர்பும் கொள்ள மறுத்தன.

தனித்தொதுங்கி பாதுகாத்தல் (1921-1934) (Defensive Isolation) :

1921-ல் லெனின் தீவிர கம்யூனிசக் கொள்கைகளைக் கைவிட்டு புதிய பொருளியல் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தினார். உள் நாட்டில் ஏற்பட்ட இந்த நிதானமான போக்கு வெளிநாட்டுக் கொள்கையிலும் எதிரொலித்தது. ரஷ்யா உள்நாட்டில் தனது கொள்கைகளை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டே அண்டை நாடுகளுடன் நல்லுறவு பூண்டு அதன் மூலம் பன்னாட்டு அங்கீகாரம் பெற முயன்றது. அண்டை நாடுகளுடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முன்வந்தது. ஜொமசின், வெய்மர் குடியரசு மேற்கு நாடுகளின் பிடியில் சிக்கிவிடக்கூடாது என்பதிலும் ஆர்வமாக இருந்தது. அதன் பயனாக முதன் முதலில் ஜெர்மனியுடன் 1922-ல் ரபேல்லோ ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தன் அண்டை நாடுகளான போலந்து, பின்லாந்து எஸ்தோனியா, லிதுவேனியா, லாட்வியா, துருக்கி, ஆப்கானிஸ்தான், சரான் ஆகியவற்றுடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. பிரிட்டனுடன் வர்த்தக உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது. முழுப்படைக் குறைப்பு தேவை என வலியுறுத்தியது. 1928 கெல்லாக் பிரையாண்ட் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. அதே சமயத்தில் சீனாவில் கோமின்டாங் கட்சியில் ஊடுருவி பிளவு ஏற்படுத்த முயன்றது. அதனால் சீனாவிலிருந்து வெளியேற நேரிட்டது.

மேற்கு நாடுகளோடு கூட்டுறவு முயற்சி (1934-1938):

1933-ல் ஜெர்மனியில் ஹிட்லரின் நாஜிக் கட்சி தனது சர்வாதி காரத்தை நிறுவியது. அது கம்யூனிசத்தை தனது முதல் எதிரியாகக் கருதியது. ஹிட்லர் தமது

“மெயின் காம்ப்” என்ற நூலில் உக்ரேன், கோதுமைக் களஞ்சியம், யூரல் ஆகியவை ஜெர்மனிக்கு கிடைத்தால் அது மிகவும் வளமும் வலிமையும் பெற்று விளங்கும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அதன் மூலம் ரஷியாவின் வளமான பகுதிகள் மீத வெளிப்படையாகவே தமது ஆக்கிரமிப்பு நோக்கத்தை வெ யிட்டார். எனவே நாஜி ஜெர்மனியின் எழுச்சி கம்ப்யூனிச ரஷியாவின் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. இந்த நாஜி அபாயத்தைச் சமாளிக்க இதுவரை ”ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவ பூர்வா அரசுகள்” என பழித்த மேற்கு நாடுகளுடன் கூட்டுச் சேரவேண்டும் என்று உணர்ந்தது. அதன் விளைவாக அதன் அயல் நாட்டுறவுக் கொள்கையில் பெரும்மாறுதல் நிகழ்ந்தது.

- 1) 1935-ல் பன்னாட்டுக் கழகத்தில் சேர்ந்ததுடன் அதன் கூட்டுப் பாதுகாப்புத் திட்டத்தை வெகுவாக வலியுறுத்தியது.
- 2) 1935-ல் பிரான்சுடன் பரஸ்பரம் உதவிபுரியப் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. இதன்படி இவ்விரு நாடுகளுள் ஏதாவது ஒன்று தாக்கப்பட்டால் மற்ற நாடு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.
- 3) அதே ஆண்டில் அதே போல் ஒரு ஒப்பந்தம் செக்கோஸ் லோவாகியாவுடன் செய்து கொண்டது.
- 4) 1935-ல் அமெரிக்காவுடன் தூதரகத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டதுடன் இருநாடுகளும் பரஸ்பரம் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டை அங்கீகரித்து பகை உணர்வை ஏற்படுத்தும் பிரச்சாரத்தைத் தவிர்ப்ப தென்றும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன.

ஆனால் ரஷியாவின் இந்தக் கொள்கை மாற்றத்தை மேற்கு நாடுகள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் இன்னமும் கம்ப்யூனிசத்தை வெறுக்கவே செய்தன. கம்ப்யூனிசம் பரவுவதைத் தடைசெய்ய நாஜிசத்தை சற்று அனுசரித்துச் செல்ல வேண்டும் என்று விரும்பின. அதனால் லொக்கார்னோ ஒப்பந்தத்தை மீறி ரைன்லாந்தை ஹிட்லர் படை மயமாக்கியபோது அந்நாட்டை எதிர்த்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க முன்வரவில்லை. அதனைத் தொடர்ந்து நடந்த இரு நிகழ்ச்சிகள் மேற்கு நாடுகளுடன் கூட்டு சாத்தியமில்லை என்ற கருத்தை ரஷியாவிற்கு ஏற்படுத்தியது.

1. ஸ்பெயின் உள் நாட்டுப்போர் :

ஸ்பெயினில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப்போரில் ரஷியா, ஸ்பானிய குடியரசை வெளிப்படையாகவே ஆதரித்தது. ஜெர்மனியும், இத்தாலியும் பிராங்கோவிற்கு ஆதரவளித்தன. ஆனால் மேற்கு நாடுகள் பன்னாட்டுக் கழகத்தில் “ஸ்பெயின் உள்நாட்டுப் போரில் வெளிநாடுகள் தலையிடக் கூடாது” என்று கோரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி நடுநிலை வகித்தன. இந்த நடுநிலை பிராங்கோவிற்கே சாதகமாக இருந்தது. இதனால் ரஷியா மேற்கு நாடுகள் மீது நம்பிக்கை இழந்தது.

2. மியூனிச் மாநாடு (1938) (திருப்திப்படுத்தும் கொள்கை) :

செக்கோஸ்லோவாகியாவின் சுட்டன்லாந்து சிக்கலை தீர்ப் பதற்கு மியூனிச்சில் கூட்டப்பட்ட வல்லரசுகள் மாநாட்டிற்கு ரஷியா அழைக்கப்பட வில்லை. இது தனக்கு

இழைக்கப்பட்ட அநீதி என்று ரஷியா நியாயமர்கவே கருதியது. அம்மாநாட்டில் கூட்டன்லாந்தை ஹிட்லருக்கு தாரைவார்த்த செயல் கண்டு ரஷியா குமுறியது. ஹிட்லரின் ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு எதிராக உறுதியான போக்கை கடைப்பிடிக்க மேற்கு நாடுகள் தயங்குகின்றன. ஹிட்லரை தாஜா செய்யவே முயல்கின்றன. நாஜிசத்தையும் கம்யூனிசத்தையும் ஒன்றாகவே கருதுகின்றன. ரஷியாவிற்கு எதிராக ஜேர்மனியை தூண்டிவிட்டு வல்லமைச் சமநிலையை சரிசெய்ய விரும்புகின்றன என்று ரஷியா காலம் கடந்து உணர்ந்தது.

ஜேர்மனியுடன் போர்மறுப்பு ஒப்பந்தம் (1939) :

ஜேர்மனியுடன் இத்தாலியும் ஜப்பானும் தனக்கெதிராக கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தம் செய்துள்ளதை ரஷியா நன்கு அறியும். இப்போது அந்நாடுகள் தன்மீது தாக்குதல் தொடுத்தால் மேற்கு நாடுகள் (பிரிட்டன், பிரான்சு) நிச்சயம் தன் உதவிக்கு வராது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டது. அந்த தாக்குதலில் கம்யூனிசம் ஒழிந்து போகும் என மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் புரிந்து கொண்டது. ஜேர்மனியைத் தாஜா செய்வதன் நோக்கம் தனக்கு எதிராக அந்நாட்டை தட்டிக் கொடுப்பதுதான் என்றும் உணர்ந்து கொண்டது. தான் இப்போது அபாயகரமான முறையில் தனிமைப் பட்டுவிட்டதாக அறிந்து கொண்டது. எனவே சாட்சிக்காரன் காலில் விழுவதைவிட சண்டைக்காரன் காலில் விழுவது மேல் என்ற முடிவிற்கு வந்தது. அதன் விளைவாக 1939ல் ஜேர்மனியுடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. இதனால் ஜேர்மன் ஆக்கிரமிப்பு பற்றிய அச்சம் நீங்கிவிட்டதாக ரஷியா மனநிறைவடைந்தது. கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தன் விருப்பப்படி ஆக்கிரமிப்பு செய்யலாம் என்று திட்டமிட்டது.

1. 1939ல் ஹிட்லர் போலந்துமீது படையெடுத்தபோது ரஷியா கிழக்கிலிருந்து அந்நாட்டைத் தாக்கியது. ஜேர்மனுடன் சேர்ந்து போலந்தை பங்கு போட்டுக் கொண்டது.
2. பால்டிக் கடற்கரை குடியரசுகளான எஸ்தோனியா, லிதுவேனியா, லாட்வியா ஆகியவற்றை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.
3. தொடர்ந்து பின்லாந்தில் சில பகுதிகளையும் ஆக்கிரமித்தது. இந்த ஆக்கிரமிப்பிற்காக ரஷியா பன்னாட்டுக் கழகத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டது.
4. ருமேனியாவின் மால்டேவியாப் பகுதிகளை ஆக்கிரமித்தது.
5. 1941ல் மற்றொரு அச்ச நாடான ஜப்பானுடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது.
6. நடைபெறும் போரை ஏகாதிபத்தியங்களின் போர் என்று வர்ணித்து நடுநிலை வகித்தது.

இரண்டாம் உலகப்போரில் ரஷ்யா (1941) :

ரஷியா, ஜேர்மனியுடன் செய்து கொண்ட போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் ஒரு தற்காலிக ஏற்பாடுதான். எந்தவிதமான போர் அறிவிப்பு மின்றி திடீரென ஜேர்மனி 1941 ஜூன் 22ஆம் நாள் ரஷியா மீது படையெடுத்தது. ஜேர்மனுடன் செய்து கொண்ட போர் மறுப்பு

ஒப்பந்தம் தாளாக மடிந்தது. இப்போது உண்மையிலேயே மேற்கு நாடுகள் ரஷிபாவுடன் உடன்பாடு காண விழைந்தன. அந்நாடுகளின் துணையுடன் அச்ச நாடுகளை எதிர்த்துப் போராடத் துணிந்தது. இவ்விதமாக மாபெரும் நாட்டுப் பற்றுமிகு போர் தொடங்கியது. ஆனால் போர்க்காலம் முழுவதும் ஜப்பானுடன் செய்துகொண்ட போர் மறுப்பு ஒப்பந்தத்தை மீறவில்லை. ஜப்பானும் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, சீனா ஆகிய நாடுகளுக் கெதிராகப் போர் புரிந்தாலும் ரஷியா மீது போர் தெடுக்கவில்லை. ஆனால் ஐரோப்பிய அரங்கில் போர் முடிந்து ஜப்பான் மீது அணுகுண்டு வீசிய இரு தினங்களுக்குப்பின் அந்நாட்டின் மீதுஷியா போர் தொடுத்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் போர் முடிந்ததும் போர்க்கால நண்பர்களுடன் கருந்து மற்றும் கொள்கை வேறுபாடுகள் மூண்டு கெடுபிடிப்போர் தொடங்கியது.

ஹிட்லர்

முன்னுரை

முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஜேர்மனி பொருளாதார ரீதியாக சீரழிந்தது. வெர்சாய்ஸ் உடன்படிக்கையின் காரணமாக, ஜேர்மனி நம்பமுடியாத இழப்பீடுகளை செலுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது பிரான்ஸ் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனுக்கு. தவிர, பலர் ஒப்புக்கொண்ட வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் மிகவும் கடுமையானது, ஜேர்மனி தனது நிலத்தில் பதின்மூன்று சதவீதத்தை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஜேர்மனி சமூகச் செலவுகள் மூலம் போரிலிருந்து மீள முயன்றது. ஜேர்மனி தொடங்கியது போக்குவரத்து திட்டங்களை உருவாக்குதல், மின் உற்பத்தி நிலையங்களின் நவீனமயமாக்கல் மற்றும் எரிவாயு பணிகள் இவை அனைத்தும் அதிகரித்து வரும் வேலையின்மை விகிதத்திற்கு எதிராக போராட பயன்படுத்தப்பட்டன. சமூக முன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில் செலவினம் உயர்ந்தது. ஜேர்மனி மிகவும் பாதிக்கப்படக்கூடிய நிலையில் உள்ளது மேடையில், ஹிட்லர் அதிகாரத்திற்கு ஏறத் தொடங்குவதற்கான வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தினார். ஜேர்மனியில், ஹிட்லர் ஜேர்மனியின் அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் யூத மக்களை பலிகடாவாக பயன்படுத்தியது. உடன் பணக்கார யூத வணிக உரிமையாளர்களின் விகிதாசார எண்ணிக்கையில், ஹிட்லர் மிகவும் நம்பினார் ஜேர்மனியின் மோசமான பொருளாதார நிலைக்கு யூதர்கள் தான் காரணம். ஹிட்லரிடம் இருந்தது.

இரண்டு முக்கியமான யோசனைகள் அவரை அதிகாரத்திற்கு கொண்டு வர உதவியது. அவருக்கு ஒருவர் இருந்தார் பொருளாதாரத்தின் மீது குற்றம் சாட்டினார் மற்றும் விரைவான பொருளாதார மீட்சிக்கான திட்டத்தை அவர் கொண்டிருந்தார். ஹிட்லர் நான்கு ஆண்டுகளில் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை முற்றிலுமாக அகற்றும் திட்டத்தை கோடிட்டுக் காட்டினார் ஜேர்மனி முழுவதும். அவரது திட்டம் உயர்த்தப்படாத திட்டமாக இருந்தாலும் மக்களை செழுமைப்படுத்துவதற்கான வருமான நிலை ஆனால் இராணுவத்திற்கான பொருளாதார திட்டம் வலிமை. ஹிட்லர் பொருளாதாரத்திற்கு மிகவும்

விரிவான மற்றும் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட திட்டத்தைப் பயன்படுத்தினார் புத்துயிர் பெறுதல். ஹிட்லர் தனது முறையின் மூலம் பொருளாதாரம் குறித்த தனது வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றினார் வளர்ச்சி மற்றும் அவரது அதிகாரத்தை ஏற தொடங்கும். ஜேர்மனியின் மறுமலர்ச்சி பற்றி மேலும் படிப்போம்

முதல் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் ஹிட்லரின் எழுச்சி. முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஜேர்மனி பொருளாதார ரீதியாக சீரழிந்தது. வெர்சாய்ஸ் உடன்படிக்கையின் காரணமாக, ஜேர்மனி நம்பமுடியாத இழப்பீடுகளை செலுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பிரான்ஸ் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனுக்கு. தவிர, பலர் ஒப்புக்கொண்ட வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் மிகவும் கடுமையானது, ஜேர்மனி தனது நிலத்தில் பதின்மூன்று சதவீதத்தை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஜேர்மனி சமூகச் செலவுகள் மூலம் போரிலிருந்து மீள முயன்றது. ஜேர்மனி தொடங்கியது போக்குவரத்து திட்டங்களை உருவாக்குதல், மின் உற்பத்தி நிலையங்களின் நவீனமயமாக்கல் மற்றும் எரிவாயு பணிகள் இவை அனைத்தும் அதிகரித்து வரும் வேலையின்மை விகிதத்திற்கு எதிராக போராட பயன்படுத்தப்பட்டன. சமூகமுன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில் செலவினம் உயர்ந்தது. ஜேர்மனி மிகவும் பாதிக்கப்படக்கூடிய நிலையில் உள்ளது. மேடையில், ஹிட்லர் அதிகாரத்திற்கு ஏறத் தொடங்குவதற்கான வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தினார். ஜேர்மனியில், ஹிட்லர் ஜேர்மனியின் அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் யூத மக்களை பலிகடாவாக பயன்படுத்தியது. உடன்பணக்கார யூத வணிக உரிமையாளர்களின் விகிதாசார எண்ணிக்கையில், ஹிட்லர் மிகவும் நம்பினார் ஜேர்மனியின் மோசமான பொருளாதார நிலைக்கு யூதர்கள் தான் காரணம். ஹிட்லரிடம் இருந்தது இரண்டு முக்கியமான யோசனைகள் அவரை அதிகாரத்திற்கு கொண்டு வர உதவியது. அவருக்கு ஒருவர் இருந்தார் பொருளாதாரத்தின் மீது குற்றம் சாட்டினார் மற்றும் விரைவான பொருளாதார மீட்சிக்கான திட்டத்தை அவர் கொண்டிருந்தார். ஹிட்லர் நான்கு ஆண்டுகளில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை முற்றிலுமாக அகற்றும் திட்டத்தை கோடிட்டுக் காட்டினார் ஜேர்மனி முழுவதும். அவரது திட்டம் உயர்த்தப்படாத திட்டமாக இருந்தாலும் மக்களை செழுமைப்படுத்துவதற்கான வருமான நிலை ஆனால் இராணுவத்திற்கான பொருளாதார திட்டம் வலிமை. ஹிட்லர் பொருளாதாரத்திற்கு மிகவும் விரிவான மற்றும் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட திட்டத்தைப் பயன்படுத்தினார் புத்துயிர் பெறுதல். ஹிட்லர் தனது முறையின் மூலம் பொருளாதாரம் குறித்த தனது வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றினார் வளர்ச்சி மற்றும் அவரது அதிகாரத்தை ஏற தொடங்கும். ஜேர்மனியின் மறுமலர்ச்சி பற்றி மேலும் படிப்போம் முதல் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் ஹிட்லரின் எழுச்சி உலகப் போருக்குப் பின்னர் இழந்து நாடு ஜேர்மனி நான் ஒரு கடுமையான பொருளாதார மற்றும் சமூக நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது. நாட்டின் முடியாட்சி கவிழ்க்கப்பட்ட அதன் இடத்தில் வெய்மர் என்று குடியரசு, வந்தது. இந்த அரசியல் அமைப்பு 1933 நாஜிக்கள், ஆட்சிக்கு வந்த போது அடால்ஃப் ஹிட்லர் தலைமையில் வரை நீடித்தது.

நவம்பர் புரட்சி

1918 இலையுதிர் காலத்தில் கெய்சர் ஜெர்மனி முதலாம் உலகப் போரில் தோல்வி விளிம்பில் இருந்தது. நாட்டின் இரத்தக் மூலம் தீர்ந்துவிட்டது. சமூகத்தின் நீண்ட அதிகாரிகள் வில்ஹெம் II அதிருப்தியை முதிர்ந்த நிலையை எட்டியுள்ளது. அது Kiel பகுதியில் மாலுமிகள் எழுச்சி நவம்பர் 4 அன்று தொடங்கிய நவம்பர் புரட்சி, விளைவித்தது. மேலும் சமீபத்தில், நூற்றாண்டுகள் பழமைவாய்ந்த முடியாட்சி தோல்வி அடைந்துள்ளது அங்கு ரஷ்யாவில் ஒத்த நிகழ்வுகள், உள்ளன. அதே விஷயம் இறுதியில் நடந்தது மற்றும் ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளில்.

நவம்பர் 9 பிரதமர் ஆயமளையுடைய டீயனநளெமல வில்ஹெம் ஐஐ ஆட்சி காலத்தின் முடிவில் அறிவித்தது, ஏற்கனவே நாட்டில் என்ன நடக்கிறது கட்டுப்பாட்டை இழந்து விட்டது. வேந்தர் பிரெடெரிக் எபர்ட் அறக்கட்டளை கொள்கைக்கு அவரது வாய்ந்த அதிகாரங்களை மற்றும் பெர்லின் விட்டு. அரசாங்கத்தின் புதிய தலைவராக பிரபலமான ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயக இயக்கம் மற்றும் சமூக ஜனநாயகக் கட்சி (ஜெர்மனி சமூக ஜனநாயகக் கட்சி) தலைவர்கள் ஒன்றாகும். அதே நாளில் அது குடியரசை நிறுவுவதுதான் அறிவிக்கப்பட்டது.

நாடுகளுக்கு இடையில் நட்புறவு முரண்படுகிறது உண்மையில் நிறுத்தப்பட்டதாக. பிகார்டி போர் நிறுத்த இல் முடிவான டீயனநளெமல நாட்டில் நவம்பர் 11 இறுதியாக இரத்தக் நிறுத்தி இது கையெழுத்திடப்பட்டது. இப்போது ஐரோப்பாவின் எதிர்கால தூதர்கள் கைகளில் இருந்தது. ஒரு பெரிய மாநாடு க்கான அதிகாரப்பூர்வமற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் தயாரிப்பு தொடங்கியது. இந்த நடவடிக்கைகளின் விளைவாக வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தை 1919 கோடை காலத்தில் கையெழுத்திடப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தின் முடிவில் முன்பிருந்த சில மாதங்களில், ஜெர்மனி முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு நான் உள் வியத்தகு நிகழ்வுகள் நிறைய அனுபவம்.

முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனி

ஸ்பாட்டிஸ்ட் எழுச்சி

எந்த புரட்சி படைகள் பல்வேறு எடுக்க முயற்சி இது ஒரு சக்தி வெற்றிடம், வழிவகுக்கிறது, மற்றும் இந்த அர்த்தத்தில் நவம்பர் புரட்சி, விதிவிலக்கல்ல. இரண்டு மாதங்களுக்குப் முடியாட்சியின் வீழ்ச்சி மற்றும் பெர்லின் போர் முடிந்த பிறகு படைகள் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமான மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் இடையே ஆயுத மோதல் வெடித்தது. சமீபத்திய சோவியத் குடியரசின் சொந்த நாட்டில் உருவாக்க வேண்டும். : இந்த இயக்கம் முக்கிய சக்தியாக ஸ்பார்டாகஸ் லீக் மற்றும் அதன் மிகுந்த பிரபல உறுப்பினர்கள் இருந்தது கார்ல் லீப்க்நெக்ட் மற்றும் Roza Lyuksemburg.

ஜனவரி 5, 1919 கம்யூனிஸ்டுகள் பெர்லின் முழு மூடப்பட்டிருக்கும் என்று ஒரு வேலைநிறுத்தத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அவள் விரைவில் ஆயுதமேந்திய எழுச்சி வளர்ந்தது. ஜெர்மனி முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு நான் போக்குகள் மற்றும் கொள்கைகளுக்கு பல்வேறு மோதிக்கொண்டனர் இதில் ஒரு தழல் கொப்பரை இருந்தது.

ஸ்பாட்டசிஸ்ட் எழுச்சி இந்த மோதலை வது எபிசோடில் குறிப்பிடத் தக்கது ஆகும். ஒரு வாரம் கழித்து, செயல்திறன் தோற்கடித்தார் துருப்புக்கள் இடைக்கால அரசாங்கத்துக்கு விசுவாசமான இருந்தது மாறிவிட்டார். ஜனவரி 15, கார்ல் லீப்க்நெக்ட் கொல்லப்பட்டனர்

பவேரிய சோவியத் குடியரசு

மார்க்சிசம் ஆதரவாளர்கள் மற்றொரு முக்கிய எழுச்சி முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனியில் அரசியல் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. ஏப்ரல் 1919 ஆம் ஆண்டில் பவேரியாவில் அதிகாரிகள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எதிராக சீர் பவேரியன் சோவியத் குடியரசு சேர்ந்தவர். அரசு தனது கம்யூனிஸ்ட் எவ்கேனி லெவின் தலைமையிலான.

சோவியத் குடியரசு அதன் சொந்த செஞ்சேனை ஏற்பாடு செய்துள்ளது. சிறிது நேரம் அவள் அரசாங்க படைகளின் அழுத்தம் கொண்டிருக்கும் முடிந்தது, ஆனால் சில வாரங்களுக்குப் பிறகு அவள் தோற்கடித்தார் முனிச் பின்வாங்கியது இருந்தது. கிளர்ச்சி கடந்த பைகளில் மே 5 முறியடிக்கப்பட்டது. பவேரியாவில் நிகழ்வுகள் இடதுசாரி சித்தாந்தம் மற்றும் புதிய புரட்சியின் ஆதரவாளர்கள் வெகுஜன வெறுப்பு வழிவகுத்தது. யூதர்கள் இருந்தனர் என்ற உண்மையை, சோவியத் குடியரசின் தலையில்-யூத எதிர்ப்புப் அலையில் விளைந்தது. இந்த மக்களின் உணர்வுகளும் ஹிட்லரின் ஆதரவாளர்கள் உட்பட தீவிர தேசியவாதிகள், சிந்திக்க துவங்கியது.

ஒரு சில நாட்களுக்கு 1919 முற்பகுதியில் ஸ்பாட்டசிஸ்ட் எழுச்சி முடிவடைந்த உடனேயே பொதுத்தேர்தலில் வெய்மர் தேசிய சட்டமன்ற கலைக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் இது நடத்தப்பட்டன. அது முதல் முறையாக வாக்களிக்கும் உரிமை போது ஒரு ஜெர்மன் பெண் பெற்ற குறிப்பிடத்தக்கது. முதல் இந்திய சட்டசபையில் 6 பிப்ரவரி கூடி. முழு நாட்டின் நெருக்கமாக வெய்மர் ஆகியவற்றை சிறிய Thuringian நகரில் நிகழ்ந்தவற்றின் பின்பற்றி வருகிறது.

ஒரு புதிய அரசமைப்புக்கு மக்களின் பிரதிநிதிகள் முக்கிய பணி. ஜெர்மனி அடிப்படை சட்டம் தயாரித்தல் பின்னர் உள்துறை ரீச் அமைச்சர் ஆனார் டநௌடலைநசயட ஹ்யூகோ ஸ்நளை செய்தது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் ஜனநாயக அடிப்படையில் மற்றும் கைசர் இருந்து மிகவும் வேறுபட்ட இருந்தது. ஆவணம் இடது மற்றும் வலது சாரி பல்வேறு அரசியல் சக்திகள் இடையே உடன்பாடு ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது.

சட்டத்தின் நிறுவுகிறது நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி அதன் குடிமக்களுக்கு ஒரு சமூக மற்றும் நடுநிலையான உரிமைகளைக் கூட பெற்றிருந்தார்கள். ரெய்ச்ஸ்டாக் முக்கிய சட்டமியற்றும் நான்கு ஆண்டுகளாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் மாநில பட்ஜெட் எடுத்து மற்றும் அரசுத் தலைவர் (வேந்தர்) நிலையை, அத்துடன் எந்த அமைச்சரிடமிருந்து மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனியில் மீட்பு நன்கு செயல்பாடு மற்றும் பொதுவான நலவாழ்வு சீரான அரசியல் அமைப்பு இல்லாமல் அடைய முடியவில்லை. ரீச் ஜனாதிபதி - எனவே, அரசியலமைப்பு அரசின் ஒரு புதிய தலைவராக

அறிமுகப்படுத்தியது. அது அரசாங்கத்தின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார் பாராளுமன்றத்தை கலைக்கவும் உரிமை பெற்ற அவர். ரீச் மாலை 7 ஆண்டு கால பொது தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட.

புதிய ஜெர்மனி அமைப்பின் தலைவராகவும் பிரெடெரிக் எபர்ட் இருந்தது. அவர் 1919-1925 புது இந்த இடத்தைப் பிடித்திருந்தது. ஒரு புதிய நாட்டில் அடித்தளமிட்ட வெய்மர் அரசியலமைப்பு, 31 ஜூலை அன்று அரசமைப்பு சபை ஏற்கப்பட்டது. ரீச் தலைவர் ஆகஸ்ட் 11 அன்று கையெழுத்திட்டது. இந்த நாள் ஜெர்மனியில் ஒரு தேசிய விடுமுறை அறிவிக்கப்பட்டது. புதிய அரசியல் ஆட்சி எங்கே கடந்து மைல்கல் அரசியலமைப்பு நிர்ணய மற்றும் அங்கு அரசியலமைப்பு நகரம் நினைவாக வெய்மர் குடியரசு அழைக்கப்பட்டது. இந்த ஜனநாயக அரசாங்கம் 1919 1933 வரை நீடித்தது. தொடங்க அது முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனியில் நவம்பர் புரட்சி தீட்டப்பட்டது, மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போரில் நாஜிக்கள் துடைத்தவர்.

முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மன் பொருளாதாரம்

வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை

இதற்கிடையில், 1919 கோடை காலத்தில் பிரான்சில் உலகம் முழுவதும் இருந்து தூதர்கள் கூடி. அவர்கள் விவாதிக்க மற்றும் முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனி என்னவாக இருக்கும் முடிவு செய்ய சந்தித்தார். ஒரு நீண்ட பேச்சு செயல்முறையின் விளைவாக ஆனது வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தை, ஜூன் 28 ம் தேதி கையெழுத்திடப்பட்டது.

பின்வருமாறு ஆவணத்தின் முக்கிய கட்டுரைகள் இருந்தன. பிரான்ஸ் அல்சாஸ் மற்றும் லோரெய்ன் ஜெர்மனி பிரச்சினைக்குரிய மாகாணத்தில் பெறப்படும் 1870 ஆம் ஆண்டு பிரஸ்யாவுடன் போருக்குப் பின்னர் அது இழந்து விட்டது. பெல்ஜியம் எல்லை மாவட்டங்களில் Eupen மற்றும் ஆயடஅநனல் சென்றார். போலந்து போமேரேனியா மற்றும் போஸ்னன் நிலம் வழங்கப்பட்டது. டேன்ஜிக் ஒரு இலவச நகரம் நடுநிலை ஆனார். வெற்றி பெற்ற சக்திகள் பால்டிக் ஆநாநட பகுதியில் கைப்பற்றினர். 1923 ஆம் ஆண்டில் அவர் சமீபத்திய சுயாதீன லிதுவேனியா மாற்றப்பட்டார்.

அப்பர் சிலேசியா ஒரு துண்டு - 1920 இல், பிரபலமான plebiscites விளைவாக டென்மார்க் ஷெல்ஸ்விக், மற்றும் போலந்து பகுதியாக பெற்றார். சிறிய அவற்றின் பகுதிகளை மேலும் அடுத்தடுத்த செக்கோஸ்லோவாக்கியா மாற்றப்பட்டார். அதே நேரத்தில், ஜெர்மனி வாக்குகள் பெற்று கிழக்கு ப்ருஸ்ஸிய தெற்கு தக்கவைத்துக் கொண்டார். இழந்து நாடு ஆஸ்திரியா, போலந்து மற்றும் செக்கோஸ்லோவாக்கியா சுதந்திரம் உத்தரவாதமளிக்கும் திறன் ஆகும். உலகப் போர் பின் ஜெர்மனியின் பிரதேசத்தில் நான் நாட்டில் உலகின் மற்ற பகுதிகளில் உள்ள அனைத்து கைச்ர காலனிகளில் இழந்துவிட்டது என்று அர்த்தத்தில் மாற்றப்பட்டது.

முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனியின் கொள்கை

இராணுவமயமற்றதாக செய்ய ரைன் பொருள் ஜெர்மன் இடது வங்கிக்கு சொந்தமான. ஆயுதப் படைகள் இனிமேலும் 100 ஆயிரம் மக்கள் குறி மிக அதிகமாக இருக்கலாம். அது கட்டாய இராணுவ சேவை அம்முறைக்கு முடிவு கட்டுகிறது. பல இன்னும் மூழ்கடிக்கப்பட்ட போர்க்கப்பல்களை வென்றது நாடுகளில் மாற்றப்பட்டனர் இல்லை. மேலும், ஜெர்மனி இனி ஒரு நவீன கவச வாகனங்கள் மற்றும் போர் விமானம் வேண்டும்.

ஜெர்மனி இருந்து ஈடுசெய்தலின் உலகப் போருக்குப் பின்னர் நான் தங்கம் தோராயமாக 100 ஆயிரம் டன் சமன்படுத்தும் 269 பில்லியன் மதிப்பெண்கள், தொகையாக. எனவே அவர் ஒரு நான்கு ஆண்டு பிரச்சாரத்தின் விளைவாக ஒப்பந்த நாடுகளின் ஏற்பட்ட சேதங்கள் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. ஒரு சிறப்புக் குழு தேவையான அளவு தீர்மானிக்க நிறுவப்பட்டது.

ஜெர்மன் பொருளாதாரம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் நான் ஈடுசெய்தலின் இருந்து அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டது. கொடுப்பனவுகள் இடிந்த நாட்டின் குறைவதற்கான. அவள் கூட 1922 ஆம் ஆண்டில் என்ற உண்மையால் உதவியது இல்லை , சோவியத் ரஷ்யா , ஈடுசெய்தலின் துறந்தார் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சோவியத் ஒன்றியத்தில் ஜெர்மன் சொத்து நாட்டு உடைமை ஆக்கப்பட்ட பிறகு இணக்கம் வாங்கலாம். அதன் வரலாறு முழுவதிலும் வைமார் குடியரசு மற்றும் ஒப்பு அளவு பணம் இல்லை. ஹிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, அவர் செய்த மற்றும் பண பரிமாற்றம் நிறுத்தப்பட்டது. நாட்டின் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பிறகு, 1990 ஆம் ஆண்டு - இழப்பு ஈட்டுத் தொகை வழங்கப்பட 1953 ல் புதுப்பிக்கப்பட்ட பின்னர் மீண்டும் இருந்தது. இறுதியாக ஜெர்மனி இருந்து ஈடுசெய்தலின் உலகப் போருக்குப் பின்னர் நான் 2010 ல் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது.

உட்பூசல்கள்

ஜெர்மனியில் போருக்குப் பிறகு இல்லை அமைதியாக வரவில்லை. சமூகத்தின் தங்கள் நிலை கசப்பு இருந்தது, அது தொடர்ந்து விட்டு துரோகிகள் மற்றும் நெருக்கடியின் குற்றவாளிகள் தேடும் யார் சரியான தீவிரவாத சக்திகள், இருந்தது. உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மன் பொருளாதாரம் ஏனெனில் தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்து வேலைநிறுத்தங்கள் மீட்டெடுக்க முடியவில்லை.

மார்ச் 1920 இல் பதவிக்கவிழ்ப்பை இருந்தது. தாக்குதலுக்கான முயற்சியாக கிட்டத்தட்ட அதன் இருப்பை இரண்டாவது ஆண்டில் வெய்மர் குடியரசின் அனைத்து நீக்குதல் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தை படி பகுதி இராணுவம் கலகம் செய்தனர் பெர்லினில் அரசாங்கக் கட்டிடங்களை கைப்பற்றினர் கலைக்கப்பட்டது. சமூகம் பிளவு. முறையான சக்தி ஆட்சிக்கவிழ்ப்பு ஆதரவு மற்றும் வேலை நிறுத்தங்களை செய்வதில்லை என்று மக்கள் அழைப்பு விடுத்தார் எங்கே ஸ்டூட்கார்ட், காலிசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் விளைவாக, சதிகாரர்களின் தோற்கடிக்கப்பட்டனர்,

ஆனால் உலகப் போர் பின் ஜெர்மனியின் பொருளாதார மற்றும் உள்கட்டுமான வளர்ச்சி நான் மீண்டும் பெரும் தாக்குதல் ஏற்பட்டது.

பல சுரங்கங்கள் இருந்தன எங்கே ரூர் பகுதியில் அதே நேரத்தில், தொழிலாளர்கள் கிளர்ச்சியில் இருந்தது. இஇராணுவமயமற்ற பகுதியில் துருப்புக்கள் வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையின் முடிவுகளை மாறாக, அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. ஒப்பந்தம் பிரஞ்சு இராணுவம் டார்ம்சுட்ட், பிராங்க்பர்ட், ஹனாயில், ஹோம்பர்க், டியுஸ்பேர்க் மற்றும் வேறு சில மேற்கு நகரங்களில் உள்ளிட்ட மீறி எதிரொலியாக இருக்கிறது.

வெளிநாட்டு துருப்புக்கள் மீண்டும் கோடை 1920 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மன் விட்டு. எனினும், இதில் வெற்றி நாடுகளுடன் உறவுகளை அழுத்தங்கள் நீடித்தது. அது முதலாம் உலகப் போர் பின் ஜெர்மனியின் நிதி கொள்கை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அரசாங்கம் ஈடுசெய்தலின் போதுமான பணம் இல்லை. பிரான்ஸ் மற்றும் பெல்ஜியம் ஊதிய தாமதங்கள் பதிலளிக்கையில் ரூர் பகுதியில் ஆக்கிரமித்தனர். தங்கள் படைகளை 1923-1926 GG உயயோகப்படுத்தப்பட்டன.

முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மன் வெளியுறவுக் கொள்கை

பொருளாதார நெருக்கடி

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மன் வெளியுறவுக் கொள்கை குறைந்தது சில நன்மை ஒத்துழைப்பு கண்டறியும் பணி கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார். இந்த பரிசீலனைகள் மூலம் வழிகாட்டப்பட்ட 1922 இல் வெய்மர் குடியரசு சுயியட்டழ சோவியத் ரஷ்யா ஒப்பந்தம் ஒரு உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டது. தனிமைப்படுத்தப்பட்ட முரட்டு அரசுகளுக்கு இடையிலான ராஜதந்திர தொடர்புகளை துவங்குவதற்கு முன்பே என்ற ஆவணத்தை. ஜெர்மனி மற்றும் ரஷியன் கூட்டமைப்பு (பின்னர் சோவியத் யூனியன்) ஒருங்குவதற்கு ஐரோப்பிய முதலாளித்துவ நாடுகளிடையே அதிருப்தி ஏற்படும் போல்ஷேவிக்குகள் புறக்கணிக்கப்படும், குறிப்பாக பிரான்சில். , அமைச்சர் வெளிவிவகார சுயியட்டழ ஒரு ஒப்பந்தம் கையெழுத்திடும் ஏற்பாடு - 1922 ஆம் ஆண்டில் பயங்கரவாதிகள் நுயலவநச சுயவாநயெர ஆகியோர் கொல்லப்பட்டனர்.

உலகப் போர் பின் ஜெர்மனியின் வெளி பிரச்சினைகள் உள் முன் வாடிய. காரணமாக ஆயுத எழுச்சிகள் வரை நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் ஈடுசெய்தலின் மேலும் படுகுழியில் பரவியது. அரசாங்க பணத்தை வெளியீடு அதிகரிப்பதன் மூலம் நிலைமை காப்பாற்ற முற்பட்டனர்.

இந்தக் கொள்கையின் ஒரு இயற்கை விளைவாக பணவீக்கம் மற்றும் மக்கள் தொகையில் பாரிய வறிய நிலைக்கு இட்டுச் இருந்தது. தேசிய நாணய (காகித குறி) செலவு குறைந்து அல்லாத நிறுத்த. பணவீக்கம் ஹைப்பர்இன்.'ப்ளேஷனானது வளர்ந்தது. சம்பளம் குட்டி அதிகாரிகள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் காகித பணம் கிலோகிராம் செய்தார், ஆனால் எதுவும் இல்லை இந்த மில்லியன் வாங்க. நாணய உலையில் பற்றவைக்க. வறுமை கசப்பு வழிவகுத்தது. பல வரலாற்று ஆசிரியர்களும் பின்னர் அது அதிகாரிகள்

ஐனரஞ்சக கோஷங்கள் தேசியவாதிகள் பயன்படுத்த வர அனுமதி சமூகக் கொந்தளிப்பை உருவாக்கியது இருந்தது என்று ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன.

1923 இல், மூன்றாம் அகிலம் நெருக்கடி பயன்படுத்தி கொள்ள முயற்சி மற்றும் ஒரு புதிய புரட்சியை முயற்சிக்கும் ஏற்பாடு. அவள் தோல்வியடைந்தது. மையம் எதிர்ப்பு கம்யூனிஸ்டுகள், அரசாங்கம் ஹாம்பர்க் தொடங்கியது. துருப்புக்கள் நகரம் நுழைந்தது. அச்சுறுத்தல் மட்டுமே இடது ஆபத்து வரவில்லை. முனிச் பவேரிய சோவியத் குடியரசின் ஒழித்த பிறகு தேசியவாதிகள் மற்றும் பழமைவாதிகள் ஒரு கோட்டையாக மாறியது. நவம்பர் 1923 இல் நகரில் ஒரு இளம் அரசியல்வாதி அடால்ஃப் ஹிட்லர் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஆட்சிக்கவிழ்ப்பு இருந்தது. மற்றொரு கிளர்ச்சி எபர்ட் ரீச் தலைவர் பதிலளிக்கையில் அவசரகால சட்டத்தை சுமத்தி. பீர் ஹால் பதவிக்கவிழ்ப்பை நசுக்கப்பட்டது என்பதுடன் அதன் ஆரம்பித்தவர்கள் முயற்சிக்கப்பட்டனர். ஹிட்லர் சிறையில் மட்டும் 9 மாதங்களில் இருந்தது. சுதந்திரம் திரும்பும்போது அவர் ஆட்சிக்கு ஏற்றம் ஒரு களமிறங்கினார் தொடங்கியது.

“கோல்டன் இருபதாம் நூற்றாண்டு”

வாடகை பிராண்டுகள் - கட்டற்ற பணவீக்கம் இளம் வெய்மர் குடியரசு அலைக்கழித்து, ஒரு புதிய நாணய அறிமுகம் முறியடிக்கப்பட்டது. நாணய சீர்திருத்தம் மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீட்டு வருகையை படிப்படியாக நாடு கூட உட்பூசல்கள் மிகுதியாக என்றாலும், ஒரு அர்த்தத்தில் வழிவகுத்தது. குறிப்பாக பயனுள்ள தாக்கம் நிதி சார்லஸ் டாவ்ஸன் திட்டத்தை கீழ் அமெரிக்க கடன் வடிவில் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தது. ஒரு சில ஆண்டுகளுக்குள் ஜெர்மனி பொருளாதார வளர்ச்சி உலகப் போருக்குப் பின்னர் நான் நிலைமை ஒரு நீண்ட எதிர்பார்க்கப்பட்ட நிலைப்படுத்துவதற்கு வழிவகுத்தது. காலம் 1924-1929 புது உள்ள உறவினர் செழிப்பு. நான் “கோல்டன் இருபதுகளின்” என்று அழைத்தார். வெளிப்புற அந்த ஆண்டுகளில் முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனியின் கொள்கை வெற்றிகரமானதாக இருந்தது. 1926 ஆம் ஆண்டில், அவள் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் சேர்ந்து உலக சமூகத்தின் ஒரு முழு உறுப்பினராக வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தை பின்னேற்பளிப்பும் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட ஆனார். நாங்கள் சோவியத்திற்கு நட்புரீதியான உறவுகளையும் பராமரிக்க. 1926 ஆம் ஆண்டில், சோவியத் மற்றும் ஜெர்மானியப் தூதர்கள் நடுநிலை மற்றும் அல்லாத ஆக்கிரமிப்பு புதிய பெர்லின் உடன்படிக்கை கையெழுத்திட்டுள்ளன.

மற்றொரு முக்கியமான தூதரக ஒப்பந்தம் Briand ஒப்பந்தம் ஆனார் - கெல்லாக். முக்கிய உலக சக்திகள் (ஜெர்மனி உட்பட) மூலம் 1926 ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் இந்த ஒப்பந்தம், ஒரு அரசியல் கருவியாகப் போர் துறத்தல் அறிவித்தார். இவ்வாறு ஐரோப்பிய கூட்டு பாதுகாப்பு அமைப்பு உருவாக்கும் செயல்முறை தொடங்கியது.

1925 ஆம் ஆண்டில் தேர்தலில் ஒரு புதிய ரீச் ஜனாதிபதி நடத்தப்பட்டன. நாட்டின் தலைவர் மேலும் ஃபீல்டு மார்ஷல் பதவிக்கு அணிந்திருந்தார் ஜெனரல் பவுல்

வோன் வின்கலம் இருந்தது. அவர் முக்கியக் காரணமாக இருந்தன ஜார் ரஷ்யாவின் இராணுவத்துடன் சண்டை எங்கே கிழக்கு ப்ருஸ்ஸிய உள்ள முன் இயக்கிய செயல்கள் உள்பட முதலாம் உலகப் போரின் போது கைசர் சேனையின் தளபதிகள், ஒன்றாக இருந்தது. ரெடோரிக்கின் வின்கலம் அவரது முன்னோடி எபேர்ட்டின் சொல்லாட்சிகலையில் வேறுபட்டு இருந்தது. பழைய இராணுவ தீவிரமாக எதிர்ப்பு சோசலிச மற்றும் தேசியவாத பாத்திரம் ஜனரஞ்சக கோஷங்கள் பயன்படுத்தப்படும். இந்த கலவையான முடிவுகள் முதலாம் உலகப் போர் பின் ஜெர்மனியின் ஏழு ஆண்டு அரசியல் உருவாக்கத்திற்கு இட்டுச் சென்றார். இன்னும் ஸ்திரமற்ற சில அறிகுறிகள் ஏற்பட்டது. உதாரணமாக, பாராளுமன்றத்தில் முன்னணிகட்சி படைகள் மற்றும் கூட்டணி சமரசம் தொடர்ந்து வீழ்ச்சியின் விளிம்பில் தங்களை கண்டறியப்படவில்லை. கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில் துணைவர்களுக்கான அரசாங்கத்தோடு மோதினார். 1929 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க வால் ஸ்ட்ரீட்டில் ஒரு பங்கு சந்தை வீழ்ச்சி இருந்தது. இதன் காரணமாக, வெளிநாட்டு ஜெர்மனி கடன் நிறுத்தப்பட்டது. பொருளாதார நெருக்கடி, விரைவில் பெருமந்த உலகம் முழுவதும் பாதிக்கப்பட்ட அழைத்தார், ஆனால் இது வெய்மர் குடியரசு மற்றவற்றைவிட வலுவாக அது அவதிப்பட்டார் இருந்தது. நாட்டின் ஒரு உறவினர் அடைய என்பதால், இது ஆச்சரியம் இல்லை, ஆனால் நீண்ட கால நிலைத்தன்மையை. பெருமந்த விரைவில் ஜெர்மன் பொருளாதாரத்தின் சரிவு, ஏற்றுமதி, வெகுஜன வேலையின்மை மீறி, மற்றும் பல நெருக்கடிகள் வழிவகுத்தது.

ஒரு புதிய ஜனநாயக ஜெர்மனி முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர், குறுகிய பிரிந்து விலகி, சூழ்நிலையில் மூலம் அவரால் நடனமாட முடியவில்லை என்று மாற்ற கைப்பற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டின் அமெரிக்க பெரிதும் சார்ந்துள்ளது, மற்றும் அமெரிக்க நெருக்கடி ஒரு மரண அடியை ஏற்படுத்துவதற்கு முடியவில்லை. எனினும், தீ, மற்றும் உள்ளூர் அரசியல்வாதிகள் மீது எண்ணெய் ஊற்றினார். அரசு, பாராளுமன்றத்தில் மற்றும் நிலையான மோதல் பகுதியின் தலைவராக மற்றும் மிகவும் அவசியமான தொடர்பு நிறுவ முடியவில்லை.

மக்கள் தொகையில் சூழ்நிலையால் ஏற்படும் அதிருப்தியை ஒரு இயற்கை விளைவாக ஒரு தீவிரவாத வளர்ச்சி மாறிவிட்டது. ஆண்டு வகையான தேர்தல்களில் அதிக வாக்குகளைச் பெற்ற பிறகு ஆற்றல் ஹிட்லர் முன்பு NSDAP (தேசிய சோசலிச ஜெர்மன் கட்சி) ஆண்டு தலைமையில். சமூகத்தின் மீண்டும் காட்டிக் கொடுப்புக்கள், யூத சதியில் குத்துவது குறித்து மக்களிடம் இருந்த வாதங்கள் ஆனார். தேரியாத எதிரி குறிப்பாக கடுமையான வெறுப்பு போருக்குப் பிறகு வளர்ந்தார் மற்றும் அவரது திகில் அடையாளம் காண முடியவில்லை யார் இளைஞர்கள் அனுபவம்.

முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனியில் பிரச்சினைகள் நாஜிக்கள் அதிகாரத்திற்கு வரும் நாஜி கட்சியின் புகழ் அரசியலில் அதன் தலைவர் அடால்ப் ஹிட்லர் வழிவகுத்தது. அரசு மற்றும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அக மின் சேர்க்கைகள் உறுப்பினராக எண்ணத்திற்கேற்ற தேசியவாத யோசிக்கத் துவங்கின.

ஜனநாயக கட்சிகள் அனைத்து நாஜிக்கள் பிரபலமாகி வருகிறது எதிராக மக்கள் முன்னணியை உருவாக்கப்பட்டது இல்லை. பல மையவாதிகளும் ஹிட்லர் கூட்டாளியான பட்டிருக்க. மற்றவர்கள் அவரது குறுகிய சிப்பாய் நினைத்தேன். உண்மையில், ஹிட்லர், நிச்சயமாக, சமாளிக்கக் எண்ணிக்கை ஒருபோதும் இருந்ததில்லை, நயமாக, அதன் புகழ் அதிகரிக்க அது ஒரு பொருளாதார நெருக்கடி அல்லது கம்யூனிஸம் பற்றிய விமர்சனத்தை இருக்க ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தினார்.

மார்ச் 1932 ல் நாம் அடுத்த தேர்தலில் ரீச் ஜனாதிபதி நிறைவேற்றியது. ஹிட்லர் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் பங்கேற்க முடிவு. அவருக்கு தடை தனது சொந்த ஆஸ்திரிய குடியரிமை இருந்தது. தேர்தல் தினத்தன்று, உள்துறை அமைச்சர் பிரன்சுவிக் மாகாணத்தில் பெர்லின் அரசாங்கம் ஒரு கொள்கை அதிகாரி நியமித்தார். இந்த சம்பிரதாயம் ஹிட்லர் ஜெர்மன் குடியரிமை பெற அனுமதித்தது. முதல் மற்றும் இரண்டாவது சுற்றில் தேர்தலில், அவர் வின்கலம் ஒரே இழந்து, இரண்டாவது நடந்தது.

ரீச் தலைவர் எச்சரிக்கையுடன் முன்பு ஸ்ரெனுய் தலைவர் சேர்ந்தவர். எனினும், மாநில லஞ்ச ஒழிப்பு முதியோர் தலை அவரது எண்ணற்ற ஆலோசகர்களின் தூங்க வைக்கப்பட்டது ஹிட்லர் பயப்பட கூடாது என்று நம்புகிறார். ஜனவரி 30, 1930 ஒரு புகழ்பெற்ற தேசியவாதியான வேந்தர் நியமிக்கப்பட்டார் - அரசாங்கத்தின் தலைவராகவும். தோராயமான வின்கலம் அவர்கள் அதிர்ஷ்ட பணியாளரை கட்டுப்படுத்த முடியும் நினைத்தேன், ஆனால் அவை தவறானவை.

உண்மையில், ஜனவரி 30, 1933 ஜனநாயக வைமார் குடியரசின் முடிவுக் இருந்தது. விரைவில், "அவசரகால அதிகாரங்களைப் ஆன்" சட்டங்கள் மற்றும் மூன்றாம் ரீச் சர்வாதிகாரம் ஸ்தாபித்த "மக்கள் மற்றும் மாநில பாதுகாப்பு ஆன்" எடுக்கப்பட்டன. ஆகஸ்ட் 1934 ஆம் ஆண்டில், வயது ஹின்டன்பெர்க் இறந்த பிறகு, ஹிட்லர் ஜெர்மனி ஃப்யூரர் (தலைவர்) என்றானது. முன்பு NSDAP மட்டுமே சட்ட கட்சி அறிவிக்கப்பட்டது. கணக்கில் சமீபத்திய வரலாற்று பாடம் எடுத்துக்கொள்ளாதது ஜெர்மனி முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு நான் மீண்டும் இராணுவவாத சாலையில் இறங்கினார். புதிய மாநில சித்தாந்தத்தின் ஒரு முக்கியமான பகுதியாக சநயவொளைஅ ஆனார். கடந்த போர் ஜெர்மானியர்கள் மிகச் இன்னும் பயங்கரமான அத்தாக்குதலுக்கு தயார் தொடங்கியது தோற்கடித்தார்.

ஹிட்லரின் (ஜெர்மனியின்) வெளியுறவுக் கொள்கை

ஹிட்லர் தமது நாஜிக் கட்சிக் கோட்பாடுகளை எனது போராட்டம்" (ஆநடை முயலிக) என்ற நூலில் விவரித்துள்ளார். அதன் அடிப்படையில் அவரது வெளிநாட்டுக் கொள்கை உருவானது. அதன் முக்கிய அம்சங்கள்: அ) அனைத்து ஜெர்மன் இனமக்களும் வாழக்கூடிய அகன்ற ஜெர்மனி . ஆ) ஜெர்மனியை இழிவுப்படுத்திய வெர்செயில்ஸ் மற்றும் செயின்ட்

ஜெர்மன் உடன்படிக்கைகளைக் கிழித்தெறிதல். ஜெர்மானியர் வளமுடன் வாழ்வதற்கும், பெருகி வரும் ஜெர்மன் இனமக்களை குடியமர்த்துவதற்கும் மேலும்

தேவையான இடங்களைப் பெறுதல். ஜெர்மானியர் ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஆரியர்கள் தாம் உலகை ஆளத் தகுதியுள்ளவர்கள். செமிட்டிக் (யூத) இனம் போன்ற பிற தாழ்ந்த இனத்தவர்கள் ஒடுக்கப்பட வேண்டும்.

மேலும் ஹிட்லர் கூறுவதாவது: "மனித இனம் என்றும் இடையூறா போரின் மூலம்தான் வளர்ச்சியுறுகிறது". இடையூறா அமைதி அதனை அழித்துவிடும். படை வலிமைதான் நம்பிக்கைக்குரியது. மனிதர்களால் உண்டாக்கப்படும் நாடுகளின் எல்லைகள் மனிதர்களால் மாற்றப்படலாம். இவையனைத்தும் ஹிட்லரின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையைத் தெளிவாக படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. 1933 ஜனவரி 30ல் ஹிட்லர் ஜெர்மன் சான்ஸ்ல ராக (பிரதமராக) பதவி ஏற்றதும் எடுத்த இருநடவடிக்கைகள் உலக நாடுகளை அதிர்ச்சியுறச் செய்தன. அவை : -

ஜெனிவாவில் நடைபெற்ற பன்னாட்டு படைக்குறைப்பு மாநாட்டிலிருந்து 1933 அக்டோபரில் ஜெர்மனி வெளியேறியது. ஜெர்மனியை இழிவுபடுத்திய சின்னமான பன்னாட்டுக் கழகத் திலிருந்தும் அதே ஆண்டில் ஜெர்மனி வெளியேறியது. அதனை 95 சதவீத ஜெர்மன் மக்கள் பொது வாக்கெடுப்பு மூலம் அங்கீகரித்தனர். எனினும் உலக நாடுகளை சாந்தப்படுத்துவதற்கு உடனடியாக வேறு நடவடிக்கைகளையும் எடுத்தார். அவை: ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தம்:

(Treaty of Mutual Assistance) (1935)

பிரிட்டன் பிரான்சு, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளுடன் ஜெர்மனியும் இணைந்து பரஸ்பர ஒத்துழைப்புடன் ஐரோப்பாவில் அமைதியைப் பாதுகாக்க உறுதி கூறியது. போலந்துடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் (1934) வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையின்படி போலந்து நாடு ஜெர்மனியிடமிருந்து டன்சிக், போன்ஸ், மேற்கு பிரஷியா, சைலீஷியா போன்ற பகுதிகளைப் பெற்றது. அதனால் லொக்கார்னோ உடன் படிக்கையின் போது ஜெர்மனி தன் மேற்கு எல்லைக்கு கொடுத்த அங்கீகாரத்தை கிழக்கு எல்லைக்கு கொடுக்க மறுத்தது. அப்படியிருந்தும் 1934ல் ஹிட்லர் போலந்துடன் பத்தாண்டு கால போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்.

இவ்வாறு திடீர் திடீர் மாற்றங்கள் மூலம் உலக ராஜதந்திரிகளை திகைப்பிலாழ்த்திய ஹிட்லர் 1934-க்குப்பின் தமது உண்மை நோக்கங்களை படிப்படியாக வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினார்.

ஆஸ்திரிய கலகம் (1934):

ஆஸ்திரியாவில் பிறந்த ஹிட்லர் தமது மெயின்காம்ப் என்ற நூலில் ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியோடு இணைக்க வேண்டும் (Anschluss) என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். அதனைச் செயற்படுத்த 1934ல் அங்கு. நாஜிக் கட்சியினரை கலகம் புரியத் தூண்டினார். அக்காலத்தில் அந்நாட்டு சான்ஸ்லர் டால்பஸ் (Dalfus) படுகொலை செய்யப்பட்டார். இந்தப் படுகொலை இன்னொரு சரயுவாவாக மாறும் அபாயம் தோன்றியது. இத்தாலி, ஆஸ்திரியாவின் சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்க படை நடவடிக்கை

எடுக்கத் தயாரானது. ஆஸ்திரியாவிலும் ஜெர்மன் “எதிர்ப்பு உணர்ச்சி அதிகரித்தது. எனவே காலம் கனிந்து வரவில்லை என்பதை உணர்ந்த ஹிட்லர் தற்காலிகமாக தமது ”அன்கலஸ்” இணைப்பு திட்டத்தைக் கைவிட்டார்.

ஸார் இணைப்பு 1935

வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தின்படி 15 ஆண்டுகாலம் பன்னாட்டுக் கழக மேற்பார்வையிலும் பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்திலும் இருந்த ஸார் பிரதேசத்தில் மக்கள் கருத்தினை அறிய 1935-ல் பொது வாக்கெடுப்பு (நாடாளுமன்றம்) நடத்தப்பட்டது. 90 சதவீத மக்கள் ஜெர்மனியோடு இணைவதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தனர். அதனால் அவ்வாண்டில் அப்பகுதி ஜெர்மனியோடு இணைக்கப்பட்டது. இது ஹிட்லரின் தனிப்பட்ட வெற்றியாகக் கருதப்பட்டது.

இராணுவமயமாக்கல் (Remilitarization) (1935) :

ஜெர்மனி, ஜெனிவா படைக்குறைப்பு மாநாட்டிலிருந்து வெளியேறிய பின் தன் படைப் பெருக்கத்திற்கான திட்டங்களை வகுத்தது. 1935-ல் ஹிட்லர் ஜெர்மனியிடம் ஆகாய விமானப்படை இருப்பதாக அறிவித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் படைக்குறைப்புத் திட்டம் இனி ஜெர்மனியைக் கட்டுப்படுத்தாது என்று கூறினார். அமைதிக்காலத்தில் ஜெர்மனி 5,55,000 வீரர்கள் கொண்ட படையை வைத்திருக்கும் என்றும் அறிவித்தார். உடனே பிரிட்டன், பிரான்சு, இத்தாலி ஆகிய வல்லரசுகள் ஸ்ட்ரீஸா என்ற இடத்தில் கூடி ஜெர்மனியின் படைப் பெருக்க நடவடிக்கைகளைக் கண்டித்தன.

ஆங்கிலோ-ஜெர்மானிய கப்பற்படை (1935) :

ஸ்ட்ரீஸா ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட பிரிட்டன் ஜெர்மனியுடன் கப்பற்படை ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள விழைந்தது. அதன்படி பிரிட்டிஷ் கப்பற்படையில் 35 சதவீதம் ஜெர்மன் கப்பற்படை இருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இதன் மூலம் வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் படைக்குறைப்புத் தீர்மானத்தை ஜெர்மன் மீறுவதற்கு பிரிட்டன் உடனடியானதுடன் ஸ்ட்ரீஸா கூட்டு உடைவதற்கும் காரணமாயிருந்தது.

லொக்கார்னோ உடன்படிக்கையை மீறுதல் (1936) :

ஹிட்லர் மேலும் ஊக்கமடைந்து லொக்கார்னோ உடன் படிக்கையைக் கிழித்தெறியத் தயாரானார். அதற்கு ஒரு சாக்குப்போக்கு தேவைப்பட்டது. அதுவும் அவருக்கு உடனே கிடைத்துவிட்டது. ஜெர்மனியின் இராணுவமய நடவடிக்கையைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த பிரான்சு, ரஷ்யாவுடன் ஒருவருக்கொருவர் உதவி புரியும் உடன்படிக்கை செய்தது. செக்கோஸ்லோவாகியாவும் அவ்வாறு ரஷ்யாவுடன் உடன்படிக்கைசெய்து கொண்டது. இதனை அறிந்து ஹிட்லர் அண்டை நாடுகள் தம்மை சுற்றி வளைக்கிறது என்று கூறி லொக்கார்னோ உடன்படிக்கை இனி செல்லாது என அறிவித்து ரைன்லாந்திலுள் படையனுப்பினார். 25000 ஜெர்மன் படைகள் அங்கு அணிவகுத்துச் சென்றன. அதே மூச்சில் அந்நாடுகளுடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளத்

தயாராயிருப்பதாயும் புதிய படைகளற்ற பகுதியை உருவாக்க தயாராயிருப்பதாயும் ஹிட்லர் அறிவித்து அந்நாடுகளின் வாயை அடைத்தார்.

ரோம்-பெர்லின்-டோக்கியோ அச்சு (1936) :

பாசிசத்திற்கும் நாஜிசத்திற்குமிடையில் காணப்படும் ஒற்றுமைகள் பல. அவற்றுள் கம்யூனிசத்தைப் பற்றிய கருத்தொற்றுமை குறிப்பிடத் தக்கது. இரு நாடுகளும் கம்யூனிச ரஷியாவை கொள்கை ரீதியில் பயங்கர பகைவனாகக் கருதின. கம்யூனிசத்தை முதல் எதிரி என்று பகிரங்கமாக அறிவித்தன. எனவே ரஷியாவை எதிர்த்து இந்த இரு நாடுகளும் ஒன்று சேர்ந்ததில் வியப்பில்லை. ஏற்கனவே ஜெர்மனி, ஜப்பானுடன் "கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தம்" (Anticomintern Pact) செய்து கொண்டிருந்தது. இப்போது இத்தாலியும் அந்த ஒப்பந்தத்தில் சேர்ந்தது. அதற்கான காரணங்கள் இரண்டு.

முதலாவது இத்தாலி, அபிசீனியாவை ஆக்கிரமித்ததை எதிர்த்துப் பிரிட்டன், பிரான்சு, ரஷிய அரசுகள் இத்தாலி மீது பொருளாதார முற்றுகையிட்டன. ஆனால் ஜெர்மனி அவ்வாறு செய்யவில்லை. இரண்டாவது, ஸ்பெயின் உள்நாட்டுப் போரில் இத்தாலி தலை யிட்டதை பிரான்சு ரஷிய அரசுகள் கண்டித்தபோது ஜெர்மனி ஆதரித்த தோடல்லாமல் உதவியும் அளித்தது.

எனவே ஜெர்மனி, ஜப்பான், இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் ஒன்று சேர்ந்தன. இதுவே ரோம் - பெர்லின் - டோக்கியோ அச்சு என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆஸ்திரிய இணைப்பு (Anschluss) (1938) :

1938-ல் ஜெர்மனி ஆஸ்திரியாவை இணைக்க முயன்ற போது இத்தாலி கடுமையாக எதிர்த்ததால் பின்வாங்க நேரிட்டது. இப்போது ரோம், பெர்லின் அச்சு ஏற்பட்டுவிட்டதால் இத்தாலி, ஜெர்மனியின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. எனவே ஹிட்லர் வெறும் மிரட்டல்கள் மூலமாகவே ஆஸ்திரியாவை இணைப்பதில் வெற்றி பெற்றார்.

மியூனிச் மாநாடு (1938):

ஹிட்லரின் அடுத்த ஆக்கிரமிப்புத் திட்டம் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவாக இருந்தது. அந்நாட்டின் மாநிலமான சுட்டன்லாந்தில் ஜெர்மன் இனத்தவர் கணிசமாக வாழ்ந்தனர். எனவே அம்மாநிலத்தை இணைப்பதற்கு சதித்திட்டம் தீட்டினார். அங்குள்ள ஜெர்மன் இனமக்கள் கொடுமைப்படுத்தப்படுவதாக கோயபல்ஸ் பிரச்சாரம் தீவிரப்படுத்தப் பட்டது. அதனால் செக்கோஸ்லோவாக்கியா மீது படையெடுக்கப் போவதாக மிரட்டினார்.

செக்கோஸ்லோவாக்கியாவை ஜெர்மன் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாக்க பிரான்சும், பிரிட்டனும் பெருமுயற்சி எடுத்தன. எனினும் ஹிட்லரின் மிரட்டல் குறையவில்லை. இச்சமயம் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட், சுட்டன்லாந்து பிரச்சனைக்கு பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காணுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். முசோலினியும், ஹிட்லரை பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்குமாறு வற்புறுத்தினார். அதன் விளைவாக 1938ல் மியூனிச் என்ற இடத்தில் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் சேம்பர்லின், பிரஞ்சுப் பிரதமர் டாலாடியர், ஹிட்லர், முசோலினி ஆகியோர் கூடினர். அம்மாநாட்டில் சுட்டன்லாந்துதான் தமது

கடைசி இணைப்புக் கோரிக்கையாக இருக்கும் என ஹிட்லர் உறுதியளித்தார். அதன்பேரில் சுட்டன்லாந்து ஜெர்மனிக்கு அளிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் போரைத் தவிர்த்து அமைதியை நிலைநாட்டிவிட்டதாகப் பெருமைப்பட்டனர்.

மியூனிச் மாநாட்டிற்கு செக்கோஸ்லோவாகியா அழைக்கப்பட வில்லை. அந்நாடு அம்மாநாட்டின் முடிவை கடுமையாக எதிர்த்தது. எனினும் நாஜிப்படைகள் சுட்டன்லாந்தை கைப்பற்றிக் கொண்டன. அதன் விளைவாக செக்கோஸ்லோவாகியா நாட்டினுள் குழப்பம் ஏற்பட்டது. அதனைப் பயன்படுத்தி நாஜிப் படைகள் அப்பகுதியினுள் நுழைந்து அதன் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன. யார் ஹிட்லரின் இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறிய ஆக்கிரமிப்புச் செயல் பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சுப் பிரதமர்களை அதிர்ச்சியுறச் செய்தது. இனிமேல் ஹிட்லர் விஷயத்தில் உறுதியான போக்கினை கடைப்பிடிக்க முடிவு கட்டினர். மெமல் இணைக்கப்படல் :

வெல்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையின்படி பால்டிக் கடலில் உள்ள ஜெர்மனியின் துறைமுகம் மெமல், லிதுவேனியாவிற்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஹிட்லர் அதனை மீட்க விரும்பினார். இதனை அறிந்த லிதுவேனியா, செக்கோஸ்லோவாகியாவிற்கு ஏற்பட்ட கதி தனக்கும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதென்று அஞ்சி உடனடியாக ஜெர்மனியிடம் ஒப்படைத்தது.

ஸ்பெயின் உள்நாட்டுப் போர்:

ஸ்பெயினில் கம்யூனிஸ்ட் சார்பான குடியரசிற்கும் தளபதி பிராங்கோவின் படைகளுக்குமிடையில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப் போரில் முசோலினி, பிராங்கோவிற்கு ஆதரவாகத் தலையிட்டார். ஹிட்லரும் அதனைப் பின்பற்றி பிராங்கோவிற்கு போர்க்கருவிகள், விமானங்கள், போர் நுட்ப வல்லுநர்கள் ஆகிய உதவிகளைக் கொடுத்து உதவினார். இது பன்னாட்டுக் கழகத்தின் தலையிடக் கொள்கைக்குப் புறம்பானதாகும்.

ரஷியாவுடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் (1936):

ஹிட்லர் தொடக்கம் முதலே ரஷியாவுடன் பகைமை பாராட்டி வந்தார். அந்நாட்டை எதிர்த்துத்தான் இத்தாலி, ஜப்பானுடன் இணைந்து கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். செக்கோஸ்லோவாகியா ஆக்கிரமிப்பிற்குப் பின் ஹிட்லர் அந்நாட்டின் கிழக்கெல்லையில் இருந்த போலந்துமீது குறி வைத்தார். அதற்கு ரஷியாவின் ஆதரவு இருந்தால் நல்லது என்று கருதினார். ரஷியாவும் பிரிட்டன், பிரான்சு நடவடிக்கையில் வெறுப்படைந்திருந்தது. நாஜி ஜெர்மனிக்கெதிராக ஒரு திட்டவட்டமான உடன்படிக்கைக்கு வர தயங்கியதைக் கண்டு குழப்பமடைந்தது. எனவே ஜெர்மனியுடன் தற்காலிகமாக ஒத்துப் போவது நல்லது என்று கருதியது. அதன் பயனாக 1939ல் ரஷியாவும், ஜெர்மனியும் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் (Non-aggression pact) செய்து கொண்டன. இது கண்டு பிரிட்டனும் பிரான்சும் அதிர்ச்சியடைந்தன. இதன் மூலம் ஜெர்மனி இரு முனைகளில் போர்புரியும் தர்ம சங்கடத்தை தற்காலிகமாக அகற்றியது.

டன்சிக் சிக்கல்:

வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தம், பால்டிக் கடலில் உள்ள டன்சிக் துறைமுகத்தை பன்னாட்டு மேற்பார்வையில்வைத்தது. அங்கு போலந்துக்கு பல சிறப்புச் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன.

அத்துறைமுகத்திற்கு செல்வதற்கு ஜெர்மன் வழியாக ஒரு பாதையும் (Polish Corridor) போலந்திற்கு கொடுக்கப்பட்டது. இப்போது ஹிட்லர் டன்சிக்கையும் கடல் வழிப்பாதையையும் தம்மிடம் ஒப்படைக்குமாறு போலந்தை வற்புறுத்தினார். அதற்கு போலந்து மறுப்பு தெரிவிக்கவே 1939 செப்டம்பர் முதல் தேதி நாஜிப்படைகள் போலந்தினுள் நுழைந்தன.

இரண்டாம் உலகப்போர் தொடக்கம்:

மியூனிச்சில் ஹிட்லரை தாஜா செய்ய முயன்று தோல்வியுற்ற பிரிட்டிஷ். பிரெஞ்சு அரசுகள் பன்றிக் கேளில், போலந்தை உறுதியுடன் ஆதரித்தன. போலந்தினுள் ஜெர்மன் படைகள் நுண்க்க ரை அறிந்த பிரிட்டிஷ் பிரதமர் போலத்தை விட்டு 24 மணி நேர இறுதிக் கெடு விதித்தார். அதனை ஹிட்லர் பொருட் படுத்தாத தால் 1939 செப்டம்பர் 3-ல் பிரிட்டன் ஜெர்மன் மீது போர் தொடுத்தது. தொடர்ந்து பிரான்சும் போரிலிறங்கியது. இவ்வாறு இரண்டாம் உலகப்போர் முண்டது. மதிப்பீடு: வரலாற்றாசிரியர் புல்லக் கருத்துப்படி ஹிட்லரின் நோக்கம் ஒன்றுதான். அதாவது சர்வாதிகாரம் பெறுவது. முதலில் ஜெர்மனியில் தமது சர்வாதிகாரம். பின்னர் ஐரோப்பாவில் ஜெர்மனியின் சர்வாதிகாரம். இந்நோக்கத்தை அடையும் வகையில்தான் அவரது வெளிநாட்டுக் கொள்கை அமைந்திருந்தது. அந்த வகையில் அதிகாரம் மனிதனைக் கெடுக்கும். அளவிறந்த அதிகாரம் மனிதனை அடியோடு கெடுக்கும் என்பதற்கும் எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்ந்தார். வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை மீது ஜெர்மானியருக்கு இருந்த வெறுப்பு, கம்யூனிஸ்ட் ரஷியா மீது மேற்கு நாடுகளுக்கு இருந்த அச்சம், மேற்கு நாடுகள் மீது முசோலினிக்கிருந்த பொறாமை, உலகநாடுகளுக்கிருந்த போர் பற்றிய அச்சம், போருக்கு தயார் இல்லாத நிலை ஆகியவற்றை சாதூரியமாகப் பயன்படுத்தி ஒன்றிற்கெதிராக ஒன்றை மிரட்டி தமது நோக்கங்களை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி வந்தார். அதற்காக அவர் பொய் கூறுவதற்கும் தயங்கவில்லை. உடன்படிக்கைகளில் கையெழுத்திடுவதற்கும் தயங்கவில்லை . அவரது கருத்துப்படி நூறு முறை திரும்ப திரும்ப கூறப்பட்ட பொய்தான் உண்மை. மிகப்பெரிய பொய் மிகப் பெரிய வெற்றியைத் தரும் அனைத்து உறுதிமொழிகளும் உடன்படிக்கைகளும் உண்மை நோக்கங்களை மூடி மறைக்கும் தற்காலிக ஏற்பாடுகள். ஒரு நாட்டை வெல்லலாம் அல்லது இரு நாட்டை வெல்லலாம். ஆனால் உலகமே எதிர்த்து நின்றபோது அவர் உருத்தெரியாமற் போனார்.

பிரிட்டிஷ் சமாதானக் கொள்கை

மோதல் அல்லது நேரடி ராணுவ மோதலைத் தவிர்க்க எதிரணிக்கு சில தளர்வுகளை வழங்கும் வெளிநாட்டு கொள்கை யுத்தியே *Appeasement* (அமைதிப்படுத்தல்

கொள்கை) ஆகும். இக்கொள்கை இன்றைய காலத்தில் பெரிதும் ஆதரிக்கப்படுவதில்லை; இதற்கு முக்கியக் காரணம் 1930களின் இறுதியில் நாசி ஜெர்மனியை எதிர்கொள்ளும் போது பிரிட்டிஷ் தூதரகத் துறையின் தோல்வி. இருந்தாலும், “அமைதிப்படுத்தல்” என்ற கருத்து அமெரிக்காவைத் தொடங்கி பல நாடுகளில் வெளிநாட்டு கொள்கை விவாதங்களில் எதிரணிக்கு தளர்வு வழங்கப்பட்டால் அதை குற்றமாகக் குறிக்கும்போது அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகிறது. Appeasement எப்போதும் பயம் அல்லது பலவீனம் கொண்ட கொள்கை என்று கருதப்பட வேண்டியதில்லை; பன்னாட்டு அமைப்பிலுள்ள அதிகாரச் சமநிலையைத் துல்லியமாகப் புரிந்து கொள்ளும் தலைவர்களுக்கு இது பல நேரங்களில் பயனுள்ள யுக்தியாக இருக்கலாம்.

THE IDEA OF APPEASEMENT – கருத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணி

1993-ஆம் ஆண்டின் Oxford English Dictionary படி, *appease* என்ற சொல் “அமைதியை ஏற்படுத்துதல்” என்று பொருள் தருகிறது; இது 13-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே ஆங்கிலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதாக கருதப்படுகிறது. எனவே *appeasement* என்பது “pacification” அல்லது “திருப்திப்படுத்தல்” எனப் பொருள் தருகிறது. மனவருத்தம் கொண்ட ஒருவரின் “வலியுறுத்தப்பட்ட கோரிக்கைகள்” நிறைவேற்றப்படுவதாகச் சொல்வதால், இந்தச் சொல் இடைநிலைக் கருத்தரங்குகளிலேயே கூட எதிர்மறை உணர்வுகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. ஆனால் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் மட்டுமே ஆங்கில மொழிப் பரப்பில் இது மிகக் கடுமையான எதிர்மறை பொருளுடன் நிலை கொண்டது. பல சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அகராதிகள் இதன் எதிர்மறை மதிப்பினை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன. உதாரணமாக Plano மற்றும் Olten (1982) Appeasement-ஐ “முக்கியமான தேசிய நலனை அற்ப நன்மைக்காக விட்டுக் கொடுப்பது” என விவரிக்கின்றனர்.

எனினும் சில அறிஞர்கள் Appeasement-ஐ நேர்மறையாகவும் கண்டுள்ளனர்; குறிப்பாக மோதல் தீர்வின் ஒரு வடிவமாக. கடந்த காலத்தில் அநீதி செய்யப்பட்ட நாடுகள் அல்லது குழுக்களுக்கு நியாயமான தளர்வுகளை வழங்குவது தவறான கொள்கை அல்ல. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி மற்றும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இதே வடிவிலான பல கொள்கைகள் அப்படியே Appeasement எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளன.

BRITISH INTERWAR DIPLOMACY – இரு உலகப் போருக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் பிரிட்டனின் Appeasement

1919–1939 காலப்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் Appeasement கொள்கைகள் மிகவும் பிரபலமானவை. Martin Gilbert தனது *The Roots of Appeasement* (1966) நூலில், இந்தக் கொள்கைகள் மூன்று காரணங்களால் உருவானவை என்கிறார்:

1. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் கடுமைக்கு ஏற்பட்ட குற்ற உணர்வு,
2. பொருளாதார பரஸ்பர சார்பை ஊக்குவிக்கும் லிபரல் எண்ணங்கள்,
3. போரை வெறுக்கும் மனப்பாங்கு.

முதல் உலகப் போர் முடிந்ததும் பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் கூட்டணிக் கழகங்கள் ஜெர்மனிக்கு தண்டனையை விதிக்கவும், மீண்டும் போர் இல்லாத உலகை அமைக்கவும் முயன்றன. பலர் பழிவாங்க விரும்பினாலும், மற்றவர்கள் அதனை சமநிலைப்படுத்த முயன்றனர். லாய்டு ஜார்ஜ் எழுதிய Fontainebleau Memorandum, ஜெர்மனிக்கு விதிக்கப்பட்ட இழப்பீடுகளை குறைக்க முயன்றது; இதை Gilbert Appeasement-இன் தொடக்க உணர்வாகக் கருதுகிறார்.

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்திற்குப் பின், ஜெர்மனியின் பொருளாதார நிலை மோசமடைந்ததை புரிந்த பிரிட்டன், ஜெர்மனிக்கு விதிக்கப்பட்ட இழப்பீடுகளை குறைக்கத் தீர்மானித்தது. Keynes-ன் *The Economic Consequences of the Peace* (1919) இதற்கான வலுவான பொருளாதார ஆதாரங்களை அளித்தது. 1924-ல் Dawes Plan, 1929-ல் Young Plan ஆகியவை இழப்பீடுகளை மேலும் குறைத்தன; 1932-ல் Lausanne மாநாட்டில் முற்றிலும் ரத்து செய்யப்பட்டன.

ஆனால் பாதுகாப்பு தொடர்பான தளர்வுகள் அதிக சர்ச்சையை ஏற்படுத்தின. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியின் ரைன் பகுதியை நிரந்தரமாக ஆயுதமற்றதாக வைத்திருக்கக் கேட்டது. Hitler 1933-ல் ஆட்சிக்கு வந்ததும் உடனே ராணுவத்தை மீண்டும் உருவாக்கத் தொடங்கினார். 1936 மார்ச் 7-ஆம் தேதி ரைன் பகுதியை மீண்டும் கூடாரம் அமைத்தது; இதை பிரிட்டனில் சிலர் நீதியற்ற வெர்சாய்ஸ் பிரிவுகளைச் சரிசெய்ததாகக் கருதினர். ஆனால் Churchill, Anthony Eden போன்றவர்கள் Hitler-ஐ appease செய்வது ஆபத்தானது என்பதை உணரத் தொடங்கினர்.

1938-ல் ஜெர்மனி அவுஸ்ட்ரியாவை இணைத்துக் கொண்டதும், பிரிட்டன் மேலும் Appeasement-இன் பாதையில் செல்வதற்குத் தயார் ஆனது. சுடேட்டன் நிலத்தில் ஜெர்மன் மக்கள் வாழ்வதை காரணமாகக் கொண்டு Hitler கோரிக்கை வைத்த போது, பிரிட்டன் முதலில் செக் அரசை சம்மதிக்கச் சொல்லி தோல்வியுற்றது. பின்னர் Neville Chamberlain தானே ஹிட்லருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த ஜெர்மனிக்கு இரண்டு முறை புறப்பட்டுச் சென்றார். 1938 செப்டம்பரில் மியூனிக் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது; இதில் சுடேட்டன் நிலம் ஜெர்மனிக்கு வழங்கப்பட்டது. 1939-ல் ஜெர்மனி செக்கோஸ்லோவேக்கியாவின் மீதமுள்ள பகுதியையும் கைப்பற்றியபோது பிரிட்டன் இறுதியில் போலந்தின் எல்லைகளை உறுதி செய்து நின்றது. செப்டம்பர் 1939-ல் ஹிட்லர் போலந்தைத் தாக்கியதும் இரண்டாம் உலகப்போர் தொடங்கியது; Appeasement முற்றிலும் தோல்வியடைந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போர்

முதல் உலகப் போரும் இரண்டாம் உலகப் போரும் ஒரே பகுதியாகக் கருதப்படுகின்றன போராட்டம். முதல் உலகப் போர் அனைத்து ஐரோப்பிய நாடுகளையும் பாதுகாப்பிற்காக அவநம்பிக்கைக்கு உள்ளாக்கியது. பிறகு 1924 இல் பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனி இடையே இழப்பீடு தொடர்பாக ஒரு சமரசம், ஐரோப்பிய மாநிலங்கள் ஒரு தசாப்தத்திற்கு நீடித்த உறவுகளின் காலகட்டத்திற்குள் நுழைந்தன. பிரான்ஸ் மற்றும் உலக நாடுகள் போர்களைத் தொடங்க மாட்டோம் என்று சபதம் செய்ய வேண்டும் என்று அமெரிக்கா பரிந்துரைத்தது ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகள் செப்டம்பர் மாதம் அத்தகைய ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன 1928 ஒப்பந்தத்தின் பதினோரு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஐரோப்பா பெரும் போரில் மூழ்கியது இரண்டாம் உலகப் போர் என்று அழைக்கப்படும் பெரிய அழிவு. இரண்டாம் உலகப் போர் செப்டம்பர் 1939 இல் போலந்து மீதான நாஜி ஜெர்மனியின் படையெடுப்பில் தொடங்கி முடிந்தது ஜெர்மனி மீதான மேற்கு நட்பு நாடுகளின் படையெடுப்புடன் ஐரோப்பா, பெர்லினைக் கைப்பற்றியது சோவியத் ஒன்றியமும் மே 8, 1945 அன்று நிபந்தனையற்ற சரணடைதல். ஆசியாவில், போர் ஆகஸ்ட் 15, 1945 அன்று ஜப்பான் அமெரிக்காவிடம் சரணடைந்தபோது முடிவுக்கு வந்தது ஹிரோஷிமா மற்றும் நாகசாகி மீதான அணுகுண்டு. பிரிட்டனும் பிரான்சும் சென்றிருந்தன அச்சுறுத்தப்பட்ட கூட்டாளியைப் பாதுகாப்பதற்கும் பாசிசம் மற்றும் நாசிசத்தின் பரவலைத் தடுப்பதற்கும் போர். வெர்சாய்ஸ் உடன்படிக்கை, இத்தாலி மற்றும் ஜெர்மனியில் சர்வாதிகாரத்தின் எழுச்சி, விரிவாக்க கொள்கை அச்சு சக்திகள், நிராயுதபாணியாக்குவதில் தோல்வி, சமாதானப்படுத்தும் கொள்கை மற்றும் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸின் பலவீனம் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு காரணமாக இருந்தது. இரண்டாம் உலகப் போர் ஜனநாயகத்துக்கான போர். என்பதைப் பற்றி விரிவாகப் படிப்போம் பின்வரும் பிரிவில் இரண்டாம் உலகப் போர்.

இரண்டாம் உலகப் போர்:

முதல் உலகப்போருக்குப்பின் அமைக்கப்பட்ட சர்வதேச சங்கம், தன்னுடைய நோக்கங்களைச் செயல்படுத்துவதில் தோல்வியடைந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தும் அமைதி இழந்து காணப்பட்டன. ஹிட்லர், முசோலினி போன்றவர்களின் எதேச்சதிகாரப் போக்கும், ஜனநாயக கொள்கைகளை அவர்கள் எதிர்த்த விதமும் உலக அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிப்பனவாக அமைந்தது. ஊலக அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிப்பனவாக அமைந்தது. மேலும் ஜப்பான் இராணுவ வலிமை பெற்று தூரக்கிழக்குப் பகுதியில் ஆக்கிரமிப்புச் செயல்களில் ஈடுபட்டு அமைதிக்குக் கேடு விளைவித்து வந்தது. எனவேதான் 1939-ல் மீண்டும் ஓர் உலகப்போர் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது ஆகிவிட்டது. இரண்டாவது உலகப்போர் ஜனநாயகத்திற்கும் சர்வாதிகாரத்திற்கும் இடையே ஏற்பட்ட போராகும். இது முதல் உலகப் போரைவிட மனிதகுலத்திற்கு அதிக அழிவை ஏற்படுத்தியது. போரின் இறுதியில் சர்வாதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்து ஜனநாயகம் வென்றது.

போருக்கான காரணங்கள்:

1.ஜெர்மனியின் பழிவாங்கும் எண்ணம்:

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையின்படி ஜெர்மனி எல்லாவகையிலும் முடமாக்கப்பட்டது. அதன் 440 ஷரத்துக்களும் ஜெர்மனி மீண்டும் தலைதூக்காமல் தடுப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. எனவே வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கை மூலமாக தனக்குக் கிடைத்த அவமானத்தையும், இழிவையும் ஈடுகட்ட நினைத்தது. ஜெர்மானிய மக்களின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்ட ஹிட்லர் வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையின் ஷரத்துக்களை மீறிச் செயல்பட்டு உலகப்போர் ஏற்படக் காரணமானார்.

2.சர்வதேச சங்கத்தின் தோல்விகள்

முதல் உலகப்போரின் இறுதியில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சர்வதேச சங்கம் தனது எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் தோல்வியடைந்தது. அமெரிக்கா சங்கத்தில் சேராமல் போனதே சங்கத்தின் வலிமையைக் குறைத்தது. கூட்டுப் பாதுகாப்பு முறையை சங்கத்தினால் செயல்படுத்த முடியவில்லை. பொருளாதாரத் தடைகள் ஆக்கிரமிப்பு செய்த நாடுகளுக்கெதிராகச் செயல்படுத்த உறுப்பு நாடுகள் ஒத்துழைக்கவில்லை. உதாரணமாக, 1931-ல் ஜப்பான் மஞ்சூரியாவை பிடித்தபோது சங்கம் எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்க முடியவில்லை.

ஹிட்லர், முசோலினி ஆகியோரின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளை தடுக்கும் சக்தி சங்கத்திடம் இல்லை. எனவேதான் சங்கம் தோல்வியடைந்தது. இது இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முக்கியக்காரணம் ஆகும்.

3.சர்வாதிகாரத்திற்கும் ஜனநாயகத்திற்கும் இடையே ஏற்பட்ட போட்டி:

இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன்பு ஐரோப்பா இரு பெரும் அணிகளாகப் பிரிந்திருந்தன. ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் சர்வாதிகாரக்கருத்துக்களுக்கும், இங்கிலாந்து, பிரான்சு, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகள் ஜனநாயகக் கருத்துகளுக்கும் ஆதரவு அளித்தன. இதுபற்றி முசோலினி கூறும் போது —இவ்விரு உலகங்கட்சிடையே சமரசம் ஏற்படுத்த முடியாது என்றார் இப்படிக் கொள்கை அடிப்படையில் கருத்து வேறுபாடுகள் கொண்ட நாடுகள் தங்களுக்குள் விரோதத்தை வளர்த்துக் கொண்டன. அதுவே போருக்குக் காரணமானது.

4.மேற்கத்திய நாடுகளின் சாந்தப்படுத்துதல் கொள்கையும், அச்ச

நாடுகளின் ஏமாற்றுக் கொள்கையும்: முதல் உலகப்போர் முடிவடைந்த பின்னரும் பிரான்ஸ் ஜெர்மனியைப் பார்த்து பயந்து கொண்டே இருந்தது. மீண்டும் ஜெர்மனி தன்னைத் தாக்கும் என்ற பயத்தின் அடிப்படையிலேயே தனது வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வகுத்து வந்தது. அதேபோல் இங்கிலாந்தும் ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் தலையிடாமல் இருந்தது. இரண்டு நாடுகளுமே இனிமேல் ஒரு போர் வேண்டாம் என்ற எண்ணத்தில் ஜெர்மனியும் இத்தாலிய ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டபோதும் —சாந்தப்படுத்துதல் கொள்கையையே பின்பற்றின. மேலும் பிரான்சும்,இங்கிலாந்தும்

‘கம்யூனிசத்திற்கு எதிராக ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் பெரிய தடைகளாக இருக்கும்’ என்று நம்பின. இவைகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஹிட்லரும், முசோலினியும் மேற்கத்திய நாடுகளை ஏமாற்றி, ஒவ்வொரு நாடாக ஆக்கிரமித்தனர். 1939-ல் சோவியத் ரஷ்யாவுடன் ஜெர்மனி உடன்படிக்கை செய்து கொண்டபோது, தாங்கள் பின்பற்றிய கொள்கைகளின் தோல்வியை உணர்ந்தன பிரான்சும், இங்கிலாந்தும்.

5.ரோம்-பெர்லின்-டோக்கியோ ஒப்பந்தம்: 1937

இத்தாலி, ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து கம்யூனிசத்தை எதிர்ப்பதற்காகக் ‘கம்யூனிச’ எதிர்ப்பு இயக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு ஆகிய கொள்கைகளில் ஒன்றுப்பட்டுக் காணப்பட்ட இந்த மூன்று நாடுகளுக்கிடையே ரோம்-பெர்லின்-டோக்கியோ ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. 1936, அக்டோபர் 31-ம் தேதி முதலில் ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் அச்ச உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டன. 1937-ல் ஜப்பானும் சேர்ந்து கொண்டது. இந்த அச்ச ஒப்பந்தத்தின்படி போர் மற்றும் அரசியல் விவகாரங்களில் ஒருவருக்கொருவர் உதவியும் ஆலோசனையும் செய்து கொள்ளவும், ராணுவ ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கவும் உடன்பட்டன. இந்த அச்ச ஒப்பந்தத்தினால் மூன்று நாடுகளும் தைரியமடைந்தன.

இங்கிலாந்து பிரான்சு ஆகிய நாடுகளுக்கெதிராக வெறுப்பை வளர்த்தன. எனவே இந்த அச்ச ஒப்பந்தம் இரண்டாம் உலகப்போர் ஏற்படுவதைத் துரிதப்படுத்தியது.

6. படைக்குறைப்பு மாநாடுகளின் தோல்வியும் படைப் பெருக்கமும்:

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கைப்படி படைக்குறைப்பு செய்யப்பட வேண்டுமென்ற கோட்பாடு வலியுறுத்தப்பட்டது. முக்கியமாக ஜெர்மனியின் படைக்குறைப்பிற்கு உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. ஆனால் 1935, மார்ச் 16-ல் ராணுவ வலிமையைப் பெருக்க ஆரம்பித்தார். 1936, மார்ச் 7-ல் ரைன்லாந்துப் பகுதியை மீண்டும் ராணுவ மயமாக்கினார். இவருடைய படைபெருக்கத்தைக் கண்ட நேசநாடுகளும் சுயபாதுகாப்பிற்காக தங்களை வலிமைப்படுத்திக் கொள்ள ஆயுதப் பெருக்கத்தில் ஈடுபட்டன. சர்வதேச சங்கத்தின் எல்லாபடைக் குறைப்பு மாநாடுகளும் தோல்வியடைந்தது. 1938-ம் வருடத்திற்குள்ளாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட படை பலப்பெருக்கம் போருக்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கியது.

7.ஜப்பானின் எழுச்சியும், ஆதிக்க வெறியும்:

முதல் உலகப்போரின் போதே ஜப்பானின் ஆதிக்கவெறி அதிகமானது. போருக்குப்பிறகு இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் சாந்தப்படுத்துதல்‘ கொள்கையைப் பின்பற்றிய போது ஜப்பான் தனது ராணுவ வலிமையை அதிகரித்துக் கொண்டது. 1931-ல் மஞ்சூரியாவைத் தாக்கியது. சர்வதேச சங்கம் கண்டித்தும் கூட 1937-ல் சீனாவின் மீது படையெடுத்தது. 1941-ல் பேர்ல்ஹார்பரைத் தாக்கி இரண்டாம் உலகப்போரில் தீவிரமாக இறங்கியது. இவ்விதமான ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்புத் திட்டங்களால் இரண்டாம் உலகப்போர் ஏற்பட்டது.

8.அமெரிக்காவின் தனிப்போக்கு:

முதல் உலகப்போர் முடிவடைந்த பின் அமெரிக்கா ஐரோப்பிய அரசியலில் தலையிடாமல் தனித்திருத்தல் கொள்கையைப் பின்பற்றி வந்தது. உலகில் போரைத்தடுத்து சமாதானத்தை நிலை நாட்ட உருவாக்கப்பட்ட சர்வதேச சங்கத்திலும் அமெரிக்க சேரவில்லை. எனவே ஜெர்மனி, இத்தாலி போன்ற சர்வாதிகார நாடுகளின் நடவடிக்கைகள் தடையில்லாமல் தொடர்ந்தன.

உடனடிக் காரணம்: ஹிட்லரின் போலந்துப் படையெடுப்பு 1939, செப்-1 ஹிட்லர் 1938, மார்ச் 14-ல் ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியுடன் இணைத்துக் கொண்டார். பின்னர் மியுனிச் உடன்படிக்கைப்படி சுட்டன்லாந்துப் பகுதியை இணைத்துக் கொண்டார். 1939 மார்ச் 14-ல் செக்கோஸ்லோவாகியர் ஜெர்மனியுடன் இணைக்கப்பட்டது. ஹிட்லரின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளைக் கண்ட இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் அதிர்ச்சியடைந்தன. 1939, செப்.1-ல் ஹிட்லர் போலந்தின் மீது

படையெடுத்த போது இரண்டாம் உலகப்போர் ஆரம்பமானது. போலந்திலிருந்து ஜெர்மானியப் படைகள் வெளியே போக எடுக்கப்பட்ட சமாதான முயற்சிகள் தோல்வியடையவே செப்.3-ம் தேதி இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் ஜெர்மனி மீது போர் பிரகடனம் செய்தன. இரண்டாம் உலகப்போர் வெடித்தது.

போரின் போக்கு:

1.போலந்தில் போர்: 1939

இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் ஜெர்மனி மீது போர் தொடுத்தாலும், போலந்துக்கு உடனடியாக உதவி ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. ஜெர்மானியப் படைகளின் மின்னல் வேகத்தாக்குதல் பதினைந்து நாட்களுக்குள் தலைநகர் வார் வீழ்ந்தது. தொழில்வளம் மிகுந்த போலந்தின் மேற்குப்பகுதி ஹிட்லர் வசம் வீழ்ந்தது. அதே நேரத்தில் போலந்தின் வளம்மிக்க கிழக்குப் பகுதிகளை சோவியத் ரஷ்யா பிடித்துக் கொண்டது. பால்டிக் கடல் பகுதியில் தன் ஆதிக்கத்தை

நிலைநாட்டவும், கடல் மார்க்கம் மூலமாக எதிரிகள் ரஷ்யாவைத் தாக்காமல் பாதுகாக்கவும், ஸ்டாலின் பின்லாந்தைத் தாக்கி ரஷ்யாவின் பாதுகாப்புக்குத் தேவையான பகுதிகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

2.மேற்கு முனைப்போர்:

ஹிட்லர் போலந்தைக் கைப்பற்றியபின் சுமார் எட்டு மாதங்கள் மேற்கு ஐரோப்பாவில் போர் ஏதும் நடக்கவில்லை. இந்த இடைவெளியின் போது, பிரான்சும், இங்கிலாந்தும் துருக்கியுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டன. மேலும் கனடா, நியூசிலாந்து ஆஸ்திரேலியா தென் ஆப்பிரிக்கா ஆகிய நாடுகள் நேசநாடுகளுடன் சேர்ந்து ஜெர்மனி மீது போர் தொடுத்தன. 1947- ஏப்ரல் 9-ம் தேதி ஹிட்லர் மீண்டும் தனது 'மின்னல்' வேகத்தாக்குதல்களை ஆரம்பித்தார். டென்மார்க்கும், நார்வேயும் வீழ்ந்தது. இப்போரில் நடுநிலை வகித்த ஹாலாந்தையும், பெல்ஜியத்தையும் கூட ஹிட்லர்விட்டு வைக்கவில்லை அவையும் வீழ்ந்தன. இதன்பின்னர் 1940, ஜூன் 5-ம் தேதி பிரான்சின் மீது

ஹிட்லர் தனது முழுபலத்தையும் கொண்டு தாக்கினார். ஜெர்மனிக்கு ஆதரவாக ஜீன் 10-ம் தேதி இத்தாலியும் போரில் இறங்கி பிரான்சைத் தாக்கியது.

ஜீன் 14-ல் பாரிசு வீழ்ந்தது. அப்போது பிரான்சின் ஆட்சியாளராக இருந்த மார்ஷல் பிடென் என்பவருடன் ஜெர்மனி உடன்படிக்கைச் செய்துக் கொண்டது. அதன்படி பிரெஞ்சு நாட்டின் பாதிப்பகுதிக்கு மேல் ஜெர்மனியுடன் இணைக்கப்பட்டது. அதன் போர் வலிமை முடக்கப்பட்டது. பிரான்சின் மூன்றாவது குடியரசு வீழ்ச்சியடைந்தது. பிடென் தலைமையில் ஒரு சர்வாதிகார அரசு பிரான்சில் அமைக்கப்பட்டது.

பிரிட்டனின் போர்

பிரான்சின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு இங்கிலாந்து தனித்து நின்று போர் புரிந்தது. 1940, மே 10-ம் தேதி இங்கிலாந்தின் புதிய பிரதமராகப் பதவியேற்ற லின்ஸ்டன் சர்ச்சில், தனது பேச்சாற்றல் மூலமாக இங்கிலாந்து மக்களைக் கிளர்ந்தெழச் செய்தார். 1940, ஜீன் 18-ம் தேதி ஹிட்லரின் விமானப்படை இங்கிலாந்தின் மீது தினசரித் தாக்குதல் களை ஆரம்பித்தது. இங்கிலீஸ் கால்வாய், வடகடல் பகுதியில் ஜெர்மானிய விமானங்கள் குண்டுகளை வீசின. இங்கிலாந்து விமானப்படை பல விமானங்களை இழந்தது. பின்னர் லண்டன் நகர் மீது தாக்குதல் நடத்த உத்தரவிட்டார் ஹிட்லர். 57 இரவுகள் தொடர்ந்து லண்டன் மீது குண்டு வீசப்பட்டது. பல கட்டிடங்கள் நொறுக்கப்பட்டன. பதிலடியாக பெர்லின் நகர் மீது தாக்குதல் நடத்த உத்தரவிட்டார் சர்ச்சில். புல ஜெர்மானிய விமானங்கள் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டன. பிரிட்டனைத் தோற்கடிப்பது எளிதல்ல என்று உணர்ந்தார் ஹிட்லர். —பிரிட்டனின் போர் முடிவடைந்தது. நாசிக்கள் முதல் தடவையாகத் தோல்வியைச் சந்தித்தார்கள். இதன் பின்தான் ஹிட்லர் தனது பார்வையை ரஷ்யா மீது திருப்பினார்.

4.வடஆப்பிரிக்கப் போர்:

பிரான்ஸ் நாட்டின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு முசோலினியின் தலைமையில் இத்தாலியப் படைகள் வட ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் சோமாலிலாந்து, எகிப்து ஆகிய நாடுகளைத் தாக்கியது. ஆனால் ஆங்கிலத் தளபதிகளின் தலைமையில் இத்தாலியப் படைகள் விரட்டியடிக்கப்பட்டன. போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் நேசநாடுகள் இத்தாலியை முற்றுகையிட்டன. தெற்கு இத்தாலி நேசப்படைகளிடம் வீழ்ந்தது. 1945-ல் முசோலினி சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு இத்தாலிய மக்களாலேயே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இரண்டாம் உலகப்போரில் இத்தாலியப் படைகளின் சாதனைகள் ஏதும் இல்லை. இத்தாலியால் ஜெர்மனிக்கும் எந்த நன்மையும் இல்லை.

5.இரண்டாவது உலகப்போரில் அமெரிக்கா இறங்குதல்:

அ) 1933-ல் ஹிட்லர் பதவிக்கு வந்ததிலிருந்து அமெரிக்கா ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் தலையிடக்கூடாது என்ற அடிப்படையிலேயே செல்பட்டு வந்தது. 1935- 37 ஆகிய வருடங்களுக்குள் அமெரிக்க காங்கிரஸ் மூன்று நடுநிலைச் சட்டங்களை இயற்றியது. உலகின் எந்தப்பகுதியில் போர் நிகழ்ந்தாலும் அமெரிக்கா ஈடுபடாமல் நடுநிலை வகிக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தப்பட்டது. போர்க் கருவிகளின் விற்பனை தடை

செய்யப்பட்டது. இதுவே ஹிட்லருக்கு ஊக்கம் அளித்தது. அவர் இரண்டாம் உலகப் போரை விரைவாகத் துவங்குவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

ஆ) ஆனால் போர் துவங்கியதும் அமெரிக்க மக்களின் எண்ணம் மாறியது. ஆரம்பத்திலிருந்தே மக்கள் நேச நாடுகளை ஆதரித்தனர். ஹிட்லரின் கொடுமைகளைக் கண்ட அமெரிக்கா, நேசநாடுகளின் வெற்றியும் தனது பாதுகாப்பும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தது என்று கருதியது. ஐரோப்பிய நாடுகளைத் தோற்கடித்த பின்னர் அமெரிக்காவையும் வெற்றிக் கொள்ள ஹிட்லர் முயல்வார் என்று அமெரிக்க மக்கள் நம்பினர். 1939 நவம்பரில் காங்கிரஸ் இயற்றிய புதிய நடுநிலைச் சட்டத்தின்படி, போரில் ஈடுபட்டுள்ள நாடுகளுக்குப் போர்க்கருவிகள் விற்பதற்கு இருந்த தடைகள் நீக்கப்பட்டன. இதன்படி இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் அமெரிக்காவிடம் படைக்கலன்களை வாங்கிச் செல்ல முடிந்தது.

இ) 1940-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பல நிகழ்ச்சிகளால் அமெரிக்க மக்கள்

ஹிட்லர் மீது வெறுப்படைந்தனர். ஹிட்லர் தனது —மின்னல் வேகத்தாக்குதல் மூலம் ஹாலந்து, பெல்ஜியம், பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளைக் கைப்பற்றினார். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். ஹிட்லரின் இந்த கொடுஞ்செயல்களால் அமெரிக்க மக்களின் மனம் முற்றிலும் மாறியது.

எனவே 1940 செப்டம்பர் முதல் அமெரிக்கா தனது ராணுவ நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்தது. முதல் முறையாக அமைதிக் காலத்தில் ராணுவ சேவை கட்டாயமாக்கப்பட்டது. துப்பாக்கிகள், கப்பல்கள் இங்கிலாந்துக்கு கடனாகக் கொடுக்கப்பட்டன. இதற்குப் பதிலாக அட்லாண்டிக் கடல் பகுதிகளில் உள்ள தனது குடியேற்றங்களில் அமெரிக்க விமானப்படை தளங்களை அமைக்க இங்கிலாந்து சம்மதித்தது.

ஈ) அமெரிக்க ஜனாதிபதி பிராங்ளின் ரூஸ்வெல்ட் இங்கிலாந்துக்கு

எல்லாவகையான உதவிகளையும் அளிக்கவேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். இங்கிலாந்துக்குப் பணமாகக் கொடுப்பதைவிடப் பொருளாகக் கொடுக்கலாம் என்ற நோக்கத்துடன் ஈட்டுக்கடன் முறை' என்ற சட்டத்தை இயற்றினார். அதன்படி போர்க்கருவிகள் செய்ய ஏழு மில்லியன் டாலர் ஒதுக்கப்பட்டது. அச்ச நாடுகளுக்கு எதிராகப் போரிடும் நாடுகள் அனைத்திற்கும் இலவசமாகப் போர்கருவிகள் அனுப்பப்பட்டன.

உ) 1941, ஆகஸ்ட் 14-ம் தேதி அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட்டும், இங்கிலாந்துப் பிரதமர் சர்ச்சிலும் அட்லாண்டிக் கடலில் ஓர் அமெரிக்கப் போர்க்கப்பலில் கூடிப்பேசி ஒரு சாசனத்தை வெளியிட்டார்கள். அதற்கு —அட்லாண்டிக் சாசனம்|| என்று பெயர். அதன்படி இரண்டு நாடுகளும், தங்கள் நாட்டின் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கவும், எல்லைகளைப் பாதுகாக்கவும், கடல் போக்குவரத்து உரிமைகளை நிலைநாட்டவும் உறுதி எடுத்துக் கொண்டன. மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக பிறநாடுகளின் ஆட்சி

நிறுவப்படாது என்றும், அவரவர் விருப்பப்படி தங்களுக்கேற்ற அரசுகளை அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் சாசனம் கூறியது. குறிப்பிட்ட உலகத்தில் அமைதியை நிலைநாட்டவும் மக்கள் பாதுகாப்புடன் வாழவும், அச்சம் வறுமை ஆகியவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறவும், பகை நாடுகளின் படைக்கலன்களைக் குறைக்கவும் இச்சாசனம் வலியுறுத்தியது.

ஊ) இதற்கிடையில் கிழக்கு ஆசியப் பகுதியில் ஜப்பானின் கை ஓங்கியது. ஜெர்மனியுடனும் இத்தாலியுடனும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்ட பின்னர் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் தனது ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்தது. பசிபிக்கடல் பகுதியில் அமெரிக்காவுடனான பிரச்சனைகளைச் சமாதான முறையில் தீர்த்துக் கொள்வதாக கூறி வந்தது. ஆனால் 1941 டிசம்பர் 7ம் தேதி ஞாயிறு காலை 8 மணிக்கு திடீரென பசிபிக் பெருங்கடலிலுள்ள பார்மோசா தீவிலுள்ள அமெரிக்காவின் முத்து துறைமுகத்தை (Pearl Harbour) சுமார் 200 ஜப்பானிய விமானங்கள் சராமாரியாகக் குண்டு வீசித் தாக்கின. இரண்டு மணி நேரத்தில் அங்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த எட்டு பெரிய அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல்களும் எண்ணற்ற பீரங்கிப் படகுகளும் முழுகடிக்கப்பட்டன. 86 கப்பல்கள் சேதப்படுத்தப்பட்டன. 2403 வீரர்களும், மக்களும் உயிரிழந்தார்கள். 1178 பேர் காணமடைந்தார்கள். இந்த பேரல்ஹார்பர் நிகழ்ச்சி அமெரிக்க மக்களை ஒன்றுபடுத்தியது. மக்கள் வெகுண்டெழுந்தனர். மறுநாளே அமெரிக்க காங்கிரஸ் ஜப்பான் மீது போர் பிரகடனம் செய்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், ஆசிய நாடுகளிலும் நடைபெற்று வந்த போர் இப்பொழுது உலகப் போராக மாறியது. ஆமரிக்கா போரில் இறங்கியதும் இரண்டாம் உலகப்போரின் போக்கே மாறியது.

6. ஹிட்லரின் ரஷ்யப் படையெடுப்பு: 1941

1939, ஆகஸ்டுமாதம் ஜெர்மனியும் ரஷ்யாவும் ஆக்கிரமிப்பு இன்மை உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டு போரின் ஆரம்ப கட்டத்தில் இரண்டு நாட்களும் ஒன்று சேர்ந்து போரிட்டன. ஆனால் இந்த ஒற்றுமை அதிக காலம் நீடிக்கவில்லை. அல்பேனியா, பால்கேரியா, யுகோஸ்லோவியா, கிரீஸ், கிரீட், ஆகிய பால்கன் நாடுகள் முழுவதையும் ஹிட்லர் கைப்பற்றிக் கொண்டதால் ரஷ்யா மீது போர் தொடுப்பதற்கான ஒரு சாதகமான சூழ்நிலை ஹிட்லருக்கு கிடைத்தது. எனவே 1941, ஜூன் மாதம் ஹிட்லர் ரஷ்யா மீது போர் தொடுத்தார். நவம்பர் 16-ம் தேதிக்குள் ஐந்து லட்சம் சதுர மைல் ரஷ்ய நிலப்பகுதிகளைப் பிடித்து, தலைநகர் மாஸ்கோவிற்கு பதினைந்து மைல் அருகாமையில் ஜெர்மானியப் படைகள் வந்துவிட்டன. இச்சமயத்தில் நேசநாடுகள் விமானங்கள் டாங்கிகள், மற்றும் பொருளாதார உதவிகளை ரஷ்யாவிற்கு அளித்தன. அத்துடன் ரஷ்யாவில் கடுங்குளிர் ஏற்படவே ஹிட்லரின் படைகள் 1942- ல் பின்வாங்கின.

வரலாற்றில் பன்னிரெண்டாம் சார்லஸ், நெப்போலியன் போனபர்ட் ஆகியோர் ரஷ்யப் படையெடுப்பில் எவ்விதம் தோற்றனரோ அந்த முடிவுதான் ஹிட்லருக்கும் கிடைத்தது. ஜெர்மானியப் படைகள் பசியாலும் பட்டினியாலும் பெரும் துன்பமடைந்தன. பின்வாங்கிய நாசிப்படைகளை ரஷ்ய கொரில்லாப் படை வீரர்கள் தாக்கியதில்

ஜேர்மானியப் படைகள் சிதறி ஓடின. ஜேர்மனி ரஷ்யப் படையெடுப்பில் தோல்வியடைந்தது. ஹிட்லரின் இந்த தோல்வி இரண்டாவது உலகப் போரின் திருப்பு முனையாக அமைந்தது.

7.ஹிட்லரின் முடிவு:

ரஷ்யர்கள் தங்கள் வெற்றிக்குப் பிறகு ஜேர்மனியை நோக்கி முன்னேறினார்கள். போலந்து, ஹங்கேரி, ஆஸ்திரியா, கிழக்கு ஜேர்மனி ஆகியவற்றை ரஷ்யா பிடித்தது. 1944, ஜூன் மாதம் நேசப்படைகள் பிரான்சிலிருந்து ஜேர்மானியப் படைகளை விரட்டின. ஜேர்மனியை கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து ரஷ்யப்படைகளும், மேற்கு பகுதியிலிருந்து நேசப்படைகளும் தாக்கியதால் ஜேர்மானியப் படைகள் சரணடைந்தன. ஏப்ரல் 30-ல் ஹிட்லர் தற்கொலை செய்து கொண்டார். ஹிட்லரின் தளபதி கார்ல் டோனிட்ஸ் (Karl Doenitz) மே 7-ம் தேதி சரணாகதிப் பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டார். மே 8-ம் தேதி ஐரோப்பாவில் போர் முடிந்து விட்டதாக அறிவித்து, வெற்றி விழா உலகம் முழுவதும் கொண்டாடப்பட்டது. (V.E.DAY- Victory in Europe).

8.போட்டஸ்டேம் மாநாடு (Postdam conference)

(1945 ஜூலை 17 முதல் ஆகஸ்ட் 2 வரை) ஜேர்மனி நிபந்தனையின்றி சரணடைந்தபின் பெர்லினுக்கு அருகே போட்டஸ்டேம் என்ற இடத்தில் மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டது. இந்த மாநாட்டில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ட்ரூமன் இங்கிலாந்துப் பிரதமர் சர்ச்சில், ரஷ்யப் அதிபர் ஸ்டாலின் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். இந்த மாநாட்டில் போர் முடிந்த பிறகு ஜேர்மனியை எப்படி நடத்துவது என்ற பொதுவான கொள்கைகளை உருவாக்கினர்.

- 1.ஜேர்மனி நான்கு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் வைக்கப்பட வேண்டும்.
- 2.நாசிக் கட்சியைக் கலைத்து விட்டு ஜேர்மனியில் மக்களாட்சி நிறுவப்பட வேண்டும். அங்கு அரசியல் கட்சிகள் ஜனநாயக அடிப்படையில் இயங்க வேண்டும்.
- 3.ஜேர்மனியின் படைகள் முற்றிலும் அழிக்கப்படவேண்டும்.
- 4.முப்பது ஜேர்மானிய நீர்முகிக் கப்பல்களை நேசநாடுகள் எடுத்துக் கொண்டு மற்றவைகளை அழித்துவிட வேண்டும்.
5. போர்க் குற்றவாளிகளாக நாகித் தலைவர்கள் கருதப்பட்டு, விசாரணை செய்யப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

நூரம்பர்க் விசாரணை

போட்டஸ்டேம் விதிகளின்படி போர்க்குற்றங்கள் புரிந்ததாகவும் மனித இனத்திற்கு கொடுமை விளைவித்ததாகவும் குற்றம் சுமத்தப்பட்ட 22 நாசிக் தலைவர்கள் நூரம்பர்க் நகரில் விசாரணை செய்யப்பட்டார்கள். நூரம்பர்க், நாசிக்கட்சியின் அடிக்கடி, பேரணி நடத்திய இடமாகும். விசாரணை சர்.ஜியோபரி லாரன்ஸ் (Sir Geoffrey Lawrence) என்பவர் தலைமையில் நடைபெற்றது. 1945, நவம்பர் 20-ல் விசாரணை ஆரம்பமானது.

குற்றம் சுமத்தப்பட்ட 22 பேரில் முக்கியமானவர்கள் ஹெர்மன் ஹோயரிங், கடற்படைத் தளபதஜயான கார்ல் டோனிட்ஸ், அயல்நாட்டு மந்திரி ஜோகிம்வான் ரிப்பன்ட்ராப், நாசிக்கட்சியின் தத்துவ ஞானியான ரோசன்பர்க் ஆகியோர் ஆவர். நாஜிகள் செய்த கொடுமைகள் பற்றிய அதிகாரப்பூர்வமான ஆவணங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இரு தரப்பிலும் நன்கு விசாரணை செய்யப்பட்டபின் 1946, அக்டோபர் முதல் தேதி தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. மூன்று பேர் குற்றமற்றவர் என்றும் நான்கு குறைந்த தண்டனை, மூன்று பேருக்கு ஆயுள் தண்டனை, பன்னிரண்டு பேருக்கு தூக்குத் தண்டனை என்றும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. ஹெர்மன் ஹோயரிங் சிறைச்சாலையிலுள்ள தனது அறையில் விஷம் குடித்து இறந்தான். நாசிக்கட்சி துணைத்தலைவர் போர்மேன் என்பவர் தப்பி ஓடி விட்டார். மீதி பத்து பேர் தூக்கிலிடப்பட்டார்கள்.

9.ஜப்பானின் தோல்வியும், போரின் முடிவும்:

ஐரோப்பாவில் போர் முடிவடைந்த பின்னர், தென்கிழக்கு ஆசியாவில் ஜப்பானில் ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க மேக்சூர்தரின் தலைமையில் தொடர்ந்து போர் நடத்துவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. பர்மா, பிலிப்பைன்ஸ் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து ஜப்பானியப் படைகளை விரட்டியடித்தார் மேக் ஆர்தர். 1945, ஜூலை மாதம் ஜெர்மனியில் போட்ஸ்டேம் நகரில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த மாநாட்டிலிருந்தபடியே, அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, சீனா ஆகிய நாடுகள் ஜூலை 29-ம் தேதிக்குள் ஜப்பான் சரணடைந்து விடவேண்டும் அல்லது பேரழிவை எதிர்நோக்க வேண்டியதிருக்கும் என்று கெடு விதித்தன. ஆனால் ஜப்பானிய அரசாங்கம் இந்தக் கெடுவை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது என்று நிராகரித்தது. எனவே 1945, ஆகஸ்ட் 6-ம் தேதி காலை 8-15 மணியளவில் ஹிரோஷிமா நகர் மீது ‘அனலாகே’ (Enolagay) என்ற அமெரிக்க விமானம் ‘லிட்டில்பாய்’ (Littleboy) என்ற பெயருடைய உலகின் முதல் அணுகுண்டை வீசியது. சுமார் 78,000 பேர் உடனடியாக இறந்தார்கள். ஐந்து சதுர மைல் பரப்பளவில் நகரம் தூள் தூளாவியது. பேரழிவு ஏற்பட்டது. அனைத்தும் எரிந்து சாம்பலானது. ஆயினும் ஜப்பான் உடனடியாகச் சரணடையவில்லை. ஜப்பானின் உயர் ராணுவ கவுன்சில் சரணடைவதுசம்பந்தமாக விவாதிக்க ஆகஸ்ட் 9-ம் தேதி டோக்கியோவில் கூடியது. ஆனால் அதற்குள் காலம் கடந்துவிட்டது. அதே நாள் காலை 11 மணி அளவில் ‘பேட்மேன்’ (Fatman) என்ற புளுட்டோனியம் அணுகுண்டை அமெரிக்கா நாகசாகி நகர்மீது வீசியது. ஆனால் அக்குண்டு குறிதவறி நகருக்கு மூன்று மைல் தள்ளி யுரேகமி (Urakamy) என்ற புறநகர்ப் பகுதியில் விழுந்தது. முப்பத்தி எட்டு ஆயிரம் பேர் இறந்தார்கள். அப்பகுதி முழுவதும் எரிந்து தரைமட்டம் ஆகியது. நாகசாகி அழிவுக்கு மறுநாள்தான் ஜப்பான் போட்ஸ்டேம் விதிகளின்படி சரணடைவதாக அறிவித்தது. பேர்ல்ஹார்பர் நிகழ்ச்சி நடைபெற்று மூன்று வருடம் எட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு 1945 செப்டம்பர் 2-ம் தேதி டோக்கியோகுடாவில் நின்ற ‘மிசெளரி’ என்ற அமெரிக்க போர்க்கப்பல் தளத்தில் சரணாகதி ஒப்பந்தத்தில் ஜப்பான் கையெழுத்திட்டது. இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவடைந்தது.

இவ்வாறு எல்லாவற்றிலும் மிகப் பயங்கரமான போர் முடிவடைந்தது. இன்னொரு போர் நடைபெற்றால் மனித இனமே அழிந்து போகும் என்பதை இந்த இரண்டாம் உலகப்போர் தெளிவாக்கியது. தீயமனமும், பேராசையும் கொண்டவர்களால் தான் இப்போர் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

முதலில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றாலும் இறுதியில் தோல்வியடைந்தனர். கத்தியைப் பிடித்தவர் கத்தியாலே அழிவர் என்பதை நிரூபித்தனர். முனித நம்பிக்கையையும் மனித வாழ்க்கையின் மதிப்புகளையும் நிராகரித்து உலகத்தில் மனிதத்தன்மையைப் பாராட்டும் சக்திகளுக்கெல்லாம் பகைவரானதால் அச்ச நாடுகள் தோல்வியடைந்தன. மனிதனின் நற்குணங்களிலும் அறிவிலும், பெருமையிலும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களே இறுதியில் ஜெயித்தார்கள்.

போரின் விளைவுகள்

1.பெருமளவில் மனித உயிர் இழப்பு, பொருள் இழப்பு:

இரண்டாம் உலகப்போரில் மொத்தம் 2.50 கோடிப்பேர் இறந்தார்கள். 3.50கோடி பேர் காயமடைந்தார்கள். போரில் ஈடுபட்டநாடுகளின் பொருளாதாரம் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டது. எல்லா நாடுகளுமாகச் சேர்ந்து 1350 மில்லியன் டாலர் மதிப்புள்ள பணம் செலவு செய்தன.

2.அச்ச நாடுகளின் அழிவு:

ஆச்ச நாடுகளான ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகியவை படுதோல்வியடைந்தன. ஜெர்மனி நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஜெர்மனியில் நாசிசமும், இத்தாலியில் பாசிசமும் ஒழிக்கப்பட்டன. ஜப்பானில் பேரழிவு ஏற்பட்டது. தோற்கடிக்கப்பட்ட இந்த அச்ச நாடுகளுடன் தனித்தனியே உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டு அவர்களின் ராணுவ வலிமை குறைக்கப்பட்டது.

3.பல பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்பட்டன:

ஏந்தப் பிரச்சனைகளுக்காக இரண்டாம் உலகப்போர் ஏற்பட்டதோ அந்தப் பிரச்சனைகள் முடிவடைந்தன. தீர்க்கப்பட்டன. போர் நடந்து கொண்டிருந்த போதே உலகின் எதிர்காலக் கட்டமைப்பிற்கான பல கொள்கைகளையும், அறிக்கைகளையும் வெளியிட்டன. நேசநாடுகளின் பிரதிநிதிகள் பல மாநாடுகளைக் கூட்டி அச்ச நாடுகளின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட நாடுகளின் எதிர்காலம், எதிர்கால அமைதி, உலகத்தின் பாதுகாப்பு ஆகியவை குறித்து விவாதித்தன.

4.பல புதிய பிரச்சனைகள் உருவாயின:

இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாக உடனடியாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியப புதிய பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டன. அவை பின்வருமாறு: லட்சக்கணக்கான அகதிகளின் புனர்வாழ்வு, ஐரோப்பிய பொருளாதாரம், கலாச்சார சீரமைப்பு, போர்க்குற்றவாளிகளின் வழக்கு விசாரணை, ஐரோப்பாவிலிருந்து நாசிக் கொள்கைகள் மற்றும் நிறுவனங்களை ஒழித்துக் கட்டுதல், தோற்ற நாடுகளுடன் செய்து கொள்ளும் உடன்படிக்கைகளின்

நகல்களைத் தயாரித்தல், போர் இழப்பீடு பற்றிய முடிவு செய்தல், உலக வாணிபத்தை மேம்படுத்துதல், படைக்குறைப்பு போன்றவையாகும்.

5.வல்லமைச் சமநிலையில் மாற்றம்:

இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாக பல ஐரோப்பிய நாடுகள் வலிமை இழந்தன. ஜெர்மனியின் அரசியல் ஒற்றுமை குலைக்கப்பட்டது. அது நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இத்தாலியும் வலிமை இழந்து ஒரு மூன்றாம்தர நாடானது. பிரான்ஸ் பிரச்சனைகளைக் கொண்ட நாடாக மாறியது. வலிமை இழந்தது. இங்கிலாந்தும் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. இதனால் உலக அரசியல் நடவடிக்கைகளின் மீது தனக்கிருந்த ஆதிக்கத்தை ஐரோப்பா இழந்தது. ஐரோப்பாக் கண்டம் பிரச்சனைகளின் மைய இடமாக மாறியது. அதே நேரம் அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் வலிமையான நாடுகளாக உருவாயின. எனவே அதிகார மையம் அமெரிக்காவிடமும், சோவியத் யூனியனிடமும் சென்றது. இவ்வாறு வல்லமைச்சமநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

6.பல நாடுகள் சுதந்திரமடைந்தன:

இரண்டாம் உலகப்போரின் தாக்கம் ஆசியாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இரண்டாம் உலகப்போரில் பல ஆசிய நாடுகள் பங்கு கொண்டன. போரின் முடிவில் இந்த ஆசிய நாடுகளில் தேசிய இயக்கங்கள் வலுவடைந்து மேற்கத்திய நாடுகளின் ஆசியக் குடியேற்றம் (Asian Colonialism) முடிவுக்கு வந்தது. போருக்கு பிறகு இந்த நாடுகளில் தேசிய இயக்கங்கள் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறி பல நாடுகள் சுதந்திரமடைந்தன. இந்தியா, இலங்கை, பாகிஸ்தான், பர்மா இந்தோனேசியா, மலேஷியா, வியட்நாம், லாவோஸ், கொரியா ஆகிய நாடுகள் சுதந்திரமடைந்தன. இஸ்ரேல் என்ற புதிய நாடு தோன்றியது. மத்தியக்கிழக்கில் ஈராக், ஈரான், சிரியா, லெபனான் ஆகிய நாடுகள் சுதந்திரமடைந்தன. சூடான், டினிஷியா, சிரியா, லிபியா, அல்ஜீரியா சுதந்திரம் பெற்றன. மேலும் நீக்ரோமக்களின் தேசியம் வளர்ச்சியடைந்து கோல்ட்கோஸ்ட் கேமரூன்ஸ், மாலி, நைஜீரியா, சோமாலிலாந்து, காங்கோ, டங்கனிகா போன்ற நீக்ரோ நாடுகள் சுதந்திரமடைந்தன.

7.இங்கிலாந்தின் வலிமை குறைந்தது:

இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாக, உலகத்தில் வலிமையிலும் செல்வாக்கிலும் முதல்தர நாடாக இருந்த இங்கிலாந்து இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. போரின் போது இங்கிலாந்து அமெரிக்காவைச் சார்ந்தே செயல்பட வேண்டியிருந்தது. அமெரிக்கா உதவி செய்யாமலிருந்தால் ஜெர்மனியிடம் தோற்றுப்போய் இருக்கும். இவ்வாறு இங்கிலாந்தின் பழம்பெருமையும், வலிமையும் குறைந்தது.

8.அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் உலக வல்லரசுகளாயின:

இரண்டாவது உலகப் போரில் அமெரிக்காவின் படைபலமும், பொருளாதார உதவியுமே, போரின் போக்கை மாற்றியமைத்தது. எனவே போர் முடிந்த பின்னர் அது உலக வல்லரசானது. அதே போல் ரஷ்யாவும் தனது படைபலத்தால் ஜெர்மனியின்

படைபலத்தை உடைத்தெறிந்தது. இவ்வாறு சர்வாதிகாரிகளை எதிர்த்துப் போரிட்டு வெற்றி பெற்ற அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும் உலக வல்லரசுகளாயின.

9.உலகம் இரண்டு பிரிவுகளானது:

போரின் போது ஒன்றுப்பட்டுப் போரிட்ட அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும், போருக்குப் பிறகு கொள்கை வேறுபாடுகளினால் பிரிந்துவிட்டன. ரஷ்யா கம்யூனிசக் கருத்துக்களுக்கும் அமெரிக்கா முதலாளித்துவக் கருத்துக்களுக்கும் தலைமை வகித்தன. ரஷ்யா கம்யூனிசக் கருத்துக்களைப் பரப்ப முயன்றபோது, அதனை அமெரிக்க தலைமையிலான மேற்கத்திய நாடுகள் எதிர்த்தன. இவ்வாறு உலகம் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. அமெரிக்காவுக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் இடையே பனிப்போர் ஆரம்பித்தது.

10.ஐ.நா.சபையின் தோற்றம்:

இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாக, உலகத்தில் போரை தடுப்பதற்கும், அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கும், ஐக்கிய நாடுகள் சபை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 1945, அக்டோபர் 24-ம் தேதி முதல் ஐ.நா.சபை செயல்பட ஆரம்பித்தது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை (UNO) (United Nations Organisation)

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய மிகப்பெரிய உலக நாடுகளின் கழகமே ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஆகும். இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே இச்சபை தோற்றுவிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் நேச நாட்டுத் தலைவர்கள் மனதில் தோன்றியது. இதற்காகப் பல இடங்களில் பல மாநாடுகள் கூட்டப்பட்டன. இறுதியாக 1945, ஜூன் 26-ல் சான்பிரான்ஜிஸ்கோ நகரில் 50 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய கூட்டத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பட்டயம் (Charter) கையெழுத்திடப்பட்டது. 1945, அக்டோபர் 24-ம் தேதி ஐக்கிய நாடுகள் சபை நடைமுறையில் செயல்பட ஆரம்பித்தது. ஐ.நா. சபை அமைக்கப்படக் காரணமாக

இருந்தவர்கள் இங்கிலாந்துப் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில். அமெரிக்க ஜனாதிபதி பிராங்ளின் ரூஸ்வெல்ட், ரஷ்ய சர்வாதிகாரி ஸ்டாலின் ஆகியோர் ஆவர்.

ஐ.நா. சபையின் தோற்றம்:

1.அட்லாண்டிக் சாசனம்:

1941, ஆகஸ்ட் 4 இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது நேசநாட்டுத் தலைவர்கள், பல இடங்களில் கலந்துரையாடினார்கள். 1941 ஆகஸ்ட் 4-ம் தேதி அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட்டும், இங்கிலாந்துப் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலும் அட்லாண்டிக் கடலில் நியுபவுண்ட்லாந்து தீவு அருகே —பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் (Prince of Wales) என்ற கப்பலில் சந்தித்து ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டார்கள். அதுவே அட்லாண்டிக் சாசனமாகும். இந்த சாசனம் உலகநாடுகள் வன்முறையில் ஈடுபடுவதையும் பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதையும், படை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதையும் கண்டித்தது.

சுயாட்சி உரிமையைப் பறிகொடுத்த மக்களுக்கு மீண்டும் அதனைப் பெற்றுத்தரவும் உறுதி பூண்டது. நாசிக் கொடுமைகள் நீங்கியபின் அனைத்துலக மக்களும் அச்சமின்றி சுதந்திரமாக வாழ இன்றியமையாத உலக அமைதியை நிலைநாட்ட முயற்சி எடுக்க முடிவு செய்தது. இவ்வாறு ஐ.நா. சபை அமைக்கப்படுவதற்கான கரு அட்லாண்டிக் சாசனத்தில் காணப்படுகிறது.

2.ஐக்கிய நாடுகள் அறிக்கை: 1942

1942, ஜனவரி மாதம் வாஷிங்டனில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அதில் 26 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் அட்லாண்டிக் சாசனத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அச்ச நாடுகளுக்கு எதிராக தொடர்ந்து போரிடவு் உறுதி பூண்டார்கள். அப்போது உலகின் அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிறுவுவதற்காக ஒன்று சேர்ந்த நாடுகளுக்கு ஐக்கிய நாடுகள் என்ற சிறந்த பெயரைக் கொடுத்தவர் ரூஸ்வெல்ட் ஆவார். எனவே அவரது நினைவாக உலக நாடுகள் கழகம் ஐக்கிய நாடுகள் சபை என்று பெயர் பெற்றது. மாநாட்டின் இறுதியில் ‘ஐக்கிய நாடுகள் அறிக்கை’ வெளியிடப்பட்டது.

3.மாஸ்கோ மாநாடு: 1943

1943, அக்டோபர் மாதம் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ரஷ்யா ஆகிய நான்கு நாடுகள் மாஸ்கோவில் கூடி இறுதியில் —மாஸ்கோ அறிக்கை’யை வெளியிட்டார்கள். அதன்படி,—இறைமையும் சமத்துவமுடைய அமைதியை விரும்பும் எல்லா நாடுகளைமுடைய ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனம் ஒன்றை பன்னாட்டு அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு அமைத்தல் வேண்டும் என்று உறுதி செய்யப்பட்டது.

4.டம்பர்டன் ஓக்ஸ் மாநாடு:

1944, ஆகஸ்ட் 1944, ஆகஸ்ட் மாதம் அமெரிக்கா, ரஷ்யா, சீனா, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளின் வாஷிங்டன் நகரத்தில் டம்பர்டன் ஓக்ஸ் என்ற மாளிகையில் கூடி ஐ.நா. சபை சாசனத்தின் முதல் வரைவை (Draft) தயாரித்தார்கள். பொதுச்சபையும், பாதுகாப்பு சபையும் சர்வதேச சங்க அமைப்பின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டது.

5.யால்டா மாநாடு:

1945, பிப்ரவரி ரஷ்யாவில் கிரிமியா தீபகற்பத்திலுள்ள யால்டா என்ற இடத்தில் முப்பேரும் தலைவர்களான ரூஸ்வெல்ட், சர்ச்சில், ஸ்டாலின் ஆகியோர் சந்தித்தார்கள். போரில் வெற்றி நிச்சயம் என்ற நிலையில் இந்த மாநாடு கூட்டப்பட்டதால் போருக்குப்பின் எடுக்கப்படவேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றி பேசப்பட்டன. நாசிக் கருத்துக்களை அழித்தல், ஜெர்மனியை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்தல், போலந்தின் எல்லை நிர்ணயம் ஆகியவை பற்றி முடிவு எடுக்கப்பட்டது. மிக முக்கியமான முடிவு என்னவென்றால், ஐ.நா. சபையின் பாதுகாப்பு சபையில் வல்லரசுக்கு ரத்து அதிகாரம் (Vetopower) இருத்தல் வேண்டுமென்று முடிவு எடுக்கப்பட்டது. பாதுகாப்புச் சபையின் தீர்மானம் ஒன்று

நிறைவேற்றப்படுவதற்கு ஐந்து வல்லரசுகளின் ஆதரவும் இருத்தல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். மேலும் ஐ.நா. சபையின் பட்டயம் வரையப்பட்டது.

6.சான்பிரான்ஸிஸ்கோ மாநாடு:

1945, ஏப்ரல் 1945-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 25ம் நாள் அமெரிக்காவிலுள்ள சான்பிரான்ஸிஸ்கோ நகரில் 50 நாடுகளின் பிரதிநிதிகளின் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. ஐ.நா. சபையின் பட்டயம் உறுப்பினர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட்டு மூன்றில் இரண்டு பங்கு ஆதரவு வாக்குடன் ஒப்பு கொள்ளப்பட்டது. 1945, ஜூன் 26-ம் நாள் உறுப்பு நாடுகள் கையெழுத்திட்டு ஒப்புக் கொண்டன. உறுப்பு நாடுகளின் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் ஒப்புதலளித்த பின் 1945 அக்டோபர் 24-ம் தேதி ஐ.நா.சபை அதிகாரப்பூர்வமாகச் செயல்படத் தொடங்கியது. ஐ.நா. சபையின் தலைமையகம் நியுயார்க் நகரில் முதல் அவின்பூவில் அமைந்துள்ளது. இதன் செயல்பாடுகள் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ரஷ்யன், ஸ்பானிஷ், சீனம், அரபு ஆகிய ஐந்து மொழிகளில் நடைபெற்று வருகிறது. ஐ.நா. சபை தனக்கென்று தனித் தபால்தலை வெளியிடும் உரிமை பெற்றுள்ளது.

7.ஐ.நா. சபையின் நோக்கங்கள்:

1. பன்னாட்டு அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிறுவுதல்.
2. சமஉரிமை, சுயநிர்ணயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உலக நாடுகளுக்கிடையே நட்புறவுகளை வளர்த்தல்.
3. பன்னாட்டுப் பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டு மனிதபண்புகளை வளர்த்தல்.
4. நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் சச்சரவுகளை ஒற்றுமையுடனும் அமைதியுடனும் தீர்த்தல்.
5. பலாத்காரம், ஆயுத உற்பத்தி, ஆக்கிரமிப்பு, ராணுவ வலிமை ஆகியவற்றைக் குறைத்து சமாதானத்தை நிலை நாட்டுதல்.
6. அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தி அச்சுறுத்துகின்ற நாட்டிற்கு எதிராக கூட்டு நடவடிக்கைகளை எடுத்தல்.

ஐ.நா. சபையின் சாசனம் (Charter):

ஐ.நா. சாசனம் 10,000 சொற்களையும், 19 அதிகாரங்களையும், 111 விதிகளையும் கொண்டது. இந்த சாசனம் ஐ.நா. சபையின் நோக்கம், அதன் அமைப்பு, செயல்முறை விதிகள் ஆகியவற்றைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. ஐ.நா. சாசனத்தின் முகப்புரை மிகவும் புகழ்பெற்றது.

ஐ.நா. சபையின் முகப்புரை (Preamble):

ஐ.நா. சபையின் வழிகாட்டியாகத் திகழ்வதே சாசனத்தின் முகவுரையாகும். அந்த முகப்புரை,—வருங்கால சந்ததியினரைப் போரின் கோரப்பிடியிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காகவே... (To save the succeeding generation from the scourge of war) என்று ஆரம்பிக்கிறது. மேலும் இது பன்னாட்டுக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு மதிப்பும், உலகில் நீதியும் நிலவுவதற்கான தேவையான சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவதில் ஐ.நா.

கொண்டுள்ள திடமான நம்பிக்கையைத் தெரிவிக்கிறது. சமூக முன்னேற்றம், நல்ல வாழ்க்கைத்தரம் போன்றவற்றை வளர்ப்பதே ஐ.நா.வின் குறிக்கோள். —மக்களாகிய நாம்! என்று ஆரம்பிக்கும் வாசகம் ஐ.நா.வின் முகப்புரையின் சிறப்பு அம்சமாகும்.

ஐ.நா. சபையின் அமைப்பு:

1. பொதுச் சபை (General Assembly)

ஐ.நா. சபையின் உறுப்பு நாடுகளெல்லாம் பொதுச்சபையில் உறுப்பினராக உள்ளன. தற்பொழுது 189 உறுப்பு நாடுகள் இருக்கின்றன. உறுப்பு நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் பொதுச்சபைக்கு ஐந்து பிரதிநிதிகளை அனுப்பலாம். ஆனால் பொதுச்சபைத் தீர்மானங்களில் உறுப்பு நாடுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு வாக்குதான் உண்டு. ஐ.நா. சபை பட்டயத்தை மீறும் உறுப்பு நாட்டை விலக்க உரிமை உண்டு. பொதுச்சபை ஆண்டு தோறும் செப்டம்பர் மாதம் மூன்றாம் செவ்வாய்கிழமை கூடும். இது சுமார் மூன்று மாதங்கள் நடைபெறும். பொதுச்சபையின் தீர்மானங்களுக்குக் கூட்டத்துக்கு வந்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களுள் மூன்றில் இரண்டு பங்கினருடைய ஆதரவு இருந்தால் அது நிறைவேறும். பாதுகாப்பு சபைக்கு பத்து சாதாரண உறுப்பினர்களை பொதுச்சபை தேர்ந்தெடுக்கிறது. உலகஅமைதி, பாதுகாப்பு, உலகநலன் ஆகியவற்றை விவாதித்துப் பாதுகாப்பு சபைக்கு பரிந்துரை செய்யும். மேலும் புதிய உறுப்பினர்களைச் சேர்த்தல், தர்மகர்த்தா சபை சமூக பொருளாதார சபைகளின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை அங்கீகரித்தல், பன்னாட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுத்தல் ஆகிய பணிகளைக் கவனித்து வருகிறது. அமைதி, பாதுகாப்பு குறித்த ஒரு பிரச்சனையில் பாதுகாப்புச்சபை வல்லரசுகளின் ரத்து அதிகாரம் காரணமாக ஒரு முடிவிற்கு வரமுடியாமல் போனால், அப்பிரச்சனை பொதுச்சபைக்கு கொண்டு வரப்பட்டு மூன்றில் இரு பங்கு வாக்கு பெரும்பான்மையில் முடிவு செய்யப்படலாம். இதனால் பொதுச்சபையின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்துள்ளது. இந்த உரிமை அமைதிக்கு ஒன்றுபடுதல் (Unity for peace) என்ற தீர்மானப்படி 1950-ல் பொதுச்சபைக்கு அளிக்கப்பட்டது. பொதுச்சபை ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்.

2. பாதுகாப்பு சபை (Security Council)

ஐ.நா சபையின் முக்கியமான நிர்வாக உறுப்பு, பாதுகாப்பு சபையாகும். இதில் மொத்தம் 15 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். ஆமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, சீனா, பிரான்ஸ், ரஷ்யா ஆகியவை நிரந்தர உறுப்பினர். மீதி பத்து உறுப்பினர் நாடுகள் இரண்டு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பொதுச்சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும். இந்த பத்து உறுப்பினர்களில் ஆண்டுதோறும் ஐந்து உறுப்பினர்கள் பதவி விலகுவர். பொதுச்சபையில் எந்த தீர்மானமும் நிறைவேறுவதற்கு ஐந்து நிரந்தர உறுப்பினர் வாக்குகளையும் சேர்த்து மொத்தம் ஒன்பது வாக்குகள் வேண்டும். எந்த தீர்மானத்தையும் நிரந்தர உறுப்பினர் எவரேனும் தனது மறுப்பாணையைக் கையாண்டு (veto power) தள்ளுபடி செய்துவிடலாம். இந்த மறுப்பாணை அதிகாரம் பட்டயத்தின் 27-ம் பிரிவினால் வழங்கப்படுகிறது. பாதுகாப்பு

சபை பதினான்கு நாட்களுக்கு ஒரு முறையேனும் கூடுதல் வேண்டும். உலக அமைதிக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் இடையூறான சூழ்நிலைகளை உறுப்பினர் இச்சபையின் பார்வைக்குக் கொண்டுவரும் போதோ, இத்தகைய சூழ்நிலைகளை சபை தானே கவனித்தோ, இது ஆய்வு செய்து நடவடிக்கை எடுக்க அதிகாரம் உடையது. தாக்குதல் செய்யும் நாட்டிற்கு எதிராகவும், பொருளாதாரத் தடை விதித்தும், தடுப்பு நடவடிக்கை எடுத்தும், அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிறுவ இச்சபைக்கு அதிகாரம் உண்டு.

3. பொருளாதார சமூக சபை (Economic and social Council):

உலக மக்களின் சமூகநல வளர்ச்சிக்காகவும் அவர்களின் வாழ்க்கைத்தர உயர்விற்காகவும் அமைக்கப்பட்டதே பொருளாதார சமூக சபை ஆகும். இதன் உறுப்பினர்கள் 54 பேர். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஒன்பது உறுப்பினர்கள் பொதுச்சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இது ஆண்டிற்கு இரண்டுமுறை கூடும். உயர்ந்த வாழ்க்கைதரம், முழுவேலை வாய்ப்பு, பொருளாதார சமூக வளர்ச்சி, பன்னாட்டுப் பொருளாதார சமூக சுகாதார பண்பாட்டுக் கல்விச் சிக்கல்களை தீர்த்து ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்துதல், மனித உரிமைகளுக்கும், ஆதார உரிமைகளுக்கும் இனம், பால், மொழி, சமய வேறுபாடின்றி எங்கும் மதிப்புக் கொடுக்கும்படி செய்தல் ஆகியவையே இதன் பணிகளாகும். இப்பணிகளைச் செயலாற்ற பல சிறப்பு நிறுவனங்களை இச்சபை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஐரோப்பா, ஆசியா, அமெரிக்கா, மேற்காசியா ஆகிய ஐந்து பகுதிகளில் ஐந்து மண்டல பொருளாதாரக் குழுக்களைக் கொண்டுள்ளது.

4. பொறுப்பாண்மைக் குழு (Trusteeship Council)

ஐ.நா. சபையின் உறுப்பினர்கள் தன்னாட்சி பெறாத குடியேற்ற நாடுகளில் நடத்தும் ஆட்சியைக் கண்காணித்து, அவற்றின் மக்களுடைய நல்வாழ்வுக்கானவற்றைச் செய்யவும், தன்னாட்சியை நிறுவுவதற்குத் தேவையான பயிற்சியைக் கொடுக்கவும், பொறுப்பாண்மைக்குழு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதில் பாதுகாப்பு சபையின் நிலையான உறுப்பினர்களும், குடியேற்ற நாடுகளை ஆட்சி செய்யும் உறுப்பு நாடுகளும் அவற்றுக்குச் சம எண்ணிக்கையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிற உறுப்பு நாடுகளும் இருக்கின்றன. பொறுப்பு நாடுகளை ஆளும் நாடுகள் அளிக்கும் அறிக்கைகளை பொறுப்பாண்மைக் குழு வாங்கி ஆராய்ந்து தனது முடிவுகளை வெளியிடுகிறது.

5. பன்னாட்டு நீதிமன்றம்: (International Court of Justice)

இது ஐக்கிய நாட்டு சபையின் நீதிமன்றமாகும். ஒரு தனி இமைப்பாகத் திகழும் இந்த நீதிமன்றம் தனக்கென ஒரு சாசனத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஐ.நா.வில் அங்கம் வகிக்கும் நாடுகள் யாவும் இந்த நீதிமன்றத்தின் அடிப்படைச் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவையாகும். நெதர்லாந்திலுள்ள 'திஹேக்' என்னும் நகரில் இந்நீதி மன்றம் செயல்பட்டு வருகிறது. இதிலுள்ள 15 நீதிபதிகள் பொதுச்சபையாலும், பாதுகாப்புச்சபையாலும் ஒன்பது ஆண்டு காலத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

பன்னாட்டைச் சார்ந்த சிறப்புமிக்க சட்ட வல்லுநர்கள் இந்த நீதிமன்றத்தில் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இது நாடுகளிடையே தோன்றும் வழக்குகளை விசாரிக்கும் போது பன்னாட்டு வழக்கங்கள், நாடுகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பொது விதிகள், சட்ட வல்லுநர்கள் கூறும் விதிகள் முதலியவற்றைப் பின்பற்றுகிறது. இது பல ஆலோசனைகளை வழங்கும் தகுதியும் பெற்றுள்ளது.

6.தலைமைச் செயலகம் (Secretariat)

இது ஐ.நா. சபையின் ஆட்சித் துறைப் பிரிவாகச் செயல்படுகிறது. ஐ.நா.வின் அன்றாட பணிகள் அனைத்தையும் தலைமை செயலகமே ஏற்றுச் செயல்படுகிறது. இதன் இருப்பிடம் அமெரிக்காவிலுள்ள நியுயார்க் நகரமாகும். இதன் கிளை அலுவலகம் ஒன்று ஜெனிவாவில் செயல்படுகிறது. இந்தச் செயலகத்தின் பல பிரிவுகளில் பல நாட்டிலிருந்து அலுவலர் வந்து பணி செய்கின்றனர். இதன் தலைவராகச் செயல்படுபவர் ஐ.நா.சபையின் பொதுச் செயலாளர் ஆவார். இவர் பொதுச் சபையால் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஐ.நா. சபையின் முதல் பொதுச் செயலாளர் ஜெனரல் டிரிகிவ்லி (Trygve Lie) என்பவர் ஆவர். இவர் 1948 முதல் 1953 வரை பதவி வகித்தார். ஐ.நா. சபையின் முக்கிய உறுப்புகளின் கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்வது, நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுக்க தேர்தல்களை நடத்துவது, உலக அமைதிக்குப் பாதகமான சூழ்நிலைகளை பாதுகாப்பு சபையின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருவது ஆகியவை ஐ.நா. பொதுச் செயலாளரின் பணிகளாகும். ஐ.நா. அமைதிப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றி பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தும் அதிகாரம் பெற்றவர்.

ஐ.நா. சபையின் சிறப்பு நிறுவனங்கள்:

1.ஐ.நா. கல்வி அறிவியல் பண்பாட்டுக் கழகம் (UNESCO)

ஐ.நா. சபையின் நிறுவனமாக —ஐக்கிய நாடுகளின் கல்வி அறிவியல் பண்பாட்டுக் கழகம்|| 1946, நவம்பர் 4-ம் தேதி பாரிசு நகரைத் தலைமையகமாகக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது. உலக மக்களின் கல்வி, அறிவியல் பண்பாட்டு உறவுகள் பெருகவும், இத்துறையில் முன்னேற்றம் அடையவும், மனித சமூகத்தின் மொத்த நன்மைக்காக உலக அளவில் அமைதியை ஏற்படுத்தவும் இது நிறுவப்பட்டது.

உலகின் பல்வேறு இடங்களில் யுனஸ்கோ நிறுவனம் கல்வி மையங்கள், அறிவியல் மையங்கள், பண்பாடு மற்றும் தகவல் தொடர்பு நிலையங்கள் முதலியவற்றை நிறுவியுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பினர் அனைவரும் யுனஸ்கோ நிறுவனத்தின் உறுப்பினராகத் தகுதியுடையவர்கள் ஆவர். இதில் இந்தியாவும் ஓர் உறுப்பு நாடாகப் பங்கு வகிக்கிறது. யுனஸ்கோ நிறுவனம் —கல்வி வாழ்க்கை முழுவதும் பரந்து பயன் தரக்கூடியது என்ற கோட்பாடுடையது. எனவே தான் இதன் நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே கல்வி என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. வளர்ச்சிக்கும், மேம்பாட்டிற்கும் கல்வி ஒன்று தான் அடிப்படையானது என்பதை உணர்ந்து உறுப்பு நாடுகள் அனைத்துக் கல்வி நிலைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைய இது எல்லா

முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுகிறது. வாழக்கற்றல்¹ என்ற பொருள் தரக்கூடிய இதன் அறிக்கை 1972-ம் ஆண்டு உலகம் முழுவதும் கல்வியில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வறிக்கை உலக நாடுகளின் கல்வியின் போக்குகள் குறித்து ஆய்ந்து, மேலும் வாழ்நாள் முழுவதற்குமான கல்வி² என்ற கருத்தினை விவரிக்கிறது. யுனஸ்கோ நிறுவனம் உலக அளவில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளைப் பல நிலைகளில் நடத்துவதன் மூலம், பன்னாட்டு கல்வியாளர்களிடம் செய்தி பரிமாற்றங்கள் ஏற்படுத்த ஏதுவாக உள்ளது. அறிவியல் வழிச் செயல்களில் நிறைந்த அளவு இந்த நிறுவனம் ஈடுபட்டுள்ளது. ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, இலத்தின், அமெரிக்க நாடுகள் ஆகியவற்றில் அறிவியல் மையங்களை நிறுவி அறிவியல் பணிசெய்து வருகிறது.

அறிவியற்கல்வி சிறப்புற அறிவியல் துணைப் பொருட்களை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்கும் அளித்துள்ளது. இந்த நிறுவனம் தொலைக்காட்சி வழியே கல்வியை மேம்படுத்த விண்கோள்கள், தகவல் தொடர்பு கருவிகள் மூலம் தனது உறுப்பு நாடுகளுக்கு உதவி செய்து வருகிறது.

இது மனித உரிமைகளைப் பேணி காக்கவும், அமைதிக் துறையில் ஆய்வு மேம்படுத்தவும் தூண்டுதல் அளித்து வருகிறது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தொல்பொருட்களைப் பேணிக் காப்பதில் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. ஊலக மக்களின் கூட்டுறவுக்கும் மேம்பாட்டிற்கும் யுனஸ்கோ நிறுவனம் தன் பணிகளைச் செய்கிறது. பண்பாட்டைப் பேணிகாக்கவும், அறிவியல் நாட்டத்தை வளர்க்கவும், மனித சமுதாயத்தை மென்மேலும் முன்னேற்றமடையச் செய்யவும், இந்த நிறுவனம் பணிபுரிகிறது. உலகின் பல மொழிகளில் யுனஸ்கோவின் இதழான கூரியர் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது.

2. அனைத்து நாட்டுக் குழந்தைகள் நெருக்கடி கால நிதி நிறுவனம் (UNICEF)

இந்த நிறுவனம் 1946-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 11-ம் தேதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. முதலில் இரண்டாம் உலகப்போரினால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் மீட்புக்காகவும், மறுவாழ்வுக்காகவும் இது அமைக்கப்பட்டது. போருக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அவசர நிலை முடிந்த பின்னர் பின்தங்கிய நாடுகளிலுள்ள குழந்தைகளின் நலனுக்காக பொதுவான திட்டங்களுக்கு உதவி செய்யத் தொடங்கியது. ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபையில் குழந்தைகளின் உரிமைகள் பற்றிய அறிக்கை 1939, நவம்பர் 20-ம் தேதி முழுமனதுடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி மனித சமுதாயம் குழந்தைகளுக்குத் தன்னுடையதில் சிறந்தவற்றைத் தரக் கடமைப்பட்டுள்ளது. குழந்தைகளுடைய இவ்வுரிமையைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு இந்த நிறுவனத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நிறுவனம் செய்யும் உதவிகளும், உடல்நலம் பேணுதல் தூண்மையான தண்ணீர் கல்வி, உடல்நலக்கல்வி, குடும்பம், குழந்தைகள் நலம், சிறுவர்களுக்கான பொது நலத்திட்டங்கள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். பொதுவாக இந்த நிறுவனத்தின் நடவடிக்கைகள் இரண்டு அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ளன. ஒன்று வளர்ந்து வரும் நாடுகளிலுள்ள குழந்தைகளின் உடனடிக் தேவைகளை நிறைவு டிசய்வது, மற்றொன்று

குழந்தைகளுக்கு அரசாங்கங்கள் செய்ய நினைக்கும் நீண்டகாலப் பணிகளைச் செயல்படுத்துவதில் உதவி செய்வது ஆகும். இந்த நிதிநிறுவனம் வளர்ச்சியடைந்து வரும் நாடுகளுடன் சேர்ந்து, அந்நாட்டுக் குழந்தைகளின் நோய்கள், சத்துணவின்மை, குழந்தைகளின் வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் மற்ற இடையூறுகள் ஆகியவற்றைத் தடுப்பதிலும் குழந்தைகளை உடல் நலமிக்க பயன்படக்கூடிய திடமான மனதர்களாக உருவாக்கும் பணிகளிலும் ஈடுபடுகிறது.

அங்கோலா, வங்காளதேசம், எத்தியோப்பியா, லெபனான், ருவாண்டா ஆகிய நாடுகளில் இந்நிறுவனம் ஆற்றிய பணி குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு வருடமும் சுமார் 30 லட்சம் குழந்தைகளின் உயிரை இந்த நிறுவனம் காப்பாற்றி வருகிறது. இதன் தலைமையகம் நியூயார்க் ஆகும்.

3.பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் நிறுவனம் (ILO):

இந்நிறுவனம் 1919-ல் சர்வதேச சங்கத்தின் சிறப்பு நிறுவனமாக அமைக்கப்பட்டது. ஐ.நா. சபை அமைக்கப்பட்ட பின் தொடர்ந்து அதன் சிறப்பு நிறுவனமாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. 1919லிருந்து உலகத் தொழிலாளர் நலன்களைப் பேணும் முகமாக சுமார் 300 கூட்டங்களை நடத்தியுள்ளது. இதில் அங்கம் வகிக்கும் ஒவ்வொரு நாடும் நான்கு உறுப்பினர்களை அனுப்புகிறது. 1959-60ம் ஆண்டில் ஜெனிவாவில் இதன் செயல்பாட்டு மையம் அமைக்கப்பட்டது. இந்நிறுவனம் ஒரு டைரக்டர் ஜெனரலின் தலைமையில் செயல்பட்டு வருகிறது.

4.உணவு வேளாண்மை நிறுவனம் (FAD)

இந்நிறுவனம் 1945-ல் அமைக்கப்பட்டது. இதன்தலைமையிடம் ரோம் ஆகும். இந்நிறுவனத்தின் முக்கிய நோக்கம் உலக நாடுகளுக்கு உணவுப் பொருட்களை அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்வதற்கான வழிமுறைகள் பற்றிய ஆலோசனைகளை வழங்குவது ஆகும். இவை தவிர உணவு உற்பத்தியைப் பாதிக்கும் பூச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகளையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறது. முக்கியமாக வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் அந்நிறுவனத்தின் பணி பாராட்டுதலுக்குரியது.

5.உலக சுகாதார நிறுவனம்; (WHO):

1948 ஏப்ரல் 7-ம் தேதி உலக சுகாதார நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைமையகம் ஜெனிவா. இந்நிறுவனம் உலக சுகாதாரத்தைப் பேணுவதே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. பின்தங்கிய நாடுகளில் வேகமாகப் பரவும் பயங்கர நோய்களைத் தடுக்கும் முயற்சியில் வெற்றி கண்டுள்ளது. அனைவருக்கும் நோயிலிருந்து பாதுகாப்பு என்ற கொள்கையைக் கொண்டுள்ளது. தற்போது உலகத்தில் பரவிவரும் எய்ட்ஸ் நோய் பற்றிய விழிப்புணர்வை உலக மக்களிடையே பரப்பி வருகிறது. 1960-ல் மொராக்கோ நாட்டிலுள்ள அகாடர் நகரில் பூமி அதிர்ச்சி ஏற்பட்டு பேரழிவு ஏற்பட்டபோது இந்நிறுவனம் அங்கு சிறந்த பணியாற்றியது. ஊலக சுகாதார நிறுவனம் 2020 ஆண்டுக்குள் எல்லோருக்கும் பார்வை நலம்' என்ற திட்டத்தை 1999, பி.பி.18 முதல்

துவக்கியுள்ளது. கண் நோயைக் குணப்படுத்த முதலில் அந்த நோய் பற்றிய விழிப்புணர்வு முக்கியம். ஆந்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவும், தவிர்க்கக் கூடிய பார்வை இழப்பை குணப்படுத்துவதற்கும் உலக சுகாதார நிறுவனம் உலகம் முழுவதிலும் உள்ள இருபது பார்வைத் தடுப்பு இயக்கங்களுடன் இணைந்து 2020-ம் ஆண்டுக்குள் எல்லோருக்கும் பார்வை நலம்' என்ற திட்டத்தை உருவாக்கி உள்ளது.

திட்டத்தின் நோக்கம்:

பார்வை இழப்பு என்பது பொது நலவாழ்வுப் பிரச்சனை என்பதை அனைவரும் அறியவைத்தல். தவிர்க்கக்கூடிய பார்வை இழப்பிற்குரிய முக்கிய காரணங் கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்தல் கண் டாக்டர்களுக்கு சிறப்பு பயிற்சி அளித்தல் ஆகியவையாகும். இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற ஆண்டுக்கு 75 முதல் 100 மில்லிய் டாலர் செலவாகும். இந்தியாவில் இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற மதுரையில் உள்ள அர்விந்த் கண் ஆஸ்பத்திரி டில்லியில் உள்ள ஆல் இந்தியா இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் மெடிகல் சைன்ஸ் ஆகிய இரண்டு மையங்களுக்கு உலக சுகாதார நிறுவனம் அங்கீகாரம் வழங்கி உள்ளது.

ஐ.நா.சபையின் சாதனைகள்

உலகத்தில் போரைத் தடுத்து சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட ஐ.நா. சபையின் பணிகள் மகத்தானவை. புன்னாட்டுப் பிரச்சனைகள் பலவற்றைத் தீர்த்து வைத்து போரைத் தடுத்துள்ளது. பல பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படாவிட்டாலும் நாடுகளுக்கிடையே சுமுகமான சூழ்நிலைகள் ஏற்பட ஐ.நா. வின் தலையீடு பெரிதும் உதவி செய்து வருகிறது. பிராந்தியப் போர்கள் உலகப்போராக மாறாதபடி தடுத்த பெருமை ஐ.நா.விற்கு உண்டு.

1.ரஷ்யா-ஈரான் பிரச்சனைகள் 1945:

ஐ.நா. சபைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட முதல் பிரச்சனை ரஷ்ய-ஈரான் பிரச்சனையாகும். ஐ.நா. பாதுகாப்புச்சபை முதல் முறையாகக் கூடிய இரண்டு நாள் கழித்து, 1946 ஜனவரி 19-ம் தேதி ஈரான் தனது நாட்டிலிருந்து ரஷ்யா படைகளை விலக்கிக் கொள்ள மறுப்பதாகவும், தனது நாட்டின் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிடுவதாகவும், ரஷ்யா மீது புகார் செய்தது. ரஷ்யா இந்தப்பு்காரை மறுத்த போதிலும், பாதுகாப்புச்சபை ஈரானிலிருந்து ரஷ்யப் படைகள் வாபசாக வேண்டும் என்று கூறியது. மேலும் இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன் பயனாக 1946, மே மாதம் முதல் ரஷ்யப்படைகள் வாபசாக ஆரம்பித்தன.

2.இந்தோனேஷிய சுதந்திரப் பிரச்சனை 1947:

இரண்டாவது உலகப்போரின் போது இந்தோனேஷியா டைப்பானின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டது. இந்தோனேஷியா தேசியவாதிகள் அந்நாட்டைச் சுதந்திர நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தினார்கள். ஆனால் 1947, ஜூலை 29-ம் தேதி டச்சுப்படைகள் இந்தோனேஷியக் குடியரசின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தது.

இப்பிரச்சனை உடனடியாகப் பாதுகாப்புச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. பாதுகாப்பு சபை உடனடியாக ஆஸ்திரேலியா, பெல்ஜியம், அமெரிக்கா

ஆகிய நாடுகளைக் கொண்ட 'நல்லெண்ணக் குழு' ஒன்றை அமைத்தது. அக்குழு பதினெட்டு அம்ச அமைதித் திட்டம் ஒன்றை 1948, ஜனவரியில் உருவாக்கியது. ஆனால் அதனை இரண்டு நாடுகளும் மீறவே, பாதுகாப்புச் சபை போர் நிறுத்த அறிவிப்பை வெளியிட்டு, இந்தோனேஷியாவிற்கான ஐ.நா.குழு' ஒன்றை அமைத்தது. ஹெக்கில் வட்டமேஜை மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டது. அதன்பயனாக, 1949, டிசம்பர் 27-ம் தேதி டச்சு அரசாங்கம் இந்தோனேஷிய சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தது.

3.கிரேக்க சோவியத் பிரச்சனை 1947:

1946, ஜனவரி மாதம், ரஷ்யா பாதுகாப்பு சபையில் ஒரு புகார் செய்தது. கிரீஸ் நாட்டில் ஆங்கிலப் படைகள் தொடர்ந்து இருந்து வருவதாலும் அது கிரீஸ் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிட்டு வருவதாலும், தனது நாட்டின் பாதுகாப்புக்கும் அமைதிக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் புகார் கூறியது. இப்பிரச்சனை பாதுகாப்புச் சபையின் விசாரணையில் இருக்கும் போது, 1946, டிசம்பர் 3-ம் தேதி கிரீஸ் தனது அரசாங்கத்திற்கெதிரான கொரிலாப் போருக்கு பக்கத்து நாடுகளான பல்கேரியா, அல்பேனியா போன்ற நாடுகள் உதவி செய்து வருவதாகவும், இது குறித்து விசாரணை நடத்துமாறு பாதுகாப்பு சபையைக் கேட்டது. விசாரணைக்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டு, அக்குழுவின் பரிந்துரைகளை பாதுகாப்புச் சபை 1947, ஜூன் 27 மதல் ஆகஸ்ட் 29 வரை விவாதித்தது. இந்தப் பிரச்சனைகளில் சோவியத் ரஷ்யா பலமுறை தனது வீட்டோ அதிகாரத்தை உபயோகப்படுத்தியது. மேலும் இந்த கிரீஸ் சோவியத் பிரச்சனை விளைவாக 'பால்கனுக்கான ஐ.நா.சபையின் விசேஷக்குழு' ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. 1946 முதல் 1951 வரை ஐ.நா. வில் முக்கியத்துவம் பெற்ற இப்பிரச்சனை ஐ.நா. சபைக்கு வெற்றியைத் தராவிட்டாலும், பாதுகாப்பு சபையில் ரத்து ஆணை மூலம் பிரச்சனைகளை விவாதிக்கத் தடை ஏற்பட்டாலும் அதனைப் பொதுச்சபை விவாதிக்கு என்ற முன்மாதிரி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

4.காஷ்மீர் பிரச்சனை 1947:

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1947, ஆகஸ்ட் 15-ல் சுதந்திரமடைந்த போது இந்து ராஜாவால் ஆளப்பட்டு வந்த காஷ்மீர் சமஸ்தானம் எந்த நாட்டுடனும் சேரவில்லை. இதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பாகிஸ்தான் காஷ்மீர் மீது படையெடுத்து அதன் ஓர் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. இதற்கிடையில் இந்தியாவுடன் இணைந்து விடுவதாக காஷ்மீர்ராஜா அறிவித்தார். அவரது வேண்டுகோளின்படி இந்தியப்படைகள் ஆக்கிரமிப்பு செய்த பாகிஸ்தானியரை விரட்டியடிக்க முற்பட்டனர். 1948, ஜனவரி 1-ம் தேதி, இந்தியா ஐ.நா. பாதுகாப்பு சபையில் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு செய்வதாக புகார் செய்தது. ஆதனை பாகிஸ்தான் மறுத்தது. இப்பிரச்சனையைப் பற்றி விசாரிக்க இந்தியா பாகிஸ்தானுக்கான ஐ.நா.குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அது போர் நிறுத்தத்திற்கு உத்தரவிட்டது. மேலும் காஷ்மீர் எதிர்காலம் பற்றிய வாக்கெடுப்பு நடத்தி தீர்மானிக்கப்படும் என்றும் கூறியது.

1957, ஜனவரியில் பாகிஸ்தானின் வேண்டுகோளுங்கிணங்க பாதுகாப்பு சபை, காஷ்மீர் பிரச்சனையை விசாரிக்க முற்பட்டது. ஆனால் காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் சட்டப்படி இணைந்துவிட்டதாகவும், அது இந்தியாவில் பிரிக்க முடியாத ஓர் அங்கமாகும் என்று இந்தியா பாதுகாப்பு சபை கூறியது. இது தொடர்பாக ஜாரிங் அமைதிக் குழுவை ஐ.நா.சபை அமைத்தது. பிரச்சனை தீரும் வரை காஷ்மீரில் ஐ.நா.படையை அனுப்ப வேண்டும் என்று பாகிஸ்தான் கேட்டு வருகிறது. 1965-ல் இந்தியா பாகிஸ்தான் போர் ஏற்பட்டது. 1965 செப்டம்பர் 22-ல் ஐ.நா. சபை போர் நிறுத்த அறிவிப்பை வெளியிட்டது. காஷ்மீர் பிரச்சனையை பாகிஸ்தான் பெரிதுபடுத்தி வருகிறது. அதற்கு மேலை நாடுகள் ஆதரவளித்து வருகின்றன. பல முயற்சிகளை ஐ.நா. சபை மேற்கொண்டாலும் இது இந்தியா, பாகிஸ்தானிடையே தீர்ப் பிரச்சனையாகவே இருந்து வருகிறது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. முதல் உலகப் போரின் முக்கிய காரணம் கூறுக?
2. வில்சனின் பதினான்கு புள்ளிகளின் முக்கிய நோக்கங்களை விவரிக்க
3. பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டின் முக்கியத்துவத்தை கூறுக ?
4. நாடுகளின் சங்கங்களை விவரிக்க?
5. கெல்லாக்-பிரியாண்ட் ஒப்பந்தத்தின் முக்கியத்துவத்தை கூறுக?
6. லோகாரனோ ஒப்பந்தத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் காண்க?
7. முசோலினியின் பாசிசத்தின் முக்கியக் கொள்கைகள் யாவை?
8. ஹிட்லரின் நாசிசத்தின் அடிப்படை சிந்தனை என்ன?
9. இரண்டாம் உலகப் போரின் காரணங்கள் விவரிக்க?
10. இரண்டாம் உலகப் போரின் முக்கிய விளைவுகள் காண்க?

அலகு - III

பனிப்போர் - காரணங்கள் - ட்ரூமனின் கோட்பாடு - மார்ஷல் திட்டம் - நேட்டோ - சீட்டோ - சென்டோ - உப்பு I மற்றும் II - மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தோற்றம்

நோக்கங்கள்

- ☐ பனிப்போரின் காரணங்கள் மற்றும் தாக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ளுதல்.
- ☐ ட்ரூமன் கோட்பாடு, மார்ஷல் திட்டம்
- ☐ உலக நாடுகளின் தோற்றத்தை காணுதல்

முன்னுரை

இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவு சமகால உலக அரசியலில் ஒரு அடையாளமாக இருந்தது. 1945 இல், அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் தலைமையிலான நேச நாட்டுப் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. ஜெர்மனி, இத்தாலி மற்றும் ஜப்பான் தலைமையிலான அச்ச நாடுகள் இரண்டாம் உலகப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தன (1939- 1945). போர் உலகின் அனைத்து முக்கிய சக்திகளையும் உள்ளடக்கியது மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியா, சீனா, பர்மா உட்பட ஐரோப்பாவிற்கு வெளியே உள்ள பகுதிகளில் பரவியது மற்றும் இந்தியாவின் வடகிழக்கு பகுதிகள். போர் மனித உயிர்களையும் பொதுமக்களையும் இழந்தது பெரிய அளவில் சொத்து. முதலாம் உலகப் போர் இதற்கு முன் உலகையே உலுக்கியது 1914 மற்றும் 1918 க்கு இடையில். இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவும் ஆரம்பமாக இருந்தது பனிப்போர். அமெரிக்கா இரண்டை வீழ்த்தியதால் உலகப்போர் முடிவுக்கு வந்தது ஆகஸ்ட் 1945 இல் ஜப்பானிய நகரங்களான ஹிரோஷிமா மற்றும் நாகசாகி மீது அணுகுண்டுகள், ஜப்பானை சரணடையச் செய்தது. அமெரிக்காவின் இந்த நடவடிக்கையை நோக்கமாகக் கொண்டதாக விமர்சகர்கள் தெரிவிக்கின்றனர் ஆசியாவிலும் பிற இடங்களிலும் சோவியத் யூனியனை இராணுவ மற்றும் அரசியல் ஆதாயங்களைச் செய்வதை நிறுத்துங்கள் மேலும் மாஸ்கோவிற்கு அமெரிக்கா தான் உச்சம் என்று காட்ட வேண்டும். அமெரிக்க ஆதரவாளர்கள் உள்ளனர் போரை முடிவுக்கு கொண்டுவர அணுகுண்டுகளை வீசுவது அவசியம் என்று வாதிட்டார் விரைவில் மற்றும் அமெரிக்க மற்றும் நேச நாட்டு உயிர்கள் மேலும் இழப்பை நிறுத்த. நோக்கங்கள் எதுவாக இருந்தாலும், இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவின் விளைவாக இரண்டு புதிய எழுச்சி ஏற்பட்டது உலக அரங்கில் அதிகாரங்கள். ஜெர்மனி மற்றும் ஜப்பான் தோல்வியுடன், பேரழிவு ஐரோப்பா மற்றும் உலகின் பல பகுதிகளில், அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் நிகழ்வுகளை பாதிக்கும் திறனுடன் யூனியன் உலகின் மிகப்பெரிய சக்தியாக மாறியது பூமியில் எங்கும். பனிப்போர் தோன்றியதன் விளைவாக இருந்தது அமெரிக்காவும் சோவியத் ஒன்றியமும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டியாக இரண்டு வல்லரசுகளாக இருந்ததால், அதுவும் வேருன்றி இருந்தது அணுகுண்டுகளைப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படும் அழிவுகளும்

கூட என்ற புரிதல் எந்தவொரு நாட்டிற்கும் விலை உயர்ந்தது. பனிப்போர் பற்றி விரிவாக ஆராய்வோம் பின்வரும் அலகு. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் ரஷியாவின் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளுக்கும் அமெரிக்காவின் தலைமையிலான சுதந்திர நாடுகளுக்குமிடையிலும் நிலவிய போட்டி, பொறாமை, பகைமை, அச்சம், அவநம்பிக்கை, சந்தேகம் காரணமாக ஏற்பட்ட பதட்ட நிலையே (Tension) “கெடுபிடிப்போர்” (Cold War) எனப்படுகிறது. அமெரிக்கா தலைமையில் பிரிட்டன், பிரான்சு,, இத்தாலி, பெல்ஜியம், ஹாலந்து, போர்த்துக்கல் போன்ற மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும், ரஷியா தலைமையில் போலந்து, செக்கோஸ்லோவாகியா, அல்பேனியா ஆகிய கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் இரு முகாம்களாக அணி வகுத்து நின்றன. இந்த இரு முகாம்களுக்கிடையில் பொருளியல் வாணிபம், பண்பாடு ஆகிய தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. சர்ச்சில கூறியது போல் இரு முகாம்களுக்கிடையில் “இரும்புத் திரை” இறக்கப்பட்டு விட்டது. கெடுபிடிப் போருக்கான காரணங்கள்:

i) பொது எதிரி மறைவு:

இரண்டாம் உலகப்போரின் போது ஒருங்கிணைந்து ஓரணியில் நின்று போரிட்ட அமெரிக்காவிற்கும் ரஷியாவிற்குமிடையே அப்படி யொன்றும் நல்லுறவு நிலவியதில்லை. ஹிட்லரின் நாஜி ஜெர்மனியின் ஆக்கிரமிப்பு இருவர் நலன்களுக்கும் ஆபத்து விளைவிப்பதாக இருந்ததால் அவர்கள் தங்கள் கருத்து வேற்றுமைகளை தற்காலிகமாக ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு பொது எதிரியான ஹிட்லரை எதிர்க்க ஒன்றுபட்டு நின்றனர். இப்போது அந்த பொது எதிரி மறைந்துவிட்டதால் பழைய பகைமை மீண்டும் தோன்றிவிட்டது.

ii) கொள்கை வேறுபாடுகள்:

கொள்கையளவில் இரு வல்லரசுகளும் இரு துருவங்களாக விளங்கின. ரஷியா பொது உடமைத் தத்துவத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தபோது அமெரிக்கா தனிநபர் உரிமைகளை உயர்வாகக் கருதியது. தங்கள் கொள்கைகளை தங்கள் நாட்டுடன் வைத்துக் கொண்டால் பிரச்சனையே இல்லை. ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் மீது தங்கள் கொள்கையை வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்க முயலும் போது தான் பிரச்சனையே உண்டானது. உலகம் முழுவதிலும் கம்யூனிசத்தைப் பரப்புவதுதான் தனது வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் ஒரே குறிக்கோள் என்று ரஷியா கருதியபோது கம்யூனிசத்தை பரவவொட்டாது தடுப்பதே தனது அயல்நாட்டுக் கொள்கையின் இலட்சியம் என்று அமெரிக்கா அறிவித்தது.

iv) புதிய சக்திச் சமநிலை

இரண்டாம் உலகப்போர் முதுபெரும் வல்லரசுகளான பிரிட்டனையும் பிரான்சையும் இரண்டாந்தர வல்லரசுகளாக்கிவிட்டது. 1870க்குப் பின் ஐரோப்பிய அரசியலில் வலிமையுடன் திகழ்ந்த ஜெர்மனியை அடியோடு வீழ்த்திவிட்டது. போருக்குப் பின் ஐரோப்பாவில் ரஷியா ஒன்று தான் வல்லரசாகத் திகழ்ந்தது. அதற்கு எதிராக ஐரோப்பிய

நாடுகள் அனைத்தும் ஒன்று திரண்டாலும் அவை ரஷியாவிற்கு ஈடாகாது. எனவே ஐரோப்பிய சக்தி சமநிலை அடியோடு சீர்கெட்டது. அதனைச் சீர்படுத்துவதற்கு அமெரிக்கா ஐரோப்பிய அரசியலில் ஈடுபடுவது தவிர்க்க இயலாததாகிவிட்டது.

iv) கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளை கம்யூனிசமாக்கியது:

கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான போலந்து, செக்கோஸ்லோவாகியா, யூகோஸ்லாவியா, ஹங்கேரி, ருமேனியா, பல்கேரியா, அல்பேனியா ஆகியவற்றை நாஜி ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து ரஷிய செஞ்சேனைதான் மீட்டது. அதன்பின் அந்நாடுகளில் கம்யூனிஸ்ட் அரசுகள் நிறுவப்பட செஞ்சேனை மறைமுக நிர்வகண்களை ஏற்படுத்தியது. விரைவில் கிழக்கு ஐரோப்பா முழுவதும் "சிவப்பு மயமாகியது", இந்த "சிவப்பு அபாயம்" மேற்கு ஐரோப்பாவிலுள்ளும் ஊடுருவி விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. அதனைத் தடுப்பதற்கு பல முன்னேற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

v) ஆதிக்கப் போட்டி:

வல்லரசுகள் பொதுவாக உலகில் தங்கள் பொருளியல், அரசியல் ஆதிக்கம்தான் நிலைபெற வேண்டும் என எதிர்பார்த்தன. ஆதனை எதிர்க்கும் எந்த அரசையும் வீழ்த்த நினைத்தன. தான் தான் உலகிலே மாபெரும் வல்லரசு, தமக்கு இணையாக யாரும் தலைதூக்கிவிடக் கூடாது என்பதில் முன்னெச்சரிக்கையாக இருந்தன. அதற்காக தனக்கு ஆயுதபலமும் நாடுகளின் ஆதரவும் தேவை என்ற எண்ணம் கொண்டன. இந்த அடிப்படையில் அமெரிக்கா - ரஷிய நாடுகளிடையே எழுந்த ஆதிக்கப்போட்டி உலகில் பதட்ட நிலையை ஏற்படுத்தியது.

கெடுபிடிப்போரின் தன்மை :

கெடுபிடிப்போர் என்பது நேரடியாக நடைபெறாமல் மறைமுகமாக நடைபெறும் போர் ஆகும். படை நடமாட்டங்கள், ஆயுதப் பெருக்கங்கள், ஆவேசப்பேச்சுக்கள். இறுதி எச்சரிக்கைகள் ஆகிய காட்டமான சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் இருக்கும். ஆனால் போர் மூண்டுவிடாது.

அதனால் இனி போரே ஏற்படாது என நிம்மதிப் பெருமூச்சும் விட இயலாது. எந்த நிமிடத்திலும் போர் வெடித்து விடும் அச்சம்தான் கெடுபிடிப்போரின் தனித்தன்மையாகும்.

இரண்டாவதாக, பயங்கர அணு ஆயுதங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு குவிக்கப்பட்டிருப்பதால் போர் மூண்டால் மனித சமுதாயமே நாசமாகி விடும் என்ற பயங்கர திகில் கெடுபிடிப் போரின் மற்றுமொரு இயல்பு. மூன்றாவதாக, ஒரு வல்லரசு செய்யும் காரியங்களை மற்றொரு வல்லரசு சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்கும். இல்லையென்றால் பொறாமை அனல் பொங்கப் பார்க்கும். இந்த பரஸ்பர சந்தேகமும் பொறாமையும் கெடுபிடிப்போரின் முக்கியமான பண்புகள்.

நான்காவதாக, கெடுபிடிப்போர் போர்முனையில் போர் ஆயுதங் களைக் கொண்டு நடைபெறவில்லையே தவிர பிற முனைகளில் புதிய யுக்திகளைக் கொண்டு அதிதீவிரமாக நடைபெற்றது. அறிவியல் முனையில் புதிய புதிய ஆயுதங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில்

போட்டியும், பிரச்சார முனையில் பரஸ்பரம் வசை மொழிகளால் ஒருவரை யொருவர் தாக்கிக் கொள்ளும் போராகவும், பொருளியல் முனையில் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு விழுந்தடித்து உதவி புரிய விரையும் போட்டியாகவும் இருந்தது. அதாவது கெடுபிடிப் போரில் அறிவியல் ஆய்வும், பிரச்சாரமும், பொருளியல் உதவியும் கூட ஒரு வகைப் போராட்ட கருவிகளாகப் பயன்பட்டன.

ஐந்தாவதாக, கெடுபிடிப் போரில் வல்லரசுகள் நேரடியாகப் போர் புரியவில்லையே தவிர மறைமுகப் போர்களில் ஈடுபட்டன. சிறுநாடுகளை ஏவிவிட்டு அவைகளின் பின்னணியில் இருந்துகொண்டு பலப்பரீட்சையில் ஈடுபட்டன. உலகில் எங்காவது ஒரு மூலையில் ஏதாவது சிறு

நாடுகளிடையே போர் முண்டால் விரைந்து ஆளுக்கொரு நாட்டை ஆதரிக்கத் தொடங்கி விடுவர். உலகில் எந்த ஒரு மூலையில் விழுந்த சிறு பொறி கூட பெரு நெருப்பாகும் அபாயமிருந்தது.

ட்ருமன் கோட்பாடு :

ஐரோப்பா முழுவதையும் சிவப்பாக்கியே தீருவேன் என்ற ரஷ்யாவின் பிடிவாதமும் அவ்வாறு சிவப்பாக்க விட மாட்டேன் என்ற அமெரிக்காவின் எதிர்வாதமும் கிரீஸ், துருக்கி நாடுகளில் அரங்கேறியது. அந்நாடுகளில் வெளிநாட்டுச் சக்திகள் உதவியுடன் உள்நாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுகள் குழப்பம் விளைவித்து அரசைக் கவிழ்க்க முயற்சித்தனர். அச்சமயத்தில் அமெரிக்க அதிபர் ட்ருமன் அந்நாடுகளுக்கு உதவும் நோக்குடன் ஒரு அறிவிப்பினை வெளியிட்டார். உள்நாட்டில் ஆயுதம் தாங்கிய சிறு பான்மையினர் கிளர்ச்சியினாலும் வெளிநாட்டு ஊடுருவல் நிர்ப்பந்தங் களினாலும் ஆபத்திற்குள்ளாக்கப்பட்ட சுதந்திர அரசுக்கு அமெரிக்கா உதவும் என்று அதில் குறிப்பிட்டார். இதுவே ட்ருமன் கோட்பாடு எனப்படுகிறது. இக்கோட்பாட்டின்படி அமெரிக்கா, கிரீஸ், துருக்கி நாடுகளுக்கு ஆயுதம் மற்றும் பொருள் உதவி அளித்தது. அதன்மூலம் அங்கு கம்யூனிச அபாயம் அகற்றப்பட்டது.

மார்ஷல் திட்டம் :

போருக்குப்பின் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான பிரான்சு, இத்தாலியில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடிகள் மக்களுக்கு தொல்லைகளை அதிகரித்தன. இத்தொல்லை துயரங்களை அந்நாட்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் அரசியல் ஆதாயமாக்கி ஆட்சியைப் பிடிக்க முயன்றனர். தேர்தல்களில் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியைப் பெற்றனர். இதனை அறிந்த அமெரிக்க வெளிநாட்டமைச்சர் ஜார்ஜ் மார்ஷல் அந்நாடுகளுக்கு பெருமளவில் பொருளியல் உதவி புரிந்து மக்கள் துயரங்களை நீக்கி அதன் மூலம் கம்யூனிச அபாயத்தை அகற்ற முயன்றார். இந்தப் பொருளாதார உதவி மார்ஷல் திட்டம் எனப்படுகிறது. இத்திட்டம் அதன் குறிக்கோளை நிறைவேற்றியது.

ஜெர்மன் பிரச்சனை :

போருக்குப்பின் பாட்ஸ்டாம் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களின்படி ஜெர்மனி நான்கு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு பிரிட்டன், பிரான்சு, அமெரிக்கா, ரஷ்யா ஆகிய நான்கு

வல்லரசுகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. நான்கு பகுதிகளிலும் நாஜி கோட்பாடுகளை அகற்றிய பின் தேர்தல் நடத்த வேண்டும், அதில் வெற்றி பெறும் கட்சியிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைக்க வேண்டும் என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இப்போது கெடுபிடிப் போர்ச் சூழ்நிலை காரணமாக தேர்தலை நடத்துவதோ இணைப்பதோ என்பது இயலாததாகிவிட்டது. எனவே மேற்கு நாடுகள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழுள்ள மூன்று மண்டலங்களையும் ஒருங் கிணைத்து ஜெர்மன் கூட்டாட்சி குடியரசை (மேற்கு ஜெர்மனி அல்லது குசுபு) ஏற்படுத்தினர். பான் அதன் தலைநகராகியது. இக்குடியரசு மேற்கு நாடுகளுடன் அரசியல், பொருளியல் உறவுகளை ஏற்படுத்தி கம்யூனிச எதிர்ப்புக் கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடித்தது. உடனே ரஷியா தன் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள மண்டலத்தை ஜெர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசு (கிழக்கு) ஜெர்மனி (GDR) என்ற தனி நாடாக்கியது. இந்நாடு கம்யூனிச அணியில் இணைந்தது.

பெர்லின் சிக்கல்:

பெர்லின் நகர் கிழக்கு ஜெர்மனியினுள் அமைந்திருந்தது. அந்நகரின் மேற்குப் பகுதி மேற்கு நாடுகளின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தது. இது ரஷியாவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. மேற்கு நாடுகளை மேற்கு பெர்லினிலிருந்து வெளியேற்றத் திட்டம் தீட்டியது. அதன்படி மேற்கு பெர்லினுக்கும் மேற்கு ஜெர்மனிக்குமிடையிலான நீர், நில மார்க்கங் களைத் துண்டித்தது. இதன் மூலம் மேற்கு பெர்லின் கடுமையான பொருளியல் முற்றுகைக் குள்ளானது. இந்த முற்றுகையை முறியடிக்க அமெரிக்கா ஆகாயமார்க்கமாக மேற்கு பெர்லினோடு தொடர்பு கொண்டு அம்முற்றுகையை முறியடித்தது. இவ்வாறு 1948-லும் 1958-59லும் 1961லும் மும்முறை பெர்லின் என்ற குறுகிய வட்டத்திற்குள் இரு பெரும் வல்லரசுகளும் கெடுபிடிப்போர் புரிந்தன. கிழக்கு ஜெர்மனி மக்கள் வாழ்க்கைத் தரம் அவ்வளவு சிறப்பானதாக இல்லை. மேலும் கம்யூனிச கெடுபிடி ஆட்சி முறை வெறுப்பளித்தது. எனவே அவர்கள் எளிதாக மேற்கு பெர்லினுள் நுழைந்து பின் அங்கிருந்து மேற்கு ஜெர்மனியில் குடியேறினர். இந்த மக்கள் வெளியேற்றத்தைத் தடுக்க கிழக்கு ஜெர்மனி அரசு பெர்லின் நகரின் நடுவே பெரும் சுவர் எழுப்பியது. "பெர்லின் பெருஞ்சுவர்" கெடுபிடிப்போரின் சின்னமாக விளங்கியது.

இராணுவக் கூட்டுக்கள் :

கெடுபிடிப் போர்க் காலத்தில் அமெரிக்கா, ரஷியாவிற்கெதிராக ராணுவக் கூட்டுக்கள் பல அமைத்தது. அதற்குப் பதிலடியாக ரஷியாவும் ராணுவக் கூட்டுக்களை உருவாக்கியது. ஒன்றுக்கொன்று எதிராக செய்து கொள்ளப்பட்ட இந்த ராணுவக் கூட்டுக்கள், படைத்தளங்கள், அங்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த படைக்கலன்கள் ஆகியவை பதட்ட நிலையை ஏற்படுத்தின.

i) நேட்டோ (NATO) (வட அட்லாண்டிக் ஒப்பந்தம்) :

ரஷியாவிற்கெதிராக அமெரிக்கா, ஐரோப்பாவில் உருவாக்கிய மாபெரும் ராணுவக்கூட்டு நேட்டோவாகும். இதில் வட அட்லாண்டிக் கரையையொட்டிய நாடுகளான

பிரிட்டன், பிரான்சு, பெல்ஜியம், லக்சம்பர்க், அமெரிக்கா, ஹாலந்து, கனடா, போர்த்துக்கல், இத்தாலி, டென்மார்க், நார்வே, ஐஸ்லாந்து ஆகியவை இணைந்தன. பின்னர் கம்யூனிச ஊடுருவலுக்கு அஞ்சிய கிரீசும் துருக்கியும் இதில் சேர்ந்தன. மேற்கு ஜெர்மனியும், ஸ்பெயினும் கூட இணைந்தன. ஒப்பந்த நாடுகள் ஏதாவது ஒன்றின்மீது தொடுக்கப்படும் தாக்குதல் அனைத்து உறுப்பு நாடுகள் மீதும் தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதலாகக் கருதப்பட்டு கூட்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் இதன் முக்கிய அம்சமாகும். அனைத்து நாடுகளின் கூட்டுப்படையொன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைமையகம் பாரீஸ். 1969-ல் கருத்து வேறுபாடு காரணமாக பிரான்சு நேட்டோ படைக் குழுவிலிருந்து வெளியேறிய பின் தலைமையகம் பிரிஸ்ஸல்சுக்கு மாற்றப்பட்டது.

ii) வார்சா ஒப்பந்தம் (1955) (WARSAW PACT) :

நேட்டோவிற்கு எதிராக ரஷியா அமைத்த ராணுவக்கூட்டு வார்சா ஒப்பந்தமாகும். இதில் ரஷியாவும் மற்றும் போலந்து, செக்கோஸ் லோவாகியா, ஹங்கேரி, ருமேனியா, பஸ்கேரியா, அல்பேனியா ஆகிய கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் சேர்ந்தன. அதன்படி ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ரஷியப் படைகள் நிறுத்தப்பட்டன. இப்படைகள் மேற்கத்திய நாடுகளின் தாக்குதலிலிருந்து பாதுகாப்பு அளித்தன. அதே சமயம் அந்நாடுகள் கம்யூனிசப் பிடியிலிருந்து நடுவாதபடியும் பார்த்துக் கொண்டன.

iii) தென்கிழக்கு ஆசிய பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் (SEATO) :

தென்கிழக்கு ஆசியாவில் கம்யூனிச ஊடுருவலைத் தடுக்க அமெரிக்கா உருவாக்கிய இராணுவக்கூட்டு "சீட்டோ " ஆகும். இதில் பிரிட்டன், பிரான்சு, அமெரிக்கா ஆகிய மேற்கு நாடுகளும் பிலிப்பைன்ஸ், தாய்லாந்து, பாகிஸ்தான், ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளும் சேர்ந்தன.

iv) மத்திய கிழக்குப் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் (CENTO) :

இதில் பிரிட்டன் , ஈராக், ஈரான் ஆகிய நாடுகள் இணைந்திருந்தன. இது பாக்தாத் ஒப்பந்தம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இது மத்திய கிழக்கில் ரஷிய ஊடுருவலை எதிர்க்கும் நோக்கத்துடன் நிறுவப்பட்டது.

v) ஆன்கஸ் (ANZUS) :

இதில் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகள் இணைந்திருந்தன.

உலகில் பிற பாகங்களில் கெடுபிடிப்போர் :

உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் நடைபெற்ற பிராந்திய சிக்கல்கள் மற்றும் உள்நாட்டுப் போர்கள் ஆகியவற்றில் வல்லரசுகள் தலையிட்டு பதட்ட நிலையை ஏற்படுத்தின. இவற்றில் பொதுவாக வல்லரசுகள் பின்னணியிலிருந்து தான் செயல்பட்டன. எனினும் வல்லரசுகள் நேரடி மோதலுக்கு வழிவகுத்து விடுமோ என அஞ்சப்பட்டது.

i) சீன உள் நாட்டுப் போர் (1947 - 49) :

சீனாவில் முண்ட உள்நாட்டுப் போரில் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் - மாசேதுங்கிற்கு ரஷியாவும், கோமின்டாங் கட்சித் தலைவர் சியாங்கை ஷேக்கிற்கு அமெரிக்காவும் உதவியளித்தன. இறுதியில் மாசேதுங் வெற்றி பெற்று சீன மக்கள் குடியரசை நிறுவினார். தோல்வியுற்ற சியாங்கை ஷேக் பார்மோசா (தைவான்) தீவிற்கு பின்வாங்கி அங்கு தமது அரசை நிறுவினார். அமெரிக்கா ஆதரவினால் தொடர்ந்து சியாங்கை ஷேக் அரசுதான் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தது. இதனால் கம்யூனிஸ்ட் சீனாவிற்கும் அமெரிக்காவிற்கும் கடும்பகை ஏற்பட்டது. ரஷியா சீனாவுடன் முப்பது ஆண்டு நட்பு மற்றும் பரஸ்பர உதவி பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது.

ii) கொரியாப்போர் (1950 - 53) :

கம்யூனிஸ்ட் நாடான வடகொரியா தென் கொரியா மீது படை யெடுத்தது. இந்த விஷயம் ஐ.நா. சபை முன் வந்தபோது வட கொரியா ஆக்கிரமிப்பாளர் என அறிவிக்கப்பட்டதோடு ஐ.நா. முதல் முறையாக கூட்டுப் பாதுகாப்பு முறைப்படி ஆக்கிரமிப்பை அகற்ற படை அனுப்பியது. அடிப்படை பெரும்பாலும் அமெரிக்கப் படையாகவே இருந்தது. மக், ஆக்தர் என்ற அமெரிக்கத் தளபதி ஐ.நா. படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கினர். வடகொரியாவிற்கு கம்யூனிஸ்ட் சீனா உதவியளித்தது. உண்மையில் இது அமெரிக்க மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் படைகளின் போராகவே இருந்தது. வடகொரியா தோற்கடிக்கப்பட்டு விரட்டப்பட்டது. பின் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது.

iii) வியட்நாம் போர் (1963 - 1973) :

வட வியட்நாம் கம்யூனிஸ்ட் அரசிற்கும் தென் வியட்நாமின் அமெரிக்க சார்பு அரசிற்கும் உள்நாட்டுப்போர் மூண்டது. கம்யூனிசம் பரவாது தடுக்கும் போலீஸ் பணியை மேற்கொண்ட அமெரிக்கா தென் வியட்நாமிற்கு படைகளுடன் படைக்கலன்களும் கொடுத்துதவியது. நாளடைவில் இது அமெரிக்க வட வியட்நாம் போராக மாறியது. பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகப் போர் புரிந்தும் அமெரிக்காவினால் வட வியட்நாம் கம்யூனிஸ்டுகளை ஒடுக்க இயலவில்லை . இறுதியாக 1973ல் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. அமெரிக்கா வியட்நாமை விட்டு வெளியேறியது.

iv) ஹங்கேரி சிக்கல் (1956) :

இரும்புத்திரைக்குள் அடைக்கப்பட்ட கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடான ஹங்கேரி, 1956ல் அத்திரையைக் கிழித்து வெளிவரமுயன்றது. அந்நாட்டுப் பிரதமர் இம்ரேநாகி கம்யூனிச பொருளாதார கொள்கைகளைக் கைவிட்டு மேற்கு நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்றார். ஆனால் வார்சா ஒப்பந்தப் படி ஹங்கேரியில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ரஷிய படை இம்ரே நாகி அரசிற்கு எதிராக ஏவப்பட்டது. அவர் தூக்கிலிடப்பட்டார். ஹங்கேரி மீண்டும் இரும்புத்திரைக்குள் அடைக்கப்பட்டது. இதே போல் 1966லும் செக்கோஸ்லோவாகியா தாராள சீர்திருத்தங்களைப் புகுத்த முயன்ற போதும் ரஷியா கடுமையாக எதிர்ப்பு தெரிவித்து அதனை ஒடுக்கியது. இவ்வாறு கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளைத் தன்

ஆதிக்கப்பிடியில் வைத்திருக்க ரஷியா படை பலத்தைப் பயன்படுத்தியதை அமெரிக்கா கடுமையாகக் கண்டித்தது.

v) சூயஸ்கால்வாய்ச் சிக்கல் (1956):

எகிப்து அதிபர் நாசர் சூயஸ்கால்வாயை தேசியமயமாக்கிய போது பிரிட்டனும் பிரான்சும் அதனை எதிர்த்து போர் நடவடிக்கை யிலீடுபட்டன. உடனே ரஷியா எகிப்திற்கு ஆதரவாக அந்நாடுகளை அச்சுறுத்தியது. எனவே அந்நாடுகள் போரை நிறுத்தி பேச்சு வார்த்தைக்கு இணங்கின.

vi) யூ-2 நிகழ்ச்சி (1960) :

அமெரிக்கா, ரஷியாவை ஒற்றறிய யூ-2 விமானங்களை இரகசியமாக அனுப்பி வைத்தது. ரஷியா இதனைக் கண்டுபிடித்து சுட்டு வீழ்த்தி பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அதனால் பாரிசில் நடைபெற விருந்த உச்சநிலை மாநாடு நடைபெறாது போயிற்று.

vii) கியூபா சிக்கல் (1962) :

அமெரிக்காவிற்கு அருகிலுள்ள கியூபா நாட்டில் ரஷியா ஏவு கணைத் தளங்களை நிறுவியபோது அமெரிக்கா அதனைத் தடுத்து நிறுத்தும் பொருட்டு கியூபாவை முற்றுகையிட்டது. அச்சமயத்தில் 9 ரஷியக் கப்பல்கள் ஏவுகணைக் கருவிகளை ஏற்றிக்கொண்டு கியூபாவை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்ததால் ரஷியாவும் அமெரிக்காவும் நேரடியாக மோதும் அபாயம் ஏற்பட்டது. கெடுபிடிப் போரின் பதட்ட நிலை உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. ஆனால் இரஷியப் பிரதமர் குருஷேவ் அணு ஆயுதப் போரின் அபாயத்தை உணர்ந்து அக்கப்பல்களைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டார். கியூபாவைத் தாக்கமாட்டோம் என அமெரிக்கா உறுதியளித்ததால் அங்குள்ள ஏவுகணைகளை அகற்றத் தயார் என குருஷேவ் அறிவித்தார். அமெரிக்கா அவ்வுறுதியை அளித்ததால் ரஷியா ஏவுகணைத் தளங்களை அகற்றியது. அதன்பின் கெடுபிடிப்போரின் கடுமை தணியத் தொடங்கியது.

கெடுபிடிப்போரின் தளர்வு:

கியூபா சிக்கலுக்குப் பின் கெடுபிடிப்போரின் கடுமை தளர்வுற்றது. அதற்கு காரணங்கள் பல.

1. அணு ஆயுதப் பெருக்கமும் போரும் மனித சமுதாயத்திற்கு ஆபத்து அளிக்கும் என வல்லரசுகள் காலம் கடந்து உணர்ந்தன.
2. மாஸ்கோவிற்கும் வாஷிங்டனுக்குமிடையில் நேரடி தொலை பேசித் தொடர்பு (Hot Line) அமைக்கப்பட்டது.
3. கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளான சீனாவிற்கும் ரஷியாவிற்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடும் மோதலும் ஏற்பட்டது. அதே போல் பிரான்ஸ் நேட்டோவை விட்டு வெளியேறியது.
4. ரஷியாவும், அமெரிக்காவும் விண்வெளிப் போட்டியில் ஈடுபட்டன.

5. அறிவியல் ஆற்றல் திறன்கள் விண்வெளியில் சாதனை படைப்பதற்குப் பயன்படுத்தியதால் தற்காலிகமாக உலகம் ஆயுதப் போட்டியிலிருந்து விடுதலை பெற்றது.
6. ரஷிய மற்றும் அமெரிக்கத் தலைவர்கள் பரஸ்பர நல்லெண்ண விஜயங்களை மேற்கொண்டனர். 1971ல் அமெரிக்க அதிபர் நிக்சன் மாஸ்கோ வருகை புரிந்தார். 1973-ல் இரஷிய அதிபர் பிரஷ்னேவ் அமெரிக்காவிற்கு விஜயம் செய்தார். 1974-லும் இந்த சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன. 1975ல் ஹெல்சிங்கியில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் ஐரோப்பிய நாடுகளின் தலைவர்களும் அமெரிக்கத் தலைவர்களும் கலந்து கொண்டனர். இந்தப் பயணங்களும் சந்திப்புகளும் பரஸ்பர தப்பெண்ணங்களைப் போக்கி சுமுக உறவு ஏற்பட வழி வகுத்தன.
7. அணிசேரா நாடுகளின் வளர்ச்சி கெடுபிடிப் போரின் கடுமையைத் தணித்தன. எந்த முகாமிலும் சேராமல் நடுநிலையுடன் உலகப் பிரச்சனைகளை அணுகும் கொள்கையை அந்நாடுகள் பின்பற்றின. 1963ல் 25 நாடுகளைக் கொண்டிருந்த அக்குழு 1983ல் 101 நாடுகளைக் கொண்ட மாபெரும் இயக்கமாக வளர்ச்சியுற்றது. இதனால் கூட்டுச் சேரும் கொள்கை வலு விழந்தது.

கெடுபிடிப்போரின் முடிவு:

இரஷியாவில் கோர்ப்பசேவ் அதிபராக மாறியபின் இரஷியாவின் இராஜதந்திரக் கொள்கையில் புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தன. "பிரஸ்ட்ரோய்க்கா" "கிளாஸ்னாஸ்ட்" என்ற கொள்கையின் மூலம் ரஷியாவை சீரமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். வெளியுறவு கொள்கையில் தாராள மனதுடன் செயல்பட்டார். 1988 ஜனவரியில் அமெரிக்க அதிபர் ரீகனைச் சந்தித்து ஐரோப்பாவில் உள்ள நடுத்தர ஏவுகணைகளை ஒழிக்கும் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். ஆப்கானிஸ்தானத்திலுள்ள இரஷியப் படைகளைத் திருப்பியழைத்தார். அதன்பின் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் மீதான இரஷியக் கட்டுப் பாடுகளைத் தளர்த்தினார். அந்நாடுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக கம்யூனிசக் கொள்கைகளைக் கைவிட்டன. இரும்புத்திரை கிழித்தெறியப்பட்டது. 1929-ல் பெர்லின் சுவர் நொறுக்கப்பட்டது. 1990-ல் இரு ஜெர்மனிகளும் ஒருங்கிணைந்தன. அதனைத் தொடர்ந்து கோர்ப்சேவ் வார்சா உடன்படிக்கையை முடிவிற்குக் கொண்டு வரத் திட்டமிட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலுள்ள ரஷியப் படைகளைத் திருப்பி அழைத்தார். 1991-ல் அமெரிக்க அதிபர் புஷ்டன் சேர்ந்து பயங்கர ஆயுதக் குறைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். இந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க நிகழ்ச்சிகள் கெடுபிடிப்போர் முடிந்துவிட்டது என்பதை உறுதி செய்கின்றன.

நேட்டோ (NATO) (வட அட்லாண்டிக் ஒப்பந்தம்) :

ரஷியாவிற்கெதிராக அமெரிக்கா, ஐரோப்பாவில் உருவாக்கிய மாபெரும் ராணுவக்கூட்டு நேட்டோவாகும். இதில் வட அட்லாண்டிக் கரையையொட்டிய நாடுகளான பிரிட்டன், பிரான்சு, பெல்ஜியம், லக்சம்பர்க், அமெரிக்கா, ஹாலந்து, கனடா, போர்த்துக்கல், இத்தாலி, டென்மார்க், நார்வே, ஐஸ்லாந்து ஆகியவை இணைந்தன.

பின்னர் கம்யூனிச ஊடுருவலுக்கு அஞ்சிய கிரீசும் துருக்கியும் இதில் சேர்ந்தன. மேற்கு ஜெர்மனியும், ஸ்பெயினும் கூட இணைந்தன. ஒப்பந்த நாடுகள் ஏதாவது ஒன்றின்மீது தொடுக்கப்படும் தாக்குதல் அனைத்து உறுப்பு நாடுகள் மீதும் தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதலாகக் கருதப்பட்டு கூட்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் இதன் முக்கிய அம்சமாகும். அனைத்து நாடுகளின் கூட்டுப்படையொன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைமையகம் பாரீஸ். 1969-ல் கருத்து வேறுபாடு காரணமாக பிரான்சு நேட்டோ படைக் குழுவிலிருந்து வெளியேறிய பின் தலைமையகம் பிரிஸ்ஸுக்கு மாற்றப்பட்டது.

தென்கிழக்கு ஆசிய பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் (SEATO) :

தென்கிழக்கு ஆசியாவில் கம்யூனிசம் வேகமாகப் பரவி வருவதைக் கண்டஞ்சிய அமெரிக்கா அதனைத் தடுத்து நிறுத்த சுதந்திர நாடுகளுக்குப் படை உதவி அளிக்கும், நோக்குடன் தென் கிழக்கு ஆசியப்பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தியது. இதில் பிலிப்பைன்ஸ், தாய்லாந்து, பாகிஸ்தான் ஆகிய மூன்று தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளே சேர்ந்தன. இந்தியா, பர்மா இந்தோனேஷியா போன்ற பிற தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் இதில் சேரவில்லை. பிரிட்டன், பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்தன. நேட்டோ பாணியில் அமைந்த இந்தப்பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் அதனைப் போல் வலுவாகவும் உறுதியாகவும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மத்தியகிழக்குப் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம்:-

எண்ணை வளமிக்க மத்திய கிழக்கிலிருந்து இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் பிரஞ்சு, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியங்கள் வெளியேறியபின் அங்கு ஏற்பட்ட ஆதிக்க வெற்றிடத்தை நிரப்ப அமெரிக்கா அங்கு நுழைந்தது. 1955-ல் மத்திய கிழக்குப் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. அதில் பாக்கிஸ்தான், பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்திருந்தன. இது பாக்தாத் ஒப்பந்தம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. 1959ல் பொருளியல் உதவி அளிக்கத் தயார் என்று அறிவித்தார்.

அனுசக்தி கட்டுப்பாடற்ற ஒப்பந்தம்

ஒரு சிறந்த பன்னாட்டுச் சூழ் நிலை, உள் நாட்டு ஆதரவு மற்றும் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அமையும் பேச்சு வார்த்தைகள் மற்றும் அதற்கான ஆதாரங்கள் ஆகியன படைக்குறைப்பு முயற்சிகளை வெற்றி பெறச் செய்யும் சிலகாரணிகளாகும். வல்லரசுகள் ஒன்றையொன்று மீண்டும் சந்தேகிக்கத் தொடங்கியிருப்பதால், தற்காலத்தில் ஒரு சிறந்த பன்னாட்டுச் சூழ் நிலைக் காணப்படவில்லை. அதேபோல் „சால்ட் I” ஒப்பந்தம் அமெரிக்கா, சோவியத் மக்களிடம் பெற்ற வரவேற்பை சால்ட் ஐஐ“ பெற்றிருக்கவில்லை அத்துடன் „சால்ட் II” -ன் போது மேற்கொள்ளப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள் குழப்பம் விளைவிப்பதாகும் மிகவும் அதிகமான நுணுக்கங்களை உடையதாகவும் விளங்கியதும் அது இது வரை ஏற்றெடுக்கப்படாததற்கு ஒரு காரணமாகும். அத்துடன் படைக் குறைப்பு மூலம் அனைவரும் அதிகம் எதிர்பார்க்கும் வேளையில் நாடுகள் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு அப்பால் வரமறுப்பதும் அதன் தற்காலத்

தோல்விக்கு ஒரு காரணமாகும். எனவே அதிக எதிர்பார்ப்புகள் ஏதுமின்றி பேச்சுவார்த்தைகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியமான ஒன்றாகும். அத்துடன் படைக்குறைப்புப் பற்றி பிரச்சனைகளை வேறு சில பிரச்சனைகளுடன் இணைத்துப் பேசுவதும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். (ie absence of Linkages).

இக்காலச் கட்டத்தில் படைக்குறைப்பு முயற்சிகளில் காணப்படும் மந்த நிலை அதற்கு ஏற்பட்டிற்கும் ஒரு இடைக்காலத் தடையாகும். இத்தருணத்தில் நாடுகள், அதிலும் குறிப்பாக வல்லரசுகள் படிப்படியாக உலகில் நம்பிக்கை வளர்க்கும் விதத்தில் செயல்படவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். குறிப்பிடத் தகுந்தவகையில் எத்தகைய ஒப்பந்தங்களும் சமீபகாலத்தில் மேற்கொள்ளப்படவில்லையாதலால், படைக்குறைப்பு என்ற கொள்கையே மறைந்துவிட்டது எனக் கருதாமல், நாடுகள் மிகவும் நிதானமாகச் செயல்பட வேண்டியது விரும்பத்தக்கதாகும். அப்படிச் செயல் பட உலக நாடுகள் முயலுமேயானால், வருங்காலங்களில் படைக்குறிப்பு முயற்சிகள் ஓரளவு சிறந்த வெற்றிகளை அடையக் கூடும் என்பதில் ஐயமில்லை சோவியத்யூனியன் உடைந்து சிதறியதால் இன்று அணு ஆயுதங்கள் ரஷியா, உக்ரேன் போன்ற குடியரசுகளிடம் உள்ளன இக்குடியரசுகள் தம் எதிர்காலத்திற்காக மேலை நாட்டு பொருளாதார உதவியை எதிர்பார்ப்பதால் மேலை நாடுகள் கூறும் ஆயுதக்கட்டுப் பாட்டினை ஏற்பது சாத் தியமே.

மூலோபய ஆயுத வரம்பு பேச்சு சால்ட் I & II (SALT I & II)

மேற்கண்ட ஒப்பந்தத்தை தொடர்ந்து, வல்லரசுகள் மேலும் ஒரு சில படைக் குறைப்பு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு “சால்ட்” (Strategic Arms Limitation Treaty) ஒப்பந்தங்களை மேற்கொண்டன, சால்ட் 1973-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கு மிடையே ஹெல்சிங்கியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு ஒப்பந்தமாகும். இந்த ஒப்பந்தம் இவ்விரு நாடுகளிடையே காணப்பட்ட ஏவுகணைகள் மற்றும் ஏவுகணை எதிர் தாக்கிகள் ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும்.

சால்ட் 1ஐத் தொடர்ந்து பற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. 1978-ஆம் ஆண்டு இது குறித்து வல்லரசுகள் ஓர் “ உடன்பாட்டிற்கு வந்தன. இதற்கிடையில் உலக அரசியலில் ஏற்பட்ட பல மாற்றங்களின் விளைவாக இவ்வொப்பந்தம் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ரஷ்யர்களின் தலையீட்டைக் கண்டனம் செய்யும் வகையில் அமெரிக்க செனட் இவ்வொப்பந்தத்தை இதுகாறும் அங்கீகரிக்கவில்லை. இதன் பிறகு 1977-ம் ஆண்டு கார்ட்டர் அமெரிக்காவின் தலைவரானவுடன் யுடுவு (Naval Armaments Limitation Treaty) சம்பந்தப்பட்ட பேச்சு வார்த்தைகளை துவக்கினார். குறிப்பாக, இந்தியப் பெருங்கடலை அமைதிப் பிரதேசமாக அறிவிப்பது குறித்து பேச்சு வார்த்தைகள், மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதிலும் எந்தவிதமான வெற்றியும் காணப்படவில்லை.

1977-1985ற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வல்லரசுகளிடையே மீண்டும் சிறிது மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டிருந்தால், அவைகளால் எந்தவிதப் படைக்குறைப்பு ஒப்பந்தங்களையும் மேற்கொள்ள இயலவில்லை ஆப்கானிஸ்தான், கம்போடியா மற்றும் போலந்துப் பிரச்சனைகள் இவற்றின் குறுக்கே நிற்கின்றன. இதற்கிடையில் அமெரிக்கா நியூட்ரான் குண்டுகளை தயாரித்து வெற்றிகரமாகப் பரிசோதித்துள்ளது. இதன் விளைவாக சோவியத் யூனியனும் புதிய அணு ஆயுதங்களைக் கண்டறியத் தலைப்படக் கூடும். இதனால் இவ்வல்லரசுகள் மீண்டும் படைக்குவிப்பு முயற்சிகளில் பாடுபடுவதற்கான வாய்ப்புகளும் தோன்றக்கூடும் இருப்பினும் 1987 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் இவ்விரு நாடுகளும் ஐகே ஒப்பந்தம் மேற்கொண்டதும், சோவியத் யூனியனின் உள் நாட்டு விவகாரங்களில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களும் நம்பிக்கை அளிப்பதாக உள்ளது.

அணு ஆயுதங்களின் குறைப்பு ஒப்பந்தம் (Strategic Arms Reduction Treaty (START I & II))

கெடுபிடிப்போர் மறைந்த காலத்தில் வல்லரசுகளின் உச்சி மாநாடு 1991 ஜூலை 30-ல் மாஸ்கோவில் நடைபெற்றது. ஜார்ஜ்புஷ், கோர்பசேவ் ஆகியோர் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க அணு ஆயுத குறைப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்றில் கையெழுத்திட்டனர். 1982-ம் வருடம் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஒன்பது ஆண்டுகள் கழித்து இந்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இது 700 பக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு பெரிய ஒப்பந்தமாகும். அதன்படி தன்னிடமுள்ள அணு ஆயுதங்களில் 35 சதவீதத்தை குறைத்துக் கொள்வதாக சோவியத் யூனியனும் (11,000 த்திலிருந்து 7000) 25 சதவீதத்தை குறைத்துக் கொள்வதாக (12,000 த்திலிருந்து 9,000) அமெரிக்காவும் அறிவித்தன. இந்த ஒப்பந்தம் 15 ஆண்டு காலத்திற்கு செல்லத்தக்கது என்றும் அதன்பின் இரண்டு நாடுகளும் ஒப்புக்கொண்டால் ஒவ்வொரு ஐந்து ஆண்டு காலத் திற்கும் நீடித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறப்பட்டது.

இவ்வாறு அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் பரஸ்பர நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எடுத்த படைக்கலக் குறைப்பு முயற்சிகள் எதிர் பார்த்த வெற்றி அளித்தது. 1991-ல் சோவியத் யூனியன் சிதரலுக்கு பிறகு உலகில் படைக்கல உற்பத்தி போட்டி வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. மூன்றாவது உலகப்போர் பற்றிய பீதி முற்றிலும் மறைந்துவிட்டது. உலக நாடுகளிடையே பொதுவாக காணப்பட்ட பதட்டநிலை மறைந்து விட்டது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. பனிப்போர் என்றால் என்ன?
2. பனிப்போர் உருவாவதற்கான முக்கிய காரணங்கள் யாவை?
3. ட்ரூமன் கோட்பாட்டின் நோக்கம் என்ன?
4. மார்ஷல் திட்டம் எந்தச் சூழ்நிலையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது?
5. நேட்டோ அமைப்பின் முக்கிய இலக்கு என்ன?
6. சீட்டோ அமைப்பு ஏன் உருவாக்கப்பட்டது?
7. சென்டோ அமைப்பின் முக்கியத்துவம் என்ன?
8. மூன்றாம் உலக நாடுகள் என்றால் என்ன?
9. பனிப்போர் காலத்தில் இராணுவ கூட்டணிகள் எந்த பங்கு வகித்தன?
10. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தோற்றத்திற்கு காரணமான அம்சங்கள் யாவை?

அலகு - IV

ஐக்கிய நாடுகள் சபை :முதன்மை அமைப்புகள் - ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சிறப்பு நிறுவனங்கள் -சாதனைகள் மற்றும் தோல்விகள் - மூன்றாம் உலகின் காலனித்துவ நீக்கம் மற்றும் தோற்றம் - அணிசேரா இயக்கம் - பிராந்திய அமைப்புகள் :ஐரோப்பிய ஒன்றியம் - ஆசியான் - சார்ச்

நோக்கங்கள்

- ☐ ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அமைப்பு, செயல்பாடுகளைப் புரிந்துகொள்ளுதல்.
- ☐ அணிசேரா இயக்கம், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தோற்றத்தை புரிந்துகொள்ளுதல்.
- ☐ ஐரோப்பிய ஒன்றியம், அமைப்புகளின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குதல்.

ஐ.நா.சபையின் தோற்றம்:

இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாக, உலகத்தில் போரை தடுப்பதற்கும்,அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கும், ஐக்கிய நாடுகள் சபை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 1945,அக்டோபர் 24-ம் தேதி முதல் ஐ.நா.சபை செயல்பட ஆரம்பித்தது. ஐக்கிய நாடுகள் சபை (UNO) (United Nations Organisation) இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய மிகப்பெரிய உலக நாடுகளின் கழகமே ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஆகும். இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே இச்சபை தோற்றுவிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் நேச நாட்டுத் தலைவர்கள் மனதில் தோன்றியது. இதற்காகப் பல இடங்களில் பல மாநாடுகள் கூட்டப்பட்டன. இறுதியாக 1945, ஜூன் 26-ல் சான்பிரான்ஜிஸ்கோ நகரில் 50 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய கூட்டத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பட்டயம் (Charter) கையெழுத்திடப்பட்டது. 1945, அக்டோபர் 24-ம் தேதி ஐக்கிய நாடுகள் சபை நடைமுறையில் செயல்பட ஆரம்பித்தது. ஐ.நா. சபை அமைக்கப்படக் காரணமாக இருந்தவர்கள் இங்கிலாந்துப் பிரதமர் வின்ஸ்டன்சர்ச்சில். அமெரிக்க ஜனாதிபதி பிராங்ளின் ரூஸ்வெல்ட், ரஷ்ய சர்வாதிகாரி ஸ்டாலின் ஆகியோர் ஆவர்.

ஐ.நா. சபையின் தோற்றம்:

1.அட்லாண்டிக் சாசனம்:

1941, ஆகஸ்ட் 4 இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது நேசநாட்டுத் தலைவர்கள், பல இடங்களில் கலந்துரையாடினார்கள். 1941 ஆகஸ்ட் 4-ம் தேதிஅமெரிக்க ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட்டும், இங்கிலாந்துப் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலும் அட்லாண்டிக் கடலில் நியுபவுண்ட்லாந்து தீவு அருகே —பிரின்ஸ் ஆப் வேலஸ் I (Prince of Wales) என்ற கப்பலில் சந்தித்து ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டார்கள். அதுவே அட்லாண்டிக் சாசனமாகும். இந்த சாசனம் உலகநாடுகள் வன்முறையில் ஈடுபடுவதையும் பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதையும், படை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதையும் கண்டித்தது. சுயாட்சி உரிமையைப் பறிக்கொடுத்த மக்களுக்கு மீண்டும் அதனைப் பெற்றுத்தரவும்

உறுதி பூண்டது. நாசிக் கொடுமைகள் நீங்கியபின் அனைத்துலக மக்களும் அச்சமின்றி சுதந்திரமாக வாழ இன்றியமையாத உலக அமைதியை நிலைநாட்ட முயற்சி எடுக்க முடிவு செய்தது. இவ்வாறு ஐ.நா. சபை அமைக்கப்படுவதற்கான கரு அட்லாண்டிக் சாசனத்தில் காணப்படுகிறது.

2.ஐக்கிய நாடுகள் அறிக்கை: 1942

1942, ஜனவரி மாதம் வாஷிங்டனில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அதில் 26 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் அட்லாண்டிக் சாசனத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அச்ச நாடுகளுக்கு எதிராக தொடர்ந்து போரிடவு் உறுதி பூண்டார்கள். அப்போது உலகின் அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிறுவுவதற்காக ஒன்று சேர்ந்த நாடுகளுக்கு ஐக்கிய நாடுகள் என்ற சிறந்த பெயரைக் கொடுத்தவர் ரூஸ்வெல்ட் ஆவார். எனவே அவரது நினைவாக உலக நாடுகள் கழகம் ஐக்கிய நாடுகள் சபை என்று பெயர் பெற்றது. மாநாட்டின் இறுதியில் ‘ஐக்கிய நாடுகள் அறிக்கை’ வெளியிடப்பட்டது.

3.மாஸ்கோ மாநாடு: 1943

1943, அக்டோபர் மாதம் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ரஷ்யா ஆகிய நான்கு நாடுகள் மாஸ்கோவில் கூடி இறுதியில் — மாஸ்கோ அறிக்கை’யை வெளியிட்டார்கள். அதன்படி,—இறைமையும் சமத்துவமுடைய அமைதியை விரும்பும் எல்லா நாடுகளைமுடைய ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனம் ஒன்றை பன்னாட்டு அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு அமைத்தல் வேண்டும் என்று உறுதி செய்யப்பட்டது.

4.டம்பர்டன் ஓக்ஸ் மாநாடு:

1944, ஆகஸ்ட் 1944, ஆகஸ்ட் மாதம் அமெரிக்கா, ரஷ்யா, சீனா, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளின் வாஷிங்டன் நகரத்தில் டம்பர்டன் ஓக்ஸ் என்ற மாளிகையில் கூடி ஐ.நா. சபை சாசனத்தின் முதல் வரைவை (Draft) தயாரித்தார்கள். பொதுச்சபையும், பாதுகாப்பு சபையும் சர்வதேச சங்க அமைப்பின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டது.

5.யால்டா மாநாடு:

1945, பிப்ரவரி ரஷ்யாவில் கிரிமியா தீபகற்பத்திலுள்ள யால்டா என்ற இடத்தில் முப்பெரும் தலைவர்களான ரூஸ்வெல்ட், சர்ச்சில், ஸ்டாலின் ஆகியோர் சந்தித்தார்கள். போரில் வெற்றி நிச்சயம் என்ற நிலையில் இந்த மாநாடு கூட்டப்பட்டதால் போருக்குப்பின் எடுக்கப்படவேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றி பேசப்பட்டன. நாசிக் கருத்துக்களை அழித்தல், ஜெர்மனியை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்தல், போலந்தின் எல்லை நிர்ணயம் ஆகியவை பற்றி முடிவு எடுக்கப்பட்டது. மிக முக்கியமான முடிவு என்னவென்றால், ஐ.நா. சபையின் பாதுகாப்பு சபையில் வல்லரசுக்கு ரத்து அதிகாரம் (Vetopower) இருத்தல் வேண்டுமென்று முடிவு எடுக்கப்பட்டது. பாதுகாப்புச் சபையின் தீர்மானம் ஒன்று

நிறைவேற்றப்படுவதற்கு ஐந்து வல்லரசுகளின் ஆதரவும் இருத்தல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். மேலும் ஐ.நா. சபையின் பட்டயம் வரையப்பட்டது.

6.சான்பிரான்ஸிஸ்கோ மாநாடு:

1945, ஏப்ரல் 1945-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 25ம் நாள் அமெரிக்காவிலுள்ள சான்பிரான்ஸிஸ்கோ நகரில் 50 நாடுகளின் பிரதிநிதிகளின் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. ஐ.நா. சபையின் பட்டயம் உறுப்பினர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட்டு மூன்றில் இரண்டு பங்கு ஆதரவு வாக்குடன் ஒப்பு கொள்ளப்பட்டது. 1945, ஜூன் 26-ம் நாள் உறுப்பு நாடுகள் கையெழுத்திட்டு ஒப்புக் கொண்டன. உறுப்பு நாடுகளின் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் ஒப்புதலளித்த பின் 1945 அக்டோபர் 24-ம் தேதி ஐ.நா.சபை அதிகாரப்பூர்வமாகச் செயல்படத் தொடங்கியது. ஐ.நா. சபையின் தலைமையகம் நியுயார்க் நகரில் முதல் அவியூவில் அமைந்துள்ளது. இதன் செயல்பாடுகள் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ரஷ்யன், ஸ்பானிஷ், சீனம், அரபு ஆகிய ஐந்து மொழிகளில் நடைபெற்று வருகிறது. ஐ.நா. சபை தனக்கென்று தனித் தபால்தலை வெளியிடும் உரிமை பெற்றுள்ளது.

7.ஐ.நா. சபையின் நோக்கங்கள்:

1. பன்னாட்டு அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிறுவுதல்.
2. சமஉரிமை, சுயநிர்ணயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உலக நாடுகளுக்கிடையே நட்புறவுகளை வளர்த்தல்.
3. பன்னாட்டுப் பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டு மனிதபண்புகளை வளர்த்தல்.
4. நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் சச்சரவுகளை ஒற்றுமையுடனும் அமைதியுடனும் தீர்த்தல்.
5. பலாத்காரம், ஆயுத உற்பத்தி, ஆக்கிரமிப்பு, ராணுவ வலிமை ஆகியவற்றைக் குறைத்து சமாதானத்தை நிலை நாட்டுதல்.
6. அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தி அச்சுறுத்துகின்ற நாட்டிற்கு எதிராக கூட்டு நடவடிக்கைகளை எடுத்தல்.

ஐ.நா. சபையின் சாசனம் (Charter):

ஐ.நா. சாசனம் 10,000 சொற்களையும், 19 அதிகாரங்களையும், 111 விதிகளையும் கொண்டது. இந்த சாசனம் ஐ.நா. சபையின் நோக்கம், அதன் அமைப்பு, செயல்முறை விதிகள் ஆகியவற்றைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. ஐ.நா. சாசனத்தின் முகப்புரை மிகவும் புகழ்பெற்றது. ஐ.நா. சபையின் முகப்புரை (**Preamble**): ஐ.நா. சபையின் வழிகாட்டியாகத் திகழ்வதே சாசனத்தின் முகவுரையாகும். அந்த முகப்புரை,—வருங்கால சந்ததியினரைப் போரின் கோரப்பிடியிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காகவே... (To save the succeeding generation from the scourge of war) என்று ஆரம்பிக்கிறது. மேலும் இது பன்னாட்டுக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு மதிப்பும், உலகில் நீதியும் நிலவுவதற்கான தேவையான சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவதில் ஐ.நா. கொண்டுள்ள திடமான நம்பிக்கையைத் தெரிவிக்கிறது. சமூக முன்னேற்றம், நல்ல வாழ்க்கைத்தரம் போன்றவற்றை வளர்ப்பதே

ஐ.நா.வின் குறிக்கோள். —மக்களாகிய நாம்! என்று ஆரம்பிக்கும் வாசகம் ஐ.நா.வின் முகப்புரையின் சிறப்பு அம்சமாகும். ஐ.நா. சபையின் அமைப்பு:

1. பொதுச் சபை (General Assembly)

ஐ.நா. சபையின் உறுப்பு நாடுகளெல்லாம் பொதுச்சபையில் உறுப்பினராக உள்ளன. தற்பொழுது 189 உறுப்பு நாடுகள் இருக்கின்றன. உறுப்பு நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் பொதுச்சபைக்கு ஐந்து பிரதிநிதிகளை அனுப்பலாம். ஆனால் பொதுச்சபைத் தீர்மானங்களில் உறுப்பு நாடுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு வாக்குதான் உண்டு. ஐ.நா. சபை பட்டயத்தை மீறும் உறுப்பு நாட்டை விலக்க உரிமை உண்டு.

பொதுச்சபை ஆண்டு தோறும் செப்டம்பர் மாதம் மூன்றாம் செவ்வாய்கிழமை கூடும். இது சுமார் மூன்று மாதங்கள் நடைபெறும். பொதுச்சபையின் தீர்மானங்களுக்குக் கூட்டத்துக்கு வந்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களுள் முன்றில் இரண்டு பங்கினருடைய ஆதரவு இருந்தால் அது நிறைவேறும். பாதுகாப்பு சபைக்கு பத்து சாதாரண உறுப்பினர்களை பொதுச்சபை தேர்ந்தெடுக்கிறது. உலகஅமைதி, பாதுகாப்பு, உலகநலன் ஆகியவற்றை விவாதித்துப் பாதுகாப்பு சபைக்கு பரிந்துரை செய்யும். மேலும் புதிய உறுப்பினர்களைச் சேர்த்தல், தர்மகர்த்தா சபை சமூக பொருளாதார சபைகளின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை அங்கீகரித்தல், பன்னாட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுத்தல் ஆகிய பணிகளைக் கவனித்து வருகிறது. அமைதி, பாதுகாப்பு குறித்த ஒரு பிரச்சனையில் பாதுகாப்புச்சபை வல்லரசுகளின் ரத்து அதிகாரம் காரணமாக ஒரு முடிவிற்கு வரமுடியாமல் போனால், அப்பிரச்சனை பொதுச்சபைக்கு கொண்டு வரப்பட்டு முன்றில் இரு பங்கு வாக்கு பெரும்பான்மையில் முடிவு செய்யப்படலாம். இதனால் பொதுச்சபையின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்துள்ளது. இந்த உரிமை அமைதிக்கு ஒன்றுபடுதல்; (Unity for peace) என்ற தீர்மானப்படி 1950-ல் பொதுச்சபைக்கு அளிக்கப்பட்டது. பொதுச்சபை ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்.

2. பாதுகாப்பு சபை (Security Council)

ஐ.நா சபையின் முக்கியமான நிர்வாக உறுப்பு, பாதுகாப்பு சபையாகும். இதில் மொத்தம் 15 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். ஆமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, சீனா, பிரான்ஸ், ரஷ்யா ஆகியவை நிரந்தர உறுப்பினர். மீதி பத்து உறுப்பினர் நாடுகள் இரண்டு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பொதுச்சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும். இந்த பத்து உறுப்பினர்களில் ஆண்டுதோறும் ஐந்து உறுப்பினர்கள் பதவி விலகுவர். பொதுச்சபையில் எந்த தீர்மானமும் நிறைவேறுவதற்கு ஐந்து நிரந்தர உறுப்பினர் வாக்குகளையும் சேர்த்து மொத்தம் ஒன்பது வாக்குகள் வேண்டும். எந்த தீர்மானத்தையும் நிரந்தர உறுப்பினர் எவரேனும் தனது மறுப்பாணையைக் கையாண்டு (veto power) தள்ளுபடி செய்துவிடலாம். இந்த மறுப்பாணை அதிகாரம் பட்டயத்தின் 27-ம் பிரிவினால் வழங்கப்படுகிறது. பாதுகாப்பு சபை பதினான்கு நாட்களுக்கு ஒரு முறையேனும் கூடுதல் வேண்டும். உலக அமைதிக்கும்

பாதுகாப்பிற்கும் இடையூறான சூழ்நிலைகளை உறுப்பினர் இச்சபையின் பார்வைக்குக் கொண்டுவரும் போதோ, இத்தகைய சூழ்நிலைகளை சபை தானே கவனித்தோ, இது ஆய்வு செய்து நடவடிக்கை எடுக்க அதிகாரம் உடையது. தாக்குதல் செய்யும் நாட்டிற்கு எதிராகவும், பொருளாதாரத் தடை விதித்தும், தடுப்பு நடவடிக்கை எடுத்தும், அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிறுவ இச்சபைக்கு அதிகாரம் உண்டு.

3.பொருளாதார சமூக சபை (Economic and social Council):

உலக மக்களின் சமூகநல வளர்ச்சிக்காகவும் அவர்களின் வாழ்க்கைத்தர உயர்விற்காகவும் அமைக்கப்பட்டதே பொருளாதார சமூக சபை ஆகும். இதன் உறுப்பினர்கள் 54 பேர். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஒன்பது உறுப்பினர்கள் பொதுச்சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இது ஆண்டிற்கு இரண்டுமுறை கூடும். உயர்ந்த வாழ்க்கைதரம், முழுவேலை வாய்ப்பு, பொருளாதார சமூக வளர்ச்சி, பன்னாட்டுப் பொருளாதார சமூக சுகாதார பண்பாட்டுக் கல்விச் சிக்கல்களை தீர்த்து ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்துதல், மனித உரிமைகளுக்கும், ஆதார உரிமைகளுக்கும் இனம், பால், மொழி, சமய வேறுபாடின்றி எங்கும் மதிப்புக் கொடுக்கும்படி செய்தல் ஆகியவையே இதன் பணிகளாகும். இப்பணிகளைச் செயலாற்ற பல சிறப்பு நிறுவனங்களை இச்சபை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஐரோப்பா, ஆசியா, அமெரிக்கா, மேற்காசியா ஆகிய ஐந்து பகுதிகளில் ஐந்து மண்டல பொருளாதாரக் குழுக்களைக் கொண்டுள்ளது.

4.பொறுப்பாண்மைக் குழு (Trusteeship Council)

ஐ.நா. சபையின் உறுப்பினர்கள் தன்னாட்சி பெறாத குடியேற்ற நாடுகளில் நடத்தும் ஆட்சியைக் கண்காணித்து, அவற்றின் மக்களுடைய நல்வாழ்வுக்கானவற்றைச் செய்யவும், தன்னாட்சியை நிறுவுவதற்குத் தேவையான பயிற்சியைக் கொடுக்கவும், பொறுப்பாண்மைக்குழு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதில் பாதுகாப்பு சபையின் நிலையான உறுப்பினர்களும், குடியேற்ற நாடுகளை ஆட்சி செய்யும் உறுப்பு நாடுகளும் அவற்றுக்குச் சம எண்ணிக்கையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிற உறுப்பு நாடுகளும் இருக்கின்றன. பொறுப்பு நாடுகளை ஆளும் நாடுகள் அளிக்கும் அறிக்கைகளை பொறுப்பாண்மைக் குழு வாங்கி ஆராய்ந்து தனது முடிவுகளை வெளியிடுகிறது.

5.பன்னாட்டு நீதிமன்றம்: (International Court of Justice)

இது ஐக்கிய நாட்டு சபையின் நீதிமன்றமாகும். ஒரு தனி இமைப்பாகத் திகழும் இந்த நீதிமன்றம் தனக்கென ஒரு சாசனத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஐ.நாவில் அங்கம் வகிக்கும் நாடுகள் யாவும் இந்த நீதிமன்றத்தின் அடிப்படைச் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவையாகும். நெதர்லாந்திலுள்ள 'திஹேக்' என்னும் நகரில் இந்நீதி மன்றம் செயல்பட்டு வருகிறது. இதிலுள்ள 15 நீதிபதிகள் பொதுச்சபையாலும், பாதுகாப்புச்சபையாலும் ஒன்பது ஆண்டு காலத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். பன்னாட்டைச் சார்ந்த சிறப்புமிக்க சட்ட வல்லுநர்கள் இந்த நீதிமன்றத்தில் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இது நாடுகளிடையே தோன்றும்

வழக்குகளை விசாரிக்கும் போது பன்னாட்டு வழக்கங்கள், நாடுகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பொது விதிகள், சட்ட வல்லுநர்கள் கூறும் விதிகள் முதலியவற்றைப் பின்பற்றுகிறது. இது பல ஆலோசனைகளை வழங்கும் தகுதியும் பெற்றுள்ளது.

6.தலைமைச் செயலகம் (Secretariat)

இது ஐ.நா. சபையின் ஆட்சித் துறைப் பிரிவாகச் செயல்படுகிறது. ஐ.நா.வின் அன்றாட பணிகள் அனைத்தையும் தலைமை செயலகமே ஏற்றுச் செயல்படுகிறது. இதன் இருப்பிடம் அமெரிக்காவிலுள்ள நியுயார்க் நகரமாகும். இதன் கிளை அலுவலகம் ஒன்று ஜெனிவாவில் செயல்படுகிறது. இந்தச் செயலகத்தின் பல பிரிவுகளில் பல நாட்டிலிருந்து அலுவலர் வந்து பணி செய்கின்றனர். இதன் தலைவராகச் செயல்படுபவர் ஐ.நா.சபையின் பொதுச் செயலாளர் ஆவார். இவர் பொதுச் சபையால் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

ஐ.நா. சபையின் முதல் பொதுச் செயலாளர் ஜெனரல் டிரிகிவ்லி (Trygvelie) என்பவர் ஆவார். இவர் 1948 முதல் 1953 வரை பதவி வகித்தார். ஐ.நா. சபையின் முக்கிய உறுப்புகளின் கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்வது, நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுக்க தேர்தல்களை நடத்துவது, உலக அமைதிக்குப் பாதகமான சூழ்நிலைகளை பாதுகாப்பு சபையின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருவது ஆகியவை ஐ.நா. பொதுச் செயலாளரின் பணிகளாகும். ஐ.நா. அமைதிப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றி பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தும் அதிகாரம் பெற்றவர்.

ஐ.நா. சபையின் சிறப்பு நிறுவனங்கள்:

1.ஐ.நா. கல்வி அறிவியல் பண்பாட்டுக் கழகம் (UNESCO)

ஐ.நா. சபையின் நிறுவனமாக —ஐக்கிய நாடுகளின் கல்வி அறிவியல் பண்பாட்டுக் கழகம்|| 1946, நவம்பர் 4-ம் தேதி பாரிசு நகரைத் தலைமையகமாகக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது. உலக மக்களின் கல்வி, அறிவியல் பண்பாட்டு உறவுகள் பெருகவும், இத்துறையில் முன்னேற்றம் அடையவும், மனித சமூகத்தின் மொத்த நன்மைக்காக உலக அளவில் அமைதியை ஏற்படுத்தவும் இது நிறுவப்பட்டது. உலகின் பல்வேறு இடங்களில் யுனஸ்கோ நிறுவனம் கல்வி மையங்கள், அறிவியல் மையங்கள், பண்பாடு மற்றும் தகவல் தொடர்பு நிலையங்கள் முதலியவற்றை நிறுவியுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பினர் அனைவரும் யுனஸ்கோ நிறுவனத்தின் உறுப்பினராகத் தகுதியுடையவர்கள் ஆவர். இதில் இந்தியாவும் ஓர் உறுப்பு நாடாகப் பங்கு வகிக்கிறது. யுனஸ்கோ நிறுவனம் —கல்வி வாழ்க்கை முழுவதும் பரந்து பயன் தரக்கூடியது என்ற கோட்பாடுடையது. எனவே தான் இதன் நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே கல்வி என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. வளர்ச்சிக்கும், மேம்பாட்டிற்கும் கல்வி ஒன்று தான் அடிப்படையானது என்பதை உணர்ந்து உறுப்பு நாடுகள் அனைத்தாக கல்வி நிலைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைய இது எல்லா முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுகிறது. வாழக்கற்றல்‘ என்ற பொருள் தரக்கூடிய இதன் அறிக்கை 1972-ம் ஆண்டு உலகம்

முழுவதும் கல்வியில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வுறிக்கை உலக நாடுகளின் கல்வியின் போக்குகள் குறித்து ஆய்ந்து, மேலும் வாழ்நாள் முழுவதற்குமான கல்வி என்ற கருத்தினை விவரிக்கிறது. யுனஸ்கோ நிறுவனம் உலக அளவில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளைப் பல நிலைகளில் நடத்துவதன் மூலம், பன்னாட்டு கல்வியாளர்களிடம் செய்தி பரிமாற்றங்கள் ஏற்படுத்த ஏதுவாக உள்ளது. அறிவியல் வழிச் செயல்களில் நிறைந்த அளவு இந்த நிறுவனம் ஈடுபட்டுள்ளது. ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, இலத்தின், அமெரிக்க நாடுகள் ஆகியவற்றில் அறிவியல் மையங்களை நிறுவி அறிவியல் பணிசெய்து வருகிறது.

அறிவியற்கல்வி சிறப்புற அறிவியல் துணைப் பொருட்களை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்கும் அளித்துள்ளது. இந்த நிறுவனம் தொலைக்காட்சி வழியே கல்வியை மேம்படுத்த விண்கோள்கள், தகவல் தொடர்பு கருவிகள் மூலம் தனது உறுப்பு நாடுகளுக்கு உதவி செய்து வருகிறது.

இது மனித உரிமைகளைப் பேணி காக்கவும், அமைதிக் துறையில் ஆய்வு மேம்படுத்தவும் தூண்டுதல் அளித்து வருகிறது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தொல்பொருட்களைப் பேணிக் காப்பதில் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. ஊலக மக்களின் கூட்டுறவுக்கும் மேம்பாட்டிற்கும் யுனஸ்கோ நிறுவனம் தன் பணிகளைச் செய்கிறது. பண்பாட்டைப் பேணிகாக்கவும், அறிவியல் நாட்டத்தை வளர்க்கவும், மனித சமுதாயத்தை மென்மேலும் முன்னேற்றமடையச் செய்யவும், இந்த நிறுவனம் பணிபுரிகிறது. உலகின் பல மொழிகளில் யுனஸ்கோவின் இதழான கூரியர் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. 2.அனைத்து நாட்டுக் குழந்தைகள் நெருக்கடி கால நிதி நிறுவனம் (UNICEF) இந்த நிறுவனம் 1946-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 11-ம் தேதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. முதலில் இரண்டாம் உலகப்போரினால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் மீட்புக்காகவும், மறுவாழ்வுக்காகவும் இது அமைக்கப்பட்டது. போருக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அவசர நிலை முடிந்த பின்னர் பின்தங்கிய நாடுகளிலுள்ள குழந்தைகளின் நலனுக்காக பொதுவான திட்டங்களுக்கு உதவி செய்யத் தொடங்கியது. ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபையில் குழந்தைகளின் உரிமைகள் பற்றிய அறிக்கை 1939, நவம்பர் 20-ம் தேதி முழுமனதுடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி மனித சமுதாயம் குழந்தைகளுக்குத் தன்னுடையதில் சிறந்தவற்றைத் தரக் கடமைப்பட்டுள்ளது. குழந்தைகளுடைய இவ்வுரிமையைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு இந்த நிறுவனத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நிறுவனம் செய்யும் உதவிகளும், உடல்நலம் பேணுதல் தூண்மையான தண்ணீர் கல்வி, உடல்நலக்கல்வி, குடும்பம், குழந்தைகள் நலம், சிறுவர்களுக்கான பொது நலத்திட்டங்கள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். பொதுவாக இந்த நிறுவனத்தின் நடவடிக்கைகள் இரண்டு அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ளன. ஒன்று வளர்ந்து வரும் நாடுகளிலுள்ள குழந்தைகளின் உடனடிக் தேவைகளை நிறைவு டிசய்வது, மற்றொன்று குழந்தைகளுக்கு அரசாங்கங்கள் செய்ய நினைக்கும் நீண்டகாலப் பணிகளைச் செயல்படுத்துவதில் உதவி செய்வது ஆகும். இந்த நிதிநிறுவனம் வளர்ச்சியடைந்து வரும்

நாடுகளுடன் சேர்ந்து, அந்நாட்டுக் குழந்தைகளின் நோய்கள், சத்துணவின்மை, குழந்தைகளின் வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் மற்ற இடையூறுகள் ஆகியவற்றைத் தடுப்பதிலும் குழந்தைகளை உடல் நலமிக்க பயன்படக்கூடிய திடமான மனதர்களாக உருவாக்கும் பணிகளிலும் ஈடுபடுகிறது. அங்கோலா, வங்காளதேசம், எத்தியோப்பியா, லெபனான்,

ருவாண்டா ஆகிய நாடுகளில் இந்நிறுவனம் ஆற்றிய பணி குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு வருடமும் சுமார் 30 லட்சம் குழந்தைகளின் உயிரை இந்த நிறுவனம் காப்பாற்றி வருகிறது. இதன் தலைமையகம் நியுயார்க் ஆகும்.

3.பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் நிறுவனம் (ILO):

இந்நிறுவனம் 1919-ல் சர்வதேச சங்கத்தின் சிறப்பு நிறுவனமாக அமைக்கப்பட்டது. ஐ.நா. சபை அமைக்கப்பட்ட பின் தொடர்ந்து அதன் சிறப்பு நிறுவனமாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. 1919லிருந்து உலகத் தொழிலாளர் நலன்களைப் பேணும் முகமாக சுமார் 300 கூட்டங்களை நடத்தியுள்ளது. இதில் அங்கம் வகிக்கும் ஒவ்வொரு நாடும் நான்கு உறுப்பினர்களை அனுப்புகிறது. 1959-60ம் ஆண்டில் ஜெனிவாவில் இதன் செயல்பாட்டு மையம் அமைக்கப்பட்டது. இந்நிறுவனம் ஒரு டைரக்டர் ஜெனரலின் தலைமையில் செயல்பட்டு வருகிறது.

4.உணவு வேளாண்மை நிறுவனம் (FAD)

இந்நிறுவனம் 1945-ல் அமைக்கப்பட்டது. இதன்தலைமையிடம் ரோம் ஆகும். இந்நிறுவனத்தின் முக்கிய நோக்கம் உலக நாடுகளுக்கு உணவுப் பொருட்களை அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்வதற்கான வழிமுறைகள் பற்றிய ஆலோசனைகளை வழங்குவது ஆகும். இவை தவிர உணவு உற்பத்தியைப் பாதிக்கும் பூச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகளையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறது. முக்கியமாக வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் அந்நிறுவனத்தின் பணி பாராட்டுதலுக்குரியது.

5.உலக சுகாதார நிறுவனம் (WHO):

1948 ஏப்ரல் 7-ம் தேதி உலக சுகாதார நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைமையகம் ஜெனிவா. இந்நிறுவனம் உலக சுகாதாரத்தைப் பேணுவதே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. பின்தங்கிய நாடுகளில் வேகமாகப் பரவும் பயங்கர நோய்களைத் தடுக்கும் முயற்சியில் வெற்றி கண்டுள்ளது. அனைவருக்கும் நோயிலிருந்து பாதுகாப்பு என்ற கொள்கையைக் கொண்டுள்ளது. தற்போது உலகத்தில் பரவிவரும் எய்ட்ஸ் நோய் பற்றிய விழிப்புணர்வை உலக மக்களிடையே பரப்பி வருகிறது. 1960-ல் மொராக்கோ நாட்டிலுள்ள அகாடர் நகரில் பூமி அதிர்ச்சி ஏற்பட்டு பேரழிவு ஏற்பட்டபோது இந்நிறுவனம் அங்கு சிறந்த பணியாற்றியது. ஊலக சுகாதார நிறுவனம் 2020 ஆண்டுக்குள் எல்லோருக்கும் பார்வை நலம்' என்ற திட்டத்தை 1999, பி.பி.18 முதல் துவக்கியுள்ளது. கண் நோயைக் குணப்படுத்த முதலில் அந்த நோய் பற்றிய விழிப்புணர்வு முக்கியம். ஆந்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவும், தவிர்க்கக் கூடிய பார்வை இழப்பை குணப்படுத்துவதற்கும் உலக சுகாதார நிறுவனம் உலகம் முழுவதிலும்

உள்ள இருபது பார்வைத் தடுப்பு இயக்கங்களுடன் இணைந்து 2020-ம் ஆண்டுக்குள் எல்லோருக்கும் பார்வை நலம்' என்ற திட்டத்தை உருவாக்கி உள்ளது.

திட்டத்தின் நோக்கம்:

பார்வை இழப்பு என்பது பொது நலவாழ்வுப் பிரச்சனை என்பதை அனைவரும் அறியவைத்தல். தவிர்க்கக்கூடிய பார்வை இழப்பிற்குரிய முக்கிய காரணங் கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்தல் கண் டாக்டர்களுக்கு சிறப்பு பயிற்சி அளித்தல் ஆகியவையாகும். இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற ஆண்டுக்கு 75 முதல் 100 மில்லிய் டாலர் செலவாகும். இந்தியாவில் இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற மதுரையில் உள்ள அர்விந்த் கண் ஆஸ்பத்திரி டில்லியில் உள்ள ஆல் இந்தியா இன்ஸ்டிடியுட் ஆப் மெடிகல் சையின்ஸ் ஆகிய இரண்டு மையங்களுக்கு உலக சுகாதார நிறுவனம் அங்கீகாரம் வழங்கி உள்ளது.

ஐ.நா.சபையின் சாதனைகள்

உலகத்தில் போரைத் தடுத்து சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட ஐ.நா. சபையின் பணிகள் மகத்தானவை. புன்னாட்டுப் பிரச்சனைகள் பலவற்றைத் தீர்த்து வைத்து போரைத் தடுத்துள்ளது. பல பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படாவிட்டாலும் நாடுகளுக்கிடையே சுமுகமான சூழ்நிலைகள் ஏற்பட ஐ.நா. வின் தலையீடு பெரிதும் உதவி செய்து வருகிறது. பிராந்தியப் போர்கள் உலகப்போராக மாறாதபடி தடுத்த பெருமை ஐ.நா.விற்கு உண்டு.

1.ரஷ்யா-ஈரான் பிரச்சனைகள் 1945:

ஐ.நா. சபைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட முதல் பிரச்சனை ரஷ்ய-ஈரான் பிரச்சனையாகும். ஐ.நா. பாதுகாப்புச்சபை முதல் முறையாகக் கூடிய இரண்டு நாள் கழித்து, 1946 ஜனவரி 19-ம் தேதி ஈரான் தனது நாட்டிலிருந்து ரஷ்யா படைகளை விலக்கிக் கொள்ள மறுப்பதாகவும், தனது நாட்டின் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிடுவதாகவும், ரஷ்யா மீது புகார் செய்தது. ரஷ்யா இந்தப்பு்காரை மறுத்த போதிலும், பாதுகாப்புச்சபை ஈரானிலிருந்து ரஷ்யப் படைகள் வாய்பாக வேண்டும் என்று கூறியது. மேலும் இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன் பயனாக 1946, மே மாதம் முதல் ரஷ்யப்படைகள் வாய்பாக ஆரம்பித்தன.

2.இந்தோனேஷிய சுதந்திரப் பிரச்சனை 1947:

இரண்டாவது உலகப்போரின் போது இந்தோனேஷியா டைப்பானின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டது. இந்தோனேஷியா தேசியவாதிகள் அந்நாட்டைச் சுதந்திர நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தினார்கள். ஆனால் 1947, ஜூலை 29-ம் தேதி டச்சப்படைகள் இந்தோனேஷியக் குடியரசின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தது. இப்பிரச்சனை உடனடியாகப் பாதுகாப்புச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. பாதுகாப்பு சபை உடனடியாக ஆஸ்திரேலியா, பெல்ஜியம், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளைக் கொண்ட ஸ்ரென்லாண்ட் குழு' ஒன்றை அமைத்தது. அக்குழு பதினெட்டு அம்ச அமைதித் திட்டம் ஒன்றை 1948, ஜனவரியில் உருவாக்கியது. ஆனால் அதனை இரண்டு நாடுகளும் மீறவே, பாதுகாப்புச் சபை போர் நிறுத்த அறிவிப்பை வெளியிட்டு, இந்தோனேஷியாவிற்கான

ஐ.நா.குழு' ஒன்றை அமைத்தது. ஹெக்கில் வட்டமேஜை மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டது. அதன்பயனாக, 1949, டிசம்பர் 27-ம் தேதி டச்சு அரசாங்கம் இந்தோனேஷிய சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தது.

3.கிரேக்க சோவியத் பிரச்சனை 1947:

1946, ஜனவரி மாதம், ரஷ்யா பாதுகாப்பு சபையில் ஒரு புகார் செய்தது. கிரீஸ் நாட்டில் ஆங்கிலப் படைகள் தொடர்ந்து இருந்து வருவதாலும் அது கிரீஸ் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிட்டு வருவதாலும், தனது நாட்டின் பாதுகாப்புக்கும் அமைதிக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் புகார் கூறியது. இப்பிரச்சனை பாதுகாப்புச் சபையின் விசாரணையில் இருக்கும் போது, 1946, டிசம்பர் 3-ம் தேதி கிரீஸ் தனது அரசாங்கத்திற்கெதிரான கொரிலாப் போருக்கு பக்கத்து நாடுகளான பஸ்கேரியா, அல்பேனியா போன்ற நாடுகள் உதவி செய்து வருவதாகவும், இது குறித்து விசாரணை நடத்துமாறு பாதுகாப்பு சபையைக் கேட்டது. விசாரணைக்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டு, அக்குழுவின் பரிந்துரைகளை பாதுகாப்புச் சபை 1947, ஜூன் 27 மதல் ஆகஸ்ட் 29 வரை விவாதித்தது. இந்தப் பிரச்சனைகளில் சோவியத் ரஷ்யா பலமுறை தனது வீட்டோ அதிகாரத்தை உபயோகப்படுத்தியது. மேலும் இந்த கிரீஸ் சோவியத் பிரச்சனை விளைவாக பால்கனாக்கான ஐ.நா.சபையின் விசேஷக்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. 1946 முதல் 1951 வரை ஐ.நா. வில் முக்கியத்துவம் பெற்ற இப்பிரச்சனை ஐ.நா. சபைக்கு வெற்றியைத் தராவிட்டாலும், பாதுகாப்பு சபையில் ரத்து ஆணை மூலம் பிரச்சனைகளை விவாதிக்கத் தடை ஏற்பட்டாலும் அதனைப் பொதுச்சபை விவாதிக்கு என்ற முன்மாதிரி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

4.காஷ்மீர் பிரச்சனை 1947:

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1947, ஆகஸ்ட் 15-ல் சுதந்திரமடைந்த போது இந்து ராஜாவால் ஆளப்பட்டு வந்த காஷ்மீர் சமஸ்தானம் எந்த நாட்டுடனும் சேரவில்லை. இதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பாகிஸ்தான் காஷ்மீர் மீது படையெடுத்து அதன் ஓர் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. இதற்கிடையில் இந்தியாவுடன் இணைந்து விடுவதாக காஷ்மீர்ராஜா அறிவித்தார். அவரது வேண்டுகோளின்படி இந்தியப்படைகள் ஆக்கிரமிப்பு செய்த பாகிஸ்தானியரை விரட்டியடிக்க முற்பட்டனர். 1948, ஜனவரி 1-ம் தேதி, இந்தியா ஐ.நா. பாதுகாப்பு சபையில் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு செய்வதாக புகார் செய்தது. ஆதனை பாகிஸ்தான் மறுத்தது. இப்பிரச்சனையைப் பற்றி விசாரிக்க இந்தியா பாகிஸ்தானாக்கான ஐ.நா.குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அது போர் நிறுத்தத்திற்கு உத்தரவிட்டது. மேலும் காஷ்மீர் எதிர்காலம் பற்றிய வாக்கெடுப்பு நடத்தி தீர்மானிக்கப்படும் என்றும் கூறியது. 1957, ஜனவரியில் பாகிஸ்தானின் வேண்டுகோளுங்கிணங்க பாதுகாப்பு சபை, காஷ்மீர் பிரச்சனையை விசாரிக்க முற்பட்டது. ஆனால் காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் சட்டப்படி இணைந்துவிட்டதாகவும், அது இந்தியாவில் பிரிக்க முடியாத ஓர் அங்கமாகும் என்று இந்தியா பாதுகாப்பு சபை கூறியது. இது

தொடர்பாக ஜாரிங் அமைதிக் குழுவை ஐ.நா.சபை அமைத்தது. பிரச்சனை தீரும் வரை காஷ்மீரில் ஐ.நா.படையை அனுப்ப வேண்டும் என்று பாகிஸ்தான் கேட்டு வருகிறது.

1965-ல் இந்தியா பாகிஸ்தான் போர் ஏற்பட்டது. 1965 செப்டம்பர் 22-ல் ஐ.நா. சபை போர் நிறுத்த அறிவிப்பை வெளியிட்டது. காஷ்மீர் பிரச்சனையை பாகிஸ்தான் பெரிதுபடுத்தி வருகிறது. அதற்கு மேலை நாடுகள் ஆதரவளித்து வருகின்றன. பல முயற்சிகளை ஐ.நா. சபை மேற்கொண்டாலும் இது இந்தியா, பாகிஸ்தானிடையே தீராப் பிரச்சனையாகவே இருந்து வருகிறது.

கூட்டுச் சேராக் கொள்கை

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்தவுடன் அமெரிக்கா, ரஷியா ஆகிய இரு வல்லரசுகளின் கடுமையான கருத்து வேறுபாடு எழுந்தது. இது கொள்கை மாறுபாடு காரணமாக மேலும் வலுப்பட்டது. இறுதியில் அது ஆதிக்கப் போராட்டமாக உருவெடுத்தது. இதனையே “கெடுபிடிங் போர்” என்று கூறுகிறோம். இப்போரில் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், பாக்கிஸ்தான், லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் ஆகியவை அமெரிக்காவை ஆதரித்த போது, போலந்து, பஸ்கேரியா, ருமேனியா போன்ற கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் சீனாவும் ரஷியாவை ஆதரித்து நின்றன. இவ்வாறு உலகில் இருபேரும் வல்லரசுகள் தலைமையில் இரு கூட்டுக்கள் உருவாயின. இக்கூட்டுக்கள் ராணுவக் கூட்டுக்களாக மாறின. அமெரிக்கா, நேட்டோ, சீட்டோ போன்ற ராணுவக் கூட்டுக்களை உருவாக்கிய போது ரஷியா வார்சா கூட்டை உரு வாக்கியது. இது உலகில் தட்ட நிலையை உண்டு பண்ணியது. இன `னொரு உலகப் போர் மூண்டு விடுமோ என்ற அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. முதல் இரு உலகப்போர்களுக்கு முன்பும் இத்தகைய கூட்டுக்கள் உருவாகியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, உலகில் அமைதியை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்றால் இத்தகைய கூட் `டுக்களில் சேராமல் நடுநிலையுடன் செயல்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டதே கூட்டுக் சேராக் கொள்கையாகும்.

கூட்டுச் சேராக் சொள்கையின் தோற்றம்

புகழ் மிக்க கூட்டுச் சேரா இயக்கம், ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் சீரிய முயற்சியாலும், எகிப்திய நாட்டு நாசர், யுகோஸ்லாவியாவின் டிட்டோ ஆகியோரின் ஒத்துழைப்பினாலும் 1950 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் துவக்கப்பட்டது. கூட்டுச்சேரா இயக்க நாயகர்களின் முக்கிய நோக்கம், வல்லரசுகளின் பிடியில் சிக்காது, அவர்களது இராணுவ ஒப்பந்தங்களில் இடம் பெறாது இயங்கு. தலையாகும். இக்கொள்கையின் உறுப்பினர் நாடுகள், சுதந்திரமான, தன்னிச்சையான, வெளி உறவுக் கொள்கையைப் பின்பற்ற விரும்பினர். அணி சேரா நாடுகளின் முன்னேற்றத்திற்கும், ஆர்வத்திற்கும் இவ்வியக்கத்தில் அடுத்த முக்கிய நோக்கம், சில நாடுகளின் குடியேற்ற ஆதிக்கக் கொள்கை யினை ஒழித்து அதன் மூலம் பல சுதந்திர நாடுகளை உருவாக்குதல் ஆகும். வெறும சண்துடைப்புக்காகவும், பொருளாதார நன்மைக்காகவும், புதிய குடியேற்றக் கொள்கையையும், கூட்டுத் தலைமை கொள்கையையும் நடைமுறைப்படுத்தப்படாது என

உறுதி செய்யப்படவும் அணிசேராக் கொள்கையினர் எண்ணினர். தன்னையே நம்பிச் செயல்படுவதினாலும், தங்களுக்குள்ளான ஒற்றுமைப்பாங்கினாலும், ஒருவருகொருவர் செய்து கொள்ளும் உதவியினாலும், கூட்டுச்சேரா நாடுகள், அதிகார வர்க்க நாடுகளின் ஆதிக்க வெறிக்கு அறைகூவல் விட்டன. இவ்வியக்கம், ஆசியா ஆப்பிரிக்கா, பசிபிக் பகுதிகளில் ஏராளமான திறமை வாய்ந்த சுதந்திர அரசுகளை உருவாக்க முடிந்தது. குடியேற்ற ஆதிக்கக் கொள்கையால் சிறைப்பட்டிருந்த நாடுகள் சுதந்திரபூமிகளாய் மாறின. தொழில் துறையில் முன்னேறிய நாடுகளுக்கு எதிராகவும் அணிசேரா நாடுகள் தீரமுடன் செயல்பட்டு வருகின்றன. பொருளாதாரக் காரணத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் புதிய குடியேற்றக் கொள்கை, புதிய சுதந்திரமான நாடுகளின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுதல் போன்றவற்றையும் அணிசேரா நாடுகள் எதிர்த்தன.

பெல்கிரேடில் துவக்க மாநாடு நடத்த பதினெட்டு ஆண்டுகளில் ஏராளமான நாடுகள் கூட்டுச்சேராக் கொள்கையால் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையும் 25 லிருந்து 96 ஆக நான்கு மடங்கு பெருகியது உண்மையில், உலக நாடுகளில் பெரும்பான்மையானவற்றின் விருப்பத்திற்குரி 'அரசியல் கருத்தாகவும் இக்கொள்கை அமைந்திருந்தது பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகள் கூட பன்னாடுகளின் இராணுவ உடன்பாடுகளிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொண்டு அணிசேராக் கொள்கையின் உறுப்பினர் நாடுகளாயின. இதன் உறுப்பினர் நாடுகளாக அண்மையில் சேர்ந்தவை பொலிவியா, கிரேனடா, சுரிநாம், நிகாராகுவர் ஆகிய நாடுகளாகும். ஸிம்பாப்வே, நாட்டு பிஷப் முசோரெவாவின் அரசாங்கத்தை எதிர்த்து செயல்பட்ட இயக்க அணியும் இதில் உறுப்பினர் ஆவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டது. ஒருமித்தமனமுடைய நாடுகளுக்குள்ளான கூட்டமைப்பு, எதிர் குடியேற்றக் கொள்கை, எதிர் பகுத்தறிவுவாத இயக்கம் அமைதியான வாழ்க்கைநிலை ஆகியவைபற்றிய கருத்துப்பரிமாற்றம், படைக்குறைப்பு, மூன்றாவது உலக (third world) நாடுகளின் பொருளாதார நிதிக் கொள்கை இவையே அணிசேரா இயக்கத்தின் அடிப்படை நோக்கங்களாயிருந்தன. உண்மையில் அணிசேராக் கொள்கை மூன்றாவது உலக (Third world) நாடுகளின் கொள்கையை ஒத்திருக்கின்றது. இதனது இன்றைய முக்கிய குறிக்கோள் பொருளாதாரப் பிரச்சனையே.

கூட ருச் சேரானாடுகள் தங்களுக்குள் கூட்டமைப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன, எனினும், அவ்வமைப்பு, மேற்கத்திய இராணுவ அமைப்புகளில் ஒன்றான வட அட்லாண்டிக் உடன்பாட்டு அமைப்பு (NATO) போன்ற வர்சா அமைப்பு போன்ற சோவியத் இராணுவக் கூட்டமைப்போ அல்ல. எனவே, அணிசேரா நாடுகள் எந்த ஒரு பொது உடன்பாட்டுக்கோ அல்ல ஒரு பொதுப் பாதுகாப்புக்கோ கட்டுப்பட்டவைகள் அல்ல. அவைகள், சில பொது உணர்வுகளுக்கும், அரசியல் தத்துவத்திற்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டவர்களாவர். எனவே அணிசேர் நாடுகளின் கூட்டமைப்பு அணிசேரா சங்கம் என்று அழைக்கப்படலாமேயன்றி கூட்டுச்சேரா இராணுவ அமைப்பு என அழைக்கப்படலாகாது. எல்லா விவகாரங்களிலும் அவர்கள் பொதுவான கொள்கையை அல்லது நிலையைக் சடைப்பிடிக்க வேண்டுமென

பதில்லை. இருப்பினும் இந்த கூட்டுச் சேரா நாடுகளுக்கிடையிலேயே நேரிடையான தகராறுகள் பிரதேசப் போட்டிகள் பொருளாதாரப் பிரச்சனை சாரணமான சிக்கல்கள் ஆகியவையும் மலிந்திருந்தன, எகிப்து, அராபிய நாடுகளுக்கிடையிலான (சூடான், ஓமன் நீங்களான) போட்டிகள், கம்போடியா - வியட்நாம் சிக்கல், இந்தோ சீனா பற்றிய அணிசேரா நாடுகளின் கருத்து வேற்றுமைககள், இந்தியா பாகிஸ்தான் போர் போன்றவை மேற்கூறிய கருத்துக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும். ஆப்பிரிக்காவில் கியூபாவின் இராணுவ நடவடிக்கைகளை யூகோஸ்லாவியா கடுமையாக விமரிசித்தது.

உண்மையில், இன்றைய கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் அமைப்பானது ஐவகர்லால் நேரு, நாசர், டிட்டோ ஆகியோரின் கோட்பாடுகளை விட்டு வெகு தூரத்திற்கு விலகிச் சென்று விட்டது. இன்று விரைவு நடவடிக்கைகளும் சொந்த விருப்பு வெருப்புக்களும் இக்கொள்கையின் குறிக்கோள்களாக மாறிவிட்டன. அணிசேரா நாடுகளின் பொது நோக்குகள் காலத்தால் அழிந்து வருகின்றன. பெரும் செல்வமிக்க நாடுகள் தங்களை அண்டியுள்ள ஏழை நாடுகளுக்கு உதவி செய்து வருகின்றன. பொதுவான முன்னேற்றத்திற்காக அல்ல. அணிசேரா நாடுகள் பொதுவான பிரச்சனைகள் பற்றித்தான் விவாதிக்க வேண்டியுள்ளது. கருத்து வேற்றுமை இல்லாத பிரச்சனைகளில் மட்டுமே செயல்பட வேண்டியுள்ளது. எந்த ஒரு அணிசேரா உறுப்பு நாட்டின் விவசாயங்களில் தலையிடக்கூடிய பிரச்சனையையும் விவாதிப்பது இயலாததாகியுள்ளது. மேற்கத்திய குடியேற்றக் கொள்கை, பேரரசுத்தன்மை இன ஒதுக்கல் கொள்கை போன்றவையும் புதிய பன்னாட்டுப் பொருளாதார அமைப்பு ஏற்படுத்தி துவதும், சமுதாய, பொருளாதார நீதித்துவமும் போன்றவைகள் மட்டுமே அணி சேரா நாடுகளின் மாநாடுகளில் விவாதிக்கக் கூடியவைகளாக அமைந்துள்ளன.

1954, ஏப்ரல் 25 ஆம் நாள் ஆசிய தலைமை அமைச்சர்களின் கூட்டம் ஒன்று கொழும்பில் நடை பெற்றது. அக்கூட்டத்தில் உரையாற்றிய நேரு அவர்கள் இன்றைய உலகில் மிக முக்கிய பிரச்சனையாக இருப்பது. பொதுஉடைமைக்கருத்துடைய இரஷ்யாவுக்கும், ஏகாதிபத்திய நாடான அமெரிக்காவுக்கும் இடையேயான கெடுபிடிப்போரே (oldwar) யாகும் என்றார். இந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பெரும்பான்மையான நாடுகள், இந்த இரு பெரும் அதிகாரவர்க்க நாடுகளுடன் அணிசேராக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று முயற்சி எடுத்துக் கொண்டன. அவை ஆணைகள் மூலமும் கட்டாயத்தின் மூலமும் கூட்டுசேரா நாடுகளை அடிபடுத்தாத அளவு, அணி சேரா நாடுகள் சுயமாக இயங்கவேண்டும், என்று கூறினார். இங்கு தான் முதன் முதலாக “கூட்டுச்சேரா” (Non-Aligned) என்ற சொல் உபயோகப் படுத்தப்பட்டது. இது அணி சேரா இயக்கம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

நேருவின் கூட்டுச் சேராக் கொள்கையான இருதுருவ போராட்டங்களை, இரண்டுக்கும் மத்தியிலான ஒரு அமைதிமண்டலத்தை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் குறைக்கவேண்டும் என்பதும், பாதுகாப்பு என்பதும் ஒரு பழமையான கனவாக மாறிவிட்டது. நேரு, நாசர், டிட்டோ ஆகியோரின துவக்ககாலக் செயல்களும், 25 சுதந்திரநாடுகளின்

கூட்டமைப்பும், பல பிரச்சனைக்குரிய விஷயங்களையும் பன்னாட்டுக் குழப்பமான விவகாரங்களையும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. பெல்கிரேடு (செப்டம்பர் 1961) கெய்ரோ (அக்டோபர் 1969), லுசாகா (செப்டம்பர் 1970), அல்ஜியர்ஸ், (செப்டம்பர் 1973), கொழும்பு (ஆகஸ்டு 1976), ஹவானா (செப்டம்பர் 1979), டில்லி (1983 மார்ச்) ஆகிய இடங்களில் அணிசேரா நாடுகளின் கூட்டு மாநாடுகள் நடத்தப்பட்டு உலகப் பிரச்சனைகள் பற்றி விவாதிக்கப்பட்டன. அதிகாரவர்க்கத்தினருக்கு இடையிலான சமமான இடைவெளி என்ற கோட்பாட்டை யூகோஸ்லோவிய நாடு வலியுறுத்தியது. ஆனால் இக்கோட்பாட்டை நேருவும், நாசரும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர். உதாரணமாக, 1960 இல், நியூயார்க்கில் நேரு அவர்கள் பேசும்போது, இரு பெரும் அணிகளுக்கிடையிலான நடுநிலைமை என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. அப்படிப்பட்ட நடுநிலைமை என்பது அணிசேரா நாடுகளின் நோக்கமும் அல்ல என்று எடுத்துரைத்தார். இக்கருத்து டிட்டோவாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

கூட்டுச் சேரா நாடுகளின் ஆறாவது மாநாடு, 979- ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 9இல், ஹவானா (கியூபா) வில் நடந்து முடிந்தது இறுதி நிமிட ஒப்பந்தங்கள் மூலமாக, மாநாடு, தோல்வியுடன் முடியக்கூடிய நிலைமாறியது. எகிப்து நாடு இஸ்ரேலுடனும், அமெரிக்காவுடனும் உடன்பாடு கொண்டு விட்டது என்பதால் அந்நாடு அணிசேரா நாடுகளின் கூட்டமைப்பில் உறுப்பினராக இருக்கத் தகுதியற்றது என கியூபா கூறியது. கம்போடியா பிரச்சனையில் சீனா, வியட் நாம் நாடுகளின் நிலையினால் கம்போடியாவும் உறுப்பினராக இருக்கத் தகுதியற்றது எனவும் கூறப்பட்டது. துவக்கத்தில், மாநாட்டில் ஏற்பட்ட கூச்சல் குழப்பங்களிலிருந்து, கியூபா நாடு, அணி சேரா இயக்கத்திற்கு பொது வுடைமைச் சார்புடைய கருத்து வடிவம் கொடுக்கின்றது என யூகித்துக் கொண்ட அணிசேரா நாடுகள், எங்கே ஹவானா மாநாடு அணிசேராக் கொள்கையின் அடிப்படை நோக்கத்தையே அழித்து அவ்விதச்சக்தத்திற்கு சாவுமணி அடித்து விடுமோ என அஞ்சின. ஆனால், அந்நாடுகள் அஞ்சியது போன்று எந்தவித செயலும் நடந்து விடவில்லை. மொத்தத்தில், ஹவானா மாநாட்டுக்குப்பின்பு கூட்டுச் சேர இயக்கம் தீங்கினை வளரத்துவங்கியது. பெருங்கேடு விளைவிக்கும் பிளவோ அணிசேராக் கொள்கையிலிருந்து விலகவோ, பொதுவாகப் புரிந்துகொள்ளும் மனப்படான்மைக் குறைவோ, இயக்கத்தைத் துவக்கியவர்களின் கருத்துக்கு மாறுபட்ட நிலையோ எதுவும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை.

கூட்டுச்சேராக் கொள்கையின் நன்மைகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. அதன் எதிரிகளும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டன. 1969 ஆம் ஆண்டு கெய்ரோவில் நடந்த மாநாட்டுக்குப்பின் கொடுக்கப்பட்ட செய்தியைப் போன்று ஹவானா அறிவிப்பு பேரரசுக் கொள்கை, குடியேற்றக் கொள்கை, புதிய குடியேற்றக் கொள்கை போன்றவையே பன்னாட்டுச் சிக்கல்களாக இருந்து, அமைதிக்கும், பாதுகாப்புக்கும் அச்சமுட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. இப்படிப்பட்ட கொள்கைகளை எதிர்த்துப்போராடுவதே அணிசேரா

நாடுகளின் முக்கிய நோக்கமாகும் இக்கொள்கை மீண்டும் ஹவானாவில் தீவிரப்படுத்தப்பட்டது.

முந்திய சந்தர்ப்பங்கள் போன்றே, கூட்டுச் சேரா நாடுகள், உடனடியாக பேரரசு இராணுவ தளம் அமைத்தலைத்தடுக்கவும், இராணுவ உடன்பாடுகளுக்கு முடிவுகட்டவும் வேண்டிய செயல்களில் உதவுமாறு மற்ற நாடுகளுக்கு அழைப்பு விடுத்தன. பேரரசுத் தன்மை, குடியேற்றக்கொள்கை, இன ஒதுக்கல் கொள்கை, பாலஸ்தீனக் குடியேற்றக் கோட்பாடு (Z1 அளவு) இனவெறி போன்றவை அணிசேரா இயக்கத்தின் முக்கிய எதிரிகள் என அல்ஜியர்ஸ் என்ற இடத்தில் நடத்தப்பட்ட மாநாட்டில் முடிவெடுக்கப்பட்டது. அணிசேராக் கொள்கையின் உறுப்பினர் நாடுகளில் பெரும்பான்மையானவை 1979. இல் கொழும்பில் நடத்திய மாநாட்டிலும், ஹவானாவில் நடந்த மாநாட்டிலும் அதே கொள்கையை வலியுறுத்தி ஆதிக்க நாடுகளின் கட்டாயப் படுத்தும் எண்ணத்தையும் எதிர்த்தனர். எல்லாவிதமான குடியேற்ற ஆதிக் கத்திற்கும், மற்றவிதமாக ஆதிக்கத்திற்கும், மற்றவிதமாக ஆதிக்க அடிமைப் படுத்தலுக்கும், பொருளாதார விரயத்திற்கும் எதிராக இறுதிவரை போராடுவது என உறுதி எடுத்துக் கொண்டன. எதேச்சதிகாரத்திற்கும், குடியேற்றக் கொள்கைக்கு மட்டும் எதிராக அவர்கள் போராட விரும்பவில்லை நாடுகளிடையே சமமற்ற உறவுகளை உண்டாக்கி அதன் மூலம் கட்டுப்பாட டை ஏற்படுத்த விரும்பிய நாடுகளை எதிர்க்கத் தலைப்பட்டன.

இவ்வாறு தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் கூட்டுச் சேரா நாடுகள் உறுதியான செல்வாக்கான கொள்கையுடன் செயல்படத் தொடங்கின. கியூபா நாடு, ஹவானா மாநாட்டின் மூலமாக அணிசேரா நாடுகளின் இயக்கத்தை பொதுவுடமைத் தத்துவக் கருத்தின் சார்புடையதாக ஆக்க முயன்றபோதும் கூட இவ்வியக்கம் பொதுவுடமைக்கு ஏதுவாகச் செயல்படவில்லை. ஹவானா மாநாட்டின், பொருளாதார வகையிலான பிரகடனம் சிறப்பு அம்சம் பொருந்தியதாக அமைந்திருந்தது. மூன்றாவது உலக நாடுகள் தங்களுக்கு பொருளாதார அநீதி அளிக்கப்படுவதாக எண்ணுகின்றன. தொழில் வளமான செல்வச் செருக்குடைய நாடுகள் தங்களது செல்வவளத்தை மனித இனத்தின் பெரும்பான்மையுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முன்வரவில்லை என மூன்றாவது உலக நாடுகள் வருத்தப்படுவதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு பன்னாட்டு மாநாட்டுக் கூட்டத்திலும் பன்னாட்டு பொருளாதார அமைப்பினை உருவாக்க வேண்டும் எனமூன்றாவது உலக நாடுகள் வற்புறுத்தி வருகின்றன. ஆனால் செல்வமிக்க நாடுகளோ செவிடர் போன்று இருந்துவிடுகின்றனர். அல்லது அந்நோக்கத்தையே தம் வன்மையால் புறக்கணித்து விடுகின்றனர்.

வடக்கு - தெற்கு உரையாடல் (North - South dialogue) மூலமாக புதிதாக தெற்கு - தெற்கு உரையாடல் என்பது தோன்றியது. இது எரிபொருள் இறக்குமதி செய்யும் மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்கும் எரிபொருள் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளுக்கும் இடையேயுள்ள உரையாடல் ஆகும். எரிபொருள் விலை உயர்வின் காரணமாக பொருளாதாரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஆசியா-ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் கீழ் புதிய தலைமை

ஒன்று உருவாகியது. இவ்வெரிபொருள் பிரச்சனை இன்று உலகை ஆட்டிப்படைக்கின்றது. மூன்றாவது உலக நாடுகள் இதில் பெரும்பான்மையாகப் பாதிக் கப்பட்டவையாகும்.

இந்த எரிபொருள் பிரச்சனை குறித்து ஹவானாவில் இந்தியாவின் தலைமையில் கலந்து ஆலோசனை செய்யப்பட்டது. இக்கூட்டத்தில் பல பரிந்துரைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஹவானா அறிக்கைப்படி வளர்ந்து வரும் அணிசேரா நாடுகளிடையே ஒற்றுமையை வளர்த்து, கூட்டு முயற்சியின் மூலம் தன்னிறைவு பெறுவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இதன் படி, தேவைக்கு அதிகமான உற்பத்தியுடைய கூட்டுச்சேரா நாடுகள், அப்பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்யும்போது கூட்டுச்சேரா நாடுகளுக்குள் முதல் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். இந்த நாடுகளுக்கு அனுப்பியது போக மீதியிருந்தால் வேற்று நாடுகளுக்கு அனுப்பலாம் என தீர்மானிக்கப்பட்டது. மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்குள் எரிபொருள் உற்பத்தி செய்கின்ற நாடுகள், எரிபொருள் உற்பத்தி செய்யாத ஆனால் அப்பொருள் தேவைப்படுகின்ற நாடுகளுக்கு எரிபொருளை ஏற்றுமதி செய்தல் வேண்டும் எனதீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் இதனை எவ்வாறு செயல் முறைப்படுத்துவது என்பது பற்றி அம்மாநாட்டில் முடிவு செய்யப்படவில்லை. தவிர, இந்த எரிபொருள் ஏற்றுமதி நாடுகள் ஏழை நாடுகளுக்கு எரிபொருள் உயர்விலைக்கு ஏற்ப இந்த ஹவானா மாநாட்டில் இரண்டு முக்கியமான முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. அவை கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் பெருமையை உயர்த்தின. அணி சேராக் கொள்கையினை அழிவிலிருந்தும் காப்பாற்றின. கம்போடியாவை அணிசேரா இயக்கத்தில் உறுப்பினராக சேர்த்துக் கொள்வதைத் தடுக்க ரஷ்யாவும், கியூபாவும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை இது குறித்த எடுத்த முடிவு ரஷ்யாவுக்குப் பேரிடியாக அமைந்தது. இப் பிரச்சனைக்கு முடிவு எடுக்கப்படாமலேயே கைவிடப்பட்டது. கம்போடியா குறித்து மறுமுடிவு எடுக்கும் வரை அணிசேரா அமைப்பில் கம்போடியாவுக்கு உரிய அனைத்து நிலைகளும் பூர்த்தி செய்யப்படாமலே இருக்கும்.

ஹவானா மாநாட்டின் பிரகடனத்தின் மீதுசீன நாடு ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டது. அவ்வறிக்கையில் "கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் எதிர்ப்பின் காரணமாக நாம்பினில் இயங்கிவரும் பொம்மை அரசின் பிரதிநிதி மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் ஜனநாயக கம்போடியா அரசின் பிரதிநிதியும், கியூபா ரஷ்யா நாடுகளின் சூழ்ச்சியால் அங்கு கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. இப்பிரச்சனைக்கு முடிவுகாணாமல் ஒத்தி வைத்த காரணத்தால் அணி சேரா நாடுகளுக்குள் பிரிவு ஏற்படாமல் தற்காலிகமாகத் தடுக்கப்பட்டது.

மற்றொரு முக்கியமான முடிவு எகிப்து பற்றியதாகும். எகிப்து அதிபரான அன்வர்தாத் இஸ்ரேல் நாட்டுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்திற்கு பின்னால். அரபு நாடுகள், எகிப்தினை ஒதுக்குவதற்கு முடிவு செய்தனர். கொழும்பில் நடை பெற்ற அணிசேரா நாடுகளின் வெளிநாட்டு அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் அரபு நாடுகள் எகிப்தினை இவ்வியக்கத்திலிருந்து வெளியேற்ற முயற்சித்தனர். ஆனால், இதனை இந்தியா வன்மையாக எதிர்த்தது. அன்றைய பிரதம அமைச்சர் மொராஜி தேசாய், எகிப்தினை

வெளியேற்றினால் ஹவானா மாநாட்டில் தான் கலந்து கொள்ள மாட்டேன் என அறிவித்தார். கொழும்பு மாநாடு இதுபற்றி சரியான முடிவெடுக்க மறுத்து விட்டது இது பற்றி ஹவானாவில் விவாதிக்கலாம் என விட்டு விட்டது. ஹவானாவில் விளக்கமாக விவாதித்தது. அரபு நாடுகளும் அதன் ஆதரவு நாடுகளும் எகிப்து இஸ்ரேல் உடன்படிக்கையை வன்மையாக கண்டித்தன. இறுதியாக, இந்த உடன்பாட்டிற்குத் துணையாக இருந்த அமெரிக்காவின் தலையீட்டை வன்மையாகக் கண்டித்தன.

பெரும்பாலான அரபுநாடுகள் அதிபர் சாதத் மீதும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் மீதும் தங்களது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டன. எகிப்தினை அணிசேரா இயக்கத்திலிருந்து வெளியேற்றுவது என்பது வெற்றி பெறவில்லை. அவ்வாறு செய்தால் குழப்பம் ஏற்படும். இது தேவையற்ற ஒன்று. எனவே இது பற்றி முடிவு செய்ய 1981. இல் இடைக்காலக் குழு ஒன்று, நியமிக்கப்பட்டது. எனினும், கம்போடியா, எகிப்து குறித்த பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்பட. வில்லை. இப்பிரச்சனைகள் மட்டும் திசை திருப்பப்பட்டன.

ஜெருசலமை இஸ்ரேலின் தலைநகர் என்று ஏற்றுக் கொண்ட நாடுகளுடன் உறவு கொள்வதில்லை என அணிசேரா நாடுகள் முடிவெடுத்தன. ஹவானா உறுதிமொழியின் படி, ஜெருசலம் அரபு நாடுகளுக்கே கொடுக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் அமைதி ஏற்படும் எனக்கூறப்பட்டது. இந்த தீர்மானத்தை பாகிஸ்தான் கொண்டு வந்தது. இது 35000 வார்த்தைகளைக் கொண்ட ஒரு அறிக்கையாகும். ஏறத்தாழ 95 நாடுகளிலிருந்து 51 தலைவர் களும், 45 வெளிநாட்டு அமைச்சர்களும் கலந்து கொண்ட இம்மாநாட்டில் கியூபாவின் தலைவரான பிடல்காஸ் ட்ரோ என்பவர் அடுத்த மூன்று ஆண்டு களுக்கு அணிசேரா நாடுகளின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவரது தலைமை அவரது நாட்டிற்கு அடுத்த, மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பயனில்லை. ஆனால் இந்த இயக்கம் வரவேற்கத்தக்கது என பிடல்காஸ்ட்ரோ, உறுதியளித்தார். இவ்வியக்கத்தை உருவாக்கிய தலைவர்களில் மார்ஷல் டிட்டோவும், எகிப்தின் அதிபர் அன்வர் சதாத்தும் அன்மையில் இயற்கை எய்தினர்.

1983-ல் டில்லியில் இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி தலைமையில் கூடிய ஏழாவது மாநாட்டில் 101 நாடுகள் பங்கு பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. இது கூட்டுச் சேராக் கொள்கையின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. ஹவானா மாநாட்டைப் போல் இது ரஷிய சார்பு மாநாடாகக் காட்சியளிக்கவில்லை எனினும் கம்பூச்சியாச் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண இயலவில்லை அந்நாட்டிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடம் காலியாகவிடப்பட்டது. கூட்டுச் சேரா நாடுகளான

கூட்டுச் சேராக் கொள்கையின் நோக்கமும், அதன் தன்மையும்

இந்தியா சுதந்திரமடைந்த போது ஏராளமான பிரச்சனைகளை எதிர் நோக்கியது. பிரிவினையின் விளைவால் ஏற்பட்ட அகதிகள் பிரச்சனை, பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்கியது. இந்திய சமஸ்தானங் களை இணைத்தல், அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல். தேர்தல் நடத்துதல் போன்ற பல பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியதிருந்தது எனவேதான் எந்த நாட்டுடனும் கூட்டுச் சேராமல் “கூட்டுச் சேராக்”

கொள்கையைப் பின்பற்றியது இந்தியா. உலகில் பதட்ட நிலையைத் தணிப்பது, பன்னாட்டுத் தொடர்பு களில் முனைப்புடன் பங்கேற்பது, பன்னாட்டுப் பிரச்சனைகளை அதன் தகுதி அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்வது, பொருளாதார சமூக வளர்ச்சிக்கு தங்கள் சக்தியை செலவு செய்வது, சுதந்திரத்தையும் தேசியத் தன்மை யையும் பாதுகாப்பது, படைப் பெருக்கத்தில் வெளி நாட்டுப் போர்களில் தலையிடாமலிருத்தல் ஆகியவையே கூட்டுச் சேராக் கொள்கையின் முக்கிய நோக்கங்கள் ஆகும். எனவே தான் இக்கொள்கையை இந்தியா ஏற்றுக் கொண்டது.

கூட்டுச்சேராக் கொள்கை இந்திய சுயமரியாதையையும், சுயசார்பையும், தன்னம்பிக்கையையும் மையமாகக் கொண்டது ஆகும். ஆனால் உலக சூழ்நிலையில் எந்த நாடும் தனித்து இயங்க முடியாது. கூட்டுச்சேராக் கொள்கை என்பது அகில உலக உறவு நிலையில் தனித்து நின்று கொள்வ தில்லை. மதில் மேல் ஏறிக் கொள்வதோ, தனித்து ஒதுங்கிக் கொள்வதோ ஆகாது. மாறாக கூட்டுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படையில் ஆக்கரீதியாகச் சுறுசுறுப்புடன் செயல் பட்டு அமைதியையும், பாதுகாப்பையும் உருவாக்க முயல்வதே ஆகும். ஏதாவது ஒரு முகாம் ஏற்கனவே தீர்மானித்துவிட்ட கொள்கையைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றாமல் ஒவ்வொரு பிரச்சனையையும், அதன் தன்மையையும் ஆராய்ந்து நமது கருத்துப்படி செயல்படுவதாகும். “சுதந்திரம்,சட்டம்,அமைதி ஆகியவற்றுக்கு ஊறு ஏற்பட்டு ஆக்கிரமிப்பு நேரும் போது நடுநிலைக் கொள்கையை இந்தியா பின்பற்றிக் கொண்டு இருக்காது” என்று நேரு கூறினார். (Where Freedom is Menaced, Justice threatened, or when aggression takes lace India shall not and cannot be neutral)

1970 ஆம் ஆண்டில் கொடுமையான ஆயுதக் கட்டுப்பாடு குறித்த பேச்சுவார்த்தைகள் (ஸ்ரவசயவநபடை யுசஅள டுைஅவையவழை வெயடமள) யுகம் தோன்றிய காரணத்தால், பொதுவுடைமை நாட்டுக்கும் ஏகாதிபத்திய நாட்டுக்குமிடையிலிருந்த கெடுபிடிப்போர் முடிந்து விட்டது எனப் பலர் கருதுகின்றனர். அமைதியுகம் தோன்றிவிட்டதாகவும் நம்புகின்றனர். உண்மையில் இந்தக் கெடுபிடிப்போர் ஓய்ந்து விடவில்லை. ஏனெனில் இந்த இரு நாடுகளுமே ஒன்றை ஒன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு அச்சுறுத்தல் மூலமும், நேரிடையாகவும், ஆதிக்க விரிவாக்கக் கொள்கை மூலமும் பகைத்துக் கொண்டே வருகின்றன. உதாரணமாக 1980 இல் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ஆதிக்க செல்வாக்கு பெறுவதற்காகப் பாடுபட்டனர். பழைய குடியேற்றப் பேரரசுகளும், புதிய குடியேற்றக் கொள்கையான பொருளாதார செல்வாக்கினாலும், கட்டுப்படுத்துதல் கொள்கையாலும் வெளியேற்றப்பட்டுவிட்டது. பழைய யுகத்தை விரட்டிய இக்கொள்கைகளே இன்றைக்கு பெரும் நாடுகளின் முக்கிய அரசியல் கொள்கைகளாகும். இன்றைய பன்னாட்டு அமைப்பும் இவ்வாறே “அமைந்துள்ளது. அணி சேரா இயக்கம், அமைதிப்படுத்தும் கொள்கையின் நல்லமைப் பிற்காகப் பெரும் பங்கெடுத்துக் கொண்டுள்ளது. இவ்வியக்கம் தொடர்ந்து செயல்பட்டால்தான் அமைதிக் கொள்கை

வெற்றியடைய முடியும் பெரும் நாடுகளின் புதிய குடியேற்றக் கொள்கையான பொருளாதாரச் செல்வாக்கினையும் கட்டுப்படுத்த முடியும், நாடுகளின் இறைமையையும் அரசியல் சுதந்திரத்தையும் காப்பதற்கும், பொருளாதார சுதந்திரத்தைக் காக்கவும், முன்னேற்றவும், மூன்றாவது உலக நாடுகளின் நன்மைக்கும், அணிசேரா இயக்கத் தத்துவம் தவிர்க்க முடியாத பயனாக அமைகின்றது. இவ்வியக்கத்தை உருவாக்கப் பெரும்பாடுபட்ட நாடுகளில் முதன்மையாயிருந்த பாரதநாடு, இவ்வியக்கத்தை அழிவிலிருந்து காக்கின்ற பெரும் பொறுப்பினைப் பெற்றுள்ளது.

பிராந்தியவாதத்தின் கருத்துகள் (The Idea of Regionalism)

பிராந்திய அமைப்புகள் அல்லது ஏற்பாடுகள் சில முக்கியப் பிரச்சனைகளைக் கலந்தாலோசித்து தீர்வு செய்யும் நோக்கத்தோடு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பின் கூறப்பட்டுள்ள பிரச்சனைகளைத் தீர்வு செய்ய அவை முனைகின்றன. அவை: பொருளாதார, அரசியல், சமூக, கலாச்சார மற்றும் பரஸ்பர பாதுகாப்பு பிரச்சனைகளாகும். பிராந்திய ஏற்பாடுகள் அரசியல் முறையமைவைத் தோற்றுவிப்பதைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பதால் மும்முனை ஒப்பந்தம் போன்ற இராணுவ ஒப்பந்தங்களில் இருந்து அது வேறுபடுகிறது.

பிராந்திய அமைப்புகள் மூன்று முக்கிய குணநலன்களைக் கொண்டு திகழ்கின்றது. அவை:

- பிராந்திய அமைப்புகளின் அங்கத்துவம் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது
- பிராந்திய ஏற்பாடுகள் விசேட குறிக்கோள்களைக் கொண்டுள்ளது
- பிராந்திய ஏற்பாடு ஒரு குழுவின் நலன்பேண ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பவையாகும். அக்குழு எப்பொழுதும் பன்னாட்டு சமுதாயத்தை விட சிறியது.

தேசிய அரசுகள் தங்கள் வளத்தை ஒருங்கிணைத்து, ஒன்று திரட்டி அணு ஆயுதப்போர் உருவாக்கிய அச்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் உலகில் தங்களுக்குத் தேவையான பாதுகாப்பை உருவாக்கி கொள்ளுகிறது. உலக அளவிலான முழுமையான அமைப்பை நிறுவுதல் என்பது முடியாத காரியம். எனவே, அதற்கு மாறாகப் பிராந்திய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளல் நல்லது உலக அளவிலான அமைப்புக்களை விரும்புவோர் எவ்வாறெனினும், பிராந்திய ஏற்பாட்டை, உலக ஏற்பாட்டிற்கான படிக்கல் என்று எண்ணுகின்றனர். ஒரு உலக அரசாங்கம் உருவாக்கும் சாத்தியக் கூறுகள் சமீபகாலத்தில் இல்லாத நிலையில், பிராந்திய ஏற்பாடு பன்னாட்டு உறவுகளில் முக்கியப்பங்கு வகித்து, இன்றைய தேசிய அரசு முறையை மாற்றியமைத்து வருகிறது.

ஒன்று சேர்ந்து வருகின்ற நாடுகளுக்கிடையே தாங்கள் ஒரே பொது விருப்பங்கள் கொண்டிருப்பதான ஒரு உணர்வு தோன்றி அப்போது விருப்பங்களை அடைய கூட்டு முயற்சி தேவை என்ற எண்ணமாக உருவாக வேண்டும். அவ்வெண்ணத்தின் அடிப்படையில் பொது விருப்பத்தைக் கொண்டுள்ள நாடுகள் தமக்கிடையே பொது ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளுகின்றன இதுவே பிராந்திய ஏற்பாடு உருவாக உகந்த

அடிப்படைக் காரணியாகக் காணப்படுகிறது நாடுகளின் நிலப்பரப்பு அடுத்த தடுத்து அமைந்திருந்தால், அந்நாடுகள் சில பொது விருப்பங்களை கொண்டிருக்கும். அப்பொது விருப்பங்களை நிறைவேற்ற அந்நாடுகள் தமக்குள் பன்னாட்டு அமைப்புக்களை பிராந்திய அடிப்படையில் செய்து கொள்ளலாம். சில நேரங்களில் பொதுவான வெளிநாட்டு அபாயத்தை எதிர்நோக்குகின்ற நாடுகள் தமக்குள் அவ்வபாயத்தை எதிர் நோக்கி பிராந்திய அமைப்புக்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும். சில வேலைகளில் பொது விருப்பங்கள் ஏற்படுத்தும் தூண்டுதல் அல்லது பொது துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனப்பக்குவம் நாடுகளிடையே பிராந்திய ஏற்பாடுகளை உருவாக்குகிறது.. பொதுவாக பிராந்திய ஏற்பாடுகள் பின்வருகின்ற குறிக்கோளை அடையப்பயன்படுகிறது

- அரசாங்கங்களுக்கிடையே அரசியல் மற்றும்பிற ஆலோசனைகளை நடத்த உகந்த வழிமுறையை பிராந்திய ஏற்பாடுகள் வழங் குகிறது.
- குறிப்பிட்ட இடைவெளிகளில் நடத்தப்படும் கூட்டங்களின்மூலம் பலமுனைப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தேற வாய்ப்பு உருவாகிறது.
- அங்கத்தினர்களிடையே சுமுகமான முறையில் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க வழி வகுக்கிறது.
- அங்கத்தினர்களிடையே கலாச்சார மற்றும் அரசியல் சம்பந்தமான உறவுகளை நிலை நிறுத்துகிறது.
- அங்கத்தினர்களிடையே சீரிய முறையிலான பொருளாதார ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்துகிறது.
- அங்கத்தினர்கள் பிராந்திய ஏற்பாட்டின் மூலம் ஒருவரையொருவர் பாதுகாக்கும் ஏற்பாட்டினை அமைத்துக்கொள்ள முடிகிறது
- பொது குறிக்கோளைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் மற்றும் பொது விருப்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் ஆகியவற்றைச் சார்ந்தே பிராந்திய வாக்கு பாடுகளின் வலிமை காணப்படுகிறது. ஒருவரோடொருவர் சீரிய அள ஒத்துழைத்து, பொதுவிருப்பங்களையும், குறிக்கோளையும், நிறை. நரம் காலம் வரை பிராந்திய ஏற்பாடுகள் வெற்றிகரமாக செயல்பட்டு அங்கத்தினர்களிடையே அதிக அளவிலான சமுதாய உணர்வும் பொது ககோளுக்கான பொது இசைவும் தோற்றுவிக்கப்பட்டால் பல நாடுகள் அப்போது இணைந்து உருவாக்கிய அந்த பன்னாட்டு அமைப்பு நன்முறையில் பின்னிப் பிணையப்பட்டு செயல்படும். கோட்பாடுகளில் முரண்பாடு இல்லையென்றால் ஒரு நாடு ஒன்றிற்கு மேலாக பிராந்திய அமைப்புக்களில் அங்கத்தினராக இருக்கலாம். இவ்வாறு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட அமைப்புக்களில் அங்கம் வகித்து வருகின்றது.

பிராந்திய அமைப்புக்களை ஆதரிப்போர் தம்மை நடைமுறைவாதிகள் என்று பறைசாற்றுகின்றனர். குறிப்பிட்ட வரையறை செய்யப்பட்ட சில குழுக்களுடைய

பிரச்சனைகளைத் தீர்வுச் செய்ய பன்னாட்டு அமைப்புக்களைக்காட்டிலும் பிராந்திய அமைப்புக்கள் தான் சாலச் சிறந்தது ஏனென்றால், இவ்வமைப்புக்கள் சமுதாய உணர்வை அங்கத்தினர்களிடம் தோற்றுவித்து ஒருங்கிணைந்து பணியாற்ற அவர்களைத் தூண்டுகிறது. ஆனால், அங்கத்துவத்தை உலகெங்கும் பரப்பினால் வெகுதொலைவில் எழும் பிரச்சனைகளைப் பற்றி நாடுகள் பற்றில்லாமல் செயல்படும். தொலைவில் அமைந்திருக்கும் நாடுகள் பிற பிரச்சனைகளில் கவனம் செலுத்தும் இந்நிலையில் பன்னாட்டு ஏற்பாடு தோல்வியுறும்.எவ்வாறு பிராந்திய அமைப்புக்கள் தங்கள் பணிகளை ஆற்றவேண்டும் என்பதில் பிராந்திய சிந்தனையாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் - நிலவுகிறது. கூட்டமைப்பு சிந்தனையாளர்கள் கூட்டமைப்பு அணுகுமுறையை எடுத்தியம்புகின்றனர். மேம்பட்ட ஒரு தேசிய அவைக்கு அங்கத்தினர்கள் தங்கள் இறைமையில் ஒரு பகுதியை அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பு, அதிக அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுத் திறம்பட செயல்படும் என்று நம்புகின்றனர். இரண்டாவது சாரார் செயற்பாட்டு அணுகு தலை எடுத்தியம்புகின்றனர். அரசியல் ஒருமைப்பாட்டிற்கு, பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார ஒத்துழைப்பு முதலில் தேவை என இவர்கள் கூறும்கின்றனர். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட விசேட குறிக்கோளை அடையும், அமைப்புகளில் இறைமை பழைய அரசு அமைப்புக்களிடமிருந்து புதிய பன்னாட்டு அமைப்பிடம் மாறுகிறது. இம்மாற்றம் வருங்காலத்தில் நிலையான ஒரு உலக முறையமைவிற்கு வழிவகுக்கும்.

செயற்பாட்டு முறையில் சில நன்மைகள் காணப்படுகின்றன. இம் முறையில் நெகிழும் தன்மை காணப்படுகிறது. இத்தன்மை பல அமைப்பு முறைகளையும், வழிமுறைகளையும் முயற்சிக்க வழிவகுக்கிறது. இன்று பிராந்தியப் பற்று மற்றும் பிராந்திய ஏற்பாட்டை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மை உலகில் போதுமான அளவு உருவாகியுள்ளது. கடந்த நான்கு நூற்றாண்டுகளாக பன்னாட்டு அரங்கில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்துவந்த தேசிய அரசு முறை தனது செல்வாக்கை இன்று இழந்து விட்டது. இன்றைய உலகில் சுதந்திரம் பெற்ற இறைமை வாய்ந்த அமைப்புக்களைக் காட்டிலும், அரசுகளின் பிராந்திய அமைப்புக்கள் முத கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகக் கருதப்படுகிறது. பிராந்திய அமைப்புகளைத் தோற்றுவிக்க இன்றைய உலகில் எண்ணற்ற ஒப்பந்தங்களு உடன்படிக்கைகளும் நடந்தேறியுள்ளன. ஐக்கிய நாட்டுச் சபையிர் சாசனமும் பிராந்திய ஏற்பாட்டிற்கு அங்கீகாரம் அளித்துள்ளது.

ஐரோப்பிய ஒன்றியம் (European Union)

இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்னர் ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஒற்றுமையும், கூட்டுறவும் நிலவவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் பல அமைப்புகள் உருவாயின. முதலாவதாக 1950-ல் பிரான்ஸ் நாட்டின் வெளியுறவு அமைச்சர் ராபர்ட் ஸ்கூமன் (Robert Schuman) என்பவர், “பிரான்ஸ், மேற்கு ஜெர்மனி, பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து, லக்சம்பர்க் ஆகிய நாடுகளின் நிலக்கரி, இரும்பு

தொழில் நிறுவனங்கள் ஒரு மேலதிகாரித்தின் கீழ் வைக்கப்படும்” என்று அறிவித்தார். அதன்படி 1951-ல் இந்த நாடுகள் ஒன்றுகூடி “ஐரோப்பிய நிலக்கரி, எஃகு கூட்டமைப்பு” (European Coal and steel Community ECSC) என்ற அமைப்பை நிறுவின. 1958-ல் “ஐரோப்பிய அணு ஆற்றல் கூட்டமைப்பு (Europeanatomicenergy community) ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது. மேற்கண்ட இந்த அமைப்புகளையெல்லாம் ஒருங்கிணைத்து பொதுச்சந்தை, ஆலோசனை மன்றம், நீதிமன்றம், ஆணையம் (Commission) பாராளுமன்றம் ஆகியவற்றுடன் செயல்படும் அமைப்பிற்கான ஒப்பந்தம் 1965-ல் பெல்ஜியம் நாட்டின் தலைநகரான புருசல்ஸில் (Brussels) உருவானது. இதனைத் தான் ஐரோப்பியப் பொதுச்சந்தை யென்றும் ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாயம் என்றும் தற்போது ஐரோப்பிய யூனியன் என்றும் கூறுகிறோம்.

ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் நோக்கம்

ஐரோப்பாவில் பல நூற்றாண்டுகளாக போர் இடைவிடாது. நடைபெற்று வந்தன. இதனால் எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பொருளாதார வளர்ச்சி தடைபட்டுப் போய்விட்டது. இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்னர் அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும் உலக வல்லரசுகளாகிவிட்டன. எனவே ஐரோப்பியப் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் துறைகளில் ஒற்றுமையை உருவாக்கி, ஐக்கிய ஐரோப்பாவைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்ற, குறிக்கோளுடன் இந்த ஐரோப்பியப் யூனியன் என்ற அமைப்பு நிறுவப்பட்டது.

உறுப்பு நாடுகள்

ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாயம் அமைக்கப்படுவதற்கு முக்கியக் காரணமாக இருந்த ஆறு நாடுகள் வருமாறு : பிரான்ஸ், மேற்கு ஜெர்மனி, இத்தாலி, பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து, லக்சம்பர்க் ஆகியவை யாகும். 1971-ல் இந்த அமைப்பில் இங்கிலாந்து சேருவதற்கு, அந்த நாட்டு பாராளுமன்றம் அனுமதியளித்தது. 1972 ஜனவரியில் இங்கிலாந்தும், மற்றும் அயர்லாந்து, டென்மார்க், நார்வே ஆகிய நாடுகள் “ஐரோப்பிய பொதுச் சந்தையில்” உறுப்பினராயின. எண்ணிக்கை 6-லிருந்து 10ஆனது. 1981-ல் கிரீஸ், போர்ச்சுகல் ஆகியவையும் சேர்ந்ததுடன் 12ஆக உயர்ந்தது. இந்த உறுப்பு நாடுகள் தங்கள் நாட்டின் அரசியல் விடுதலை யையும், அமைப்பையும் சமூகப் பண்பாட்டுத் தனித்தன்மைகளையும், தொடர்ந்து பாதுகாப்புடன் மண்டலப் பொது நலனைக் கருத்தில் கொண்டு ஒரே பொருளாதார அமைப்பை உருவாக்க முனைகின்றன. இதன் தலைமையகம் பெல்ஜியம் நாட்டிலுள்ள பிரஸ்ஸல்ஸ் ஆகும். அதன் பிறகு ஆஸ்திரியா, ஸ்பெயின், பின்லாந்து ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்து தற்சமயம் மொத்தம் 15 நாடுகள் உறுப்பினர்களாக உள்ளன. இந்த நாடுகளின் மொத்த மக்கள் தொகை 370 மில்லியன் ஆகும். இந்த ஐரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகளின் தலைமைப்பதவி ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை மாற்றப்படும்.

ஐரோப்பிய யூனியனின் அமைப்பு

ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாயம் கீழ்க்கண்ட நான்கு அமைப்புகளைக் கொண்டது.

(a) அமைச்சகம் (Ministry)

ஐரோப்பிய யூனியனின் உறுப்பு நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுத்து அமைச்சகத்திற்கு அனுப்புகிறது. நிலக்கரி, எ.குத் தொழில் தொடர்பான உற்பத்திக் கட்டுப்பாடு, வாணிபம் போன்ற நடவடிக்கைகள் குறித்த ஆலோசனை களை உறுப்பு நாடுகளுக்கு அமைச்சகம் வழங்குகிறது. இந்த அமைச்சகத்தில் எடுக்கப்படும் முடிவுகள் எல்லாம் ஏகமனதாக எடுக்கப்பட வேண்டும். அமைச்சகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பு ஆறு மாதங்கட்கு ஒரு முறை உறுப்பு நாடுகளிடையே மாற்றப்படுகிறது.

(b) ஆணையம் (Commission)

உறுப்பு நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் இருவர் ஆணையத்தின் உறுப்பினராக அனுப்பப்படுகின்றனர். ஆணையத்தின் தலைவர் ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். இந்த ஆணையம் உறுப்பு நாடுகளுக் கிடையே ஏற்படும் சிக்கல்களை பேச்சு வார்த்தை, கலந்துரையாடல் அறிவுரைகள் ஆகியவற்றின் மூலம் தீர்த்து வைக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறது.

(c) பாராளுமன்றம்; (European Parliament)

ஐரோப்பியப் பாராளுமன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர் 626 ஆகும். (ஜெர்மனி, 99, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் தலா 87, ஸ்பெயின் 64, நெதர்லாந்து 31, பெல்ஜியம், கிரீஸ், போர்ச்சுக்கல் ஆகியவை தலா 25, ஸ்வீடன் 22, ஆஸ்திரியா 21, டென்மார்க் பின்லாந்து 16, அயர்லாந்து 15, லக்சம்பர்க் 6) அந்தந்த நாடுகளின் தகுதிகளின் அடிப்படையில் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. நாடுகள் தங்கள் விருப்பப்படி வாக்காளர் தொகுதிகளை வரையறை செய்து தேர்தல் மூலம் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகின்றன. ஸ்டார்ஸ்பர்க் (Strasbourg) கில் ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு வாரகாலம் கூடுகிறது. இந்தப் பாராளுமன்றத்தில் “ஐரோப்பியப் பொதுச் சந்தை ஐரோப்பியப் பொருளா தாரக் கூட்டமைப்பு, நிலக்கரி எ.கு ஆற்றல் கூட்டமைப்பு, ஐரோப்பிய அணு ஆற்றல் கூட்டமைப்பு ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்துச் செயல்பட வைப்பதற்கான முறைகள், வகைகள், கோட்பாடுகள்” ஆகியவை உருவாக்கப்படுகின்றன. இதன் தலைமைச் செயலகம் லக்சம்பர்க்கில் உள்ளது.

(d) நீதிமன்றம் (European Court)

ஐரோப்பிய நீதிமன்றத்தில் பத்து நீதிபதிகள் பணியாற்றுகின்றனர். இந்த நீதிமன்றம் பத்து ஆண்டுகால வரையறைக்குட்பட்டுச் செயல்படு கிறது. “ஐரோப்பியப் பொதுச் சந்தை நிறுவனங்கள், உறுப்பு நாடுகள், ஆணையம் ஆகியவை செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தங்கள், ஐரோப்பியப் பொதுச் சந்தையின் அரசியலமைப்பு மற்றும் அதன் சட்ட ஒழுங்கு முறைகளுக்கு உட்பட்டவையா என்பதனைக் கவனித்து விசாரித்து நடவடிக்கை

எடுக்கிறது. உறுப்பு நாடுகளுக்கு இது பற்றி ஏற்படும் சந்தேகங்கட்கு விளக்கமும் அளிக்கிறது.

ஐரோப்பிய யூனியனின் நடவடிக்கைகள்

(a) தொழிலும், வாணிபமும்

ஐரோப்பியப் பொதுச்சந்தை தனது உறுப்பு நாடுகளுக்கெனத் தனி வாணிபச் சட்டத்தை இயற்றியுள்ளது. இச்சட்டம் அந்த நாடுகளுக் கிடையே சுங்கவரித் தடைகளை நீக்கித் தடையற்ற வாணிபம் நடைபெற உதவுகிறது. இந்த அமைப்பில் சேராத நாடுகளுடன் ஒரே வகையான வாணிப ஒப்பந்தங்களையும், சுங்கவரி முறைகளையும், கொள்கை களையும், பின்பற்ற அமைப்பு நாடுகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இவற்றை மீறினால் எழும் சிக்கல்களைத் தீர் 'க்கவும் மேலாண்மைக் கண்காணிப்புப் பொறுப்பு ஆகியவற்றை நிறைவேற்றவும் சிக்கல் மேலாண்மைத்துறையை" (Crisis Management) 1980-ல் ஆணையம் நிறுவியது.

1980-81-ம் ஆண்டுகளில் எ.ஃகு வாணிபத்தில் பொருளாதாரச் சிக்கல் ஏற்பட்டபோது, உற்பத்திக் குறைப்பு ஒதுக்கீடு முறையையும் (Production Cutbacks Quota) வாணிப ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையும் செயல்படுத்தி நிலைமையைச் சமாளித்தது. சிக்கல் மேலாண்மைத்துறை "எண்ணை நெருக்கடி (oil crisis) பணவீக்கம், பொருளாதாரப் பின்னிறக்க நிலை (Recession) வேலையின்மை ஆகிய சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்குப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டது.

பணவியல் நிதிக்கொள்கை செலாவணி, நிதி, வங்கி முறை நடவடிக்கைகளில் பல திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் முக்கிய மான நோக்கம் உறுப்பு நாடுகளின் செலாவணி மதிப்பில் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைத் தவிர்ப்பதும், அன்னியச் செலாவணி மாற்றுவீதத்தை நிலைப ' படுத்துவதும் ஆகும். இதற்காக, "ஐரோப்பியப் பணவியல் முறை" (European monetary system) 1979 மார்ச் 13-ல் செயல்படுத்தப்பட்டது.

ஐரோப்பியப் பணவியல் கொள்கையினாலும், உயர்ந்த வட்டி வீதத் தினாலும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் செலாவணி மதிப்பு குறைவதைத் தடுக்க இந்த அமைப்பின் ஆணையம், தனி ஆய்வுக்குழு மூலம் 1981-ல் நிதி நடவடிக்கைகளில் தலையிட்டு நிலைமையைச் சீர்படுத்தியது. தொழில் முனைவோரும் தொழிலாளர்களும் ஐரோப்பியப் பொதுச்சந்தை. உறுப்பு நாடுகளுக்குள் தடையின்றி முதலீடு செய்யவும், வேலை வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் தேவையான சில உரிமைகள் வகுக்கப் பட்டுள்ளன.

ஐரோப்பியப் பணவியல் முறைத் திட்டத்தின் கீழ் „ஐரோப்பியப் பணவாக்கக் கூட்டுறவு நிதி" (European monetary corporation Fund) ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதில் உறுப்பு நாடுகளின் மைய வங்கிகள் தங்கள் இருப்புகளில் இருபது. சதவீதம் தங்கம், அமெரிக்க

டாலர் ஆகியவற்றைக் “காப்பாக” (reserve) வைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டன. அதன் மூலம் ஒரு தனிப்பட்ட “ஐரோப்பிய செலாவணி முறையை” (European currency unity) உருவாக்க முயற்சி செய்யப்பட்டது.

(e) யூரோ கரன்சி அறிமுகம்:1999

ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாயத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க நடவடிக்கை என்னவென்றால் அது 1999 ஜனவரி 1-ம் தேதி முதல் அறிமுகம் செய்த „யூரோ“ (நூருசுழு) கரன்சி ஆகும். ஐரோப்பியக் கண்டத்தில் உள்ள பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஸ்பெயின், ஆஸ்திரியா, நெதர்லாந்து, பெல்ஜியம், லக்சம்பர்க், போர்ச்சுகல், பின்லாந்து, அயர்லாந்து ஆகிய 11 நாடுகளுக்கும் பொதுவான யூரோ நாணயம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாயத்தின் நாற்பது ஆண்டு காலக் கனவு நிறைவேறியது. ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாய நாடுகளுக்குப் பொதுவான ஒரு கரன்சியை உருவாக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை முதன்முதலாக வெளியிட்டவர் லக்சம்பர்க் என்பவர் ஆவார். இவர் 1960-ல் தனது விருப்பத்தை வெளியிட்டார். அதன்பின் ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாய நாடுகளின் தலைவர்களும் அரசு அதிகாரிகளும் மேற்கொண்ட தீவிர முயற்சிகளுக்குப் பிறகு யூரோ கரன்சி அறிமுகப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த ஐரோப்பிய நாணய ஒற்றுமையில் இங்கிலாந்து, டென்மார்க், ஸ்வீடன் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் சேரவில்லை.

ஆரம்பத்தில் யூரோ கரன்சி நோட்டுகள் புழக்கத்திற்கு வரவில்லை. கி.பி.2002-ஜனவரியில் தான் புழக்கத்திற்கு வந்தது. அதுவரை அந்தந்த நாடுகளின் கரன்சிகளே புழக்கத்தில் இருந்தது. முதல் மூன்று ஆண்டு களுக்கு பங்குகள், கடன்பத்திரங்கள், மின்னணு பரிமாற்றங்கள் கிரெடிட் கார்டுகள் அனைத்தும் யூரோ கணக்கில் வைக்கப்பட்டது. 2002-ஜனவரியில் யூரோ கரன்சிகளும் நாணயங்களும் புழக்கத்திற்கு வந்தபின் தற்போது அந்தந்த நாடுகளில் புழக்கத்தில் உள்ள கரன்சிகள் விலக்கிக் கொள்ளப் பட்டது. ஆனால் இங்கிலாந்து உட்பட மூன்று நாடுகள் இந்த யூரோ கரன்சியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பன்னிரெண்டு நாடுகள் மட்டுமே யூரோ கரன்சியை ஏற்றுக் கொண்டன. இந்த யூரோ கரன்சியின் மூலம் ஐரோப்பிய நாடுகள் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பொருளாதார ஒற்றுமையை அடைந்துள்ளன என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் சங்கம் (ASEAN)

தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு இந்தோனேசியா, மலேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளின் வெளியுறவு அமைச்சர்கள் 1967-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 8-ஆம் நாள், பேங்காக் பிரகடனத்தில் கையொப்பமிட்டு உருவாக்கிய ஒரு பிராந்திய அமைப்பாகும். 1984-ஆம் ஆண்டு புருனெய் இவ்வமைப்பில் சேர்ந்தது. பின்வரும் சில முக்கிய குறிக்கோட்களுக்காக இவ்வமைப்பு செயல்படுகிறது அவை: பொருளாதார வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்துவது, சமூக மற்றும் கலாச்சார வளர்ச்சி, பொது நலனுக்காக பரஸ்பர ஒத்துழைப்பை உருவாக்குதல், தென் கிழக்கு ஆசியப்

பகுதியில் நிலையான தன்மையை உறுதிப்படுத்துதல் ஒத்த நோக்கம் கொண்ட பன்னாட்டு மற்றும் பிராந்திய அமைப்புக்களோடு ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்தல் என்பவையாகும். பின் கூறப்பட்டுள்ள சில முக்கிய செயல் திட்டங்களை இவ்வமைப்பு கொண்டுள்ளது. அவை : பொருளாதார ஒத்துழைப்பை மற்றும் மேம்பாடு ஏற்படுத்தல், தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் மற்றும் உலக நாடுகளுக்கிடையே வாணிபத்தை வளர்த்தல், பொது ஆய்வு மற்றும் தொழில் நுட்ப நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல், போக்குவரத்து மற்றும் செய்தித் தொடர்பு ஒத்துழைப்பு ஏற்படுத்தல், சுற்றுலா மற்றும் தென் கிழக்கு ஆசிய கல்வியை வளர்த்தல், கலாச்சார, விஞ்ஞான, கல்வி மற்றும் நிர்வாக பரிமாறலை உருவாக்குதல் போன்றவையாகும்.

தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் அரசாங்க தலைவர்கள் தேவைப்படும் போது கூடி தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் சங்க அமைப்பிற்கு தேவையான வழிக்காட்டலை வழங்குவதோடு, இவ்வமைப்பின் உயர் அதிகாரம் படைத்த பிரிவாக செயல்படுகிறது. அங்கத்துவ நாடுகளின் வெளியுறவு அமைச்சர்கள் அடங்கிய வருடாந்திர அமைச்சர்களின் கூட்டம் இவ்வமைப்பின் கொள்கைகளை உருவாக்கம் உயர் மட்ட அமைப்பாக கருதப்படுகிறது. வருடாந்திர அமைச்சர்களின் கூட்டம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் வரிசை கிரமமாக ஒவ்வொரு அங்கத்துவ நாடுகளில் நடைபெறுகிறது. அமைச்சர்களின் கூட்டத்தை நடத்தும் நாட்டின் வெளியுறவு அமைச்சரும், அங்கத்துவ நாடுகளின் தூதுவர்களும் அடங்கிய ஒரு நிலைக் குழுஅமைச்சர்களின் கூட்டத்திற்கு இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் இச் சங்க அமைப்பின் பணியினை மேற்கொள்ளுகிறது. மேலும் இந்நிலைக் குழு ஒழுங்கான பணிகளை தொடர்ச்சியாக புரிவதோடு, அமைச்சர் கூட்டம் கூடுவதற்கு முன் சில முக்கிய முடிவுகளை மேற்கொள்ளுகிறது. தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் சங்கத்தின் பல குழுக்களின் பரிந்துரைகளையும் அறிக்கையையும் வெளியுறவு அமைச்சர்களின் கவனத்திற்கு இக்குழு சமர்ப்பிக்கின்றது. நிலைக்குழுவின் கீழ் நான்கு விசேட குழுக்களும், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் கூட்டமைவின் ஒத்துழைப் பிற்கு தேவையான பொருளாதார நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைச் செய்ய ஐந்து தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் பொருளாதார அமைச்சர்கள் அடங்கிய ஐந்து குழுக்களும் இயங்குகிறது. தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு வகுக்கும் திட்டங்களை பணி தளங்களில் செயல்படுத்தும் பொறுப்பு இக்குழுக்களையே சாரும். ஒவ்வொரு தென்கிழக்கு ஆசிய கூட்டமைப்பு நாடுகளின் தலை நகரிலும் ஒவ்வொரு தென் கிழக்கு ஆசிய கூட்டமைப்பின் தேசிய செயலகம் நிறுவப்பட்டுள்ளது. தென்கிழக்கு ஆசிய கூட்டமைப்பின் மையசெயலகம் இந்தோனேசியாவிலுள்ள ஜாகர்தாவில் இயங்கி வருகின்றது. இச்செயலகத்தை தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பின் பொது செயலர் ஒருவர் தலைமையேற்று நடத்தி வருகின்றார். இப்பொது செயலர் பதவி அங்கத்துவ நாடுகளுக்கு இரண்டாண்டுக்கு ஒரு முறை அகரவரிசை கிரமமாக வழங்கப்படுகிறது. இச் செயலகத்தின் இதர பெரிய அதிகாரிகளும் இயக்குனர்களும் மூன்று ஆண்டிற்கு பதவி வகிப்பார்கள்.

பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தெற்காசிய சங்கம்(SAARC)

1985-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், 7-ம் 8-ம் தியதி தெற்கு ஆசியாவைச் சார்ந்த பங்களாதேஷ், பூட்டான், இந்தியா, மாலத்தீவு நேபாளம், பாகிஸ்தான், ஸ்ரீலங்கா ஆகிய ஏழு நாடுகளும் டாக்காவில் ஒன்று கூடி வரலாற்று சிறப்புமிக்க சாசனத்தில் கையொப்பமிட்டு “தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம்” என்ற அமைப்பினை ஏற்படுத்தி தெற்காசிய பிராந்திய ஒத்துழைப்பை நடை முறைக்கு கொண்டுவந்தனர். பன்னாட்டு அரசியல் முறையமைவில் உலக மக்கட்தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பங்கை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் தெற்காசிய பிராந்தியத்தை சக்தி மிக்க ஒரு அமைப்பாக தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் உருவாக்கியது. டாக்காவில் கையொப்பம் இடைப்பட்ட பிரகடனம் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தின் முக்கிய குறிக்கோள்களை தெளிவாகவும் திட்டமாகவும் விளக்கி கூறியது. அவ்விளக்கம் பின்வருமாறு :

“அரசுகளின் தலைவர்கள் தங்கள் நாடுகளில் பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சிக்கு உகந்த வண்ணம் மனித மற்றும் பொருளாதார வளங்களை பெருக்கி நாட்டு மக்களின் நலனையும் வாழ்க்கை தரத்தையும் மேம்படுத்துதல் தங்கள் அடிப்படை நோக்கம் என உறுதி பூண்டனர், இக்குறிக்கோளை அடைய சமாதானமும் பாதுகாப்பும் அடிப்படை தேவை என்று இத்தலைவர்கள் உணர்ந்தனர். உலக மக்கட் தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள தெற்கு ஆசியா, வறுமை, பின்தங்கிய நிலை, உற்பத்தி முடக்கம், வேலையில்லா திண்டாட்டம், மக்கட் தொகை பெருக்கத்தின் பாதிப்பு போன்ற பிரச்சனைகளை எதிர் நோக்கியுள்ளது. என்னும் ஒத்த கருத்தை இந்நாட்டு தலைவர்கள் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட மற்றும் பிராந்திய வலிமை, தங்கள் ஆற்றல்மிக்க வியாபார சந்தைகள், போதுமான அளவிலான தங்கள் மனித மற்றும் இயற்கை வளங்கள், பாராட்டும் முகத்தான தங்கள் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றைப்பற்றிய உணர்வுடையவர்களாக காணப்படுகின்றனர். திறமையான பிராந்திய ஒத்துழைப்பின் மூலம், தங்கள் ஆற்றல்களை விரும்பத்தக்க முறையில் பயன்படுத்தி, மக்கள் நலனைப் பெருக்கி, பொருளாதார வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்தி, தங்கள் தேசிய மற்றும் கூட்டு தற்சார்புடைமையை இந்நாடுகள் பெருக்கும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டுள்ளன. மனித பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்காற்றிய இந் நாடுகள், பன்னாட்டு உறவு மற்றும், தங்கள் நலன் சம்பந்தப்பட்ட பன்னாட்டு முடிவுகளை கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் ஆகியவற்றை போது மான அளவு கொண்டிருந்தன”.

அடிப்படை அளவில் பின் கூறப்பட்டுள்ளவை பிராந்திய குறிக்கோட்களாக கருதப்படுகிறது. அவை (1) தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தைச் சார்ந்த அங்கத்துவ நாடுகள் வறுமை, பட 'டினி, வேலையில்லா திண்டாட்டம், பிணி, அறியாமை போன்ற பிரச்சனைகளை தமக்குள் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் (ii) பிராந்தியத்தைச் சார்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை தரத்தை மேம்படுத்துதல் என 'ற நோக்கோடு சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்துதல் (iii) அங்கத்துவ நாடுகளின் தேசிய விருப்பங்களை

கருத்தில் கொண்டு கூட்டு தற்சார்புடைமையை எய்துதல் (iv) உலக அளவில் பிராந்தியத்தின் பங்கைமேம்படுத்துதல் (எ) குழப்பங்கள் உருவாக்கும் பதட்ட நிலையை குறைத்து, சுமுகமான பரஸ்பர போக்கை வளர்க்க முயற்சிக்கும் பிராந்திய அமைப்புக்களை உருவாக்குதல் போன்றவையாகும். இவ்வாறு தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் பொதுவாக பொருளாதாரம் மற்றும் கலாச்சாரம் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகள் சார்ந்த சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் தன் கவனத்தை அதிக அளவில் செலுத்திய போதிலும் இவ்விணையத்தின் பிராந்திய ஒத்துழைப்பு சில பரஸ்பர உதவி புரியும் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளிலும் காணப்படுகிறது.

தெற்காசிய பிராந்தியத்தின் சமூக, அரசியல் செயற்பாட்டினை தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் பிரதிபலிப்பதோடு, இவ்விணையம் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண விழைகிறது. பிராந்திய பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களில் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் கவனம் செலுத்தவில்லை. அங்கத்துவ நாடுகளிடம் ஏற்கெனவே நிலவி வரும் இருக்கூட்டு மற்றும் பல கூட்டு உறவுகளில் தலையிடுவது வண்ணம் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் அங்கத்துவ நாடுகளிடையே விரும்பத்தக்க முறையில் ஒரு நல் உறவை உருவாக்கி வருகிறது. மேம்பாடு படைத்த ஒரு தேசிய அமைப்பாக கருதப்படாமை இவ்விணையத்தின் ஒரு சிறப்பு அம்சமாக காணப்படுகிறது. எந்த ஒரு நாடோ அல்லது நாடுகளின் கூட்டமைவோ எந்த முடிவையும் அங்கத்துவ நாடுகளின் மீது திணிக்க இயலாது. கருத்திசைவை உருவாக்குதலின் அடிப்படையில் இல்லாமல் எல்லா முடிவுகளும் அங்கத்துவ நாடுகளின் ஏகோபித்த முடிவாக மேற் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் மூலம் முடிவுகள் மேற்கொள்ளுவதில் அங்கத்துவ நாடுகளின் இறைமையும் சம நிலையும் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

1986 - ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தின் இரண்டாம் மாநாடு இந்தியாவில் பெங்களூரில் வைத்து நடத்தப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தின் பொது செயலகம் 1987-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 16-ம் நாள் நேபாளத்தில் உள்ள காத்தமண்டு என்ற இடத்தில் அமைக்கப்பட்டது. இச் செயலக அமைப்பு தெற்கு ஆசிய நாடுகளின் இணையத்திற்கு மிகவும் தேவையான ஒரு நிர்வாக அமைப்பிற்கான அடிப்படையை தோற்றுவித்தது. தெற்கு ஆசிய நாடுகளின் இணையத்திற்கு ஒரு ஒளி மயமான எதிர் காலம் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை இன்று உருவாகியுள்ளது. எவ்வாவெனினும் தெற்கு ஆசிய பிராந்தியத்தில் அர்த்தமுள்ள பிராந்திய ஒத்துழைப்பை உருவாக்கி, சமாதானத்தை ஏற்படுத்தி, நிலைத் தன்மையை உறுதிப்படுத்த, தெற்கு ஆசிய நாடுகளின் இணையம் தீவிரமாய் செயல்பட வேண்டும். அதற்கு அங்கத்துவ நாடுகளுக்கு போதுமான விவேகமும் தூர நோக்கும் தேவை.

பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தெற்காசிய சங்கம்; (SAARC)

1985-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், 7-ம் 8-ம் தியதி தெற்கு ஆசியாவைச் சார்ந்த பங்களாதேஷ், பூட்டான், இந்தியா, மாலத்தீவு நேபாளம், பாகிஸ்தான், ஸ்ரீலங்கா ஆகிய

ஏழு நாடுகளும் டாக்காவில் ஒன்று கூடி வரலாற்று சிறப்புமிக்க சாசனத்தில் கையொப்பமிட்டு “தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம்” என்ற அமைப்பினை ஏற்படுத்தி தெற்காசிய பிராந்திய ஒத்துழைப்பை நடை முறைக்கு கொண்டுவந்தனர். பன்னாட்டு அரசியல் முறையமைவில் உலக மக்கட்தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பங்கை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் தெற்காசிய பிராந்தியத்தை சக்தி மிக்க ஒரு அமைப்பாக தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் உருவாக்கியது. டாக்காவில் கையொப்பம் இடைப்பட்ட பிரகடனம் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தின் முக்கிய குறிக்கோள்களை தெளிவாகவும் திட்டமாகவும் விளக்கி கூறியது. அவ்விளக்கம் பின்வருமாறு :

“அரசுகளின் தலைவர்கள் தங்கள் நாடுகளில் பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சிக்கு உகந்த வண்ணம் மனித மற்றும் பொருளாதாரவளங்களை பெருக்கி நாட்டு மக்களின் நலனையும் வாழ்க்கை தரத்தையும் மேம்படுத்துதல் தங்கள் அடிப்படை நோக்கம் என உறுதி பூண்டனர், இக்குறிக்கோளை அடைய சமாதானமும் பாதுகாப்பும் அடிப்படை தேவை என்று இத்தலைவர்கள் உணர்ந்தனர். உலக மக்கட் தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள தெற்கு ஆசியா, வறுமை, பின்தங்கிய நிலை, உற்பத்தி முடக்கம், வேலையில்லா திண்டாட்டம், மக்கட் தொகை பெருக்கத்தின் பாதிப்பு போன்ற பிரச்சனைகளை எதிர் நோக்கியுள்ளது. என்னும் ஒத்த கருத்தை இந்நாட்டு தலைவர்கள் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட மற்றும் பிராந்திய வலிமை, தங்கள் ஆற்றல்மிக்க வியாபார சந்தைகள், போதுமான அளவிலான தங்கள் மனித மற்றும் இயற்கை வளங்கள், பாராட்டும் முகத்தான தங்கள் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றைப்பற்றிய உணர்வுடையவர்களாக காணப்படுகின்றனர். திறமையான பிராந்திய ஒத்துழைப்பின் மூலம், தங்கள் ஆற்றல்களை விரும்பத்தக்க முறையில் பயன்படுத்தி, மக்கள் நலனைப் பெருக்கி, பொருளாதார வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்தி, தங்கள் தேசிய மற்றும் கூட்டு தற்சார்புடைமையை இந்நாடுகள் பெருக்கும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டுள்ளன. மனித பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்காற்றிய இந் நாடுகள், பன்னாட்டு உறவு மற்றும், தங்கள் நலன் சம்பந்தப்பட்ட பன்னாட்டு முடிவுகளை கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் ஆகியவற்றை போது மான அளவு கொண்டிருந்தன”.

அடிப்படை அளவில் பின் கூறப்பட்டுள்ளவை பிராந்திய குறிக்கோட்களாக கருதப்படுகிறது. அவை

- (1) தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தைச் சார்ந்த அங்கத்துவ நாடுகள் வறுமை, பட்டினி, வேலையில்லா திண்டாட்டம், பிணி, அறியாமை போன்ற பிரச்சனைகளை தமக்குள் பகிர்ந்து கொள்ளுதல்
- (2) பிராந்தியத்தைச் சார்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை தரத்தை மேம்படுத்துதல் என்ற நோக்கோடு சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்துதல்
- (3) அங்கத்துவ நாடுகளின் தேசிய விருப்பங்களை கருத்தில் கொண்டு கூட்டு தற்சார்புடைமையை எய்துதல்

(4) உலக அளவில் பிராந்தியத்தின் பங்கைமேம்படுத்துதல்

(5) குழப்பங்கள் உருவாக்கும் பதட்ட நிலையை குறைத்து, சமூகமான பரஸ்பர போக்கை வளர்க்க முயற்சிக்கும் பிராந்திய அமைப்புக்களை உருவாக்குதல் போன்றவையாகும். இவ்வாறு தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் பொதுவாக பொருளாதாரம் மற்றும் கலாச்சாரம் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகள் சார்ந்த சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் தன் கவனத்தை அதிக அளவில் செலுத்திய போதிலும் இவ்விணையத்தின் பிராந்திய ஒத்துழைப்பு சில பரஸ்பர உதவி புரியும் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளிலும் காணப்படுகிறது.

தெற்காசிய பிராந்தியத்தின் சமூக, அரசியல் செயற்பாட்டினை தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் பிரதிபலிப்பதோடு, இவ்விணையம் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண விழைகிறது. பிராந்திய பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களில் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் கவனம் செலுத்தவில்லை. அங்கத்துவ நாடுகளிடம் ஏற்கெனவே நிலவி வரும் இருக்கூட்டு மற்றும் பல கூட்டு உறவுகளில் தலையிடா வண்ணம் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையம் அங்கத்துவ நாடுகளிடையே விரும்பத்தக்க முறையில் ஒரு நல் உறவை உருவாக்கி வருகிறது. மேம்பாடு படைத்த ஒரு தேசிய அமைப்பாக கருதப்படாமை இவ்விணையத்தின் ஒரு சிறப்பு அம்சமாக காணப்படுகிறது. எந்த ஒரு நாடோ அல்லது நாடுகளின் கூட்டமைவோ எந்த முடிவையும் அங்கத்துவ நாடுகளின் மீது திணிக்க இயலாது. கருத்திசைவை உருவாக்குதலின் அடிப்படையில் இல்லாமல் எல்லா முடிவுகளும் அங்கத்துவ நாடுகளின் ஏகோபித்த முடிவாக மேற் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் மூலம் முடிவுகள் மேற்கொள்ளுவதில் அங்கத்துவ நாடுகளின் இறைமையும் சம நிலையும் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

1986 - ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தின் இரண்டாம் மாநாடு இந்தியாவில் பெங்களூரில் வைத்து நடத்தப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து தெற்காசிய நாடுகளின் இணையத்தின் பொது செயலகம் 1987-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 16-ம் நாள் நேபாளத்தில் உள்ள காத்தமண்டு என்ற இடத்தில் அமைக்கப்பட்டது. இச் செயலக அமைப்பு தெற்கு ஆசிய நாடுகளின் இணையத்திற்கு மிகவும் தேவையான ஒரு நிர்வாக அமைப்பிற்கான அடிப்படையை தோற்றுவித்தது. தெற்கு ஆசிய நாடுகளின் இணையத்திற்கு ஒரு ஒளி மயமான எதிர் காலம் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை இன்று உருவாகியுள்ளது. எவ்வாவெனினும் தெற்கு ஆசிய பிராந்தியத்தில் அர்த்தமுள்ள பிராந்திய ஒத்துழைப்பை உருவாக்கி, சமாதானத்தை ஏற்படுத்தி, நிலைத் தன்மையை உறுதிப்படுத்த, தெற்கு ஆசிய நாடுகளின் இணையம் தீவிரமாய் செயல்பட வேண்டும். அதற்கு அங்கத்துவ நாடுகளுக்கு போதுமான விவேகமும் தூர நோக்கும் தேவை.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முதன்மை அமைப்புகள் யாவை?
2. ஐ.நா.வின் சிறப்பு நிறுவனங்கள் என்றால் என்ன?
3. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முக்கிய சாதனைகள் யாவை?
4. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முக்கிய தோல்விகள் யாவை?
5. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தோற்றம் என்றால் என்ன?
6. காலனித்துவ நீக்கத்தில் ஐ.நா.வின் பங்கு என்ன?
7. அணிசேரா இயக்கத்தின் முக்கிய நோக்கம் என்ன?
8. ஐரோப்பிய ஒன்றியம் உருவாக்கப்பட்ட நோக்கம் என்ன?
9. ஆசியான் அமைப்பின் முக்கிய இலக்கு என்ன?
10. சார்க் அமைப்பின் நோக்கம் என்ன?

அலகு - V

பனிப்போருக்குப் பிந்தைய சகாப்தம் :சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிதைவு - கிளாஸ்னோஸ்ட் - பெரெஸ்ட்ரோயிகா - ஜெர்மனியின் மறு ஒருங்கிணைப்பு - சமகால பிரச்சினைகள் :உலகமயமாக்கல் - GATT - WTO - சுற்றுச்சூழல் :ரியோ டி ஜெனிரோ உச்சி மாநாடு - பசுமை அமைதி இயக்கம் - கியோட்டோ நெறிமுறை - பாரிஸ் ஒப்பந்தம்.

நோக்கங்கள்

- சோவியத் ஒன்றியத்தின் அரசியல் மாற்றங்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல்.
- உலகமயமாக்கல், GATT, WTO போன்ற விளக்குதல்.
- பாரிஸ் ஒப்பந்தம் மதிப்பீடு செய்தல்

அறிமுகம்

சோவியத் யூனியனின் உடைவு சோவியத் ஒன்றியத்திற்குள் உள்ள உள் சிதைவு செயல்முறையாகும், இது அதன் பல்வேறு தொகுதி குடியரசுகளில் அதிகரித்து வரும் கொந்தளிப்புடன் தொடங்கியது, இது குடியரசுகளுக்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடையே இடைவிடாத அரசியல் மற்றும் சட்டமன்ற சர்ச்சையாக உருவானது. மூன்று முக்கிய குடியரசுகளின் தலைவர்கள் (ரஷ்ய ளுகளுக், உக்ரேனிய ளுகள் மற்றும் பைலோருசியன் ளுகள்) அது இனி இல்லை என்று அறிவித்தபோது அது முடிவுக்கு வந்தது, பின்னர் மேலும் 11 குடியரசுகள் அதைத் தொடர்ந்து ஜனாதிபதி மிகைல் கோர்பச்சேவ் ராஜினாமா செய்து அதிகாரப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. சோவியத் பாராளுமன்றத்தில் எஞ்சியிருந்தவற்றால் ஏற்கனவே என்ன நடந்தது. இந்த பிரிவில், சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிதைவு பற்றி விரிவாக விவாதிப்போம். பனிப்போரின் முடிவு குறித்தும் கவனம் செலுத்துவோம்.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிதைவு மற்றும் பனிப்போரின் முடிவு

சோவியத் யூனியன் பதினைந்து குடியரசுகளைக் கொண்ட மிகப்பெரிய நாடாக விளங்கியது. 1917-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அங்கு கம்யூனிச அரசாங்கம் செயல்பட்டு வந்தது. 1989, 1990-ம் வருடங்களில் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரவிய சுதந்திர, ஜனநாயக இயக்கங்கள் சோவியத் யூனியனிலும் பரவியது. அதன் விளைவாக சோவியத் யூனியனிலிருந்து குடியரசுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சுதந்திரம் அடைந்தன. சோவியத் யூனியன் உடையாமலிருக்க அதன் அதிபராக இருந்த மைக்கேல் கோர்பச்சேவ் எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் வீணாகிவிட்டன. சோவியத் யூனியன் உடைந்து சிதறியது. இந்த நிகழ்ச்சி ஐரோப்பிய வரலாற்றில் மட்டுமல்லாது உலக வரலாற்றிலும் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகக் கருதப்படுகிறது. உலக அரசியலில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.

சோவியத் யூனியன் உருவான வரலாறு:

1917-ம் வருட அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பிறகு ரஷ்யாவில் லெனின் தலைமையிலான கம்யூனிச அரசு அமைக்கப்பட்டது. 1924 ஜனவரி 21-ல் லெனின் இறந்த பிறகு ஜோசப் ஸ்டாலின் பதவிக்கு வந்தார். இவர் தனது எதிரிகளையெல்லாம் அரசியலிலிருந்து வெளியேற்றினார். கம்யூனிசக் கட்சியிலும், ராணுவத்திலும், சமுதாயத்திலும் தனது எதிரிகளை களையெடுத்தார். தனிமனித துதிக்கு வழிவகுத்தார். மு.பு.உ. என்ற உளவு படை உதவியுடன் பல பயங்கர நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். இவரது காலத்தில் தான் சோவியத் யூனியனுடன் பதினைந்து குடியரசுகளும் கட்டாயமாக இணைக்கப்பட்டது. வலிமை மிகுந்த செஞ்சேனையின் உதவியுடன் சோவியத் யூனியனை உருவாக்கினார் ஸ்டாலின்.

இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட சோவியத் யூனியனில் 15 குடியரசுகள் இருந்தன. அவை வருமாறு: ரஷ்யா, உக்ரைன், பைலோ ரஷ்யா, மோல்டேவியா, கசக்க ஸ்தான், உஸ்பெக்கிஸ்தான், கிர்ஜியா, டர்க்மேனிஸ்தான், ஆர்மீனியா, ஜார்ஜியா, அஜர்பைஜான் ஆகியவை ஆகும்.

ஸ்டாலின் காலத்திற்குப் பிறகு சோவியத் யூனியனின் வரலாறு:

வலிமை மிகுந்த சோவியத் யூனியனை உருவாக்கி உலக அரங்கில் அதற்கு நிலையான இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தவர் ஸ்டாலின். 1953 மார்ச் 5-ல் இறந்தார் ஸ்டாலின். அவருக்குப் பிறகு முறையே ஜார்ஜ் மெலங்கோவ் (1953-1955), நிக்கோலாய் பஸ்கானின் (1955-58) குருசேவ் (1958-64) ஆகியோர் ஆட்சி புரிந்தனர். குருசேவ் ஆட்சிக்காலத்தில் தான் சோவியத் யூனியனின் வரலாற்றில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதுவரை சோவியத் யூனியனுக்கும் பிற வெளிநாடுகளுக்கும்மிடையே எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாமலிருந்தது. எனவே “இரும்புத்திரை” நாடு என்று அழைக்கப்பட்டது. ஆனால் குருசேவ்தான் முதன் முதலாக வெளி உலகத் தலைவர்களுடன் தொடர்பு கொண்ட சோவியத் அதிபர் ஆவார்.

குருசேவுக்குப் பிறகு பிரஷ்னேவ் (1964-1982) சோவியத் யூனியனின் அதிபரானார். இவரது காலத்தில் தான் அமெரிக்காவுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்குமிடையே கெடுபிடிப்போர் அதிகமானது. கம்யூனிசக் கொள்கைகள் வெளிநாடுகளில் பரப்பப்பட்டது. சோவியத் ஆதரவுடன் ஆப்பிரிக்கா, ஆப்கானிஸ்தானம், லத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் விடுதலைப் போர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கப்பட்டது. சீனாவுடன் கொள்கை ரீதியான மோதல் ஏற்பட்டது. கம்யூனிசக் கொள்கைகள் வெளிநாடுகளில் அதிக அளவில் பரப்பப்பட்டாலும், உள்நாட்டில் விவசாயம் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் மந்தநிலை ஏற்பட்டது. இவர் காலத்தில் தான் சோவியத் யூனியன் ஆப்கானிஸ்தான் விவகாரத்தில் தலையிட்டு சர்வதேச சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டது.

1982 நவம்பரில் பிரஷ்னேவ் இறந்த பிறகு யூரிஆந்தரபோவ் என்பவரும், அதன்பின் செர்னன்கோ என்பவரும் பதவியேற்றனர். செர்னன்கோ 1985-ல் இறக்கவே 54 வயதுடைய

மிக்கெய்ல் கோர்ப்சேவ் என்பவர் சோவியத் யூனியனின் அதிபரானார். இவரது காலத்தில் தான் சோவியத் யூனியன் உடைந்து சிதறியது.

சோவியத் யூனியனின் கலைப்பு கோர்ப்சேவின் தாராள சீர்திருத்தங்களும், ஜனநாயக நடவடிக்கைகளும், சோவியத் யூனியனின் 15 குடியரசுகளிலும் எதிரொலித்தது. அதன் விளைவே சோவியத் யூனியனின் கலைப்பு ஆகும். ரஷ்யா, உக்ரைன், பைலோரஷ்யா, மோல்டேவியா, கசக்கிஸ்தான், யுஸ்பெக்கிஸ்தான், தஜிகிஸ்தான் கிர்சியா, டார்க் மோனிஸ்தான், ஆர்மீனியா, ஜர்ஜியா, அஜர்பைசான் லிதுவேனியா, லாட்வியா, எஸ்தோனியா ஆகிய 15 குடியரசுக்களைக் கொண்டு விளங்கியது சோவியத் யூனியன். இந்தக் குடியரசுகள் அனைத்து மே 1920 முதல் 1940க்குள்ளாக ரஷ்யாவுடன் இணைக்கப்பட்டவையாகும். கோர்ப்சேவின் கொள்கைகளால் இந்த குடியரசுகள் மீண்டும் சுதந்திரமடைய ஆவல் கொண்டன.

1991-மார்ச்சில் முதலில் லாட்வியா, எஸ்தோனியா, லிதுவேனியா ஆகிய குடியரசுகள் சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்தன. இந்த பால்டிக் நாடுகளின் சுதந்திரத்தை 1991 செப்டம்பர் 2ம் தேதி அமெரிக்காவும் 6-ம் தேதி சோவியத் யூனியனும் அங்கீகரித்தன. மீதியுள்ள 12 குடியரசுகளும் புதிய பொருளாதார இணைப்பை விரும்பின. 1991 டிசம்பர் 17-ம் தேதி “சோவியத் யூனியனை கலைத்து விடுவது” என்று முடிவு எடுத்தார்கள். டிசம்பர் 21-ல் கசக்கிஸ்தான் தலைநகரமான அல்மா அடாவில் கூடி “சுதந்திரக் குடியரசுகளின் கூட்ட மைப்பு” ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டன. 1992 ஜனவரி 25-ல் கோர்ப்சேவ் அதிபர் பதவியிலிருந்து ராஜினாமாசெய்தார்.

கிளாஸ்னோஸ்ட் (Glasnost)

பத்தி 1:

கிளாஸ்னோஸ்ட் என்பது ரஷ்ய மொழிச் சொல். சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் பேரரசின் இறுதி ஆண்டுகளில் அது தீர்மானகரமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதற்கு “திறந்த தன்மை”, “வெளிப்படைத்தன்மை”, “பொது வெளிப்பாடு ” போன்ற பொருள்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இதன் மூலப் பொருள் பொதுக் குரல் அல்லது பொது பேச்சு என்பதாகும். மேற்கத்திய கருத்தில் இதற்கு நெருக்கமான ஒப்புமை கருத்துச் சுதந்திரம் ஆகும்.

பத்தி 2:

1985ஆம் ஆண்டு சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக மிக்கேல் கோர்ப்சேவ் அதிகாரத்திற்கு வந்தபோது, சீர்குலைந்து கொண்டிருந்த சோவியத் அமைப்பை சீரமைப்பதற்கான தனது இயக்கத்தில் மூன்று முழுக்கங்களை (troika) அறிமுகப்படுத்தினார். அவை: பொது விவாதத்தில் கிளாஸ்னோஸ்ட் (திறந்த தன்மை) , பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அமைப்பில் பெரெஸ்த்ரோய்கா (மறுசீரமைப்பு) , வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் நொவயே ம்னெனியா (புதிய சிந்தனை). இம்மூன்றும் முந்தைய சோவியத் தலைவர்களின் சித்தாந்தச் சுலோகங்களிலிருந்து விலகி ,

அடக்காட்சியிலிருந்து திறந்த மற்றும் ஜனநாயக எதிர்காலத்துக்கான நகர்வைச்
சுட்டிக்காட்டின.

பத்தி 3:

பெரெஸ்த்ரோய்காவை மையமாக வைத்திருந்தாலும் , புதிய அரசியல்
சக்திகளையும் முன்பு அடக்கப்பட்ட குரல்களையும் அரசியல் மேடைக்கு கொண்டு
வந்ததில் கிளாஸ்கோஸ்ட் மிகப் பெரிய வலிமையைக் கொண்டது. ஆட்சி
அதிகாரத்திலிருந்து தனித்த ஒரு பொதுக் குரல் மற்றும் திறந்த பொது விவாதம் என்ற
கருத்து சோவியத் சித்தாந்த அமைப்புக்கு நேரான சவாலாக இருந்தது.

பத்தி 4:

கோர்பச்சேவுக்கு முன்பு, நொமென்கிளாசுரா எனப்படும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உயர்
நிர்வாகத்தின் குரலையே ஆட்சி பொதுக் குரலாகக் கருதியது. மாநில கட்டுப்பாட்டிலுள்ள
ஊடகங்கள் மூலமே மக்கள் நோக்கி பேசியது. அரசியல் அல்லாத இலக்கிய , கல்வி,
அறிவியல் வெளியீடுகள் அனைத்தும் கட்சி வரியையும் கடுமையான தணிக்கையையும்
கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்தது.

பத்தி 5:

கிளாஸ்கோஸ்ட் முதன்முதலில் லியோனிட் பிரெஷ்னெவ் ஆட்சிக்காலத்தில்
மறைமுகமாக தோன்றியது. சிறியதாயினும் குரல் எழுப்பிய எதிர்ப்புச் சிந்தனை இயக்கம்
(ஜனநாயக இயக்கம்) ஆட்சியின் சித்தாந்த ஒற்றுமை முகமூடியை உடைத்தது. சமிஸ்தாத்
(சுய வெளியீடு) எனப்படும் மறைமுகப் பத்திரிகை இயக்கம் , அரசின் அதிகாரப்பூர்வ
வரிக்கு முரணான கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியது. 1968ல் ஆண்ட்ரே சாகரோவ் எழுதிய
அனுமதியற்ற கட்டுரை முக்கியமானதாகும். “முன்னேற்றம், இணை வாழ்வு மற்றும்
அறிவுசார் சுதந்திரம்” என்ற அந்தக் கட்டுரை , கிளாஸ்கோஸ்ட் மற்றும் ஜனநாயகமே
நாட்டின் அவசரப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு என வலியுறுத்தியது. இதனால் சாகரோவ்
1980ல் கோர்கி நகருக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். கோர்பச்சேவ் தனது கிளாஸ்கோஸ்ட்
கொள்கையின் சின்னமாக ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவரை விடுவித்தார்.

பத்தி 6:

சாகரோவின் கருத்துகள் கோர்பச்சேவை பாதித்திருக்கலாம். எனினும் ,
கோர்பச்சேவின் கிளாஸ்கோஸ்ட் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மாற்றத்தையும் சோவியத்
அமைப்பை முற்றிலும் அழிக்காமல் சீர்திருத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது.
ஆனால், அது தீவிரமான பொது விவாதத்தைத் தூண்டி , சோவியத் அமைப்பையே
கேள்விக்குள்ளாக்கியது. முன்பு தடைசெய்யப்பட்ட நூல்கள் , ஆவணக் காப்பக
வெளிப்பாடுகள் வெளிவந்து, மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றன. அடக்குமுறைகள் , பொய்கள்,
ஊழல்கள் வெளிச்சத்துக்கு வந்தன. இதன் மூலம் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களும்
வலுப்பெற்று பேரரசின் சிதைவுக்கு வழிவகுத்தன.

பத்தி 7:

பழைய ஒழுங்கின் ஆதரவாளர்கள் கிளாஸ்னோஸ்ட் “இரட்டை முனையுள்ள வான்” என எச்சரித்தனர். பொலிப்புரோ உறுப்பினர் யெகோர் லிகாசேவ் , வெளியேறும் வழி தெரியாத அறைக்குள் நுழைவது அறிவுடைமை அல்ல என்றார். செர்னோபில் அணு விபத்து கோர்பச்சேவின் கிளாஸ்னோஸ்ட் உறுதியை கடுமையாகச் சோதித்தது.

பத்தி 8:

1980களின் இறுதியில் கிளாஸ்னோஸ்ட் தலைமைக் குழப்பத்தையும் அரசியல் மோதலையும் தீவிரப்படுத்தி , 1991 ஆகஸ்ட் குடியுரிமை புரட்சிக்கு வழிவகுத்தது. லிகாசேவ் வலதுசாரியாகவும் , போரிஸ் யெல்ட்சின் இடதுசாரி சீர்திருத்தவாதியாகவும் கோர்பச்சேவுக்கு எதிராக நின்றனர். 1987 அக்டோபரில் யெல்ட்சின் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டாலும், அது அவருக்கு மக்களிடையே உயர்வைத் தந்தது.

பத்தி 9:

கிளாஸ்னோஸ்ட் உருவாக்கிய புதிய அரசியல் சூழல் கோர்பச்சேவை மேலும் தீவிரமான நடவடிக்கைகளுக்கு தள்ளியது. 1989ல் மக்கள் பிரதிநிதிகள் காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. திறந்த விவாதங்கள் தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பப்பட்டன. சாகரோவ் ஜனநாயகக் குழுவை வழிநடத்தி கட்சியின் தவறுகளை வெளிப்படுத்தினார். அதிகாரம் மேலிருந்து கீழே சவாலுக்குள்ளானது.

பத்தி 10:

யெல்ட்சின் தேர்தல் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி வேகமாக உயர்ந்தார். 1990ல் ரஷ்ய குடியரசின் தலைவராகவும் , 1991ல் தேசியத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று முதல் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ரஷ்ய தலைவராகவும் ஆனார். இதனால் கோர்பச்சேவுக்கு எதிரான இரண்டாவது அதிகார மையம் உருவானது.

பத்தி 11:

பழைய கட்சி காவலர்கள் 1991 ஆகஸ்டில் புரட்சியை ஒடுக்க முயன்றனர். கோர்பச்சேவ் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டார். யெல்ட்சின் டாங்கின் மீது நின்று எதிர்த்தார். இராணுவம் மறுத்ததால் புரட்சி தோல்வியடைந்தது. சோவியத் ஒன்றியம் கலைந்தது; பல நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்றன.

பத்தி 12:

சாகரோவ் கோர்பச்சேவுக்கு , தேர்தல் மூலம் ஜனநாயக அங்கீகாரம் பெறாவிட்டால் ஆதரவு இழப்பீர்கள் என எச்சரித்தார். கோர்பச்சேவ் அதை முழுமையாக ஏற்கவில்லை.

பத்தி 13:

உருவமேமில்லாமலேயே கோர்பச்சேவ் ரஷ்யாவின் தேசிய-நாட்டுத் திரும்புவழியை அமைத்தார். கிளாஸ்னோஸ்ட் அறிவுசார் மற்றும் அரசியல் மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கியது. புதிய அரசியலமைப்பு , திறந்த விவாதம் , நியாயமான

தேர்தல்கள் ஆகியவை அதன் பாரம்பரியமாக அமைந்தன. கிளாஸ்கோஸ்ட் ரஷ்ய வரலாற்றில் ஒரு பேரரசை வீழ்த்திய சக்திவாய்ந்த சொல்லாக நிலைத்திருக்கும் என்பது உறுதி.

மிகெய்ல் கோர்ப் சேவ் 1985 – 1991

1985-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் சோவியத் யூனியனின் அதிபராக செர்னன்கோவிற்குப் பிறகு பதவி ஏற்றார் மிகெய்ல் கோர்ப்சேவ். அப்போது அவருக்கு வயது 54. அவர் இதுவரை பதவியிலிருந்த அதிபர்களைவிட கொள்கையிலும், குணத்திலும், முற்றிலும் மாறுபட்டவராகக் காணப்பட்டார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றிய மாபெரும் மனிதர் இவர். உலக வரலாற்றின் போக்கை மாற்றியமைத்த பெருமை இவருக்கு உண்டு. “வரலாற்றை உருவாக்கிய மாமேதை” இவர். உள்நாட்டிலும், வெளி உறவிலும் பல புரட்சிகரமான சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு வரலாற்றின் ஏடுகளில் நீங்கா இடம் பிடித்துக் கொண்டவர் கோர்ப்சேவ் ஆவார். கோர்ப்சேவின்

வாழ்க்கைக் குறிப்பு:

தெற்கு ரஷ்யாவிலுள்ள பிரிவல்நோயி என்ற கிராமத்தில் 1931 மார்ச் மாதம் 2-ம் தேதி பிறந்தார். அப்பா பெயர் செர்கி அம்மா பெயர் மரியா. தனது இளம் வயதில் “இளம் கம்யூனிசக் கழகத்தில்” உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார். நன்றாகப் படித்து விவசாயத்தில் பட்டம் பெற்றார். 1955-ல் மாஸ்கோ பல்கலைக் கழகத்தில் சட்டம் பயின்று பட்டம் பெற்றார்

1964-ல் தனது கிராமத்திற்கு அருகில் உள்ள ஸ்டாவ்ரோபோல் என்ற நகரத்தின் கம்யூனிசக் கட்சியின் அடிப் படை உறுப்பினரானார். தனது 35-ம் வயதில் அந்த நகரத்தின் கட்சித்தலைவரானார். 1971-ல் கம்யூனிசக் கட்சியின் மத்தியக்குழு உறுப்பினரானார். 1978-ல் கட்சியில் பொலிப்பீரோ உறுப்பினரானார். சரியாக ஏழு வருடம் கழித்து கட்சியின் பொதுச் செயலராகி, சோவியத்யூனியனின் அதிபரானார்.

கோர்ப்சேவின் குண இயல்புகள்:

கோர்ப்சேவ் எப்போதும் புன்சிரிப்புடன் இருப்பார். இவருக்கு முன்பு பதவிவகித்த பிரஷ்னேவ் (1964-82), யூரி ஆந்திரபோவ் (1982-84), செர்னன்கோ (1984-85) ஆகியோர் தங்கள் முகத்தில் கோபமோ, புன்சிரிப்போ எந்த உணர்ச்சியும் வெளிப்படுத்தாமல் மரக்கட்டை போன்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்த முகங்களையே பார்த்து வெறுத்துப் போன ரஷ்ய மக்களை கோர்ப்சேவின் புன்சிரிப்பு நிறைந்த முகம் சந்தோஷப்படுத்தியது. பொது நிகழ்ச்சிகளுக்கும், வெளிநாட்டுப் பயணங்களிலும் தனது மனைவி ரெய்சா வை உடன் அழைத்துச் சென்றார். இதுவரை எந்த ரஷ்ய அதிபரும் தனது மனைவியை வெளியே அழைத்து வந்ததே கிடையாது! எனவே இவர் எப்போதும் தனது மனைவியுடன் தோன்றியது ரஷ்யர்கள் பார்த்திராத புதுமையாகும். கோர்ப்சேவ் மக்கள் தலைவர், மக்களோடு, மக்களாகப் பழகினார். மக்கள் பிரச்சனைகளை நேரில் சென்று கேட்டார். மக்கள் வேலை பார்க்கும் இடங்களுக்குச் சென்று தொழிலாளர்களிடம் பழகினார். மக்களிடம் கை குலுக்கினார். எனவே மக்கள் இந்த அதிசய அதிபரை

மகிழ்ச்சியுடனும், வியப்புடனும் நோக்கினார்கள். அவரது பேச்சை கவனித்தார்கள். இவரை கோர்பி என்று செல்லமாக அழைத்தார்கள்.

கோர்பசேவின் உள்நாட்டுக் கொள்கை : (பெரஸ்த்ரோய்க்கா)

கோர்பசேவ் பதவியேற்ற பின் இரண்டு கொள்கைகளை அறிவித்தார். ஒன்று பெரஸ்த்ரோய்க்கா மற்றொன்று கிளாஸ்நாஸ்ட். அதாவது பெரஸ்த்ரோய்க்கா என்றால் உள்நாட்டில் “சீர்திருத்தங்களை” மேற்கொள்ளுவது ஆகும். கிளாஸ்நாஸ்ட் என்றால் வெளிநாட்டுறவில் “வெளிப்படையான” கொள்கைகளைக் கடைபிடிப்பது ஆகும்.

கோர்பசேவ் தனது கொள்கைகளை மிகவும் கவனமாகச் செயல்படுத்தினார். அதே நேரம் சீர்திருத்தங்களை விரைவாகச் செயல் படுத்தினார். தான் பதவி ஏற்றதும் மது அருந்தும் பழக்கத்திற்கெதிராக பெரிய இயக்கம் ஒன்றை ஆரம்பித்தார். ரஷ்யாவின் வளர்ச்சியடையாத பொருளாதார நிலைக்குக் காரணம் மாஜி அதிபர் பிரஷ்னேவ் தான் என்று பகிங்கரமாகக் குற்றம் சாட்டினார். தனது சீர்திருத்தங்களைத்தடையில்லாமல் செயல்படுத்துவதற்காக, கட்சியில் பழமைவாதி களை நீக்கி புதியவர்களை நியமித்தார். அப்படி நியமனம் பெற்றவர் களில் ஒருவர்தான் போரிஸ் எல்ட்ஸின் ஆவார். நாட்டில் சிறைகளில் வாடிய எல்லா அரசியல் கைதிகளையும் விடுதலை செய்தார். மக்களுக்கு மத சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டது. எழுபது வருடங்களாக மூடிக்கிடந்த தேவாலயங்கள் திறக்கப்பட்டன. நாட்டின் எல்லா பிரச்சனைகளையும் “விவாதிக்கும் உரிமை” மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. ரஷ்ய மக்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும் உரிமையைக் கொடுத்தார். நாட்டில் பல கட்சி ஆட்சி முறை கொண்டு வரப்பட்டது. இதனால் கம்யூனிசக்கட்சியின் அஸ்திவாரம் ஆட்டம் கண்டது.

கோர்பசேவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை:

கோர்பசேவ் தனது வெளிநாட்டுக் கொள்கையை அறிவிப்பதில் உண்மையாகவும், செயல்படுத்துவதில் நேர்மையாகவும் நடந்து கொண்டார். உலக அமைதியைப் பற்றி உண்மையாகவே பேசி செயல்பட்ட கோர்பசேவ், அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, இங்கிலாந்து பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் மிகவும் மதிக்கப்பட்டார்.

- 1) அமெரிக்காவுடன் அணு ஆயுதக் குறைப்பு ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொண்டார் கோர்பசேவ். இதற்காக அப்போது அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக இருந்த ரொனால்ட்ரீகனுடன் பல உச்சி மாநாடுகளில் கலந்து கொண்டார். 1985 நவம்பர் மாதம் ஜெனீவாவில் முதலாவது இரண்டு நாள் உச்சிமாநாடு நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டின் முடிவில் “வானத்திலும் பூமியிலும் அணு ஆயுதப் போரினால் ஏற்படும் பேரழிவைத் தடுப்பதற்கு ஒத்துழைப்பதாக இரண்டு நாடுகளும் சம்மதித்தன. இதன் தொடர்ச்சியாக 1986 அக்டோபர் 12-ம் தேதி ரெய்ஜவிக் உச்சி மாநாடு கூட்டப்பட்டது. ஆனால் ரீகன் தனது ‘நட்சத்திரப்போர்’ நடவடிக்கைகளில் உறுதியாக இருந்ததால் மாநாடு தோல்வியடைந்தது. ஆனாலும் கோர்பசேவ் சோர்ந்து விடவில்லை.

1987 டிசம்பர் 8-ம் தேதி நடைபெற்ற மூன்றாவது உச்சி மாநாட்டில் ரொனால்ட்ரீ கனுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். இதன்படி 2800 அநனரைஅ சயபெந ரெஉடநயச அளைளடைநள ஒழிக்கப்பட்டது. 3,800 அணு ஆயுதங்கள் ஒழிக்கப் பட்டன. இது கோர்பசேவின் பெரிய சாதனையாகும். 1988 மே 28-ல் மாஸ்கோவில் நடந்த உச்சி மாநாட்டில் அமெரிக்காவுக்கும், ரஷ்யாவுக்கும் இடையே பல ஒப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக உலகில் நிலவிய அணு ஆயுதப்போர் பீதி அடியோடு ஒழிந்தது. பனிப்போர் காணாமல் போனது. இவ்வாறு உலக அமைதிக்காக கோர்பசேவ் ஆற்றிய பணி அளவிட முடியாதது.

- 2) 1988 மே மாதம் முதல் ஆப்கானிஸ்தானத்திலிருந்து 1,15,000 ரஷ்யப் படைவீரர்களை வாபஸ் பெறுவதாக கூறி அதனைச் செயல்படுத்திக் காண்பித்தார். 1989 மே மாதம் சீனாவிற்கு விஜயம் செய்தார் கோர்பசேவ். இதனால் இரு நாடுகளுக்குமிடையே நட்பு மலர்ந்தது. கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து ரஷ்யப்படைகள் வாபசாகும் என்று அறிவித்தார். ஜனநாயக இயக்கங்கள் மூலமாக அங்கு அரசாங்கங்கள் வீழ்ந்தால் ரஷ்யா அங்கு தலையிடாது என்று அறிவித்தார்.
- 3) 1988 டிசம்பர் 7-ம் தேதி ஐ.நா. பொதுச்சபையில் சிறப்பு மிக்க ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார் கோர்பசேவ். ““ரஷ்யா தனது படைவீரர்களின் எண்ணிக்கையை ஐந்து லட்சமாகக்குறைத்துக் கொள்ளும். மரபுவழி ஆயுதங்களை எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி “கணிசமான அளவு” குறைத்துக் கொள்ளும். கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான டாங்கி களும், போர் வீரர்களும், போர் சாதனங்களும் வாபஸ் பெறப்படும். மங்கோலியா, ஆசியாவிலிருந்து ரஷ்யப்படைகள் விலகிக் கொள்ளப்படும் என்றார் கோர்பசேவின் இந்த அதிரடி அறிவிப்பு உலக நாடுகளை வியப்பிலாழ்த்தியது. இவரது முடிவை நேட்டோ நாடுகளின் அமைப்பின் செயலாளர் தளபதி மேன்பிரட்லூமர் பெரிதும் பாராட்டினார்.
- 4) 1989 அக்டோபரில் கிழக்கு ஜெர்மனி பெர்லின் சுவரை திறந்து விட்டதற்கும், அதன் தொடர்ச்சியாக இரண்டு ஜெர்மனிகளும் ஒன்றாக இணைவதற்கும் கோர்பசேவ் தான் மூலக்காரணம். ஜெர்மானிய மறு இணைவு என்பது அதற்கு இரண்டு வருடத்திற்கு முன்பு வரை யாரும் நினைத்துக்கூடப் பார்த்திராத ஒரு மாற்றமாகும்
- 5) அமெரிக்காவின் புதிய ஜனாதிபதியான ஜார்ஜ் புஷ்டன் நீண்ட தூர அணு ஆயுத ஏவுகணைகளை 30% குறைப்பதற்கான பேச்சுவார்த்தையை 1990 ஜூனில் துவக்கினார் கோர்பசேவ். 1991 ஜூலை 31-ல் புஷ்டன் ஞாபகமுடன் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டார். இவ்வாறு உலக சமாதானத்தை ஏற்படுத்த உண்மையாகவே பாடுபட்டார் கோர்பசேவ். இவரது சேவைகளைப் பாராட்டி 1991-ல் உலக சமாதானத்திற்கான நோபல் பரிசு கோர்பசேவுக்கு வழங்கப்பட்டது.

ஜெர்மனியை ஒருங்கிணைப்பதற்கான ஆரம்ப முயற்சிகள்

இத்தாலியைப் போலவே, ஜெர்மனியும் நீண்ட காலமாக அரசியல் ஒற்றுமையின்மையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. 16-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், புனித ரோம சாம்ராஜ்யம் ஜெர்மன் மொழி பேசும் மக்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த போதிலும், கோட்பாட்டளவில் மத்திய மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவின் கிறிஸ்தவ ஆட்சியாளர்களுக்கு அரசியல் முக்கியத்துவம் பெற்றதாக இருந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் ஜெர்மன் மக்கள் ஒரு பொதுவான மொழி, கலாச்சாரம் மற்றும் வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டாலும், அரசியல் ஒருமைப்பாடு உருவாகவில்லை. அரசியல் நிறுவனங்கள் காலாவதியாகி, சீர்திருத்தம் அவசியம் என்பதை மக்கள் உணர்ந்தனர். ஆனால் சீர்திருத்தத்தின் இலக்குகள் மற்றும் நடைமுறைகள் குறித்து பிரபுக்கள், சுதந்திர நகரங்கள் மற்றும் மாவீரர்கள் இடையே கடும் மோதல்கள் நிலவின. மதப் பிளவுகளும் ஜெர்மன் சமூகத்தைப் பிளந்தன; மக்கள் புரட்டஸ்டன்ட் மற்றும் கத்தோலிக்கராகப் பிரிந்தனர். புரட்டஸ்டன்ட்கள் மேலும் லூதரன்கள் மற்றும் கால்வினிஸ்ட்களாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். இதனால் ஒவ்வொரு ஜெர்மன் அரசும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை விட தங்களது மத அடையாளத்திற்கே அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தது.

16-ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மன் நகரங்களில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி ஏற்பட்டாலும், ஸ்பானிய மற்றும் போர்த்துகீசிய கடல் ஆய்வுகளால் உருவான உலக வர்த்தக இலாபம் நடுத்தர வர்க்கத்திற்கு பயன் அளித்தாலும், தொடர்ச்சியான உள்நாட்டுப் போர்களும் மத மோதல்களும் புனித ரோம சாம்ராஜ்யத்தை அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக பலவீனப்படுத்தின. முப்பதாண்டுப் போருக்குப் பிறகு (1618-1648), ஜெர்மன் இளவரசர்களின் அதிகாரம் பெரிதும் வளர்ந்தது. திருச்சபை சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதால் அவர்கள் செல்வாக்கு பெற்றனர். உள்ளூர் சபைகள் ஒழிக்கப்பட்டு, சர்வாதிகார ஆட்சி நிலைநாட்டப்பட்டது. சில இளவரசர்கள் போர்களும் திருமண உறவுகளும் மூலம் தங்கள் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்தினர். இதன் விளைவாக சுயாதீன ஜெர்மன் மாநிலங்கள் வலுவடைந்து, புனித ரோம பேரரசரின் அதிகாரம் பலவீனமடைந்தது.

18-ஆம் நூற்றாண்டில், ஆஸ்திரியா மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஜெர்மன் அரசாக விளங்கியது. புனித ரோம பேரரசரின் பதவி பெரும்பாலும் ஹாப்ஸ்பர்க் வம்சத்தினரால் வகிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், ஆஸ்திரியா போஹேமியா மற்றும் ஹங்கேரி போன்ற பல்வேறு இனங்களைக் கொண்ட பரந்த நிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்ததால், ஜெர்மன் தேசிய உணர்வை முன்னிறுத்த இயலவில்லை. இதே நேரத்தில், ஹோஹென்சோலர்ன் வம்சம் ஆளும் பிராண்டன்பெர்க்-பிரஷ்யா ஒரு வலுவான இராணுவ சக்தியாக உருவெடுத்தது. பவேரியா, சாக்சனி மற்றும் ஹானோவர் போன்ற மாநிலங்களும் முக்கிய அரசியல் சக்திகளாக விளங்கின.

நேப்போலியன் சகாப்தம் ஜெர்மனியின் வரலாற்றில் முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந்தது. ஜெர்மன் மாநிலங்களின் எண்ணிக்கை நூற்றுக்கணக்கிலிருந்து சில டஜன்களாகக் குறைக்கப்பட்டது. பல திருச்சபை நிலங்களும் சுதந்திர நகரங்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. ரைன் ஆற்றின் கிழக்குப் பகுதிகள் பிரான்சுடன் இணைக்கப்பட்டன. புனித ரோம சாம்ராஜ்யம் முற்றாக முடிவுக்கு வந்தது. நேப்போலியனின் பாதுகாப்பின் கீழ் ரைன் கூட்டமைப்பு

உருவாக்கப்பட்டது. வடக்கு மற்றும் மேற்கு ஜெர்மனியில், பிரஷ்யாவைச் சேர்த்து, நேப்போலியனின் சகோதரர் ஜெரோம் ஆளும் வெஸ்ட்ஃபேலியா ராஜ்யம் நிறுவப்பட்டது. நேப்போலியனின் ஆட்சியின் முக்கிய விளைவுகள் நிலப்பிரபுத்துவ சலுகைகளின் ஒழிப்பு, சட்டத்தின் முன் சமத்துவம், மற்றும் நேப்போலியன் சட்டக் கோவையின் நடைமுறைப்படுத்தல் ஆகியவையாகும்.

நேப்போலியனின் தோல்விக்குப் பிறகு 1815-ஆம் ஆண்டு கையெழுத்தான வியன்னா சமாதானத் தீர்வு, புனித ரோம சாம்ராஜ்யத்தை மீட்டெடுக்க முயற்சிக்கவில்லை. மாறாக, 39 மாநிலங்களை உள்ளடக்கிய ஜெர்மன் கூட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதன் தலைமையை ஆஸ்திரிய பேரரசர் வகித்தார். கூட்டமைப்பில் பிரதிநிதி சபை அமைக்கப்பட்டாலும், ஆஸ்திரிய ஆதிக்கம் தெளிவாக வெளிப்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில் ஆஸ்திரியாவின் கன்சர்வேடிவ் தலைவர் பிரின்ஸ் மெட்டெர்னிச் பழைய அரசியல் ஒழுங்கின் பாதுகாவலனாக செயல்பட்டார். அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்த முயற்சிகள் ஆஸ்திரியாவால் முற்றாகத் தடுக்கப்பட்டன. தென் ஜெர்மன் மாநிலங்களில் சில அரசியலமைப்புச் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டாலும், பத்திரிகை மற்றும் பாராளுமன்றச் சுதந்திரங்கள் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

வடக்கு மற்றும் மத்திய ஜெர்மனியில் பழமைவாத ஆட்சி வலுவாக நிலவியது. பிரஷ்யா 1818-ஆம் ஆண்டு சுங்கத் தடைகளை நீக்கி உள்நாட்டு சுதந்திர வர்த்தகத்தை ஏற்படுத்தியது. பல்கலைக்கழகங்களில் மாணவர் சங்கங்கள் மூலம் தாராளவாத கருத்துகள் உயிர்ப்புடன் இருந்தன. 1819-ஆம் ஆண்டின் கார்ல்ஸ்பேட் உத்தரவுகள் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தையும் கல்விச் சுதந்திரத்தையும் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தின. இதனால் எதிர்வினை சக்திகள் ஜெர்மனியில் வலுப்பெற்றன.

1830-ஆம் ஆண்டின் பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஜெர்மனியில் மிதமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சாக்சனி, ஹனோவர் மற்றும் ஹெஸ்ஸே ஆகிய மாநிலங்களில் அரசியலமைப்புச் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. இதே காலத்தில் பிரஷ்யா தலைமையில் ஜோல்வெரைன் எனும் ஜெர்மன் சுங்க ஒன்றியம் உருவானது, இது பொருளாதார ஒருமைப்பாட்டை ஊக்குவித்தது. 1840-களில் சமூகநலக் கருத்துகளும் தேசியவாத சிந்தனைகளும் பரவலடைந்தன.

1848-ஆம் ஆண்டு புரட்சி ஜெர்மனியின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான கட்டமாக அமைந்தது. பிரான்சில் புரட்சி வெடித்ததும், மெட்டெர்னிச் அதிகாரத்தில் இருந்து வீழ்ந்ததும், ஜெர்மனியில் அரசியலமைப்புக் கோரிக்கைகள் தீவிரமடைந்தன. இதன் விளைவாக பிரான்பேர்ட் பாராளுமன்றம் உருவானது. இது ஒரு ஒன்றிய ஜெர்மன் அரசியலமைப்பை உருவாக்க முயன்றது. அரசியலமைப்பு முடியாட்சி, அடிப்படை உரிமைகள் அறிவிப்பு, இருமண்டல பாராளுமன்றம் ஆகியவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் பிரஷ்யா அரசர் ஃப்ரெடெரிக் வில்லியம் IV மக்களால் வழங்கப்பட்ட “கிரீடத்தை” நிராகரித்தார். இதனால் பாராளுமன்றம் தோல்வியடைந்தது மற்றும் எதிர்-புரட்சி வெற்றி பெற்றது.

1849-க்கு பின் ஆஸ்திரிய ஆதிக்கம் மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. ஒல்முட்ஸ் உடன்படிக்கை (1850) மூலம் பிரஷ்யா ஆஸ்திரிய தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டது; இது “ஒல்முட்ஸின் அவமானம்” என அழைக்கப்பட்டது. இந்த தோல்வி ஜெர்மன் தேசியவாதிகளுக்கு ஒரு முக்கியப் பாடமாக அமைந்தது. பிரான்பேர்ட் பாராளுமன்ற விவாதங்களை நேரில் கண்ட

ஓட்டோ வான் பிஸ்மார்க், ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பு பேச்சுவார்த்தைகளால் அல்ல, “இரத்தமும் இரும்பும்” என்ற கொள்கையால் மட்டுமே சாத்தியம் என முடிவு செய்தார். இந்தக் கருத்தே பின்னர் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பின் அடித்தளமாக அமைந்தது.

ஒருங்கிணைப்பு பாதை

ஜெர்மன் தேசிய இயக்கத்தின் மறுமலர்ச்சி (1859) இத்தாலிய ஒருங்கிணைப்பின் வெற்றியும், 1859 இல் ஆஸ்திரியா தோல்வியுற்றதும், ஜெர்மன் பிராந்தியங்களில் தேசிய இயக்கத்திற்கு புதிய ஊக்கத்தை அளித்தது. ஒற்றுமை குறித்த திட்டங்களில் கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன. சிலர் வலுவான மத்திய அரசை ஆதரித்தனர்; மற்றவர்கள் கூட்டமைப்பை விரும்பினர். தலைமையில் ஆஸ்திரியாவா அல்லது பிரஷ்யாவா என்ற கேள்வியும், ஆஸ்திரிய-பிரஷ்ய உறவை எவ்வாறு தீர்ப்பது என்பதிலும் குழப்பம் நிலவியது. புதிய சங்கங்கள் உருவாக, தாராளவாதிகள் ஜெர்மன் மாநிலங்களின் நிறுவன ஒற்றுமையை வலியுறுத்தினர்.

ஆஸ்திரியாவின் பலவீனம் மற்றும் பிரஷ்யாவின் முன்னேற்றம் 1859 இல் ஆஸ்திரியாவின் பலவீனம் வெளிப்பட்டது. இதனால் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பை ஆஸ்திரியா வழிநடத்துமா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. பிரஷ்யாவில் பழமைவாதிகள் ஆதிக்கம் செலுத்தினர்; 1850 இல் ஆஸ்திரியாவுக்கு சலுகை அளித்து, ஜெர்மன் ஒன்றியத் திட்டங்களை கைவிட்டதை அவர்கள் மறக்கவில்லை. இதன் பின்னணியில், பிரஷ்ய தலைமையின் சாத்தியம் வலுவடைந்தது.

பிஸ்மார்க்கின் அதிகார எழுச்சி (1862) 1858 இல் ஃப்ரெடெரிக் வில்லியம் IV உடல்நலக் குறைவால் விலக, வில்லியம் I அதிகாரத்தை ஏற்றார். இராணுவ சீர்திருத்தங்களை அவர் தொடங்கினார்; மொல்ட்கே மற்றும் ரூன் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இராணுவ நவீனமயமாக்கலுக்கான நிதியை தாராளவாதிகள் எதிர்த்ததால் அரசியல் முட்டுக்கட்டை உருவானது. இதை உடைக்க 1862 இல் ஓட்டோ வான் பிஸ்மார்க் பிரதமராக அழைக்கப்பட்டார்.

பிஸ்மார்க்கின் ‘உண்மையான அரசியல்’ பிஸ்மார்க் Realpolitik-ஐ பின்பற்றினார். பாராளுமன்ற ஒப்புதலின்றி வரிகளை வசூலித்து இராணுவ சீர்திருத்தங்களை முன்னெடுத்தார். வெளிநாட்டு தூதரக அனுபவம் அவருக்கு ஐரோப்பிய சக்திகளின் இயல்பை புரிய வைத்தது; ரஷ்யா, பிரான்ஸ் ஆகியவற்றுடன் நேர்மையான, கணக்கிட்ட உறவுகளை அவர் வளர்த்தார்.

ஆஸ்திரியாவுடன் தீர்மானம் ஜெர்மன் விவகாரங்களில் ஆஸ்திரியாவின் மேலாதிக்கத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வர பிஸ்மார்க் திட்டமிட்டார். போர் ஒரு கருவி மட்டுமே; சரியான தருணத்தில் இராஜதந்திரம் பயன்படுத்தப்பட்டது. 1863 இல் போலந்து கிளர்ச்சியின் போது ரஷ்ய ஆதரவை உறுதி செய்தார்; பிரான்சைத் தற்காலிகமாக நடுநிலைப்படுத்தினார்.

ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யப் போர் (1866) ஷ்லெஸ்விச்-ஹோல்ஸ்டைன் நிர்வாக விவகாரம் போருக்கு வழிவகுத்தது. ஏழு வாரப் போரில் பிரஷ்யா வெற்றி பெற்றது. சடோவா போரின் பின்னர், பிஸ்மார்க் ஆஸ்திரியாவை தாராளமாக கையாள்ந்து, இழப்பீடு விதிக்காமல், எதிர்கால ஒத்துழைப்பை திறந்துவைத்தார். இதன் மூலம் ஜெர்மன் கூட்டமைப்பு கலைந்து, பிரஷ்யா தலைமையிலான வடக்கு ஜெர்மன் கூட்டமைப்பு உருவானது.

வடக்கு ஜெர்மன் கூட்டமைப்பு (1867) புதிய கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பில் மாநில தன்னாட்சி பாதுகாக்கப்பட்டது; ஆனால் வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் மற்றும் இராணுவம்

மையப்படுத்தப்பட்டது. உலகளாவிய ஆண் வாக்குரிமையுடன் சட்டமன்றம் அமைக்கப்பட்டது. தேசியவாதம் தாராளவாதிகளை இணைத்தது; அவர்கள் பிஸ்மார்க்குடன் ஒத்துழைத்தனர்.

பிராங்கோ-புரூஸ்சியன் போர் (1870-71) பிரான்சுடன் ஏற்பட்ட மோதல் தென் ஜெர்மன் மாநிலங்களை பிரஷ்யாவுடன் இணைத்தது. செடான் தோல்விக்குப் பின் பிரான்சு சரணடைந்தது. 1871 ஃபிராங்க்பேர்ட் உடன்படிக்கையின்படி அல்சேஸ்-லோரெய்ன் ஜெர்மனிக்குக் கிடைத்தது; இழப்பீடும் விதிக்கப்பட்டது.

ஜெர்மன் பேரரசின் அறிவிப்பு (1871) போரின் முக்கிய விளைவு ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பின் நிறைவு. தென் மாநிலங்கள் வடக்கு கூட்டமைப்பில் இணைந்தன. பிரஷ்ய அரசர் வில்லியம் I, ஜெர்மன் பேரரசராக அறிவிக்கப்பட்டார். இவ்வாறு, பிஸ்மார்க்கின் 'இரத்தமும் இரும்பும்' கொள்கை மூலம் ஜெர்மன் ஐக்கியம் நிறைவேறியது.

ஜெர்மன் மற்றும் இத்தாலிய ஒருங்கிணைப்பிற்கு இடையே ஒப்பீடு

ஜெர்மனிய மற்றும் இத்தாலிய ஒருங்கிணைப்புகளுக்கு இடையே பல ஒற்றுமைகளும் வேறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. இத்தாலி மற்றும் ஜெர்மனி ஆகிய இரு நாடுகளிலும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு பெரும்பாலும் யுத்தங்களின் மூலம் சாதிக்கப்பட்டது. இரு இயக்கங்களிலும் ஆஸ்திரியா முக்கியமான தடையாக இருந்தது. இருப்பினும், இத்தாலியில் ஆஸ்திரியா வெளிநாட்டு ஆதிக்க சக்தியாகக் கருதப்பட்டதாலும், ஜெர்மனியில் அது ஜெர்மன் மாநிலங்களின் தலைமைப் பதவியில் இருந்ததாலும் இந்த தடையின் தன்மை மாறுபட்டதாக இருந்தது. இரு நாடுகளிலும் ஒருங்கிணைப்பிற்காக ஆபத்தான சூழ்நிலைகள், தேசிய உணர்வைத் தூண்டும் நிகழ்வுகள் மற்றும் திறமையான இராஜதந்திர நடவடிக்கைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

வேறுபாடுகளைப் பார்க்கும்போது, இத்தாலியில் சாவோய் வம்சத்தைச் சேர்ந்த சர்டினியா-பைட்மாண்ட் அரசர்கள் ஒருங்கிணைப்பின் தலைமையினை மேற்கொண்டனர். அதற்கு மாறாக, ஜெர்மனியில் ஹோஹென்சொல்லர்ன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த புரூசிய அரசர்கள் ஒருங்கிணைப்பை வழிநடத்தினர். சர்டினியா-பைட்மாண்ட் ஒரு நடுத்தர சக்தியாக இருந்து வெளிநாட்டு உதவியை (குறிப்பாக பிரான்சின் ஆதரவை) நாடிய நிலையில், பிரஷியா ஒரு பெரிய வல்லரசாக இருந்து தனது சொந்த இராணுவ, பொருளாதார வளங்களின் மூலம் ஒருங்கிணைப்பை நிறைவேற்றியது. இத்தாலியில் மக்கள் இயக்கமும் தேசிய உணர்வும் முக்கிய பங்கு வகித்தபோது, ஜெர்மனியில் பொருளாதார ஒருங்கிணைப்பு (சோல்வெரைன்) மற்றும் வலுவான இராணுவ சக்தி முக்கிய காரணிகளாக அமைந்தன. மேலும், இத்தாலியில் ஒருங்கிணைப்பு ஓரளவு மக்களின் சம்மதத்துடன் நடைபெற்றதாகக் கருதப்படுவதால், ஜெர்மனியில் அது பிரஷியாவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் மேலிருந்து திணிக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பின் விளைவுகள் ஐரோப்பிய அரசியலில் ஆழமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. ஜெர்மனியின் எழுச்சிக்கு முன், பிரான்சு மேற்கு ஐரோப்பாவின் மிகப்பெரிய சக்தியாக இருந்து வந்தது. ஆனால் அல்சேஸ்-லோரெய்ன் பகுதிகளை இழந்த பிறகு, பிரான்சு தனது மேலாதிக்கத்தை இழந்து, பிரிட்டனுடன் சமரசப் போக்கை (என்டென்டி கார்டியலே) மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது.

ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்புக்குப் பிறகு, ஜெர்மனி மிக வேகமாக தொழில்மயமாக்கத்தை அடைந்தது. கனரக தொழில்கள், இரயில் பாதைகள் மற்றும் நவீன தொழிற்சாலைகள் வளர்ந்து,

ஐரோப்பாவின் முக்கிய தொழில்துறை சக்தியாக அது உருவெடுத்தது. இதனால் இத்தாலி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி மற்றும் ரஷ்யா போன்ற நாடுகள் ஜெர்மனியை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு தொழில்துறை வளர்ச்சியை மேற்கொள்ள முயன்றன.

கிழக்கு ஐரோப்பிய பிரச்சினையும் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பின் விளைவாக தீவிரமடைந்தது. ரஷ்யா பான்-ஸ்லாவிசம் என்ற கொள்கையின் மூலம் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தனது செல்வாக்கை விரிவுபடுத்த முயன்றது. இதற்கு எதிராக ஜெர்மனி, பெர்லின்-பாக்தாத் இரயில் திட்டம் போன்ற முயற்சிகள் மூலம் மத்திய கிழக்கில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த முயன்றது. இந்தப் போட்டி ஜெர்மனி மற்றும் ரஷ்யா இடையே பகைமையை உருவாக்கி, பின்னர் முதல் உலகப் போருக்கான சூழலை உருவாக்கியது.

ஆஸ்திரியா, பிரஷியாவிடம் தோல்வியடைந்த பிறகு, தனது பேரரசை காப்பாற்ற ஹங்கேரியுடன் சமரசம் செய்து ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி இரட்டை பேரரசை உருவாக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பல இனங்கள் மற்றும் மொழிகள் கொண்ட இந்த பேரரசு உள்ளார்ந்த பதற்றங்களால் பலவீனமடைந்தது. இதனால் ஜெர்மனியுடன் அதன் உறவுகள் மேலும் சிக்கலானதாக மாறின.

மேலும், ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பு பிராங்கோ-ஜெர்மன் பகைமையை தீவிரப்படுத்தியது. அல்சேஸ்-லோரெயன் பிரச்சினை பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனி இடையே நீடித்த விரோதத்தை உருவாக்கியது. இந்த பகைமை ஐரோப்பிய அரசியலில் சமநிலையை குலைத்து, பெல்ஜியம் மற்றும் லக்சம்பர்க் போன்ற நடுநிலை நாடுகளிலும் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இவ்வாறு, ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பு ஐரோப்பிய அரசியல், பொருளாதாரம் மற்றும் சர்வதேச உறவுகளில் நீண்டகால தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஒரு முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்வாக அமைந்தது.

உலகமயமாக்கல்

உலகமயமாக்கல் என்பது கருத்துக்கள், பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள் முழுவதும் பரவும் செயல்முறையாகும் உலகம். வணிகத்தில், இந்த வார்த்தை பெரும்பாலும் பொருளாதார சூழலில் விவரிக்க பயன்படுத்தப்படுகிறது சுதந்திர வர்த்தகம், மூலதனம் மற்றும் பெருநிறுவனங்களின் இலவச ஓட்டம் ஆகியவற்றால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு ஒருங்கிணைந்த பொருளாதாரம் வருமானத்தை அதிகரிக்கவும் பொது நலனுக்காகவும் வெளிநாட்டு தொழிலாளர் சந்தைகளைப் பயன்படுத்துதல்.

உலகமயமாக்கல் எவ்வாறு செயல்படுகிறது உலகமயமாக்கல் அரசியல், கலாச்சார மற்றும் பொருளாதார அமைப்புகளின் இணைப்பால் இயக்கப்படுகிறது இது இறுதியில் ஊக்குவிக்கும் மற்றும் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ கூட அதிகரிக்க வேண்டும் பல்வேறு நாடுகளுக்கு இடையேயான தொடர்பு, ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் சார்பு "உலகின் மிகவும் வேறுபட்ட பகுதிகள் அரசியல் ரீதியாக பின்னிப்பிணைந்துள்ளன, கலாச்சார ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும், உலகம் உலகமயமாகிறது.

இத்தகைய சர்வதேச தொடர்புகள் மற்றும் சார்புகள் மூலம் செயல்படுத்தப்படுகிறது தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள், குறிப்பாக போக்குவரத்து துறையில் மற்றும் தொலைத்தொடர்பு. பொதுவாக, பணம், தொழில்நுட்பம், பொருட்கள்

மற்றும் மக்கள் கூட அவர்கள் எப்போதும் இல்லாததை விட இன்று மிக வேகமாக தேசிய எல்லைகளை கடந்து செல்கிறார்கள் கடந்த அறிவு, கருத்துக்கள் மற்றும் கலாச்சாரங்களின் ஓட்டம் இணையம் மூலம் துரிதப்படுத்தப்படுகிறது தகவல் தொடர்பு

உலகமயமாக்கலின் வகைகள்

உலகமயமாக்கலில் மூன்று வகைகள் உள்ளன: பொருளாதாரம், அரசியல் மற்றும் கலாச்சாரம் கீழே விளக்கப்பட்டது.

1. பொருளாதார உலகமயமாக்கல் - இந்த வகை ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் அதன் மீது கவனம் செலுத்துகிறது சர்வதேச நிதிச் சந்தைகள் மற்றும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் ஒருங்கிணைப்பு சர்வதேச சந்தைகளில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

2. அரசியல் உலகமயமாக்கல் - அரசியல் உலகமயமாக்கல் முக்கியமாக கொள்கைகளை கையாள்கிறது சர்வதேச வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தை எளிதாக்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது கூட அத்தகைய கொள்கைகளை மேலும் செயல்படுத்தும் நிறுவனங்களுடன் தொடர்பு கொள்கிறது தேசிய அரசாங்கங்கள் மற்றும் சர்வதேச நிறுவனங்களும் அடங்கும் சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வர்த்தக அமைப்பு.

3. கலாச்சார உலகமயமாக்கல் - இந்த வகை சமூக காரணிகளை வழிநடத்துகிறது தகவல்தொடர்பு எளிதாக்குதல் போன்ற ஒருங்கிணைக்க கலாச்சாரங்கள் மற்றும் போக்குவரத்து, இது தொழில்நுட்பத்தின் முன்னேற்றத்தால் செய்யப்படுகிறது. உலகமயமாக்கலின் அனைத்து வகைகளும் ஒன்றுக்கொன்று செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, சில தாராளமய வர்த்தகக் கொள்கைகளால் பொருளாதார உலகமயமாக்கல் சாத்தியமாகிறது அரசியல் உலகமயமாக்கல் வகையின் கீழ் வரும். அதேபோல, கலாச்சார உலகமயமாக்கல் அரசியல் உலகமயமாதலில் இயற்றப்படும் பல்வேறு கொள்கைகளாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறது மற்றும் ஒரு கலாச்சாரத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் பொருளாதார உலகமயமாக்கலால் பாதிக்கப்படுகிறது மற்ற கலாச்சாரங்களுடன் உள்ளது. இந்த மூன்று வகையான உலகமயமாக்கலுக்கு மத்தியில் இருக்கும் இந்த ஒருங்கிணைக்கும் நூல் ஒன்றும் இல்லை தொழில்நுட்பத்தின் முன்னேற்றம் தவிர. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, தொழில்நுட்பம் ஒவ்வொரு வகையையும் விரைவுபடுத்துவதில் பங்கு வகிக்கிறது.

உலகமயமாக்கலின் விளைவுகள்

பல்வேறு வகையான உலகமயமாக்கலின் விளைவுகளை உள்ளூர் மட்டத்திலும் உணரலாம். உலக அளவில், மற்றும் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் தொடர்புகளை அவதானிக்கலாம், மைக்ரோ மட்டத்தில் ஒரு தனிநபரிலிருந்து மேக்ரோ மட்டத்தில் ஒரு சமூகம் வரை.

- தனிநபர் நிலை சர்வதேச செல்வாக்கு ஒரு கொண்டிருக்கும் வழியை உள்ளடக்கியது ஒரு தேசத்திலோ அல்லது ஒரு பிராந்தியத்திலோ உள்ள சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.
- சமூக அளவில் உள்ளூர் அல்லது பிராந்திய நிறுவனங்களில் ஏற்படும் விளைவுகள், வணிகங்கள் மற்றும் பொருளாதாரங்கள்.
- நிறுவன மட்டமானது பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மீதான விளைவுகளை உள்ளடக்கியது சர்வதேச மாணவர்களைக் கொண்ட அரசாங்கங்கள் மற்றும் உயர் கல்வி நிறுவனங்கள். இந்த மட்டத்தில், கீழ் மட்டங்களைப் பாதிக்கும் முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன. உலகமயமாதலின் விளைவுகளைத் தெளிவாகக் காணமுடியும் போது, நிகர தாக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்கிறது பூகோளமயமாக்கல் என்பது ஒரு சிக்கலான கருத்தாகும், ஏனெனில் உலகமயமாக்கலின் குறிப்பிட்ட முடிவுகள் பெரும்பாலும் ஆதரவாளர்களால் நேர்மறையாகவும் விமர்சகர்களால் எதிர்மறையாகவும் பார்க்கப்படுகிறது. பல முறை, ஒரு நிறுவனத்திற்கு பயனளிக்கும் உறவு மற்றொன்றை சேதப்படுத்தலாம் உலகமயமாக்கல் உலகிற்கு பெரும் நன்மைகளை வழங்குவது சர்ச்சைக்குரிய ஒரு புள்ளியாகவே உள்ளது.

உலகமயமாக்கலின் எடுத்துக்காட்டுகள்

உலகமயமாக்கலின் மிக முக்கியமான உதாரணங்களில் ஒன்று பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் இருப்பு நிறுவனங்கள். ஏளிமையான சொற்களில் பன்னாட்டு நிறுவனம் என்ற சொல்லுக்கு வணிகம் என்று பொருள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் செயல்பாடுகளை நடத்துகிறது. உதாரணமாக, மெக்டொனால்ட்ஸ் 37,855 உணவகங்களைக் கொண்ட ஒரு பன்னாட்டு துரித உணவுக் கழகம் 120க்கும் மேல் பரவியுள்ளது 2018 ஆம் ஆண்டு நிலவரப்படி நாடுகள் மற்றும் பிரதேசங்கள். 1.7 மில்லியன் பணியாளர்களுடன், இது கண்டறியப்பட்டுள்ளது உலகளவில் இரண்டாவது பெரிய தனியார் முதலாளியாக இருக்க வேண்டும். பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் பிற எடுத்துக்காட்டுகளில் பின்வருவன அடங்கும்:

- ∴போர்டு மோட்டார் நிறுவனம், சுமார் 1,200 உடன் பணிபுரியும் ஒரு அமைப்பு இது உலகெங்கிலும் உள்ள அடுக்கு 1 என அடையாளம் காணும் சப்ளையர்கள்.
- Amazon இது பல்லாயிரக்கணக்கான சப்ளையர்களைப் பயன்படுத்தும் ஒரு நிறுவனமாகும் மற்றும் உலகம் முழுவதும் வேலை செய்கிறது. சமூக மற்றும் பொருளாதாரத்தில் அவர்களின் மகத்தான இருப்பு மற்றும் செல்வாக்கு மூலம் அவற்றை நடத்தும் நாடுகளில் வளர்ச்சி, பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் போன்றவை மெக்டொனால்ட்ஸ், அமேசான் மற்றும் ∴போர்டு ஆகியவை குறியீடாகக் காணப்படுகின்றன. ஒருபுறம், பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் தாங்கள் இருக்கும் பகுதிக்கு வேலைகள், திறன்கள் மற்றும் செல்வங்களைக் கொண்டு வர முடியும் உள்ளூர் மக்கள் மற்றும் வளங்களில் முதலீடு செய்வதன் மூலம் மறுபுறம், பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் உள்ளூர் வணிகங்களை அழிக்க முடியும், வளரும் நாடுகளில் மலிவு உழைப்பை சுரண்டி கலாச்சார பன்முகத்தன்மையை

அச்சுறுத்துகிறது. போது அவர்கள் செயல்படும் பிராந்தியங்களுக்கு நன்மைகளை வழங்குகிறார்கள், அவை பெரும்பாலும் நீடிக்க முடியாதவை ஏனெனில் கார்ப்பரேஷனின் விசுவாசம் இறுதியில் அதன் அடிமட்டக் கோட்டிலேயே உள்ளது கலாச்சாரத்தில் அது தன்னை இணைத்துக் கொண்டது.

உலகமயமாக்கலின் நன்மைகள்

உலகமயமாக்கலை ஆதரிப்பவர்கள், உலகமயமாக்கல்தான் தீர்வுக்கு வழிவகுத்தது என்று வாதிடுகின்றனர் வறுமை மற்றும் வேலையின்மை போன்ற பல்வேறு அடிப்படை பிரச்சனைகள். இது முக்கியமாக பணக்காரர்களுக்கு பயனளிக்கும் ஒரு சுதந்திர சந்தையை ஊக்குவிப்பதன் மூலம் செய்யப்படுகிறது மற்றும் ஏழை நாடுகள் அதே வழியில்.

மேலும், இது தடையற்ற வர்த்தகம் என்று அவர்கள் வாதிடுகின்றனர், இது அளவைக் குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது நாடுகளிடையே வர்த்தக தடைகள். இதன் விளைவாக பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறது, வேலைகளை உருவாக்குகிறது, நிறுவனங்களை அதிக போட்டித்தன்மையுடன் உருவாக்குகிறது மற்றும் நுகர்வோருக்கு விலைகளை குறைக்கிறது. இது மேலும் ஏழை நாடுகளுக்கு பொருளாதாரத்திற்கான வாய்ப்பை வழங்குகிறது

வெளிநாட்டு மூலதனம் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தை நல்ல அளவில் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் வளர்ச்சி, மேலும் மேம்பட்ட மற்றும் சிறந்த தரத்தை உருவாக்கும் நிலைமைகளுக்கு வழிவகுக்கும் அந்த நாட்டு மக்களுக்காக வாழ்கிறார். உலகமயமாக்கலின் தீமைகள் உலகமயமாக்கலின் ஆதரவாளர்கள் பலர் உலகமயமாக்கலை தீர்க்கும் அணுகுமுறையாகக் கருதுகின்றனர் அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள், விமர்சகர்கள் உலகத்தை மோசமாக்கிய ஒன்றாகக் கருதுகின்றனர் சமத்துவமின்மை. உதாரணமாக, சில ஆதரவாளர்கள் உலகமயமாக்கல் புதிய சந்தைகளை உருவாக்குகிறது என்று கூறுகிறார்கள் மற்றும் செல்வம் - மற்றும் நீக்குவதன் மூலம் அதிக கலாச்சார மற்றும் சமூக ஒருங்கிணைப்பை ஊக்குவிக்கிறது தடைகள் - தேசியக் கொள்கைகளை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துவதற்கு தடைகளை நீக்குவதை விமர்சகர்கள் குற்றம் சாட்டுகின்றனர் மற்றும் கலாச்சாரங்கள் மற்றும் குறைந்த விலைக்கு ஆதரவாக மேம்பட்ட தொழிலாளர் சந்தைகளை சீர்குலைத்தல் வேறு இடங்களில் ஊதியம்.

சில விமர்சகர்கள் இத்தகைய நகர்வுகள் வளர்ந்த நாடுகளில் வாழ்க்கைத் தரத்தை குறைக்கலாம் என்று கூறுகிறார்கள் வேலைகளை நீக்குவதன் மூலம் நாடுகள். கலாச்சார உலகமயமாக்கலின் ஆதரவாளர்கள் மேம்பட்டதை சுட்டிக்காட்டுகின்றனர் உலக அளவில் மனித உரிமைகளை அங்கீகரித்தல் மற்றும் பகிர்ந்த புரிதல் சுற்றுச்சூழலில் நமது தாக்கம், அதே சமயம் விமர்சகர்கள் தனித்துவமான கலாச்சாரத்தின் அழிவைக் குறை கூறுகின்றனர் அடையாளம் மற்றும் மொழி, குறிப்பாக சமூக ஊடக யுகத்தில். உலகமயமாக்கலின் எதிர்காலம் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள், குறிப்பாக பிளாக்

செயின் மொபைல் தொடர்பு மற்றும் வங்கி பொருளாதார உலகமயமாக்கலைத் தூண்டுகின்றன. ஆயினும்கூட, 21 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உலகமயமாக்கலின் விரைவான வேகம் முடியும் பாதுகாப்புவாதம் மற்றும் எதிர்ப்பின் சாத்தியமான உயரும் நிலைகளால் மெதுவாக அல்லது தலைகீழாக மாறலாம் உலகமயமாக்கல் உணர்வு பல நாடுகளில் நடக்கிறது.

கட்டணங்கள் மற்றும் வர்த்தகம் தொடர்பான பொதுவான ஒப்பந்தம் (GATT)

உள்நாட்டு கொள்கைகள் மற்றும் நிறுவனங்களை எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் இருந்தாலும், வர்த்தகக் கொள்கைகள்-குறுகலாக வரையறுக்கப்பட்டவை-இன்றைய சர்வதேச பொருளாதார நிலப்பரப்பில் இன்னும் முக்கியமானவை.

இரண்டாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து சர்வதேச வர்த்தக அமைப்பை (ஐ.டி.ஓ) உருவாக்க பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் அரசாங்கங்கள் தவறியதன் விளைவாக சுங்கவரி மற்றும் வர்த்தகம் தொடர்பான பொதுவான ஒப்பந்தம் (கேட்) இருந்தது. அத்தகைய அமைப்பின் சாசனம் குறித்த பேச்சுவார்த்தைகள் 1948 இல் ஹவானாவில் வெற்றிகரமாக முடிவுக்கு வந்தன, ஆனால் பேச்சுவார்த்தைகள் ஐ.டி.ஓவை நிறுவ வழிவகுக்கவில்லை, ஏனெனில் அமெரிக்க காங்கிரஸ் ஒப்பந்தத்தை அங்கீகரிக்க மறுக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதற்கிடையில், ஐ.டி.ஓ பேச்சுவார்த்தைகள் முடிவடைவதற்கு முன்னர் 1947 ஆம் ஆண்டில் இருபத்தி மூன்று நாடுகள் பன்னிரண்டு தொழில்துறை மற்றும் பதினொரு வளரும் நாடுகளால் புயுவுவு பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டது. ஐ.டி.ஓ ஒருபோதும் நடைமுறைக்கு வராததால், பேச்சுவார்த்தைகளின் ஒரே உறுதியான முடிவு கேட் மட்டுமே.

புயுவுவு என்பது சர்வதேச வர்த்தகத் தை நடத்துவதற்கான ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விதிகளின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்ட ஒரு பன்முக ஒப்பந்தமாகும். 1947 முதல், வர்த்தக தடைகளை குறைக்க முற்படும் தொழில்துறை நாடுகளின் அரசாங்கங்களுக்கு புயுவுவு முக்கிய மைய புள்ளியாக உள்ளது. புயுவுவு ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் ஒரு கட்டண ஒப்பந்தத்திற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், காலப்போக்கில் மற்றும் சராசரி கட்டண நிலைகள் வீழ்ச்சியடைந்த நிலையில், இது பெருகிய முறையில் கட்டணமில்லாத வர்த்தகக் கொள்கைகள் மற்றும் வர்த்தகத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் உள்நாட்டு கொள்கைகளில் கவனம் செலுத்த வந்தது. 1944 இல் உருகுவே சுற்று முடிவதற்குள், 128 நாடுகள் புயுவுவு இல் இணைந்தன. அதன் அடிப்படை நோக்கம் ' வர்த்தகத் தை தாராளமயமாக்குவதும், நாற்பத்தேழு ஆண்டுகளாக வர்த்தக தடைகளை குறைப்பதற்கும் சர்வதேச வர்த்தக உறவுகளுக்கும் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதில் அக்கறை கொண்டிருந்தது. அதன் விதிகளின் பயன்பாட்டை மேற்பார்வை செய்வது அதன் செயல்பாடுகளின் முக்கியமான மற்றும் தொடர்ச்சியான பகுதியாகும்.

GATT இன் கீழ் வர்த்தக பேச்சுவார்த்தைகள்

புயுவுவு இன் அனுசரணையில் எட்டு பெரிய வர்த்தக பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்துள்ளன. இந்த பேச்சுவார்த்தைகளின் விளைவாக, உலக வர்த்தகத்தில் நுழையும்

ஆயிரக்கணக்கான பொருட்களுக்கான கட்டண விகிதங்கள் குறைக்கப்பட்டன, அல்லது அதிகரிப்புக்கு எதிராக கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. கென்னடி சுற்று பேச்சுவார்த்தைகள் மட்டுமே உலக தொழில்துறை கட்டணங்களின் சராசரி அளவை மூன்றில் ஒரு பங்காகக் குறைத்தன. டோக்கியோ சுற்று பேச்சுவார்த்தைகள் கட்டண மற்றும் கட்டணமில்லாத நடவடிக்கைகள் குறித்து சில விரிவான ஒப்பந்தங்களை உருவாக்கியது.

கட்டணமில்லாத நடவடிக்கைகள்

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில் பொதுவான கட்டணங்கள் குறைந்துவிட்டதால், கட்டணமில்லாத தடைகளின் உலக வர்த்தகத் தில் சிதைந்த விளைவுகள் மிகவும் பரவலாகிவிட்டன. டோக்கியோ சுற்று முந்தைய வர்த்தக பேச்சுவார்த்தைகளிலிருந்து வேறுபட்டது, இந்த கட்டணமில்லாத தடைகளின் சிக்கலைச் சமாளிக்க முயன்றது. டோக்கியோ சுற்று முடிவுகளின் முக்கிய அம்சம் பிணைப்பு ஒப்பந்தங்கள் அல்லது குறியீடுகளை உள்ளடக்கியது, இந்த கட்டணமில்லாத நடவடிக்கைகளை மிகவும் பயனுள்ள சர்வதேச ஒழுக்கத்தின் கீழ் குறைத்து கொண்டு வருவதை நோக்கமாகக் கொண்டது.

அதன் தற்காலிக இயல்பு மற்றும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட செயல்பாட்டுத் துறையைப் பொறுத்தவரை, நாற்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக உலக வர்த்தகத் தின் தாராளமயமாக்கலை ஊக்குவிப்பதிலும் பாதுகாப்பதிலும் புயுவுவு இன் வெற்றி தவிர்க்க முடியாதது. 1950 மற்றும் 1960 களில் தொழில்துறை கட்டணங்களை சராசரியாக 40 சதவீதத்திலிருந்து 4 சதவீதத்திற்கும் குறைவாகக் குறைப்பது உலக வர்த்தகத்தில் உயர் வளர்ச்சி விகிதங் களை அடைய உதவியது. சராசரியாக ஆண்டுக்கு 8 சதவீதம்.

உருகுவே சுற்றின் போது புதிய உறுப்பினர்களின் அவசரம், அப்போது புயுவுவு ஆல் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட பல பக்க வர்த்தக முறை, வளர்ச்சிக்கான ஒரு நங்கூரம் மற்றும் பொருளாதார மற்றும் வர்த்தக சீர்திருத் தத்தின் ஒரு கருவியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது என்பதை நிரூபித்தது.

வர்த்தக விஷயங்களில் நீதித்துறை ஒரு முழு கார்பஸ் புயுவுவு இன் கீழ் உருவானது. உலக வர்த்தக அமைப்பு, பெரிய அளவில், புயுவுவு ஆல் வழங்கப்பட்ட வலுவான அடித்தளத்தின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டுள்ளது.

உலக வர்த்தக அமைப்பின் செயல்பாடுகள் மற்றும் குறிக்கோள்கள்

உலக வர்த்தக அமைப்பு (றுவுவு) 1 ஜனவரி 1995 இல் நிறுவப்பட்டது. உருகுவே சுற்று முடிவுகளின் உருவகமாகவும், புயுவுவு க்கு அடுத்தபடியாகவும் றுவுவு உள்ளது. எழுபத்தாறு அரசாங்கங்கள் அதன் முதல் நாளில் உலக வர்த்தக அமைப்பின் உறுப்பினர்களானன. டிசம்பர் 2000 க்குள், 142 உறுப்பினர்கள் இருந்தனர், முப்பத்தி நான்கு நாடுகளில் பார்வையாளர் அந்தஸ்து உள்ளது மற்றும் இருபத்தெட்டு உறுப்பினர்களின் காத்திருப்பு பட்டியல் உள்ளது. உலக வர்த்தகத்தில் 90 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானவை அவை. றுவுவு அதன் உறுப்பினர்களால் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்ட வர்த்தக ஒப்பந்தங்களை நிர்வகிக்கிறது, குறிப்பாக வர்த்தகம் மற்றும்

சேவைகள் தொடர்பான பொதுவான ஒப்பந்தங்கள் (GATS) மற்றும் அறிவுசார் சொத்துரிமைகளின் வர்த்தக தொடர்பான அம்சங்கள் (வுசுஜீஸ்) ஒப்பந்தங்கள். 1990 களின் முற்பகுதியில் GATT இன் கீழ் வளர்ந்த நிறுவன கட்டமைப்பை WTO உருவாக்குகிறது.

உலக வர்த்தக அமைப்பின் அத்தியாவசிய செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு:

1. உலக வர்த்தக அமைப்பை உருவாக்கும் பலதரப்பு மற்றும் பன்முக வர்த்தக ஒப்பந்தங்களை நிர்வகித்தல் மற்றும் செயல்படுத்துதல்
2. பலதரப்பு வர்த்தக பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான மன்றமாக செயல்படுகிறது
3. வர்த்தக மோதல்களைத் தீர்க்க முயல்கிறது
4. தேசிய வர்த்தக கொள்கைகளை மேற்பார்வை செய்தல்
5. ஒத்துழைப்பு மற்ற சர்வதேச நிறுவனங்கள் இங்லோபல் கொள்கை தயாரிப்பில் ஈடுபட்டன.

புயுவுவு முதல் நுவுழு வரை

அதன் இரு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக, புயுவுவு அமைப்பு பல நாடுகளை உள்ளடக்கியதாக விரிவடைந்தது. இது ஒரு உண்மையான உலக வர்த்தக அமைப்பாக பரிணமித்தது, ஆனால் “பக்க ஒப்பந்தங்கள்” அல்லது குறியீடுகளாக பெருகிய முறையில் துண்டு துண்டான ஒன்று நாடுகளின் துணைக்குழுக்களிடையே பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டது. இது மிகவும் சிக்கலான மற்றும் கவனமாக வடிவமைக்கப்பட்ட சட்ட உரை, இது பல துணை நிரல்களால் நீட்டிக்கப்பட்டது அல்லது மாற்றப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், உருகுவே சுற்று வரை, விவசாயம், ஐவுளி மற்றும் ஆடை ஆகியவற்றில் எந்த முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. இந்த துறைகள் பலதரப்பு ஒழுக்கத்திற்கு உட்படுத்தப்படுவதற்கு இறுதியாக அனுமதித்தது, சேவைகளில் வர்த்தகம் செய்வதற்கான விதிமுறைகளை நிறுவுதல் மற்றும் அறிவுசார் சொத்துரிமைகளை (ஐபிஆர்) அமல்படுத்துதல், அத்துடன் உலக வணிக அமைப்பை உருவாக்குதல். புயுவுவு க்கும் நுவுழு க்கும் இடையில் பல வேறுபாடுகள் உள்ளன, ஆனால் அடிப்படைக் கொள்கைகள் அப்படியே இருக்கின்றன.

உலக வர்த்தக அமைப்பின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்

உலக வர்த்தக அமைப்பு வர்த்தக கொள்கைகளுக்கான கட்டமைப்பை நிறுவுகிறது இது விளைவுகளை வரையறுக்கவோ குறிப்பிடவோ இல்லை. இது வர்த்தக கொள்கை விளையாட்டின் விதிகளை அமைப்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ளது, விளையாட்டின் முடிவுகளுடன் அல்ல. ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகளாக, GATT இன் முக்கிய விதிகள் உறுப்பினர்கள் மற்றும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மற்றும் உள்நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்கள் இடையே பாகுபாட்டை தடைசெய்தன. நாற்பது கவுன்சில்கள், குழுக்கள், துணைக்குழுக்கள், அமைப்புகள் மற்றும் நிலைக்குழுக்கள்

அல்லது பணிக்குழுக்கள் 2000 ஆம் ஆண்டில் றுவுழு அனுசரணையில் செயல்பட்டன, இது புயுவுவு இன் கீழ் இரு மடங்கிற்கும் அதிகமாகும். இத்தகைய உடல்கள் அனைத்து உலக வர்த்தக அமைப்பின் உறுப்பினர்களுக்கும் திறந்திருக்கும், ஆனால் பொதுவாக மிக முக்கியமான வர்த்தக நாடுகள் மட்டுமே கூட்டங்களுக்கு தொடர்ந்து பிரதிநிதிகளை அனுப்புகின்றன. பங்கேற்பின் அளவு தேசிய நலன்கள் மற்றும் வள கட்டுப்பாடுகளின் கலவையை பிரதிபலிக்கிறது. குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள், குறிப்பாக, இந்த கூட்டங்களில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுவதில்லை

1994 க்கு முந்தைய புயுவுவு மற்றும் றுவுழு இரண்டையும் புரிந்து கொள்வதில் ஐந்து கொள்கைகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை: பாகுபாடு காட்டாதது, பரஸ்பரம், நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய கடமைகள், வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் பாதுகாப்பு சர்வதேச சந்தைப்படுத்தல் மீது உலக வர்த்தக அமைப்பின் தாக்கம்

உலக வர்த்தகம் என்பது உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் தங்கள் வணிகத்தை இயக்கும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாடுகளுக்கு இடையிலான ஒப்பந்தமாக வரையறுக்கப்படுகிறது. தேசிய எல்லைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளை இறக்குமதி செய்து ஏற்றுமதி செய்வதன் மூலம் இந்த வணிகம் செய்யப்படுகிறது.

கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஐந்து கூறுகள் காரணமாக சர்வதேச வர்த்தகம் சாத்தியமாகும்:

1. பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்கான ஒப்பந்தம்
2. பொருட்களை எடுத்துச் செல்வது தொடர்பான ஒப்பந்தம்
3. காப்பீடு தொடர்பான ஒப்பந்தம்
4. சட்ட முறைகளை நிறைவேற்ற ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி அதிகாரிகளிடமிருந்து ஒப்புதல்
5. வாங்குபவர் மற்றும் விற்பனையாளர் ஒப்புக்கொண்டபடி பணம் செலுத்தும் முறை.

உலக வர்த்தக அமைப்பு (WTO) சர்வதேச வர்த்தகத்தை உலகளவில் சுங்கவரிகளை ஒழுங்குபடுத்துகிறது மற்றும் உறுப்பு நாடுகளிடையே மோதல்களை தீர்க்கிறது. சர்வதேச சந்தைப்படுத்துதலில் றுவுழு இன் பங்ை றுவுழு இன் பல்வேறு செயல்பாடுகளால் புரிந்து கொள்ள முடியும். முந்தைய பிரிவில் நீங்கள் சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டீர்கள், சர்வதேச சந்தைப்படுத்தல் அடிப்படையில் செயல்பாடுகளை மறுபரிசீலனை செய்வோம்:

- i. ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துதல், நிர்வகித்தல் மற்றும் செயல்படுத்துதல் மற்றும் நாடுகளுக்கிடையேயான பலதரப்பு வர்த்தக ஒப்பந்தங்களை உலக வணிக அமைப்பு எளிதாக்குகிறது. இது பலதரப்பு வர்த்தக ஒப்பந்தங்களை செயல்படுத்துதல், நிர்வாகம் மற்றும் செயல்படுத்துவதற்கான கட்டமைப்பையும் வழங்குகிறது.

- ii. ஒப்பந்தத்தின் கீழ் கையாளப்படும் விஷயங்களில் உறுப்பு நாடுகளிடையே அவர்களின் பன்முக வர்த்தக உறவுகள் தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு றுவுழு ஒரு மன்றத்தை வழங்குகிறது
- iii. றுவுழு சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்கான விதிகள் மற்றும் நடைமுறைகள் பற்றிய புரிதலை நிர்வகிக்கிறது.
- iv. றுவுழு வர்த்தக கொள்கை மறுஆய்வு பொறிமுறையை நிர்வகிக்கிறது
- v. உலக நாணய நிதியம் (சர்வதேச நாணய நிதியம்) மற்றும் சர்வதேச வங்கி புனரமைப்பு மற்றும் மேம்பாடு (ஐபிஆர்டி) மற்றும் அதனுடன் இணைந்த நிறுவனங்களுடன் உலக வர்த்தக கொள்கை ஒத்துழைப்பை மேம்படுத்துகிறது.

இந்த உலக வர்த்தக அமைப்பைத் தவிர, அமைதியான நாடுகடந்த வர்த்தகத்தை பராமரிக்கவும் உதவுகிறது, மேலும் இது பங்கேற்கும் நாடுகளுக்கிடையேயான மோதல்களைத் தீர்க்கவும் உதவுகிறது. உலக வர்த்தக அமைப்பின் முன்னிலையில் இல்லாமல் சர்வதேச வர்த்தகத்தை கற்பனை செய்ய முடியாது. பங்கேற்கும் அனைத்து நாடுகளும் உலக வர்த்தக அமைப்பால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நெறிமுறைகளுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும்.

நாடுகளுக்கிடையிலான உலகளாவிய வர்த்தக விதிகளை கையாளும் ஒரே சர்வதேச அமைப்பாக இருப்பதால், உலக வர்த்தக அமைப்பு பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் சர்வதேச வர்த்தகத்தை நடத்துவதற்கான கட்டமைப்பை வழங்குகிறது. உலக வர்த்தக அமைப்பு அரசாங்கங்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளை பலதரப்பு ஒப்பந்தங்களின் தொகுப்பின் வடிவத்தில் குறிப்பிடுகிறது. பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளுக்கு மேலதிகமாக, அறிவுசார் சொத்துரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் தகராறுத் தீர்வுகள் போன்ற சர்வதேச வர்த்தகம் தொடர்பான பல்வேறு சிக்கல்களையும் இது உள்ளடக்கியது. இந்த பகுதிகளில் விதிகள் நடைமுறைகள் மற்றும் நடைமுறைகளை வகுப்பதில் அரசாங்கங்களுக்கான துறைகளையும் உலக வணிக அமைப்பு பரிந்துரைக்கிறது.

ஏற்றுமதி விலையை வழக்கத்திற்கு மாறாக குறைந்த மட்டத்தில் நிர்ணயிப்பது போன்ற சில பகுதிகளில் இது உறுதியான மட்டத்தில் ஒழுக்கத்தை விதிக்கிறது.

ஆகவே, உலக வர்த்தக அமைப்பின் கீழ் சர்வதேச வர்த்தக முறையின் அடிப்படை நோக்கம் சர்வதேச சந்தைகள் திறந்த நிலையில் இருப்பதை உறுதி செய்வதும், இறக்குமதி கட்டுப்பாடுகளை திடீரென மற்றும் சீரற்ற முறையில் திணிப்பதன் மூலம் அவற்றின் அணுகல் தடைபடாமல் இருப்பதும் ஆகும். உருகுவே சுற்றின் ஒரு பகுதியாக அனைத்து உறுப்பு நாடுகளின் அரசாங்கங்களும் உறுப்பு நாடுகளின் சந்தைகளுக்கு மேம்பட்ட அணுகலை ஒப்புக் கொண்டுள்ளன, இதனால் வணிக நிறுவனங்கள் வர்த்தக சலுகைகளை புதிய வணிக வாய்ப்புகளாக மாற்ற முடியும்

வளர்ந்து வரும் சட்ட அமைப்புகள் உற்பத்தித் தொழில்கள் மற்றும் வணிக நிறுவனங்களுக்கு நன்மைகளை வழங்குவதை உறுதிசெய்கின்றன, ஆனால் அவர்களுக்கு ஆதரவாக உரிமைகளை உருவாக்குவதை உறுதி செய்ய வேண்டும். தனிப்பயன் மதிப்பீடு, முன் ஏற்றுமதி ஆய்வு சேவைகள் மற்றும் இறக்குமதி உரிம நடைமுறைகள் போன்ற பகுதிகளையும் உலக வணிக அமைப்பு உள்ளடக்கியது, அங்கு நடைமுறைகளின் வெளிப்படைத்தன்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது, இதனால் அவை கட்டணமில்லாத தடைகள் மற்றும் பிற விஷயங்களைப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கும். சர்வதேச வணிக நிறுவனங்களுக்கு கணிசமான ஆர்வம். இந்த ஒப்பந்தம் ஏற்றுமதியாளர்களின் உரிமைகள் மற்றும் வெளிநாட்டு பொருட்களை கொட்டுவதற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளைத் தொடங்க உள்நாட்டு நடைமுறைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. சர்வதேச வர்த்தக மேலாளர் உலக வர்த்தக அமைப்பின் கீழ் பலதரப்பு வர்த்தக அமைப்பின் புதிய வாய்ப்புகள் மற்றும் சவால்கள் குறித்த முறையான அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ரியோ டி ஜெனிரோ உச்சி மாநாடு

'பூமி உச்சி மாநாடு' என்று பிரபலமாக அறியப்படும், 1992 ஜூன் 3-14 தேதிகளில் பிரேசிலின் ரியோ டி ஜெனிரோவில் நடைபெற்ற ஐக்கிய நாடுகளின் சுற்றுச்சூழல் மற்றும் மேம்பாட்டு மாநாடு (UNCED), 1972 ஆம் ஆண்டு ஸ்வீடனின் ஸ்டாக்ஹோமில் நடைபெற்ற மனித சுற்றுச்சூழல் குறித்த ஐக்கிய நாடுகளின் மாநாட்டின் இருபதாம் ஆண்டு நிறைவைக் குறிக்கிறது . உலகில் உள்ள கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாடும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது) 178) மற்றும் 100 க்கும் மேற்பட்ட நாட்டுத் தலைவர்கள் கலந்து கொண்டனர் .பங்கேற்ற உலகத் தலைவர்கள் ஐந்து முக்கிய ஆவணங்களில் கையெழுத்திட்டனர் :ரியோ பிரகடனம்) கொள்கைகளின் அறிக்கை(; நிகழ்ச்சி நிரல் 21 (சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் அனைவருக்கும் நியாயமான மற்றும் சமமான வளர்ச்சியின் ஒருங்கிணைந்த பிரச்சினைகளை நிவர்த்தி செய்யும் 21 ஆம் நூற்றாண்டில் செயல்படுவதற்கான ஒரு கட்டமைப்பு, மேலும் நிலையான வளர்ச்சிக்கான ஒரு புதிய ஆணையத்தை உருவாக்குவதும் இதில் அடங்கும்(; காலநிலை மாற்றம் குறித்த ஒரு கட்டமைப்பு மாநாடு; உயிரியல் பன்முகத்தன்மை குறித்த ஒரு கட்டமைப்பு மாநாடு; மற்றும் காடுகள் குறித்த கொள்கைகளின் அறிக்கை.

ஒருங்கிணைந்த தீர்வுகள்

மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட கார்பன் உமிழ்வுகளில் பாதிக்கும் மேற்பட்டவற்றை நிலம் மற்றும் கடல்சார் சுற்றுச்சூழல் அமைப்புகள் உறிஞ்சுவதால், இந்த அமைப்புகளைப் பாதுகாப்பது காலநிலை நடவடிக்கையின் மைய அங்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது .அதே நேரத்தில், காலநிலை மாற்றத்தின் தவிர்க்க முடியாத தாக்கங்களுக்கு எதிர்ப்புத் திறன் கட்டமைப்பதில் ஆரோக்கியமான பல்லுயிர் மற்றும் ஆரோக்கியமான மண் ஆகியவை பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன.

மூன்று ரியோ மாநாடுகளின் பணிகளிலும் மிகப்பெரிய ஒன்றுடன் ஒன்று "இயற்கை சார்ந்த தீர்வுகள் "துறையில் உள்ளது .உதாரணமாக, இத்தகைய தீர்வுகள், புயல்கள், வெள்ளம் மற்றும் அரிப்புகளிலிருந்து கடலோர சமூகங்களைப் பாதுகாக்கும் பவளப்பாறைகள் மற்றும்

சதுப்புநிலக் காடுகளைப் பாதுகாப்பதைக் குறிக்கின்றன .வெப்பமண்டல காடுகளின் பெரிய பகுதிகளை வெட்டுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் விலங்கு மற்றும் தாவர வாழ்க்கைக்கு நன்மை பயக்கும் மற்றும் நிலையான காலநிலை, உணவு மற்றும் குடிநீருக்கு முக்கியமானவை.

நிலச் சீரழிவு பல்லுயிர் பெருக்கத்திற்கு மிகவும் தீங்கு விளைவிப்பது மட்டுமல்லாமல், உலகளாவிய மீத்தேன் வெளியேற்றத்தில் சுமார் 60% ஆகும் .மீத்தேன் என்பது ஒரு சக்திவாய்ந்த பசுமை இல்ல வாயு ஆகும், இது இறைச்சி உற்பத்தி உட்பட பல்வேறு நீடித்த விவசாய நடைமுறைகள் மூலம் வெளியிடப்படுகிறது .நிலையான விவசாயம் மற்றும் நில பயன்பாடு என்பது மூன்று மாநாடுகளின் பகிரப்பட்ட பணிப் பகுதியாகும்.

மற்றொரு முக்கிய ஒன்றுடன் ஒன்று, சமூகங்கள் சுத்தமான மற்றும் நிலையான தொழில்நுட்பங்களை விரைவாக அறிமுகப்படுத்தி, அவற்றின் பயன்பாட்டை அதிகரிக்க வேண்டும் என்பதை அங்கீகரிப்பதும் அடங்கும் .இது குறிப்பாக காற்று மற்றும் சூரிய சக்தி போன்ற புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தி தொழில்நுட்பங்களுக்கு பொருந்தும் .இவை பசுமை இல்ல வாயு வெளியேற்றத்தைக் குறைப்பதற்கும், நிலம் மற்றும் வன பல்லுயிர் பெருக்கத்தின் மீதான அழுத்தத்தைக் குறைப்பதற்கும் முக்கியமாகும், அதே நேரத்தில் நீடித்து உழைக்க முடியாத மற்றும் மாசுபடுத்தும் உயிரி எரிபொருள்களுக்கு) எ.கா .சமையலுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் கரி (மாற்றுக்களை வழங்குவதன் மூலம்.

ரியோ டி ஜெனிரோவில் நடைபெறும் பூமி உச்சி மாநாட்டின் முக்கியத்துவம்

1992 ஆம் ஆண்டு ரியோ டி ஜெனிரோவில் நடைபெற்ற பூமி உச்சி மாநாடு, சுற்றுச்சூழல் கவலைகளை வளர்ச்சித் திட்டமிடலுடன் ஒருங்கிணைப்பதற்கு மிக முக்கியமானதாக அமைந்தது . இதன் விளைவாக, உலகளாவிய சுற்றுச்சூழல் கொள்கையில் தொடர்ந்து செல்வாக்கு செலுத்தும் பல முக்கியமான விளைவுகளும் ஒப்பந்தங்களும் ஏற்பட்டன.

ரியோ டி ஜெனிரோவில் நடந்த பூமி உச்சி மாநாட்டின் முக்கிய முடிவுகள் பின்வருமாறு:

- ☐ சுற்றுச்சூழல் மற்றும் மேம்பாடு குறித்த ரியோ பிரகடனம் :நிலையான வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டும் 27 கொள்கைகளின் தொகுப்பு.
- ☐ நிகழ்ச்சி நிரல் 21: 21 ஆம் நூற்றாண்டில் நிலையான வளர்ச்சிக்கான விரிவான செயல் திட்டம்.
- ☐ காலநிலை மாற்றம் தொடர்பான கட்டமைப்பு மாநாடு) UNFCCC): பசுமை இல்ல வாயு செறிவுகளை நிலைப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது.
- ☐ உயிரியல் பன்முகத்தன்மை தொடர்பான மாநாடு) CBD): உயிரியல் பன்முகத்தன்மையைப் பாதுகாப்பதில் கவனம் செலுத்துகிறது.
- ☐ வனக் கோட்பாடுகளின் அறிக்கை :காடுகளின் நிலையான மேலாண்மைக்கான சட்டப்பூர்வமாக பிணைக்கப்படாத கொள்கைகளின் தொகுப்பு.
- ☐ ரியோ டி ஜெனிரோவில் நடந்த பூமி உச்சி மாநாடு, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியின் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, உலக அளவில் முதல் முறையாக நிலையான வளர்ச்சி என்ற கருத்தை வலியுறுத்தியது.
- ☐ பசுமை அமைதி இயக்கம்

கிரீன் பீஸ் என்பது 40க்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் அலுவலகங்களைக் கொண்ட ஒரு அரசு சாரா சுற்றுச்சூழல் அமைப்பாகும், மேலும் நெதர்லாந்தின் ஆம்ஸ்டர்டாமில் ஒரு சர்வதேச

ஒருங்கிணைப்பு அமைப்பையும் கொண்டுள்ளது. கிரீன் பீஸ் " பூமி அதன் அனைத்து பன்முகத்தன்மையிலும் வாழ்க்கையை வளர்க்கும் திறனை உறுதி செய்வதே" அதன் குறிக்கோள் என்று கூறுகிறது மற்றும் புவி வெப்பமடைதல், காடழிப்பு, அதிகப்படியான மீன்பிடித்தல், வணிக திமிங்கல வேட்டை மற்றும் அணுசக்தி எதிர்ப்பு பிரச்சினைகள் போன்ற உலகளாவிய பிரச்சினைகளில் அதன் பணியை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. கிரீன் பீஸ் அதன் இலக்குகளை அடைய நேரடி நடவடிக்கை, பரப்புரை மற்றும் ஆராய்ச்சியைப் பயன்படுத்துகிறது.

இந்த உலகளாவிய அமைப்பு அரசாங்கங்கள், நிறுவனங்கள் அல்லது அரசியல் கட்சிகளிடமிருந்து நிதியுதவியை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை, 2.8 மில்லியனுக்கும் அதிகமான தனிப்பட்ட ஆதரவாளர்கள் மற்றும் அறக்கட்டளை மானியங்களை நம்பியுள்ளது. 1970களின் முற்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவின் வான்கூவரில் நடந்த அமைதி இயக்கம் மற்றும் அணுசக்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களிலிருந்து கிரீன் பீஸ் உருவானது. செப்டம்பர் 15, 1971 அன்று, புதிதாக நிறுவப்பட்ட டோன்ட் மேக் எ வேவ் கமிட்டி, அலாஸ்காவின் அம்சிங்காவில் அமெரிக்காவின் அணுசக்தி சாதன சோதனையை எதிர்க்க வான்கூவரில் இருந்து ஃபிலிஸ் கோர்மாக் என்ற ஒரு தனியுரிம கப்பலை அனுப்பியது, அதன் பெயர் கிரீன் பீஸ் என மறுபெயரிடப்பட்டது. அவர்கள் பின்னர் கிரீன் பீஸ் என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

சில ஆண்டுகளில் கிரீன் பீஸ் பல நாடுகளுக்கு பரவி, வணிக ரீதியான திமிங்கல வேட்டை மற்றும் நச்சுக் கழிவுகள் போன்ற பிற சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகள் குறித்து பிரச்சாரம் செய்யத் தொடங்கியது. 1970களின் பிற்பகுதியில், பல்வேறு பிராந்திய கிரீன் பீஸ் குழுக்கள் உலகளவில் பிராந்திய அமைப்புகளின் குறிக்கோள்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை மேற்பார்வையிட கிரீன் பீஸ் இன்டர்நேஷனலை உருவாக்கின. 80களில் பிரெஞ்சு உளவுத்துறை நிறுவனம் ஆக்லாந்தின் வைட்மேட்டா துறைமுகத்தில் உள்ள ரெயின்போ வாரியர் மீது குண்டு வீசித் தாக்கியதில், கிரீன் பீஸ் சர்வதேச கவனத்தைப் பெற்றது, இது கிரீன் பீஸால் இயக்கப்படும் மிகவும் பிரபலமான கப்பல்களில் ஒன்றாகும்.

அடுத்த ஆண்டுகளில், கிரீன் பீஸ் உலகின் மிகப்பெரிய சுற்றுச்சூழல் அமைப்புகளில் ஒன்றாக உருவெடுத்தது. கிரீன் பீஸ் அதன் நேரடி நடவடிக்கைகளுக்கு பெயர் பெற்றது மற்றும் உலகில் மிகவும் புலப்படும் சுற்றுச்சூழல் அமைப்பாக விவரிக்கப்படுகிறது. கிரீன் பீஸ் சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகளை பொதுமக்களின் அறிவிற்கு கொண்டு வந்துள்ளது, தனியார் மற்றும் பொதுத்துறை இரண்டையும் பாதித்துள்ளது. கிரீன் பீஸ் சர்ச்சைக்கும் ஒரு காரணமாக அமைந்துள்ளது; அதன் நோக்கங்களும் முறைகளும் விமர்சனங்களைப் பெற்றுள்ளன, மேலும் அமைப்பின் நேரடி நடவடிக்கைகள் கிரீன் பீஸ் ஆர்வலர்களுக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கைகளைத் தூண்டியுள்ளன.

விளம்பரங்கள்:

பசுமை அமைதி இயக்கம் சமகால உலகின் மிக முக்கியமான நோக்கமாக செயல்படுகிறது. பின்வருவன இலக்கு பகுதிகள்:

- பெருங்கடல்கள் மற்றும் பண்டைய காடுகளைப் பாதுகாத்தல்.
- பருவநிலை மாற்றத்தைத் தடுக்க புதைபடிவ எரிபொருட்களைப் படிப்படியாகக் குறைத்தல் மற்றும் புதுப்பிக்கத்தக்க ஆற்றலை ஊக்குவித்தல்.
- iii நச்சு இரசாயனங்களை நீக்குதல்.

- மரபணு மாற்றப்பட்ட உயிரினங்கள் இயற்கையில் வெளியிடப்படுவதைத் தடுத்தல்.
- அணுசக்தி அச்சுறுத்தல் மற்றும் அணு மாசுபாட்டிற்கு முடிவு.
- பாதுகாப்பான மற்றும் நிலையான வர்த்தகம்.
- கிரீன் பீஸ் அரசாங்கங்களிடமிருந்து நிதியைப் பெறுவதில்லை அல்லது ஏற்றுக்கொள்வதில்லை; ஏனெனில் அதன் சுதந்திரம், நோக்கங்கள், நோக்கங்கள் அல்லது ஒருமைப்பாட்டை சமரசம் செய்யாது. இது தனிப்பட்ட ஆதரவாளர்களின் தன்னார்வ நன்கொடைகளையும், அறக்கட்டளைகளின் மானிய ஆதரவையும் நம்பியுள்ளது.

மற்றவற்றுடன், பசுமை அமைதி பின்வருவனவற்றில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளது :

- வளர்ச்சி குறைந்த நாடுகளுக்கு நச்சுக் கழிவுகளை ஏற்றுமதி செய்வதைத் தடை செய்தல்.
- வணிக ரீதியாக திமிங்கல வேட்டைக்கு தடை.
- உலக மீன்வளத்தை சிறப்பாக நிர்வகிப்பதற்கான ஐக்கிய நாடுகளின் மாநாடு.
- தெற்குப் பெருங்கடல் திமிங்கல சரணாலயம்.
- அண்டார்டிகாவில் கனிம சுரண்டலுக்கு 50 ஆண்டு கால தடை.
- கதிரியக்க மற்றும் தொழிற்சாலை கழிவுகள் மற்றும் பயன்படுத்தப்படாத எண்ணெய் ஆலைகளை கடலில் கொட்டுவதைத் தடை செய்தல்.
- ஆழ்கடல், பெரிய அளவிலான மிதவை வலை மீன்பிடித்தலை நிறுத்துதல்.
- அவர்களின் முதல் பிரச்சாரமான அனைத்து அணு ஆயுத சோதனைகளுக்கும் தடை.

உலகளவில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் 20-50 மில்லியன் டன் மின் மற்றும் மின்னணு கழிவுகள் (மின்னணு கழிவுகள்) உருவாக்கப்படுகின்றன, இது மனித ஆரோக்கியத்திற்கும் சுற்றுச்சூழலுக்கும் கடுமையான ஆபத்துகளை ஏற்படுத்தும். வேகமாக வளர்ந்து வரும் இந்த மின்-கழிவு அமைப்பு கூடுதல் சிரமங்களை அளிக்கிறது, ஏனெனில் பலவிதமான அபாயகரமான இரசாயனங்கள் மின்சார அல்லது மின்னணு சாதனங்களின் கூறுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன, மேலும் இவை பின்னர் காலாவதியான பொருட்களைக் கையாளுதல், மறுசுழற்சி செய்தல் மற்றும் அகற்றுவதில் கணிசமான சிக்கல்களை உருவாக்குகின்றன.

பாதுகாப்பான மறுசுழற்சியை எளிதாக்குவதற்காக, ஜூலை 2006 முதல், மின் மற்றும் மின்னணுப் பொருட்களில் சில அபாயகரமான பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதை EU தடை செய்தது. ஆசியாவின் பல பகுதிகளில் மின் கழிவு மறுசுழற்சித் துறை மிகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்படாமல் உள்ளது. இந்தியாவில் மின் கழிவு மறுசுழற்சியின் தாக்கம் சுற்றுச்சூழலிலும், மறுசுழற்சி செய்யும் தொழிலாளர்கள் மற்றும் சுற்றியுள்ள சமூகங்களின் ஆரோக்கியத்திலும் எவ்வாறு உள்ளது என்பதை Green Peace ஆய்வு செய்கிறது.

இது தொழிற்சாலைக் கழிவுகள், உட்புற தூசிகள், மண், நதி வண்டல்கள் மற்றும் நிலத்தடி நீர் உள்ளிட்ட மாதிரிகளை ஆய்வு செய்தது, அவை மின்னணு கழிவுகளை அகற்றுதல், மறுசுழற்சி செய்தல் மற்றும் இறுதி அகற்றலில் வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்படும் அனைத்து முக்கிய நிலைகளையும் குறிக்கும். ஆய்வின் முடிவுகள், மின்னணு கழிவுகளை செயலாக்குவதில் உள்ள அனைத்து நிலைகளும் கணிசமான அளவு நச்சுத்தன்மை வாய்ந்த கன உலோகங்கள் மற்றும் கரிம சேர்மங்களை பணியிட சூழலுக்கும் சுற்றியுள்ள மண் மற்றும் நீர்நிலைகளுக்கும் வெளியிடும் திறனைக் கொண்டுள்ளன என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

மின்னணுப் பொருட்களின் உற்பத்தியாளர்கள் தங்கள் தயாரிப்புகளின் உற்பத்தி முதல் வாழ்நாள் இறுதி வரை பொறுப்பேற்க வேண்டியதன் அவசரத் தேவையை இந்த ஆய்வு எடுத்துக்காட்டுகிறது. மேலும், உற்பத்தியாளர்கள் நீண்ட ஆயுட்காலம் கொண்ட சுத்தமான தயாரிப்புகளை உருவாக்கி வடிவமைக்க வேண்டும் என்றும், அவை பாதுகாப்பானவை மற்றும் பழுதுபார்க்க, மேம்படுத்த மற்றும் மறுசுழற்சி செய்ய எளிதானவை என்றும், தொழிலாளர்களையும் சுற்றுச்சூழலையும் அபாயகரமான இரசாயனங்களுக்கு ஆளாக்காதவை என்றும் இது வலியுறுத்துகிறது.

கியோட்டோ நெறிமுறை

- 1995 ஆம் ஆண்டு வாக்கில், உமிழ்வு குறைப்புக்கான மாநாட்டின் விதிகள் போதுமானதாக இல்லை என்ற முடிவுக்கு நாடுகள் வந்தன. காலநிலை மாற்றத்திற்கு உலகின் பதினை மேம்படுத்த பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கினர், இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கியோட்டோ நெறிமுறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.
- கியோட்டோ நெறிமுறை, வளர்ந்த நாடுகள் மற்றும் பொருளாதாரங்கள் மாற்றத்தில் இருக்கும்போது, பசுமை இல்ல வாயுக்களுக்கான (GHG) தங்கள் சொந்த தனிப்பட்ட உமிழ்வு இலக்குகளை நிர்ணயித்து பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துவதன் மூலம், ஐக்கிய நாடுகளின் காலநிலை மாற்றம் தொடர்பான கட்டமைப்பு மாநாட்டை (UNFCCC) செயல்படுத்துகிறது.
- இந்த மாநாடு அத்தகைய நாடுகளை தனிப்பு தொடர்பான கொள்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளை உருவாக்கி, தொடர்ந்து அறிக்கை அளிக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே கோருகிறது.
- கியோட்டோ நெறிமுறை, மாநாட்டின் இணைப்பு அடிப்படையிலான கட்டமைப்பைக் கடைப்பிடிக்கிறது மற்றும் அதன் விதிகள் மற்றும் விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது.
- "பொதுவான ஆனால் வேறுபட்ட பொறுப்பு மற்றும் அந்தந்த திறன்கள்" என்ற கொள்கையின்படி, இது வளர்ந்த நாடுகளை பிணைக்கிறது மற்றும் அவர்கள் மீது அதிக சுமையை ஏற்படுத்துகிறது, ஏனெனில் வளிமண்டலத்தில் தற்போதைய அதிக அளவு GHG வெளியேற்றத்திற்கு அவர்கள் தான் காரணம் என்பதை அது ஒப்புக்கொள்கிறது.

இலக்குகள்

- கியோட்டோ நெறிமுறை, அதன் முதல் உறுதிப்பாட்டு கட்டத்தில், ஐரோப்பிய ஒன்றியம் மற்றும் 37 வளர்ந்த நாடுகளுக்கு சட்டப்பூர்வமாக பிணைக்கப்பட்ட கார்பன் குறைப்பு நோக்கங்களை நிறுவுகிறது.
- 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலான பொருளாதார நடவடிக்கைகள் காரணமாக, வளிமண்டலத்தில் தற்போதைய அதிக அளவிலான பசுமை இல்ல வாயு வெளியேற்றத்திற்கு வளர்ந்த நாடுகளே பெரும்பாலும் காரணம் என்பதை அது ஒப்புக்கொள்வதால், இது வளர்ந்த நாடுகளை மட்டுமே பிணைக்கிறது.
- "பொதுவான ஆனால் வேறுபட்ட பொறுப்பு" என்ற அதன் வழிகாட்டும் கொள்கையின் கீழ், KP வளர்ந்த நாடுகளின் மீது அதிக சுமையை சுமத்துகிறது.

- 2008 முதல் 2012 வரையிலான ஐந்து ஆண்டு காலத்தில், இந்த இலக்குகள் 1990 அளவுகளுடன் ஒப்பிடும்போது உமிழ்வுகளில் சராசரியாக 5% குறைப்பை எட்டின.

கியோட்டோ நெறிமுறை ஆட்சியின் கட்டமைப்பு

COP 3 - கியோட்டோ நெறிமுறை ஆட்சியின் கட்டமைப்பு

- கியோட்டோ நெறிமுறையின் அடிப்படை கட்டமைப்பு இரண்டு தசாப்த கால அனுபவம், கடினமான முயற்சி மற்றும் அரசியல் விருப்பத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.
- கியோட்டோ நெறிமுறையின் இதயம் பின்வருவனவற்றால் ஆனது:
- அறிக்கையிடல் மற்றும் சரிபார்ப்பு செயல்முறைகள்.
- அவற்றின் சொந்த நிர்வாக செயல்முறைகளுடன் தகவமைப்பு சந்தை அடிப்படையிலான வழிமுறைகள்.
- ஒரு இணக்க அமைப்பு.
- இந்த வழிமுறைகள், வளரும் நாடுகள் போன்ற மிகவும் செலவு குறைந்த இடங்களில் பசுமை இல்ல வாயு குறைப்பு தொடங்குவதை ஊக்குவிக்க வேண்டும் .உமிழ்வுகள் குறைக்கப்படும் வரை, அவை எங்கு குறைக்கப்படுகின்றன என்பதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.
- இது வளரும் நாடுகளில் பசுமை முதலீட்டை ஊக்குவிப்பதன் கூடுதல் நன்மையையும், பாதுகாப்பான அளவில் பசுமை இல்ல வாயு வெளியேற்றத்தைக் குறைத்து நிலைப்படுத்தும் முயற்சியில் தனியார் துறையை ஈடுபடுத்துவதையும் கொண்டுள்ளது.
- இது பாய்ச்சல் முறையை மிகவும் செலவு குறைந்ததாகவும் ஆக்குகிறது - அதாவது, புதிய, தூய்மையான உள்கட்டமைப்பு மற்றும் வெளிப்படையான நீண்டகால நன்மைகளைக் கொண்ட அமைப்புகளுக்கு ஆதரவாக பழைய, அழுக்கு தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர்க்கிறது.

உமிழ்வு குறைப்பு உறுதிமொழிகள்

- முதலாவது, வளர்ந்த நாடுகள் தங்கள் உமிழ்வைக் குறைப்பதற்கு சட்டப்பூர்வமாக அமல்படுத்தக்கூடிய வாக்குறுதிகளை வழங்க வேண்டும் .இது மாசுபடுத்துவதற்கு அதிக இடம் இல்லை என்பதைக் குறிக்கிறது.
- கார்பன் டை ஆக்சைடு ஒரு புதிய பொருளாக மாறியுள்ள முக்கிய பசுமை இல்ல வாயு ஆகும்.
- இப்போது ஒரு விலைமதிப்பற்ற வெளிப்புறத்தன்மை புரிந்து கொள்ளப்பட்டதால், கியோட்டோ நெறிமுறை அதை உள்வாங்கத் தொடங்கியது.

நெகிழ்வான சந்தை வழிமுறைகள்

- KP இன் தகவமைப்பு சந்தை வழிமுறைகள் உமிழ்வு அனுமதிகளின் வர்த்தகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.
- இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட KP நாடுகள் தங்கள் கடமைகளை அடைவதற்கு உள்நாட்டில் தங்கள் உமிழ்வைக் குறைக்க வேண்டும்.
- இருப்பினும், வளர்ச்சியடையாத நாடுகள் போன்ற மிகவும் மலிவு விலையில் பசுமை இல்ல வாயுக் குறைப்பைத் தொடங்க ஊக்குவிக்கும் மூன்று " சந்தை அடிப்படையிலான வழிமுறைகளை"ப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அவர்கள் தங்கள் இலக்குகளை ஓரளவு அடைய முடியும்.

- எளிமையாகச் சொன்னால், பூமியின் வளிமண்டலத்திலிருந்து உமிழ்வுகள் குறைக்கப்பட்டு அகற்றப்படும் வரை, அந்தக் குறைப்புகள் எங்கு நிகழ்கின்றன என்பதில் சிறிய வித்தியாசத்தையே ஏற்படுத்தும்.

கியோட்டோ வழிமுறைகளின் நோக்கங்கள்

- நெறிமுறையின் உறுதிமொழிகளுக்கு இணங்குவதை எளிதாக்குதல், ஊக்குவித்தல் மற்றும் செயல்படுத்துதல் இதன் குறிக்கோளாகும்.
- தொழில்நுட்பத்தை மாற்றுவதன் மூலமும் அதில் முதலீடு செய்வதன் மூலமும் நீண்டகால வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கவும்.
- கியோட்டோ-உறுதிப்படுத்தப்பட்ட நாடுகள், செலவு குறைந்த முறையில் மற்ற நாடுகளில் உமிழ்வைக் குறைப்பதன் மூலமோ அல்லது வளிமண்டலத்திலிருந்து கார்பனை அகற்றுவதன் மூலமோ தங்கள் இலக்குகளை அடைய உதவுங்கள்.
- உமிழ்வைக் குறைப்பதற்கான முயற்சியில் தனியார் துறையும் வளரும் நாடுகளும் பங்களிக்க ஊக்குவிக்கவும்.

கியோட்டோ வழிமுறைகளின் கூட்டு செயல்படுத்தல்) II)

- கியோட்டோ நெறிமுறையின் கீழ் உமிழ்வு குறைப்பு அல்லது வரம்பு உறுதிப்பாட்டைக் கொண்ட ஒரு நாடு , "கூட்டு செயல்படுத்தல் "செயல்முறையைப் பயன்படுத்தி உமிழ்வு குறைப்பு அலகுகளை) ERUs) பெறலாம்.
- இது அதன் கியோட்டோ இலக்கை பூர்த்தி செய்யப் பயன்படுத்தப்படலாம், மேலும் இது மற்றொரு இணைப்பு B பிரிவில் உள்ள உமிழ்வு-குறைப்பு அல்லது உமிழ்வு-நீக்குதல் திட்டத்திலிருந்து பெறப்படும், இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு டன் CO2 க்கு சமம்.
- கூட்டு அமலாக்கத்தின் நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் செலவு-செயல்திறன், கட்சிகள் தங்கள் கியோட்டோ உறுதிமொழிகளில் ஒரு பகுதியை அடையவும், வெளிநாட்டு முதலீடு மற்றும் அறிவு பரிமாற்றத்திலிருந்து ஹோஸ்ட் கட்சி ஆதாயங்களை அடையவும் அனுமதிக்கிறது.
- 2000 ஆம் ஆண்டு தொடங்கும் திட்டங்கள் II திட்டங்களாக தகுதி பெறலாம், ERUsகள் 2008 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி வழங்கப்படுகின்றன.

சுத்தமான மேம்பாட்டு வழிமுறைகள்

- கியோட்டோ நெறிமுறையில் உமிழ்வைக் குறைக்க அல்லது கட்டுப்படுத்த உறுதியூண்டுள்ள ஒரு நாடு, சுத்தமான மேம்பாட்டு பொறிமுறை) CDM) மூலம் வளரும் நாடுகளில் உமிழ்வு குறைப்பு திட்டத்தை மேற்கொள்ளலாம்.
- இது உலகளவில் முதல் சுற்றுச்சூழல் முதலீடு மற்றும் கடன் திட்டமாகும், இது உமிழ்வை ஈடுசெய்வதற்கான தரப்படுத்தப்பட்ட வழிமுறையான CER களை வழங்குகிறது.
- இத்தகைய முயற்சிகள் விற்பனை செய்யக்கூடிய சான்றளிக்கப்பட்ட உமிழ்வு குறைப்பு)CER) வரவுகளை உருவாக்க முடியும் , அவை கியோட்டோ உறுதிமொழிகளை அடைவதை நோக்கி கணக்கிடப் பயன்படுகின்றன, மேலும் அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு டன் CO2 க்கு சமம்.

கியோட்டோ நெறிமுறை - சவால்கள்

- கியோட்டோ ஒப்பந்தம் ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ராஜதந்திர சாதனையாக இருந்தபோதிலும், அதன் வெற்றிக்கு உத்தரவாதம் இல்லை.

- உண்மையில், ஒப்பந்தம் செயல்படுத்தப்பட்ட முதல் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கைகள், பெரும்பாலான பங்கேற்பாளர்கள் தங்கள் உமிழ்வு இலக்குகளை அடையத் தவறிவிடுவார்கள் என்பதைக் குறிக்கின்றன.
- இலக்குகள் எட்டப்பட்டாலும், உலகின் முன்னணி பசுமை இல்ல வாயுக்களை வெளியிடும் சீனாவும், உலகின் இரண்டாவது பெரிய உமிழ்ப்பாளரான அமெரிக்காவும் இந்த நெறிமுறையால் கட்டுப்படுத்தப்படாததால், சுற்றுச்சூழலுக்கு ஒட்டுமொத்த நன்மை மிகக் குறைவாகவே இருக்கும் என்று சில விமர்சகர்கள் வாதிடுகின்றனர்.
 - சீனா வளரும் நாடாக இருப்பதால், அமெரிக்கா இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடாததால், கடும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தது.
- அமெரிக்காவின் பங்களிப்புடன் முழுமையாக செயல்படுத்தப்பட்டாலும் கூட, அடுத்த பல தசாப்தங்களுக்கு உலக வெப்பநிலையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை ஏற்படுத்த இந்த நெறிமுறையின் உமிழ்வு குறைப்புக்கள் மிகவும் மிதமானவை என்று பிற விமர்சகர்கள் கூறினர்.
- இதற்கிடையில், சில வளரும் நாடுகள், பசுமை இல்ல வாயு வெளியேற்றத்தைக் குறைப்பது போலவே, காலநிலை மாறுபாடு மற்றும் மாற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு சிறப்பாகத் தகவமைத்துக் கொள்வதும் முக்கியம் என்று வாதிட்டன.

கியோட்டோ மற்றும் அபராதங்களை மீறுதல்

- வாழ்க்கையின் பெரும்பாலான விஷயங்களைப் போலவே, இந்த நெறிமுறையும் இணங்காததற்கு அபராதங்களைக் கொண்டுள்ளது.
- அளவீட்டு மற்றும் அறிக்கையிடல் தரநிலைகளை கடைபிடிக்காவிட்டால், கூட்டு செயல்படுத்தல் திட்டங்களுக்கு கடன் பெறும் திறனை ஒரு நாடு இழக்கிறது.
- ஒரு நாடு அதன் உமிழ்வு உச்சவரம்பை மீறி, கிடைக்கக்கூடிய நடைமுறைகளில் ஒன்றின் மூலம் வித்தியாசத்தை ஈடுசெய்ய முயற்சிக்கவில்லை என்றால், அடுத்த காலகட்டத்தில் பற்றாக்குறையை கூடுதலாக 30% ஈடுசெய்ய வேண்டும்.
- "மூலதன வரம்பு மற்றும் வர்த்தகம் "திட்டத்தில் பங்கேற்பதிலிருந்தும் அந்த நாடு தடைசெய்யப்படலாம்.

தோஹா திருத்தம்

- டிசம்பர் 8, 2012 அன்று , கியோட்டோ நெறிமுறைக்கான தோஹா திருத்தம், கத்தாரின் தோஹாவில், 2013 இல் தொடங்கி 2020 வரை நீடிக்கும் இரண்டாவது உறுதிப்பாட்டு காலத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.
- 28 அக்டோபர் 2020 நிலவரப்படி, 147 தரப்பினர் தங்கள் ஏற்பு ஆவணங்களை டெபாசிட் செய்திருந்தனர், தோஹா திருத்தம் நடைமுறைக்கு வருவதற்குத் தேவையான 144 ஏற்பு ஆவணங்களின் வரம்பை எட்டினர்.
- இந்தத் திருத்தம் டிசம்பர் 31, 2020 அன்று அமலுக்கு வந்தது.
- திருத்தங்கள் பின்வருமாறு:

- ஜனவரி 1, 2013 முதல் டிசம்பர் 31, 2020 வரையிலான இரண்டாவது உறுதிமொழிக் காலத்தில் உறுதிமொழிகளை ஏற்க ஒப்புக்கொண்ட இணைப்பு I கியோட்டோ நெறிமுறைக் கட்சிகளுக்கான புதிய உறுதிமொழிகள்;
- இரண்டாவது உறுதிமொழி காலத்தில், திருத்தப்பட்ட பசுமை இல்ல வாயுக்களின் பட்டியல் குறித்து கட்சிகள் அறிக்கை அளிக்கும்; மற்றும்
- முதல் உறுதிமொழி காலத்தின் சிக்கல்களை குறிப்பாகக் குறிப்பிட்டு, இரண்டாவது உறுதிமொழி காலத்திற்காகப் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டிய பல கியோட்டோ நெறிமுறைக் கட்டுரைகளில் திருத்தங்கள்.
- இந்தத் திருத்தம் டிசம்பர் 21, 2012 அன்று, ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுச் செயலாளர், நெறிமுறையின் பிரிவுகள் 20 மற்றும் 21 இன் படி, வைப்புத்தொகையாளராக தனது திறனில் செயல்படுவதன் மூலம் அனைத்து கியோட்டோ நெறிமுறை தரப்பினருக்கும் விநியோகிக்கப்பட்டது.
- முதல் உறுதிமொழி காலத்தில், 37 தொழில்மயமான நாடுகள் மற்றும் பொருளாதார மாற்றத்தில் உள்ள நாடுகளும், ஐரோப்பிய சமூகமும், 1990 அளவுகளுடன் ஒப்பிடும்போது GHG வெளியேற்றத்தை சராசரியாக 5% குறைப்பதாக உறுதியளித்தன.
- இரண்டாவது உறுதிமொழிக் காலத்தில், 2013 முதல் 2020 வரையிலான எட்டு ஆண்டு காலத்தில், 1990 அளவை விட குறைந்தது 18% பசுமை இல்ல வாயு வெளியேற்றத்தைக் குறைக்க உறுதியூண்டுள்ள கட்சிகள்; இருப்பினும், கட்சிகளின் அமைப்பு முதல் கட்சியிலிருந்து வேறுபடுகிறது.

கியோட்டோ நெறிமுறையில் இந்தியா

- சட்டப்பூர்வமாக பிணைக்கப்பட்ட பசுமை இல்ல வாயு உமிழ்வு உறுதிமொழிகளிலிருந்து இந்தியா விலக்கு அளிக்கப்பட்டது.
- பருவநிலை நடவடிக்கைக்கான பொறுப்பின் சுமையின் அடிப்படையில் வளர்ந்த மற்றும் வளரும் நாடுகளுக்கு இடையிலான வேறுபாட்டை இந்தியா எடுத்துரைத்தது.
- சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதற்கான தனது கடமையை இந்தியா வெற்றிகரமாகப் பாதுகாத்ததுடன், அதே நேரத்தில் இணைப்பு I வளர்ந்த நாடுகள் பசுமை இல்ல வாயு வெளியேற்றத்தைக் குறைப்பதற்கு அதிக பொறுப்பை ஏற்குமாறு அழுத்தம் கொடுத்தது.

முதல் உலகப்போரின் இறுதியில் வெற்றி பெற்ற நேசநாடுகள் ஜெர்மனி மற்றும் அதன் கூட்டணி நாடுகளுடன் அமைதி உடன்பாடு செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்தன. பிரான்ஸின் தலைநகர் பாரிஸில் அமைதி மாநாடு கூட்டப்பட்டது. 14ஆம் லூயியால் உருவாக்கப்பட்ட வெர்சே இடத்தில் அழகிய கண்ணாடி மாளிகையில் பிரான்சின் பிரதம மந்திரி கிளமன் ஷோ மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கினார். பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜ், அமெரிக்க ஜனாதிபதி உட ரோ உல்சன், இத்தாலியின் ஆர்லன் டோ, ஜப்பானின் நுப்பிகின் மகினோ ஆகியோர் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட முக்கியமான தலைவர்கள். பிரிட்டிஷ் இந்தியர் சார்பாக லார்டு சின்காவும் பிகாவீர் ராஜாவும் கலந்து கொண்டனர். மாநாட்டில் ஆர்மினியா, கொரியா, தாய்லாந்து, எஸ்தோனியா, குருதிஸ்தான், அசர்பெய்சான் உள்ளிட்ட 32 நாடுகள் கலந்து கொண்டன. தோல்வியுற்ற ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, கங்கேரியா, பஸ்கேரியா, துருக்கி ஆகிய நாடுகள் மாநாட்டில்

பங்கேற்கவில்லை. போரின இடையில் விலகிய ரஷ்யாவும் மாநாட்டில் பங்கேற்கவில்லை. கிளமன் ஷோ, லாயிட் ஜார்ஜ், உட்ரோ வில்சன் ஆகியோரே முக்கியமான முடிவுகளை எடுத்தனர். .
பாரீஸ் அமைதி மாநாடு

பாரீஸ் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட தலைவர்கள் ஆறு மாத காலம் விவாதித்து உடன்பாட்டின் ஆவணத்தைத் தயார் செய்தனர். 1919ஆம் ஆண்டு மே மாதம் ஜெர்மனியின் வெய்மார் அரசாங்கத்திற்கு உடன்பாட்டு ஆவணங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. வெற்றி பெற்ற நேச நாடுகள் குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் உடன 'பாட்டை ஏற்குமாறு ஜெர்மனியைக் கேட்டுக்கொண்டன. இறுதியில் வேறு வழி இல்லாத காரணத்தால் ஜெர்மனிய சார்பார்கள் பாரீஸ் நகரில் கைதிகளைப் போல் நடத்தப்பட்ட போதிலும் உடன்பாட்டில் கையொப்பமிட வெர்சை மாளிகைக்குச் சென்றனர். 14919ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 28ஆம் நாள் ஜெர்மனியின் சார்பாளர்கள் வெர்சை கண்ணாடி மண்டபத்தில் உடன்பாட்டில் கையொப்பமிட்டனர். கையொப்பமிட்ட அந்நாள் 28.06.1919 சராயோ நகரில் ஆஸ்திரியா இளவரசர் கொலையுண்ட 5 ஆம் நாள் நினைவு நாள் என்பது மிகக்குறிப்பிடத்தக்கது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. பனிப்போருக்குப் பிந்தைய சகாப்தம் என்றால் என்ன?
2. சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிதைவுக்கு இரண்டு காரணங்களை எழுதுக.
3. கிளாஸ்கோஸ்ட் என்றால் என்ன?
4. பெரெஸ்ட்ரோயிகாவின் முக்கிய நோக்கம் என்ன?
5. ஜெர்மனியின் மறு ஒருங்கிணைப்பு எப்போது நடைபெற்றது?
6. உலகமயமாக்கல் என்ற சொல்லை விளக்குக.
7. GATT என்பதன் முழுப் பெயர் என்ன? அதன் நோக்கம் யாது?
8. WTO உருவாக்கப்பட்ட ஆண்டு எது?
9. ரியோ டி ஜெனிரோ உச்சி மாநாட்டின் முக்கியத் தீர்மானம் என்ன?
10. கியோட்டோ நெறிமுறை மற்றும் பாரிஸ் ஒப்பந்தத்தின் ஒரு நோக்கத்தை குறிப்பிடுக.

கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்

1. **E. H. Carr**, *The Twenty Years' Crisis: 1919–1939*, Macmillan, London.
2. **Norman Lowe**, *Mastering Modern World History*, Palgrave Macmillan, London.
3. **Paul Kennedy**, *The Rise and Fall of the Great Powers*, Fontana Press, London.
4. **Peter Calvocoressi**, *World Politics since 1945*, Pearson Education, London.
5. **Martin McCauley**, *The Cold War 1941–1991*, Pearson Longman, London.
6. **Joshua S. Goldstein & Jon C. Pevehouse**, *International Relations*, Pearson Education, New York
7. **John Baylis, Steve Smith & Patricia Owens (Eds.)**, *The Globalization of World , olitics*, Oxford University Press, Oxford.